

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

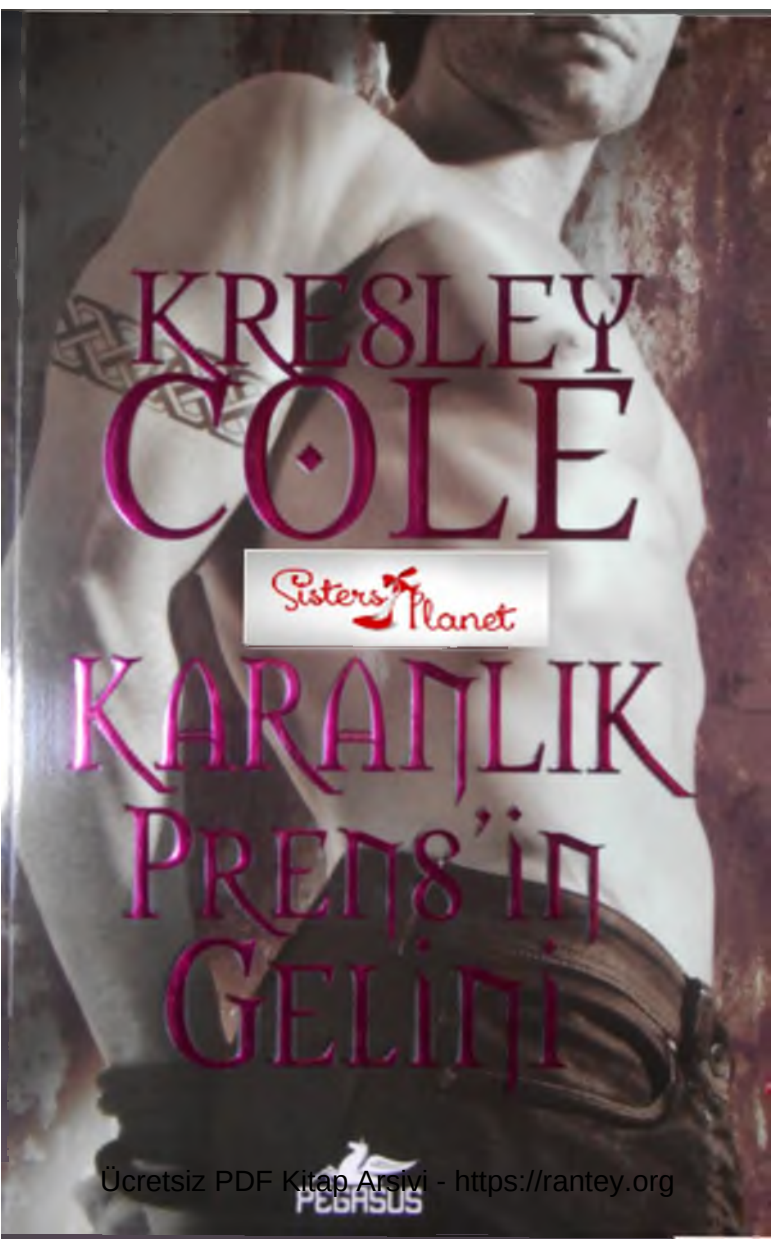
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KRESLEY
COLE

Sisters Planet

KARANLIK
PRENS'in
GELİNİ

KADINI KORUMAYA YEMİN ETMİŞ VANŞİ BİR SAVAŞÇIYI ZEVK YARADI...

Yayından asla ayrılmayan Avcı Lucia gizemli olduğu kadar güzeldir. Fakat sırları hem kendisini hem de sevdiklerini tehdit etmekte ve tehlike her geçen gün büyümektedir. Garreth MacRieve'le birlikte olması çok risklidir ancak gözleri alev alev yakan başın kurtadını her gördüğünde kendini öpücüklerinde kaybetmektedir.

SADECE DOKUNUŞLARLA DİNEYİN, KONTROL EDİLEMEZ BİR İHTİYAÇ...

Lycae Prensi Garreth, Valkyrie Lucia'yı uzun süre gölgelerin arasından seyretilmiştir. Tutkularını uyandıran kadını sahiplenmek ve onu güvence tutabilmek için çıldırsa da önce kendini ona kabul ettirmesi gerekmektedir. Bunun için Lucia'nın en büyük zaafından, yani ona karşı tutkusundan yararlanacaktır...

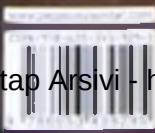

"İstikrarlı bir mükemmellik, bir Cole standardı!"

Romantic Times Book Reviews

"Cole'un Lucia ve Garreth'in hikâyesine gelebilmesi sekiz kitap aldı ama buna kesinlikle değer."

Alpha Reader

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kapak Tasarım: Lisa Litwick
Kapak Illustrasyon: Craig White

Pegasus Yayınları: 1406
Bestseller Roman: 612

Karanlık Prens'in Gelini
Kresley Cole
Özgün Adı: Pleasures of a Dark Prince

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Çiçek Eriş
Düzeltili: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2016
ISBN: 978-605-343-929-5

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2016
Copyright © Kresley Cole, 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı
aracılığıyla Pocket Books, Simon & Schuster Inc.'ten alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler
Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil,
optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz,
çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

KRESLEY COLE

KARANLIK PRENS'İN GELİNİ

İngilizceden çeviren:

Barış Mol

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

PEGASUS YAYINLARI

Benimle İrfan sevgisini paylaştıkları ve
insanları kitaplarımdan haberdar ettikleri için
okurlarıma adanmıştır.
Hepinize teşekkürler!

*Bazı sırlar asla bilinemez. Hiç doğmamış çocuklar gibi seninle
birlikte mezara giderler.*

—Avcı Lucia,
Gizemli kökenli Valkyrie,
dünyanın en yetenekli okçusu

*Bütün dünyayı taramak zorunda kalsam bile onu ele
geçireceğim. Tereddüde düşmeyeceğim. Bir gün kadınımı
eve –yatağıma– getireceğim... O, benim tarafımdan
bulunmak için doğdu.*

—Garreth Macrieve,
Lykae'lerin kralı

GİRİŞ

*Thrymheim Kalesi, Kuzey Toprakları
Av tanrıçası Skathi'nin evi
Çok eski çağlarda...*

Bakire Lucia gözlerini araladı ve kendini bir sunağın üzerinde, yukarıdaki öfkeli bir tanrıçaya bakarken buldu. Her nasıl olduysa kız kardeşi Işıltılı Regin, Skathi'nin tapınağını bulmuş ve Lucia'yı buraya getirmişti.

Ateşi şiddetlenirken sayıklayarak, *Bir sunaktan diğerine*, diye düşündü. Çökmüş bedeninin içinde acı çalkalandı. Kırılmış kol ve bacakları... Hiç böyle bir ızdırabı hayal etmemişti.

"Kutsal mekânıma bunu teslim edip," dedi Büyük Kuzey'in Avcısı Skathi, Regin'e, "sunağıma hakaret mi ediyorsun? Gazabımı uyandırıyorsun, genç Valkyrie."

Daha on iki yaşında olan, parlayan tenini Lucia'nın kanı kaplayan Regin, "Ne yapabilirsin ki? Kız kardeşime işkence mi edersin? Onu öldürür müsün? İlkinden zaten sağ çıktı ve ikincisine de senin yardımın olmazsa yenik düşecek," dedi.

"İkinizi de öldürebilirim."

Regin cevap olarak dudaklarını büzüp iyi bir tekme için Skathi'nin bacaklarını ölçüp biçiyormuş gibi baktı.

Lucia bilincini kaybetmemek için çabaladı, nefes almak için uğraştı. "Lütfen onu incitme... benim suçum, benim suçum..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama sözleri gümbürdeyen bir patlama tarafından bastırıldı. Bu kale sürekli gök gürültüsüyle sallanan Tanrıferyadı Dağı'nın yüksekliklerine oyulmuştu.

Skathi, Regin'e, "Onu niye buraya getirdin?" diye sordu.

"Çünkü sen bunu yapanın hem komşususun hem de can düşmanı."

Tanrıça'nın gözlerinde bir ilgi mi alevlenmişti? "Çökmüş Cenabet mi?"

"Evet."

Başını Regin'e doğru değer biçercesine eğen Skathi, "Daha tam ölümsüz olacak kadar büyük bile değilsin. Bu kadar güçsüz ve önemsiz birine göre fazla cüretkârsın, Valkyrie," dedi.

"Lucia için buna da, daha fazlasına da cüret ederim," diye yanıtladı Regin gururlu bir şekilde. "Uyarmış olayım."

"Regin!" dedi Lucia nefesi kesilerek. Kız aklını kaçırmıştı.

"Ne?" diye ayağını yere vurdu. "Ne söyledim?"

Regin'i cezalandırmak yerine, Tanrıça sabırsızca muhafızlarını, efsanevi Skathia'ları işaret etti. Bunlar şanlı okçulardı, hepsi Tanrıça'ya hizmet etmek için zorlu eğitimlere katlanmış kadınlardı. "Parlak olanı dağdan indirin. Geri dönüş yolunu hatırlamadığından emin olun."

Regin ona doğru atıldığında Lucia, "Hayır, Regin... bırak beni!" diye haykırdı.

Skathia'lar Regin'i belinden yakalayıp dışarı zorla çıkarırken, Regin çırpınıp bağırarak onları ısırdı.

Lucia içlerinden birinin, "Of! Seni küçük fare yavrusu!" dediğini duydu. Sonra gitmişlerdi.

Skathi, Lucia'nın hırpalanmış yüzüne umursamazca baktı. "Onun için endişeleniyor musun? Hem de canı bağışlanmışken? Sen ise bu saati bile sağ çıkaramayacaksın."

"Biliyorum," diye fısıldadı Lucia. "Sen bana yardım etmediğin sürece." Yalvarırken Skathi'nin bakışlarını yakaladı... ulu ve korkunç Tanrıça'ya doğrudan bakmak bir hataydı. Dipsiz gözleriyle buluşmak

çağlar boyu ona av olmuş her şeyin kederini ve korkusunu getirdi. Lucia'nın üzerine keskin bir ayaz gibi çöktü. "Lütfen..." Kan kırmızısıyla lekelenmiş elini yalvarmak için kaldırdığında, gövdesinde tuttuğu yara kan dolarak yanlarından aktı. Yapış yapış, ılık bir çeşme, altındaki sunağı kaplayarak hırpalanmış vücudunu çevreledi fakat buz gibi taşa hızla soğudu.

Kaybedilen her damla onu daha da şiddetli bir şekilde titrer, daha da çaresiz bir halde bıraktı. Yaralarının acısı onu çıldırttı.

"Sen kararını verdin, Valkyrie," dedi Tanrıça cevap olarak. "Ve itaat etmek için doğduklarına itaatsizlik ettiğinde ektiğini biçtin. Neden sana yardım edeyim?"

Çünkü sadece on altı yıl yaşadım, diye düşündü Lucia ama bunun ölümü –ve gençliği– zar zor kavrayabilen ebedi bir yaratık olan Skathi'yi etkilemeyeceğini biliyordu.

"Çünkü... benden ne istersen yapacağım," dedi sonunda. Titremesi gittikçe kötüleşiyordu; altındaki sunak çok soğuktu. "Ne bedeli olursa olsun ö-ödeyeceğim."

"Seni kurtarırsam sana ruhumu katarım. Senin gibi bir mahlûk benim himayemin işaretini taşır ve sonsuza dek yaya bağlanır," dedi Skathi, dikkatsiz gezginleri yutan ölümcül ormanla korunan dağına tepeden bakan bir açıklığa doğru ağır ağır giderek. Lucia, Regin onu günlerce portallarda ve vadilerde sürüklerken mistik ormandan geçtiğini güçlkle hatırlıyordu.

"Lucia, seni Skathi'ye götürüyorum!"

"O... yardım etmez."

"Edecek! Skathia'lar onunla her beş yüzyılda bir savaşıyor..."

Yine gök gürledi, bu ses Tanrıça'yı yatıştırmış gibiydi. "Benim takipçilerim, nişancı kadınlar olmak için fedakârlıkta bulunmuşken, sana benim avcılık kabiliyetlerim öylece hediye edilecek. Hepsinden daha iyi, eşsiz bir okçu. Niye buna değer olduğunu düşünüyorsun? Hem de onlar bu kadar katı bir eğitim görmüşken? Onların yürekleri –bedenleri– bu kadar safken?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Skathia'lar katı bir kanuna göre yaşıyor ve erkekleri hor görüyorlardı. *Şimdi nedenini anlıyorum.*

"Onlar senin gibi lekeli değiller," diye devam etti Skathi. "Çünkü sen kendini öyle olmak için gönüllü olarak sundun."

Lucia'nın, bir meleğin yüzüne sahip bir canavar olan Crom Cruach'ın -Çökmüş Cenabet'in- tutsağı olarak geçirdiği son dokuz günün sönük anıları zihninde canlandı. O hayvan, Lucia'yı ısırmış mıydı? Kendi vücuduna bakmayı reddetti ama Cruach'ın, bayıldığında derisini kemirdiğinden şüpheleniyordu. Ve onun ininden akılsızca atlamadan önce onunla boğuştuğundan, pençelerinin altında hâlâ pullu deri parçaları gömülü duruyordu.

Lucia kendi esaretinin görüntülerini acımasızca bastırdı. Onları hatırlamasına asla izin vermeyecekti, özellikle de o son geceyi.

Karanlıkta olanları. Bacaklarımdan aşağı kanın akışını.

"Bilmiyordum... Hiç bilemedim." İçini pişmanlık kapladı. "Her şeyi feda ederim, Skathi."

"Tanrıların armağanlarının daima bir bedeli olur. Sen benimkini ödemeye hazır mısın?"

Lucia güçsüzce başıyla onayladı. "Benim de yüreğim... s-saf olabilir. Ve erkeklerden de sakınacağım." *Bir daha asla kandırılmayacağımı bilmeli.*

"Bugünden itibaren bakire mi olacaksın?" Uzun bir an sonra devam etti: "Bu sefer Çökmüş Cenabet'ten kaçtın -ya cesaret ya da korkaklık atlamana sebep oldu- ancak Cruach hapishanesinden kaçarsa gelecek Tahta Çıkış'ta peşinden gelecek."

Evet ama o zamana kadar gerçekten ölümsüz olacağım. Daha uzaklara, daha hızlı koşacağım.

"Bunu tekrar yapacak. Tabii eğer... sen onunla savaşmazsan."

"Onunla savaşmak istiyorum." Lucia bir daha asla onun iğrenç yüzünü görmek istemiyordu.

"Her beş yüzyılda bir o senin felaketin olur, sense onun gardiyanı."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Onunla yüzleşmem için yaşamama izin ver." *Bir tanrıçaya yalan söylemek?* Ama Lucia çaresizdi.

Skathi'nin yüzü düşünceli bir hal aldı. "Evet, seni iyileştirmeye ve bir Okçu yapmaya karar verdim... iffetli kaldığın sürece. Ancak ne zaman bir hedefi kaçırsan çekmek üzere olduğun acıyı yaşayacaksın. Seni neyin bu kadar küçülttüğünü daima hatırlayacak ve saygınlığını tekrar kaybetmeyeceksin. *Bu* seni bir Skathia yapacak."

Baş dönmesi Lucia'yı etkisi altına aldı. Kafası çok karıştı. "Çekmek üzere olduğum mu?" Ama bu işkence daha beter olamazdı ki?

"Evet, aklını bilemek için acı. Kararını bir bıçak gibi keskinleştirmek için ıstırap." Süt beyazı ellerini Lucia'nın gövdesine koyarken Skathi mırıldandı: "Ah, genç Lucia, inanıyorum ki sonunda ölmene izin vermiş olmamı dileyeceksin." Tanrıça'nın avuçları mavi bir ışıkla parlamaya başladı.

Daha parlak, daha parlak...

Lucia aniden şiddetle sarsıldı, iltihaplı yaraları gerilip kan ve irini boşaltır, yeniden birleşen kırık kemikleri bilenirken çığlık attı. Parmakları sımsıkı kenetlendi, sırtı bir yay gibi kıvrıldı.

"Benim silahım olacaksın," diye haykırdı Skathi, yüzü çılgın bir maskeye dönüşerek. "Benim aracım olacaksın!"

Işık aralıksız yandı, ta ki birden hiç kalmayınca kadar. Lucia iyileştirilmiş ancak değişmişti. Bir yay kirişi vücudunun çevresine yılan gibi kıvrılmıştı. Ve titreyen ellerinde dışbudaktan bir yay ve tek bir altın ok belirmişti.

"Hayata -yeni hayatına- hoş geldin. Artık bir Okçusun." Skathi onun gözlerine baktı ve Lucia tıpkı kendisinden önceki diğer bin can gibi kibirli bir korkunun ağırlığını hissetti. "Ve Lucia, sonsuza dek bundan fazlası olmayacaksın."

1. Bölüm

*Güney Louisiana
Günümüz*

“Munro, seni şaşkın herif, topu at!” diye bağırdı Garreth MacRieve akrabasına, gök gürültüsü ve uğuldayan rüzgârların arasında.

Bu gece yılda bir yapılan “postlar iblislere karşı” ragbi maçı vardı. Garreth ve klanı için bugünkü yıldönümüne kafa yorulmasını engelleme amaçlı bir gelenektir. Garreth’in ayakları çıplaktı, sadece kot pantolon giyiyordu, gömleği yoktu. Yağmur gittikçe artıyor, bataklıkta bu nehir kolunun terk edilmiş ve ot bürümüş uçak pistini çamurluk bir alana çeviriyordu. Ter, çamurla ve biraz da kanla karışıyordu.

Garreth kendini neredeyse... hissiz değilmiş gibi hissediyordu. Ki bu da başlı başına bir marifetti.

Munro ona el hareketi çekti ama sonunda topu attı. Meşin pislendi, Garreth’in çıplak göğsünü kaplayan çamurla kararmıştı. Garreth sola gider gibi yaptı, ardından dev gibi iki Vahşi iblisin hemen yanından koşup eliyle iterek kendinden uzaklaştırdı.

Kalbi kulaklarında çarparak koşarken unutabiliyordu. Efor ve saldırdıktan o kadar hoşnuttu ki çıplak göğsünü dövmek istiyordu.

Hızlı Vahşiler etrafını sardı, o da topu, onu sayıya götüren Munro’nun ikizi Uilleam’a attı. Silah arkadaşları da onun gibi güçlü

ve merhametsiz rakiplerdi. İçlerindeki canavarlar dövüşmeyi, *oynamayı* seviyordu. Sert oynamayı.

İblisler gole tahrik edici konuşmalar ve itişmelerle karşılık verdi. Garreth şimşek gibi ortalarındaydı.

"Vârisi olmayan bir kral için kavgaya etmeye pek isteklisin," diye küçümseyerek gülümsedi Vahşilerin lideri Caliban. "Bunda yeni bir şey yok... siz Lykae'ler, ben iblis içkisini nasıl işiyorsam öyle kral harcıyorsunuz."

Açılacak hassas konuların arasında, Garreth'm krallığı en çileden çıkarıcı olanıydı. Hem de bugün!

Caliban'm üzerine atıldı fakat Munro ile Uilleam onu geri çekti. Diğer iblisler Caliban'ı boğuşmadan uzaklaştırırken Munro, "Bunu oyuna sakla, dostum," dedi.

Garreth ikisinin onu öfkesinin dinmesi için uzaklaştırmasına izin vermeden önce Caliban'a doğru kan tükürdü. Uilleam ve Munro onunla kalırken, takımdaki diğer Lykae'ler "ponpon kızlarla" haşır neşir olmak için kenarlara geçtiler.

İblisler bir mola alıp iblis içkisi içmek için fırsattan yararlandılar. İblislerle -İrfan'da Lykae'lerle fiziksel bir yarışmada çekişebilen az sayıdaki türden biriyle- oynamanın tek kötü yanı, ardı arkası kesilmeyen "içki molalarıydı". Garreth ve arkadaşlarının onların avantajını azaltmak için bol miktarda viski yuvarlaması bu yüzden adıldı. Doğrudan şişeden içtiler, her birinde birer şişe vardı ve enerji içeceğinin Lykae versiyonuydu.

Soğutucuları bir litreliklerle doluydu.

"Bunun peşini bırakmalısın, Garreth," dedi Munro, büyük bir yudum alarak.

Garreth izlendiği hissine kapılarak elini ensesinde gezdirdi. Gerçi kendisi ve bütün diğer oyuncular izleniyordu. Yağmurdan bihaber nympa'lar sahada sıralanmış, kendilerine dokunuyor ve sabırsızca bu maçın bir seks partisine dönüşmesini beklerken kendi parmaklarını emiyorlardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Garreth, dişilere sinirle baktı. "Niye onları davet ettiniz?" diye sordu. "İkinizin de canı cehenneme, bundan usandım. Nympha'lardan hoşlanmadığımı hiç mi düşünmediniz?"

"Yoo," dedi Uilleam bir yudum alarak. "Penisi olan bütün varlıklar onlardan hoşlanır."

Munro kendi şişesini kafaya dikti ve "Tıbbi gerçeklerle tartışamazsın," diye ekledi.

Garreth, Uilleam ile Munro'nun niyetinin iyi olduğunu biliyordu ama bu iş artık sıkıcı olmaya başlıyordu. "Onlardan hoşlanmıyorum. Onlar fazla... fazla..."

"Güzeller mi?"

"Şehvetliler mi?"

"Zahmetsizler," dedi Garreth. "Fazla zahmetsizler. Bir kere olsun bana zorluk çıkaracak bir dişiye sahip olmak isterdim. Sözüm ona bir kral olduğum için benimle yatağa atlamayan birini." Munro konuşmak için ağzını açınca Garreth, "Evet, sözüm ona," dedi.

Munro ciddiyetle başını iki yana salladı. "Ve hâlâ Lachlain'in döneceğine inanıyorsun."

Üçü bu konuda bir buçuk asırdır, ağabeyi vampirleri avlamak için yola çıktıktan sonra ortadan kaybolduğu zamandan beri aynı yerde dönüp duruyorlardı.

Uilleam ve Munro, Garreth'a Lachlain'i anlamsızca beklediğini söylüyordu. En iyisi ağabeyinin artık olmadığını kabul etmesiydi, özellikle de kaybolmasının ardından bu kadar çok zaman geçtikten sonra. *Bugün* yüz elli sene olmuştu. Garreth'm hayatına devam edip kral olarak sorumluluklarını kabul etmediğini söylüyorlardı.

Haklıydılar.

"Geri dönmeyeceğine ne zaman inanacaksın?" diye sordu Uilleam. "Bundan iki yüzyıl sonra mı? Beş yüz?"

"Asla. Hayatta olduğunu *hâlâ* hissedebiliyorsam inanmayacağım." Vampirler onun diğer birinci dereceden akrabalarını öldürmüş

olsalar da nedense Garreth, Lachlain'in hâlâ yaşadığını seziyordu. "Şimdi hissettiğim gibi hissedebiliyorsam asla."

"Sen de Bowen kadar kötü durumdasın," dedi Uilleam, kendi şişesini bitirip başka bir şişe açarak.

Bowen, Garreth'in kuzeniydi, eşini kaybettiğinden beri yaşayan bir ölü gibiydi. Uyanık olduğu her anı ızdırap içinde geçiriyordu ama kaybını kabullenip kendi durumundaki çoğu Lykae erkeğinin yapmış olacağı gibi de hayatına son vermiyordu. "Bowen gibi değilim," dedi Garreth. "O, eşini kan içinde gördü, ölümünü gördü. Ben Lachlain konusunda böyle bir kanıt görmedim." *Hayır, aradım durdum ve... hiçbir şey bulamadım.*

"Oyun başlasın!" diye bağırdı bir iblis.

Garreth silkinerek anılarından sıyrıldı, viskiyi bir dikişte içti, sonra yakınlarıyla birlikte sahaya geçti.

Caliban uzun dişlerini rakiplerine gösterdi, bu, takımlar birbirine sokulurken Garreth'm iade ettiği bir hareket oldu.

Hızlı bir pas. Top oyunda. Caliban'a atıldı. Garreth şansının açıldığını görerek ona doğru atıldı, hız kazanmak için kollarını salladı... daha hızlı... daha hızlı... İblisin üzerine atlayıp onu bütün gücüyle sıkıca yakaladı.

Sendeleyerek yere düşerken, Caliban'ın boynuzunun bir parçası koptu ve Caliban hiddetle böğürdü. "Bunu ödeyeceksin, Lykae!"

Kilometreler boyunca Avcı Lucia gecenin avını sessizce izlemiş, takip ettiği izler onu kükremeler ve küfürlerin yankılandığı, kulağa bir savaş gibi gelen bir şeye doğru götürdükçe daha da kafası karışmıştı.

Bir kargaşa mıydı? Valkyrie'leri davet etmeden mi? *Hem de bizim bölgemizde?* Eğer yaratıklar savaşmak için bölgelerine izinsiz girecekse en azından ev sahiplerini çatışmaya davet etme nezaketini göstermeliydiler.

Savaş alanına geldiğinde Lucia başını yana eğdi. Modern glad-yatörlere bakarken, *İrfanlı Çarpışması*, diye düşündü... savaşta değil, oyunda. *Ölümsüzlerin ragbisi*.

Bir kilometre uzunluğundaki sahada rüzgâr şiddetle esiyordu ve üstlerinde yıldırım çakarak yarışmanın yoğunluğunu yansıtıyordu. Bu tıpkı... erkekliği kutlayan bir tören gibiydi.

Lucia boynuzlu oyuncuların iblisler olduğunu rahatça anladı ve gömleksiz rakiplerinin Lykae olduğunu zannediyordu. O zaman söylentiler doğruydı. Kurtadamlar gerçekten de Valkyrie bölgesine sokuluyorlardı. Lucia şaşırmıştı. Geçmişte kendi hallerinde olmuşlar, şehrin dışına yayılan yerleşim yerlerinde kalmışlardı.

Kenarlarda toplanmış nympha seyirciler, bunu muhtemelen adaleli, çekici erkekler arasındaki bir çamur güreşinden fazlası olarak görmeyerek, heyecandan titriyordu.

Sahadaki merhametsiz bir şut Lucia'nın bir kaşını kaldırmasına neden oldu. Şiddete değil –sonuçta kendisi de bir koruyucu baki-reydi– *düşüncesizce* yapılan şiddete. Bu İrfanlıların hepsi, bölgelerine izinsiz girmiş olsa da, aralarındaki Okçu'dan, –çok hızlı bir şekilde ve fazlasıyla uzaktan– ciddi zarar verebilecek kadından bihaberlerdi.

Şimdi tanındığı ismiyle Akılcı Lucia *düşüncesizliği* anlamıyordu. Gerçi erkekleri de anlamıyordu. Hiç anlamamıştı.

Ne şanslılardı ki Lucia'nın bu akşam göstereceği şiddet sadece hedeflerine karşı olacaktı: beslenmek için genç insanları gizlice takip ederken görülmüş iki aşağılık cüce gibi kobold'a...

Kız kardeşi Nix, yarı deli Valkyrie kâhini, Lucia'yı onları ortadan kaldırması için bu bataklıklara göndermişti. Lucia, Regin'den kendisine katılmasını istemiş ama o reddetmiş, bir başka “yağmurdan sınırsız oldukları böcek avındansa” meclislerinin rahatlığında bilgisayar oyunları oynamayı tercih etmişti.

Lucia bu fırsatın üstüne atlamıştı. Üzerine bir tişört ve vürüyoş sortu giydikten sonra, kalçasındaki deri ok sadağını, okçu eldivenini

ve ön kol korumasını bağlamıştı. Elinde güvenilir yayıyla birlikte derhal yola koyulmuştu...

Acımasız bir darbe daha. Bu seferkinin darbesinden neredeyse ürktü –bir boynuz parçası yere düşüp sekti– ama şaşırmamıştı. Lykae ile iblisler dünyadaki en gaddar türlerden ikisiydi.

Daha da kötüsü, o çıplak göğüslü erkeklerden biri Lucia'nın ilgisini çekmişti. Tam anlamıyla. Öyle olmamasını ne kadar dilerse dilesin, Lucia hâlâ çekici erkeklerin farkına varıyordu ve takımlar çarpışırken Lucia onun gücünü, hızını ve çevikliğini beğenmeden edemiyordu. Gövdesine çamur sıçramış ve ince yüzünü bir sakalın gölgesi çevrelemiş olsa da, Lucia yine de onu çekici buluyordu.

Gözleri, gülümseme çizgilerinin dışlara doğru yayıldığı parlak bir altın rengiydi. Bir zamanlar mutlu olmuştu; şimdi olmadığı açıktı. Vücudundan gerginlik yayılıyordu, öfkesi içinden alev alev çıkıyordu.

O altın renkli irislerde parlak bir buz mavisi titrediğinde, Lucia onun ne olduğunu onaylamış oldu. Bir Lykae. Bir kurtadam.

Bir *hayvan*. Yakışıklı suratı gerçek anlamda bir canavarı gizliyordu.

"Sen buna vurmak mı diyorsun, seni iğrenç pislik!" diye bağırdı iblislerden birine, başını kaldırıp sivri dişlerini gösterip boynu ve göğsündeki kaslar gerilip dikkat çekerken. İskoç aksanı vardı, gerçi Lykae'lerin çoğu Kuzey İskoçyalıydı ya da en azından Güney Louisiana'yı yerleşim yeri olarak belirlemeden önce öyleydiler. "Hey, Caliban! Git kendini becer!"

Diğerleri onu gerçekten büyük olan, sanki gece boyunca kavga çıkardığı için Lykae'ye kızgın görünen bir iblisten çekerek uzaklaşıyorlardı. Muhtemelen de kavga çıkarmıştı. Lykae'ler, İrfan'da bir tehdit olarak görülürlerdi, yırtıcılıkları üzerinde çok az kontrolleri vardı. Aslında bundan zevk alıyormuş gibi görünüyorlardı.

Yüzde yüz, katıksız erkek, sonuna kadar alfa. Ve yine de Lucia'nın... şehvet duymasına sebep oluyordu. Oyun devam ederken Lucia tiksinti hissinin, çekimi bastırmasını bekledi. Ve bekledi.

Ancak erkeğin vurduğu –ve yediği– her amansız darbeyle ve gürleyerek savurduğu her tehdit ve alayla, şehvet daha da alevlendi. Kesik kesik soluk almaya başladı ve küçük pençeleri, sıcak bir bedeni kendisinininkine yapıştırmayı arzulayarak kıvrıldı.

Fakat en son böyle hissettiği zamanı hatırlayınca içini bir ürperti kapladı. Gözlerini adamın maskaralıklarından ayırıp kenarlarda eğlenen nympha'ları inceledi. Lucia bir zamanlar onlar gibiydi... hedonist, daha yüce hiçbir amaca hizmet etmeyen biri.

Hâlâ mı onlar gibiyim? Hayır, artık disiplinliydi; prensipleri vardı. Ben –acı ve döktüğüm kanın hakkıyla– bir Skathia'yım.

Kafasını sertçe sallayarak kendini görevine odaklanmaya zorladı: kobold'ları yok etmek. Çıplak göze melek gibi görünürlerdi ama aslında sürüngenler gibi yüz hatları olan, yeraltı sakinleriydiler ve nüfusları kontrol altında tutulmadığında genç insanları kapmaya meyillilerdi, bu da İrfan türlerinin hepsini tehlikeye atardı.

Çift birbirinden ayrılmıştı, biri bataklığın daha derinlerine kaçarken, diğeri seyircilerden oluşan duvarın arkasına saklanmış, bu kalabalıkta güvende olduğunu sanmıştı.

Lucia parmaklarıyla dalgınca kalçasına bağlanmış dikenli oklardan oluşan düzeneğine dokundu, omzunun üzerindeki yayının rahatlatıcı ağırlığının tadını çıkardı.

Avı yanlış varsayımlarda bulunuyordu. Okçu asla ıskalamazdı.

2. Bölüm

Garreth peşindeki iblis sürüsünden çabucak kurtularak kaleye yaklaşmaya başladı. Hızı artarken, yağmur üzerine daha da kuvvetle iniyordu.

Bu kolay bir sayı olacaktı, ona neredeyse sahayı boylu boyunca geçirecekti. Nihayet onu kovalayan iblisler küfürler yağdırarak teker teker yavaşlayıp vazgeçtiler.

Tam o an, hayatının en sersemletici anında Garreth'ın gözkapakları ağırlaştı ve koyu renk pençeleri taşıdığı topa batıp onu patlattı. İçine derin nefesler çekerken, yüzlerce kokunun –yıldırımın bakırımsı kokusu, kesilmiş çim kokusu, her yanlarındaki bataklık- arasından yeni, enfes bir tanesini diğerlerinden ayırdı. Hisler onu şaşkına çevirerek, yavaşlarken kaslarına işkence etti.

O. Eşim. O yakında... Rüzgârın estiği yöndeydi ama Garreth'ın onu belirleyebileceği kadar da yakındı. Onun nasıl görüldüğünü, adının ne olduğunu, hatta türünü bile bilmiyordu. Ancak binyıldır –bütün ömrü boyunca- onu beklemişti. Kafası, kokunun olduğu yöne doğru döndü.

Zayıf bir dişi, sahanın kenarında yalnız başına duruyordu.

Garreth'ın onu ilk görüşüyle birlikte nefesi kesildi, Lykae içgüdücü içinde kükreyerek canlandı.

–Senin. Al onu.–

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yaklaşık bir kilometre ötedeydi fakat onu yağmurun içinde net bir şekilde görebiliyor, her detayı ayırt edebiliyordu. Pembe dudaklarını büküyor, kehribar rengi gözleri parlıyordu. Minyon vücuduna siyah bir yay asılıydı ve oklarla dolu, deri sadağı uyluğuna bağlamıştı. Yele gibi uzun, ıslak saçların arasından küçücük, sivri kulaklar çıkıyordu. *Evet, benim.*

Tanrılar adına, kokusu gibi kendisi de enfesti...

Pat! İblisler bir yük trenin gücüyle üzerine çullandılar, onu sahada dümdüz yere serip üzerine yığıldılar. Sol omzu eklem yerinden çıktı. Çenesine gelen bir diz, arkadaki üç dişi gevşetti. Garreth acıdan değil, sinirden güreledi, hâlâ vuran iblislere sağlam koluyla yumruk attı. Kendini kurtarmak için çabalarken, dişlerini nefes borusunun içine çekti.

İkizler ona yardım etmek için koşup sonunda iblisleri üzerinden zorla kaldırdılar. Garreth güçlükle dizlerinin üzerine kalktı, garip dişi izlerken boş yere öksürüp aksırdı.

Dişi birden şimşek gibi yayını hazırladı, sadağından üç oku kirişe yerleştirdi ve kirişi yanağına doğru çekti. *Ne oluyor? Her şey çok hızlı gerçekleşiyor...* Nympha'ları mı nişan alıyordu? *Hayır, onları değil.* Onların arasına büzülmüş kobold'u. *Onu asla o kadar uzaktan vurma.*

Kadın atış yapmak için hazır, hareketsizdi. Yağmur ve rüzgâr, saçlarını yanağına çarpsa da, asla gözlerini kırpmadı, yayın kirişini bıraktıktan sonra bile gözlerini hedefinden ayırmadı.

Oklar, iki nympha arasından uçtu ve kobold'un boynunu deşerek, kafasını minyatür bedeninden ayırdı. Olağanüstü bir atıştı. Ama bu sonuç onu sıkışmış gibi görünüyordu.

Garreth göğsü inip kalkarken, onun rahat hareketlerle sersemlemiş nympha'ların arasından yol aldığını gördü. Kobold'un iki parçasına ulaştığında, avcı onları yakındaki bir bataklığa savurdu.

Yayı tekrar omzuna yerleştirdi, ardından geldiği yöne doğru ağır ağır yürüdü. Bütün dikkatlerin üzerinde olduğunu fark ettiğinde yavaşladı. "Ah." Onlara Kraliçe Elizabeth gibi el salladı ve "Oynamaya devam edin," dedi.

Garreth hırıldar ve kuzenleri onun sırtını örs darbeleri indirirmiş gibi pataklarken kadın, Garreth'la göz göze geldi. Garreth çamurlu elini ona doğru uzattı ama o küçümseyerek kaşlarını çatı, ardından çalığın içinde gözden kayboldu. Sonunda Uilleam, Garreth'ın sırtına tekme attı ve azıdışı nefes borusundan sakız gibi uçtu.

"Senin derdin ne?" diye sordu Munro.

Zorlanarak aldığı solukların arasında, Garreth güçlkle ayağa kalktı. Eşini bulduğunda ne beklemesi gerektiği kendisine söylenmişti fakat tepkisinin gücünü asla hayal etmemiştir. "Sonunda... gerçekteştir."

Neden bahsettiğini biliyorlardı. Munro kuşkulu görünüyordu; Uilleam ise kıskanç. İkisi de ne zamandır bekliyordu?

"Okçu mu?" diye sordu Uilleam. "Kimsenin böyle atış yaptığını görmemiştir. Ama o sanki... bir Valkyrie olabilirmiş gibi görünüyordu."

Munro alçak sesle küfretti. "Lanet kötü şans."

"Omzumu yerine oturtun! Çabuk ol, dostum!" Garreth eşiyile -çok uzun zamandır beklediği eşiyile- karşılaştığı ilk seferde, kız onu rakiplerine korkak diye bağırıp kuralısız oynarken görmüştü. Bir gömleği yoktu, sarhoş olmaya gayet yakındı ve kanla çamurdan kirlenmiştir. Ayakkabı bile giymiyordu.

Ve muhtemelen bir seks partisine katılmak üzereymiş gibi görünmüştü.

"Kimseye bundan bahsetmiyorsunuz," dedi Garreth sinirle.

"Neden olmasın?" Munro, Garreth'ın kolunu sertçe çekti.

"O ne olursa olsun, yine de farklı," dedi. "Bir Lykæ kraliçesi mi olacak? İşaretlenene kadar kimse bilmeyecek. Yemin edin!"

"Tamam o zaman, yemin ediyoruz," dedi Uilleam.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Omzunu yerine oturttukları anda Garreth koşmaya başladı. –İzini sür. Sahip çık.– İlgüdüğü hiç olmadığı kadar gürültülü ve keskinen, yağmurun içinde bodoslama ilerledi.

Daha az önce ağabeyi olmadan geçen bir yıla, asla kendisine düşmeyeceğini sandığı kraliyet sorumluluklarıyla dolu bir yıla lanet okumuştı. Bugün, kader hâlâ Lachlain'i teslim etmeyi reddediyordu. Ancak Garreth'a o uhrevi yaratık suretinde eşini vermişti.

İleri atılırken içi heyecanla doldu, bunu ezici bir iç rahatlaması izledi. Yağmurun şiddetle yağmasından dolayı onun kokusunu kaçırabilirdi. Fakat izini bulmuştu.

Ancak selvilerin yosunla kaplı duvarlarından oluşan çizgide –bataklığın en uzak bölümüne girişte– Garreth yavaşladı. Nedense kadının kokusu dört farklı yönden yayılıyordu. İzleyeceği yöne karar verdi, ardından çalılarının arasından hızla geçip dere ve bataklıkları aştı.

Kokunun kaynağına varınca ve kadından eser olmayınca, olduğu yerde döndü. Sonra yukarı bir göz atıp oklarından birini bir ağaca saplanmış halde buldu, o kadar derine saplanmıştı ki sadece tüylü ucu görünüyordu. Ve onlara tişörtünün küçük parçalarını bağlanmıştı. Akıllı kız. İzini saklamak için oklarını kullanmıştı.

Ancak Garreth her birini sonuna kadar takip eder, ne kadar zaman alırsa alsın onun izini sürerdi. Kadın, onun için doğmuştu. Ben de onu bulmak için doğdum...

Onun gerçek izinin yerini belirlemeden önce yarım saat harcadı. Türünün doğuştan gelen gizlenme yeteneğiyle, sinsice yaklaşarak bu avcıcı artık sadece çiseleyen yağmurda takip etmeye başladı.

Bataklık onun fark edilmeden yaklaşmasını kolaylaştırıyordu. Etrafta dolanarak kadının dikkatini dağıtan hayvanlarla birlikte, Garreth'ı gizleyecek binlerce gölge vardı.

Garreth onu yeniden gördüğünde, nefesinin kesilmesini son anda engelledi. Yakından düşündüğünden bile güzeldi. Bir Valk-

yrie olmalıydı, kadınları hem adı çıkmış güzellikleri... hem de adı çıkmış vahşilikleriyle bilinen türden biri.

Yüz hatları baş döndürücüydü –yüksek, çarpıcı elmacıkkemikleri, dolgun dudaklar ve ince, peri gibi bir burun– ancak rengi onu kıyaslanamaz kılıyordu. Cildi parlak ve pürüzsüzdü, gözleri viski rengindeydi.

Orta boylu ve kıvrımlıydı, geniş göğüslerini saran ıslak, beyaz bir tişört giyiyordu. Haki şort, diri kalçasına sıkıca oturuyor ve biçimli bacaklarını sergiliyordu. Saçları uzundu... yağmurdan ağırlaşmış, koyu renk bir yele.

Sağ elinde deri bir eldiven vardı. Uzun, deri bir ön kol koruyucusu sol bileğinden dirseğine kadar uzanıyordu. *Okçuluk giysilerinin bu kadar seksi olabileceğini kim bilirdi?*

Garreth'in dişisi, Garreth bu gece onun küçük bedenine sahip olduğunda deri kıyafetlerini giyecekti. Bu düşünceyle, nemli kot pantolonunun içinde sertleşti ve Garreth neredeyse hırlayacaktı.

Bunun yerine onu sessizce takip etti, altlarındaki tünelden çoktan kokusunu aldığı ava yaklaşmasını izledi.

Eğer gerçekten de Valkyrie'yse, tıpkı kendisinininki gibi insanüstü duyulara sahip olurdu: keskin işitme ve karanlıkta veya uzak mesafeleri görebilme yeteneği. Fakat koku duyusu, Garreth'inki kadar gelişmiş olmazdı. Yaratığı görerek ve sesle izlemek mecburiyetinde kalırdı ve o da bunu çok ustalıkla yapıyordu.

Ama bu arada da yerinde donup kalıyor, başını Garreth'in olduğu yöne çeviriyor, sivri kulakları seğiriyordu.

Bir anda içi su dolu bir meşe ağacının üzerine zıpladı, atış duruşunu alarak çömeldi, bir oku daha kirişe yerleştirdi. Uzaktan, kısa yayı iddiasız görünüyordu, uçları ondan aksi yöne doğru kıvrılan ve ortasında kalınlaştırılmış bir tutacağı olan, geriye eğik bir yay. Modası geçmiş olsa da tipikti. Fakat Garreth yaklaşırken cılalı siyah tahtaya dağlanmış altın işaretler olduğunu gördü.

Silahı da belli ki sahibi kadar zarif ve gururluydu...

Kadın hareketsiz kaldı, tam olarak Garreth'in onun avının kokusunu aldığı yeri nişan aldı. Onu toprağın içinden mi vurmayı planlıyordu?

Evet çünkü kadın, ölümün sesiyle fısıldadı: *"Yeraltı seni kurtarmayacak."*

3. Bölüm

Nefesini duyabiliyorum, artık boğuk çıkıyor. Lucia, kobold'un yeral-tına indiğini, canını kurtarmak için kaçtığını biliyordu. Bütün avların arkalarında bıraktığı izleri kolayca okuyarak, onu buraya kadar izlemişti.

Ağaçtaki konumundan zemini vurabilir, okunu alttaki tünele saplayabilirdi. Özel oku herhangi bir şeye temas edinceye kadar yağ gibi gider, ardından üç jilet gibi diken serbest bırakırdı.

Yakında iki öldürülmüş avı Zırdeli Nix'e bildirirdi. Tıpkı Lucia'nın her zaman yaptığı gibi. Ya sonra ne olurdu? *Sonra böyle günleri sürekli tekrar edeceğim, ta ki Tahta Çıkış'a kadar.*

Kâbusların geldiği zamana.

Şimdilik kobold'u öldür, eve git.

Ama nedense hedefine odaklanmak yerine, geniş omuzları ve zayıf yanakları anımsadı, Lykae'nin yere serilmeden önce ona nasıl baktığını hatırladı. O dev gibi göğsü soluklarla inip kalkar, kaslı gövdesinden terler akarken gözlerini dikmişti. Ta ki Lucia'nın gördüğü en büyük iblislerden bazıları tarafından dümdüz edilinceye kadar.

Adamın ilgisi Lucia'yı endişelendirmişti. Aslında bütün gözler üzerindeydi... Lucia'nın yanında genelde şımarık, son derece dikkat çekici Işıltılı Regin olduğu için bu sık sık olmayan bir şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Ama –o pis patiyle kendisine uzanmadığı kesin olan– erkek de dahil olmak üzere, biri meraklanmış ve hakikaten de onu takip etmişse, Lucia izlerini saklamaya dikkat etmişti.

Başını sertçe iki yana sallayıp tekrar odaklandı, içine bir nefes çekti. Nefesini verince hareketsiz kalarak okun ucundan aşağıya baktı. Yayındaki kadim yazılar ısıldıyormuş gibi görünüyordu...

Kirişi bıraktı. Bir *pat* sesiyle, ok zeminde delik açtı, altta gizlenen kobold'a kadar derinliklere doğru yeri oydu. Boğuk bir çığlık sesi geldi.

Hedef vuruldu. Yeraltından bile onu mıhlamıştı. Şaşırtıcı değildi... yüzyıllardır tek bir atışı bile ıskalamamıştı. Skathi'nin özü içinde işliyordu.

Lucia yayı omzuna astı, ardından ölümsüz avının işini, hızlıca kafasını keserek bitirmek için aşağı atladı. *Bu kadar iyi olmak zor, diye düşündü okun saplandığı yere yavaşça giderken. Mütevazı davranmak zorlaşıyor. İç geçirdi. Bu da benim külfetim.*

Skathi kanunu üç ilkeyi kapsıyordu: dürüstlük, bekâret ve alçakgönüllülük. Dürüstlüğü –çoğunlukla– ve bekâreti tamamen başarabiliyordu. Fakat alçakgönüllülüğün ardındaki mantığı kavrayamıyordu.

Lucia yaklaştığında, yaratık ayaklarının altındaki tünelde kaçarak okun sapının pis zeminde çılgınlar gibi hareket etmesine neden oldu, bu da Lucia'yı eğlendirdi.

Bu onun en büyük zevkiydi: av. Böyle dışarıdayken, kendini daha az utanç verici sırlarla dolu bir sahtekâr gibi hissediyordu. Bu anlarda, günahlarının herkesin görebilmesi için bir utanç sembolü-müşçesine üzerine dağlanmış olduğunu hissetmiyordu.

Ve yaklaşan Tahta Çıkış'ta başına gelecekleri kısa bir süreliğine unutabiliyordu.

Bu düşünceden sıyrılarak, avını yeri kazarak serbest bırakmak için çömeli, püsküren camur ve köklerin arasında onu bileğinden

tutup çekti. Hâlâ melek biçiminde olan kobold, Lucia'nın oku boğazından çıkmış bir halde telaşla kıvrandı.

Lucia onu yere atıp okunu çekerek serbest bıraktı, o dikenlerle birlikte kobold'un boynunun yarısını da almış oldu. Yaratık şekil değiştirdi, yılan gibi gözler ve pullu derisiyle gittikçe sürüngenimsi bir hal aldı. Artık uzamış sivri dişlerini Lucia'ya doğru çarparak kapadığında, Lucia oku uzunlamasına döndürerek sapını boynundan, geriye kalanlara bastırdı.

Kan kollarına sıçrarken, kanun uygulayıcısı olarak işinin tadını çıkararak sırıttı.

Kulakları farkındalıkla yeniden seğirdiğinde Lucia mahlûkun kafasını daha yeni kesmişti. *Bir şey beni izliyor. Ayağa fırlarken oradan oraya baktı. Yakınlarda bir şey vardı.*

Erkek. O olduğunu sezdi ama onu nasıl bulmuştu?

Gölgelerin içine göz attı ve altın rengi gözler ona karşı parlayınca neredeyse nefesi kesiliyordu. "Neden beni takip ediyorsun?" diye sordu. Arada sırada gruplar arasında arabulucu görevini görüyordu çünkü çok sabırlı ve akli başındaydı... ya da herkes öyle düşünüyordu. Belki de adam bir sıkıntıyı çözmek için yardımını istiyordu.

Erkek ona doğru sinsice yaklaştı, doğal patikayı görmezden gelip doğruca Lucia'ya doğru ilerledi. Bir Lykae, Lucia'yı ilgi odağı yapmıştı. Bu iyi bir gelişme olamazdı.

"Senin kadar güzel bir kızı nasıl takip etmem?" diye sordu, sert bir aksanla. Çamur yıkanıp temizlenmiş, hâlâ çıplak olan göğsünün ve gövdesinin mükemmelliğini ve yüzünün güçlü hatlarını gözler önüne sermişti. Belli belirsiz bir gamzesi olan çenesi inatçıydı; teni, altın renkli gözlerin kenarlarında yer etmiş hafif gülme çizgileriyle bronzdu. Yağmur, kirpiklerini sivriyordu.

Zayıf yanaklarına çarpan gür saçları ıslak ve koyu renkliydi. Lucia kuruyken hoş bir kahverengi olduklarına bahse girerdi.

Acele etmeden Lucia'nın yüzünün bütün hatlarını incelemeden önce, uzun saniyeler boyunca gözlerine baktı. Ona bakışı tüketiciydi.

zevk vericiydi... sanki Lucia dünyadaki en güzel varlıkmiş ve o da görüntüsünün açlığını çekmiş gibi.

Farkındalık bütün sınırlarını sızlatırken Lucia kaşlarını çatı.

Adamın bakışları Lucia'nın vücuduna indiğinde, gördüğü şeyi beğendiğini apaçık belli ederek, ağzını silmek için titreyen elini kaldırdı.

Beğenilmeyecek ne var... Hayır! Makul ve ciddi davran. Her şeyden öte, mantıklı ol. "Kimsin sen?"

"Ben Lykae klanından Garreth MacRieve." Garreth yaklaştı, Lucia ise çekinerek geriledi. Birbirlerinin çevresinde daire çizmeye başladılar. "Kimsenin senin gibi atış yaptığını görmemiştim."

Bu hakikaten de hiç eskimiyordu. "Çünkü kimse yapamaz," diye cevapladı Lucia, gerçekçi bir şekilde.

Garreth'in dudaklarının kenarı kısa bir anlığına kıvrılmış mıydı? "Böyle atış yapabilmek için hangi şeytanla anlaşma yaptın?"

Lucia neredeyse içini çekiyordu. Şeytan mı? *Onunla tamamen farklı bir şey yaptım.* Gittikçe daha sık yüzeye çıkmaya başlayan hatıraları bastırdı.

"Belki de yayın büyüdür?"

"Yayım büyüü değil, sadece benzeri yok." Bin yıldan uzun zamandır dayanmıştı, bugün de Lucia'nın dönüşümünün gecesinde olduğu kadar mükemmeldi. Siyah dişbudak, tahta parlayıncaya kadar cilalanmış ve üzerine ayrıntılı yazılar oyulmuştu. Uzun zamandır ölü olan bir dilde, Lucia'nın Tanrıça Skathi'nin hizmetçisi olduğu yazılmıştı. Sonsuza dek. "Benimkinin doğal," *tanrıça vergisi*, "bir yetenek olduğunu düşünmüyor musun?"

"Evet. Ama hem yeteneği *hem de* güzelliği sendeki gibi birleştirmek? Diğer kızlara karşı pek de adil değil."

Lucia da sık sık öyle düşünüyordu. Şanslarına, bir erkeğin dikkatini çekmekle hiç ilgilenmiyordu.

"Ve daha güzel olamazdın."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aslında olabilirdi. Saçları sırlıslıklamdı. Kıyafetleri sıkıcıydı... iş görecektir bir şort ve düz bir tişört. Ne makyaj yapmıştı ne de mücevher takıyordu, gerçi bunları hiç kullanmıyordu. Yay kullanmaya başladığından beri hiç.

"Peri misin yoksa Valkyrie mi?"

Ben bir Okçuyum. Sade giysilerin içinde bir bekâr. Arka plandaki bir gölge. "Tahmin et." En azından onu bir nympha'yla karıştırmadığı için puan kazanmıştı. Maalesef iki tür, benzer hatlarıyla birbirini andırıyordu. Bütün benzerlikler orada son buluyordu.

"Yay ve sivri kulaklarınla, normalde peri derdim. Ama küçük sivri dişlerin ve pençelerin var, bu yüzden korkarım ki o kadar da kolay olmayacak."

"Kolay mı? Neden bahsediyorsun?"

Garreth ağzını açtı, sonra kapadı, başını ona doğru ölçüp biçmesine eğdi. Lucia onun kendisine her ne söyleyecekse bundan vazgeçtiğini hissetti. Garreth başka bir şey söyledi: "Baştan çıkarma. Valkyrie'ler baştan çıkarılmalarının zorluğuyla ünlüdür."

Lucia'yı baştan çıkarmak mı istiyordu? Randevudan, flörtten bahsetmek yok, sadece seks. *Erkekler!* "Demek zor? İçimizden birine şu anki tıraşsız, kan içinde, yarı giyinik ve çamurla kaplı halinle pas atsan, neden yüz vermeyeceklerini hayal bile edemiyorum. Arpa ve içki fabrikası gibi koktuğundan bahsetmiyorum bile. Yüreğim deliler gibi çarpıyor."

Garreth bir avcuyla yüzünü ovaladı, kirli sakallarına şaşırmış gibi görünüyordu. "Bugün benim için iyi bir gün değil."

"O zaman geri dönüp hayranlarının tadını çıkarmalısın. Hiçbir şeyin, kişinin bakış açısını nympha'larla yapılan bir seks partisinden daha iyi düzeltmeyeceğini duydum." Niye böyle keskin bir ses tonu kullanıyordu? Sanki kıskanıyormuş gibi. Lucia'nın içinde bir kaygı yükseldi.

"Onları istemiyorum." Garreth yaklaştı. "Seni görmeden önce bile istemiyordum." Sanki onun iffetliliğinin, sert kabuğunun iç

yüzünü görebilecek ve aslında ne kadar vahşi olduğunu anlayabilecekmiş gibi Lucia'nın gözlerine derin derin baktı. Sanki Lucia'nın dış görünüşü, bir dokunuşla düşürülebilecek, titrete bir kâğıttan evmiş gibi.

İçinde bir karanlık var, Lucia, diye uyarıyordu onu Skathi, çok uzun zaman önce. Buna karşı daima uyanık olmalısın.

Evet, uyanık. Lucia eve gitmeli, bu gür sesli kurtadamdan uzaklaşmalıydı. Bir zamanlar onunki gibi bir yüz, ardında bir canavarı saklayan, yakışıklı bir yüz Lucia'nın felaketi olmuştu.

Tıpkı bu adamın yüzünün sakladığı gibi.

"Çekim karşılıklı değil," dedi Lucia kesin bir şekilde. "O yüzden yoluna git." Bununla birlikte, avından kurtulmak için döndü, niyeti oradaki hayvanların beslenmesi için parçaları suya atmaktı. Kobold'un kafasını almak için eğildiğinde, Lykae sanki düşürülmüş bir mendili alıyormuşçasına kobold'un bedenini aldı. *Ne kadar gerçektir.* Parçaları bulanık sulara attılar.

Lucia'nın işi bitince ellerini silkeledi ve eve gitmek için döndü.

Adam takip etti.

Lucia durdu, Garreth'la konuşmadan önce kısa bir saniye gökyüzüne öfkeyle baktı. "Kurtadam, kendini hem zaman hem de dertten kurtar. Benimle hiç şansın yok."

"Lykae olduğum için mi?"

Erkek olduğun için. "Daha önce haklıydın... Ben gerçekten de Valkyrie'yim. Ve türüm seninkini hayvanlardan sadece biraz daha iyi sayar." *Öyleydi.* Lykae'ler, vampirler gibi resmi bir düşman olmasa da, daha yaşlı Valkyrie'ler geçmişte kalmış Tahta Çıkış'larda -İrfan'daki grupları kapsayan savaşlarda- onlarla savaşmışlardı. Eşleri ya da yavruları tehdit edilmediği sürece tam olarak nadiren dönüştükleri ama içlerinde yaşayan canavarın bir belirtisinin bile korkutucu olduğunu anlatırlardı...

Peki, Lucia'nın ses tonundaki inanç neredeydi?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Evet, belki öyledir ama sen beni ne sayıyorsun?” Adam gözlerini kıstı. “Onlarla hemfikir olmadığın kesin yoksa seninle şimdi çiftleşmemi istiyor olmazdın.”

Lucia’nın dudakları aralandı. “Benimle çiftleşmek mi? Zamanında kibirli erkekler tanıdım ama sen hepsinin kralısın.”

Lykae’nin yüzünden bir gölge geçti. “Demek bir kral? Ne ilginç ifade ettin.” Ama çabucak toparlandı. “Öyleyse ödülü aldığın için bir lütüfta bulun. Bana adını söyle.”

Lucia nefesini bıraktı, isteksizce, “Bana Avcı Lucia derler,” dedi.

“Lousha,” diye tekrarladı Lykae.

Lucia’nın tanıdığı herkes adını *Lu-si-ya* olarak telaffuz etmişti. Ağır İskoç aksanıyla kurtadam ise *Luşa* diye telaffuz ediyordu. Lucia titremekten kendini alıkoydu.

“Peki, o zaman, Avcı Lousha,” çapkın bir gülümseme dudaklarını kıvrırdı, “beni tuzağa düşürdün.”

Lucia’nın vücudunda tatlı ürpertiler dans etti fakat aynı hızda içini kötü bir his kapladı. Ona yanıt vermekle işi olmazdı. Daha az önce *nympha*’lardan ve garanti bir seks partisinden ayrılmıştı. Bu gece bir dışıdan seks beklerdi.

Bu da Lucia’nın –istese bile– facia yaratmadan verebileceği bir şey değildi.

Öyleyse neden bakışları onun nemli göğsünden aşağıya doğru iniyordu? Gözleri, adamın karnındaki tüylerin izini, eskimiş kot pantolonunun düşük beline kadar takip etti, sonra daha aşağı... Oradaki kabarıklığı görünce neredeyse soluğu kesiliyordu.

Kurtadamın da kendisini aynı şekilde dikkatle incelediğini fark etti çünkü kabarıklık büyüdü. Lucia hızla gözlerini kaldırdı. Lykae’nin bakışlarının göğüslerine sabitlenmiş olduğunu gördü. Göğüs uçları tişörtünün ıslak kumaşını geriyordu ve kurtadam onlara sanki Lucia’nın üstünü zihniyle çıkarmak istiyormuş gibi gözünü kırpmadan bakıyordu.

Yeniden göz göze geldiklerinde, Lykae'nin gözleri yine mavi titreşerek Lucia'ya neden onunla konuşmanın akılsızca olduğunu tekrar anımsattı. "Git buradan, kurt. Yoksa sana bunu yapmış olmayı diletirim."

"Bu olmayacak, Valkyrie."

"Neden?" Kurtadam kararlılıkla bakınca Lucia'nın içinde bir şüphe uyandı, bu o kadar saçma bir şüpheydi ki üzerinde yeniden düşünmeyi hiç gerektirmiyordu. Ama yine de Lucia bunu kafasından atamıyordu. "Ben senin... eşin filan değilim, değil mi?" Olamazdı.

"Hayır. Gerçi ben aksini diliyor olabilirim."

Tanrılara şükürler olsun. "O zaman... git."

Lykae daha da yaklaşıncı Lucia yayını aldı ve bir oku kirişe yerleştirip hiç düşünmeden kirişi çekti. Doğrudan kalbini nişan aldı ki bu onun gibi bir ölümsüzü öldürmez ancak oldukça uzun süreliğine yere indirirdi. "Olduğun yerde dur yoksa vururum."

Olduğu yerde durmadı. "Yapmazsın. Sana zarar vermek niyetinde olmadığım halde mi?"

"Bu boş bir tehdit değil," dedi Lucia çelik gibi bir ses tonuyla. Kurtadamın yüzü, sanki Lucia'nın temkinliliğinin neden kaynaklandığını anlayamıyormuş gibi sabırsız bir ifadeye büründü. "Daha fazla yaklaşırsan seni *vuracağım*."

Yaklaştı. Lucia onu kalbinden vurdu. Ya da son anda nişanını bir derece değiştirmeye karar verdiği için birkaç santim sağından.

Ok, Lykae'nin sağlam göğsüne saplandı, yalnızca tüyleri görünür kalıncaya kadar kaslarını deldi. "Hay lanet, kadını!" diye bağırды, kaslarını çatıp göğsüne bakarak.

Lucia sakın bir ses tonuyla ona hatırlatma yaptı. "Sana daha fazla yaklaşmamamı söylemiştim."

Kurtadam tüyleri avuçlayarak oku çekip çıkarmaya çalıştı ancak çengeller bunu olanaksızlaştırıyordu. Beceriksizce arkasına uzanarak,

"Şu şeyi çıkarmama yardım et!" dedi hasın bir sesle.

Lucia başını kaldırıp gözlerini kırparak ona baktı. "Ben okları içeri sokarım. Dışarı çıkarmam."

Lykae'nin çenesi öne doğru çıktı. "Ben olunca yapacaksın."

Lucia'nın dudaklarının kenarları titreyerek onu şaşırttı. *Ne vahşi, deli bir Lykae.* Yüz ifadesini korudu. "Niye yapayım ki?"

"Çünkü Valkyrie," Göğsündeki oku görmezden gelerek yine Lucia'ya doğru ilerlemeye başlamıştı, "bu gece bitene kadar bir yatağı paylaşıyor olacağız ve sen de yatak arkadaşını vurduğun için kendini budala gibi hissedeceksin."

Lucia iç geçirerek bir okun daha süzülmesine izin verdi. "Vah vah, ne de budalayım. Ne diyordun?"

Lykae yaklaşmaya devam etti. "Senin o büzdüğün dudaklarını öpmeye koyulduğumda..."

Göğsüne bir ok daha saplandı.

Şimdi muhteşem vücudunu üç yara bozuyor, taş gibi sert kasların çıkıntı ve girintilerinin üzerinde, üç kanlı iz bırakıyordu. Kurtadam dişlerini sıkı. "Bu feci canımı yakıyor, kızım ama cesaretlendiriyor da."

"Niye öyle düşünüyorsun?"

"Bundan elli kat uzaklıktan o kobold'u boynuna attığın üç okla hallettin. Bense göğsüme bir üçlü kazandım. Görünüşe göre onu tokatlarken beni gıcıklıyorsun. Beni öldürmek istemiyorsun, bu da iyiye işaret. Belki de bu senin flört etme şeklindir."

Lucia'nın üzerine gerçekler çökerken kendine geldi. "Flört etmiyorum... inan bana, etseydim anlardın." *Çünkü facianın eli kulağında olurdu.* Kahretsin, adam üzerine gelip duruyordu.

"Sahiden de avcıysan bir kurdu acı çekmesi için bırakmazsın. Bahse girerim, genelde öldürmek için vuruyorsundur... sadece eziyet etmek için değil."

Hakklıydı. Bir yaratığa işkence etmek Lucia'nın doğasında yoktu. Tabii hak etmedilerse. "Ah, pekâlâ. Onları çıkarmana yardım edersem beni rahat bırakacak mısın?"

"Seni rahat bırakmak mı? Onları üzerimde taşımayı tercih ederim, Valkyrie."

Bununla birlikte yumruğunu ilk okun ucuna vurarak, sapının sırtından daha da fazla çıkmasını sağladı. Artık ucu yakalayabileceği için arkasına uzandı. Dişlerini sıkarak oku göğsünün içinden geçirdi, sırtından çıkarırken tüyler derisinin içinde kayboluyordu.

Lucia onun direncine şaşkın şaşkın bakarken, Lykae kanlı oku kenara attı, ardından diğerini yine aynı şekilde çekti. Her biriyle vücudundaki kaslar gerildi; ok çıkınca inleyip bir nebze rahatladı. Neredeyse boşalmış ama tatmin olmamış gibiydi.

Lucia, adamın onun yardımını almaktansa buna katlanmayı tercih ettiği için gururlanmıştı. Uçları kırıp Lykae'nin okları öne doğru çekmesine izin verebilirdi, oysa Lykae acıya katlanmıştı... Lykae onu rahat bırakmak istemediği için mi?

Gücü Lucia'yı hayrete düşürmüştü, metaneti etkileyiciydi. O farkındalık geri döndü ve Lucia'nın teni nemli ve soğuk gece havasında sızladı.

Kurtadam son oku da çıkarmaya başladığında, Lucia'nın üzerine bir kez daha yürüdü, gittikçe yaklaşırken oku söküp attı. Neredeyse irkilmemiş ve o kararlı tavırda hiç bocalama olmamıştı.

Lucia bir adım geriledi, son okunu onu indirmek için kullanıp kullanmayacağını düşündü. Onu öldüremezdi ama gözlerinin arasından vurarak yavaşlatabilirdi.

"Kalma hakkını kazandığıma inanıyorum... ilaveten senden bir öpücük almayı da."

Lucia hüsrânını gösteren bir ses çıkardı. "Sanki bir öpücükle mutlu olursun da? Benimle seks yapmayı bekliyorsun ve bu olmayacak işte..."

"Ama bunu sen de istiyorsun, değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onun kendisine burada, bataklıkta sıcak ve terli bir şekilde sahip olması mı? Lucia yutkundu. O bir Lykae'ydi. Lucia'dan elleri ve dizlerinin üzerinde olmasını isterdi... Kalbi bu düşünceyle hızlandı fakat inatla kafasını iki yana salladı. "Tabii ki hayır! Beni anlamalısın, MacRieve, ben bir Valkyrie'yim. Senin... hayvansı ihtiyaçların beni bağlamaz."

Lykae sesi alçak bir hırıltı şeklinde, "Benimle bir geceden sonra *bağlayacak*, Lousha," dedi.

4. Bölüm

Garreth'm içinde adrenalin ve ihtiyaç akıyordu. Tek hissedebildiği erkekliğinde gittikçe artan baskı ve karşısındaki yaratığa karşı ezici bir şehvet oluncaya kadar yaralarının acısını susturdu.

Bir Valkyrie. Kaderin ona eş olarak bir koruyucu bakire vermesi karşısında yine hayrete düştü. Gülsün mü yoksa ulusun mu bilmiyordu. Aralarındaki vahşi çekime karşı direnmeyi bıraksa muhtemelen bu gerçek konusunda fazlasıyla mutlu olurdu.

Kısa süre önce daha zorlu bir kadın dilemişti. Şimdiyse kadının buna karşı *niye* savaştığını merak ediyordu. Valkyrie tahrik olmuştu; eşinin arzusunun kokusu ağız sulandırıcıydı, teşekkür etmek –ve tadına bakmak– için diz çökmek istemesine neden oluyordu. Göğüs uçları o kadar sertti ki zonkluyor olmalıydılar.

Öyleyse neden teslim oluyordu? Evet, dileğinden pişmanlık duyuyordu. Ona bir kral olduğunu söylese, kendisiyle yatağa girip girmeyeceğini merak etti.

Sonra bir düşünce yüzeye çıkarken kaşlarını çatı. “Başka bir erkek... senin üzerinde hakka sahip mi?” Hemen bu gece birilerini öldürmek zorunda kalabilirdi.

“Bir erkeğin hakkı mı? Benim üzerimde mi? Kimsenin yok!”

Kalbi kimseye verilmemişti. *Öyleyse kazanmak bana kalmış.* Dudaklarının kıvrıldığını fark etti.

“Olmayacak da,” diye yemin etti Valkyrie.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Ah. Demek öyle?"

Garreth'in keyifli ses tonu Valkyrie'yi telaşlandırmış olmalıydı. "Te-tekrar ediyorum, ilgilenmiyorum. Benden daha ilgisiz bir kadın bulamazsın."

"Benim bir Lykae olduğumu unutuyorsun. Senin *ilginin* kokusunu alabiliyorum." Tanrılar adına, kokusu Garreth için uyuşturucu gibiydi, uyarılmış hali çok tatlıydı.

Valkyrie'nin yüzü, çıkık elmacıkkemikleri boyunca kızardı. "Belki de sahadaki diğer erkeklerden biriyle ilgilenmişimdir."

Kıskançlık Garreth'ın içini kavurdu. Buna denk hiçbir şey hissetmemiştir. Valkyrie tekrar yayını kaldıramadan Garreth onun üzerindeydi, nasırlı avcunu narin ensesine sarmıştı. "Sözünü geri al, dişi." Oyundan kalan saldırganlığını dizginleyebilmişti. Daha büyük bir güçlkle, onu nihayet bulduktan sonra damarlarında atan adrenalini kontrol etmişti. Ancak bu kıskançlık bunaltıcıydı.

"Yoksa ne olur?"

"Yoksa seni başka bir öpüşmeyi hatırlayamayınca kadar öperim." İçine girmek için onu ikna etmek üzere kadınlardan öğrendiği her şeyi kullanarak onu baştan çıkarırdı. "Seni derin derin öperim. Ta ki sen soluksuz kalıp daha fazlasını isteyene dek."

Yakınlarda bir şimşek çaktı, gerçi kız bunu fark etmemiş gibiydi. Kendisini öpmesini istediğini görebiliyordu, şuursuzca kalçasını Garreth'a doğru sallıyor, Garreth'ı delirtiyordu. Neden kendini bırakmıyordu?

Valkyrie sanki o anda bunu hayal etmeye çalışıyormuşçasına Garreth'ın dudaklarına baktı. Fakat ardından neredeyse alaycı bir biçimde homurdandı: "Zamanlama ödülünü kazandın, Lykae. O kadarı kesin."

"Seni anlamıyorum, Valkyrie," dedi hırıldayarak MacRieve. "Bir öpücük için ne zaman kötü zaman olur ki?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Onun öpücüğü nasıl olurdu? Sanki Lucia'nın onu karşılaştıracak herhangi bir şeyi varmış gibi. *Burada tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Lucia.*

MacRieve, Lucia'nın saçlarına burnunu sürtmek için eğildi, nefesi, sivri kulağının ucunda sıcaktı.

Kulaklar olmaz! Lucia'nın kulakları çok hassastı ve MacRieve de dudaklarını hemen kulağının ucundan sıyrıp geçiyordu. *Bu çok güzel...*

"Ah, kızım bundan hoşlanıyor mu?" diye sordu, tekrar sokularak. Lucia ona yaslanınca, bu fırsatı Lucia'yı yaşlı meşe ağacına doğru götürmek için kullandı.

Ellerini ağaçta Lucia'nın başının iki tarafına yaslayarak, ona inanılmaz gücünü hatırlattı. Lykae'ler, İrfan'da fiziksel olarak en güçlü yaratıklardı, trenleri bile kaldırabilirlerdi. Lucia'yı bir oyuncak bebek gibi kırabilirdi ancak ona karşı çok nazikti, hatta önceki vahşi yarışmadan sonra bile.

Ben onu vurduktan sonra bile.

Lykae, vücutları birbirine değene kadar yanaştı. Gözleri, Lucia'nın göğüslerinin onun hırpalanmış göğsüne değdiği yere inince penisinin daha sert bir şekilde zonkladığını hissetti ve akıl sağlığından kalan son damla ona, *Bunu durdur!* dedi.

Bu kurtadamdan uzaklaşması gerekiyordu fakat Val Malikânesi'ne kadar ondan kaçamazdı. Üstelik bir düşmandan kaçmak, bir Valkyrie'nin asla yapmaya meyilli olmadığı bir şeydi.

Mecbur kalırsam onu gözlerinin arasından tırmak zorundayım. Yakın mesafeden. Yoksa adam hızıyla atıştan kaçıp kurutulabilirdi. Ve Lucia'ya can çekiştirirdi. "MacRieve, sana son bir..."

MacRieve boynundan bir öpücükle onu alev alev yakarak susturdu, dili buz gibi tenine değiyordu. Zevk ve şaşkınlıkla titreyen Lucia, üzerindeki ağaç dallarına bakarak dudağını ısırdı.

Ama kurtadam sertliğini ona yasladığında, Lucia, "Beni *hem* bırak!" diye bağırdı.

Bırakmadı, Lucia da başparmağıyla onun yaralarından birini oydu. Lykae'nin koyu pençeleri ağaca battı ancak Lucia'yı bırakmadı. "Kadın, bu çok kötü acıtıyor."

"O zaman beni öpmeyi bırak!"

"Hiçbir şey *o kadar* acıtmaz." Dudakları bir kez daha Lucia'nın boynuna doğru indi. Yalnızca onu öpmüyor, ayrıca tadına da bakıyor gibi görünüyordu... onu *ehlileştiriyormuş* gibi.

"O kadar acıtmasını sağlayabilirim," dedi Lucia. MacRieve'in dili hızla hareket ederken gözlerini açık tutmak için gayret ediyordu.

"Bedenimde sadece tek bir sızı hissediyorum." Lykae geri çekildi ve dudaklarının kenarları kıvrıldı. "Ve sen de yakında onu dindireceksin."

Ne kadar kaba ve seksi. Lucia en son ne zaman bir erkeğe karşı bu kadar heyecan duyduğunu hatırlayamıyordu... Duraksadı.

Hayır, son seferi hatırlayabiliyorum. Canlı bir şekilde. Lucia hâlâ bunun bedelini ödüyordu. Geri çekilmeye çalıştı ama Lykae onu sımsıkı kendine yasladı. Ve Freya yardımcısı olsun, Lucia da bunu yapmasını istiyordu. *Hayır!* Artık hayatında gördüğü en cinsel açıdan çekici erkekle gizli kapaklı bir ilişki yaşayıp, sıradan bir kadınmış gibi davranmak yoktu. "Asla, MacRieve."

Kız kardeşlerinden herhangi biri kadar yırtıcı olabilirdi. Sırf bir çekişmedeki ilk dürtüsünün Valkyrie'lerin doğuştan gelen vahşiliği olmaması, ihtiyacı olduğunda ondan yararlanmayacağı anlamına gelmiyordu. "Beni bir daha öp de seni pişman edeyim, Lykae."

Lykae onu tekrar öptü. Lucia da bacaklarının arasına tekme atıp ondan eğilerek kaçtı. Lykae dizlerinin üzerine düşerken, Lucia aceleyle uzaklaştı. Fakat onun, "*Hâlâ pişman değilim,*" diye homurdandığını duydu.

5. Bölüm

Onu yine bataklıkli nehir kolunda izlerken, çarpıcı kokusunun izini sürüyor, hayaları tekmesinden dolayı ağrıyor ve göğsündeki yaralar yanıyordu.

"Kokunu alabiliyorum, yakında olduğunu biliyorum." Evet, yakındı. Olduğu yerde döndü, gözleri kısıldı. "Benden kaçma! Uzaklaşamayacaksın." *Kovalamaya bayılırız. Ah, tanrılar adına, nasıl da bayılırız.* "Sadece bir tane okun kaldı."

"Ama bu seferkini boşa harcamayacağım," diye fısıldadı Valkyrie üstünden.

Garreth daha sese doğru başını kaldıramadan, Valkyrie onu dizleri onun omuzlarında, oku alnına dayanmış vaziyette yosundan bir yatağa düşürmüştü.

Garreth yavaş, huşu içinde bir ses tonuyla hırladı, "*Senden... hoşlandım... kızım!*" Ne kadar tatlı, ne kadar vahşiydi. Tuhaf yayı Garreth'ın üzerinde ısıldıyormuş gibi görünürken bir intikam meleşti gibiydi.

Kan, alnında birikip şakağından akarken Garreth, "Okunu bırakamazsın, Valkyrie. Sen de bana karşı bir şey hissediyorsun," dedi. Valkyrie sanki tereddüdü kendini de şaşırtıyormuş gibi sersemlemiş görünüyordu. "Bir kere eyleme geçtin mi bocalamadığına bahse girerim."

Bununla birlikte Valkyrie azmini iki katına çıkarıyormuş gibi dişlerini sıkı.

"Ama bunu yapamazsın." Valkyrie yayını gevşettiği anda, Garreth onu sırtüstü itip vücudunun üstüne çıktı. Harika kıvrımlarının tamamının kendisine yaslandığını hissedince inledi. İkisi de soluksuz kalmıştı, Valkyrie'nin göğüsleri çok cezp edici bir şekilde inip kalkıyordu.

Valkyrie pürüzsüz, parlak cildi ve dolgun dudaklarıyla minyon bir güzellikti. Saçları kurumaya başlayarak koyu bir karamel rengine dönüşüyordu. İpek gibi bir his bırakıyor ve cennet gibi kokuyordu. *Yuva gibi.* "Aramızdaki bu şeyin doğru olduğunu biliyorsun."

Ah, tanrılar adına, doğru geliyor. Sanki bunu daha önce yapmışlar gibi. Sanki Lykae'nin dokunuşunu tanıyormuş ve şu anda hissettiği soluksuzluğu hatırlıyormuş gibi.

Ona neler oluyordu? Lykae haklıydı. Bir kere eyleme geçti mi asla bocalamazdı. Ama MacRieve'i vuramamıştı!

Lykae'nin dudakları onunkilere doğru eğildi. Tam Lucia onu itecekken, Lykae sanki sadece dudaklarının teması bile ona zapt edemediği bir zevk veriyormuş gibi inledi. Lykae sert dudaklarını daha kuvvetle bastırıp Lucia'nın da kendisini öpmesi için diliyle onu kandırırken, öpüşmeyi daha derinleştirdi.

Bu kadar uzun zamandan sonra öpülmenin şoku. Soğuk yağmurdan onun bedeninin kendininkinin üzerindeki sıcaklığı.

Üzerlerinde şimşek çaktı ve Lucia onun kendisinden kaynaklandığını biliyordu. Yayı tuttuğu eli açıldı, diğer avcu Lykae'nin ensesine kenetlendi. Nefesi kesilirken dudaklarını aralayınca Lykae onun ağzını kendi nefis diliyle okşarken, Lucia hareketsiz kalarak sadece onun ilgisini kabul etti.

Lykae öpüşmeyi bölerek yukarıdan gözlerini Lucia'ya dikip katıksız erkekse bir istek ifadesiyle ona müthiş şeyler yapacağına dair

söz veren bir bakış attı. *Ah, o bakış.* Lucia'yı düşünmekten mahrum bırakıyordu...

"Gözlerin gümüşü renge bürünüyor," dedi Lykae, aksanı koyulaşarak. "Sen de beni istiyorsun." Yeniden üzerine çökmeden önce, "Şimdi sen de beni öp," diye ona emretti.

Lucia'nın uzun ömrü boyunca pek çok erkek onu baştan çıkarmaya çalışmış ancak Lucia onları kolaylıkla hiçe saymıştı. Bu Lykae'de bu kadar farklı olan neydi? Sanki Lucia'nın ihtiyaçlarına, içindeki yabanılığa nasıl erişeceğini tam olarak biliyor gibiydi.

Lucia'nın kontrolü devralıp kendisine hükmetmesinden korktuğu o karanlık yanı. *Bu bir öpücükten fazlası olmayacak. Bunun daha fazlası olmasına asla izin vermem...*

Aniden bedeni arzuyla dolup taşı, göğüsleri ağırlaştı. *İçimdeki yabanılık. Onunla mücadele edemiyorum...*

Buna aç kalmıştı. Ve karşısında bir hediye duruyordu. Zevk artıyor... kontrolü yitiriyor... yitiriyordu...

Yitirmişti. Bu ona çok... *doğruymuş* gibi geliyordu. Bir inlemeyle birlikte teslim oldu.

İçgüdü, Garreth'in içinde haykırıyordu. *-Sana ihtiyacı var. Erkeği için yanıp tutuşuyor.-*

Sonunda Valkyrie dudaklarını onun dudaklarına serbestçe sunarak onu davet etti. Garreth diliyle dalıp onun tadına baktı, tadını çıkardı. Valkyrie onu çekingen bir yalayışla öptüğünde, Garreth dudaklarına karşı inleyerek, onu daha da sıkı tuttu.

Bana teslim oluyor. Garreth zevkten gülmek istiyordu. *Bu gece kadını eve götürüyorum. Yatağıma, hayatıma.* Onu bunca zamandır bekledikten sonra, nihayet.

Lucia'yı bekledikten sonra.

Lucia'nın dilinin her utangaç yalayışıyla, Garreth'in isteği körukleniyordu. Dilleri birbirine dolanmaya başladığında, soluklarını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

paylaşmaya başladıklarında, Lucia, Garreth'in ağzının içine doğru şaşkın bir şekilde inledi.

Sonrası sanki bir barajın taşması gibiydi... Sanki Lucia da Garreth gibi asırladır bu geceyi bekliyormuş gibi. Garreth'in hayal edilemez ihtiyacını paylaşıyor hatta bu yüzden acı çekiyormuş gibi.

Garreth onun kalçasını sıkıp diğer elini göğüslerinden birine doğru kaldırarak, onu daha da derinden öptü. Göğsünün hemen üzerinde tereddüt etti. Ama bir rüya gibi, Lucia ağlamaklı bir iniltiyle onun avcuna doğru kıvrılıp göğsünü Garreth'in eline dayadı. Garreth dudaklarına doğru, "Tanrılar adına, beni çıldırtıyorsun, Lousha," dedi. Cömert, yumuşak göğüslerinden birini, sonra diğerini avuçlayarak onları öğrendi.

Lucia dokunuşuyla titredi, Garreth o sert göğüs uçlarından birini başparmağıyla daire çizerek okşadığında haykırdı. Sıkı tomurcuklardan birinin üzerine ağzını kapamak için eğildiğinde, Lucia konuştu: "Sen ne..."

Garreth onu tişörtünün üzerinden emdi ve Lucia'nın sözleri boğazında yitip giderek, yerine bir inleme bıraktı. Yayını tamamen bırakıp Garreth'i göğsünde tutmak için onu kafasının arkasından yakaladığında, Garreth'in tek bildiği şey eşi -onun kokusu, sadece onun görüntüsü, erotik duygular uyandıran bedeninin verdiği his- kalıncaya kadar dünya yok oldu. Garreth onu emerken aşağıya uzanıp Lucia'nın deri sadağını çözerek fırlattı.

Garreth onu keşfederken, Lucia'nın kolları onun boynuna dolanıyor, iniltileri gittikçe artıyor, Garreth'in hırıltılarına karışıyordu.

Ama ardından, "Bundan fazlası yok. MacRieve, sadece bu..." diye fısıldadı.

"Peki, sadece bu." *Şimdilik.*

Garreth'in teminatı Lucia'yı yüreklendirmiş, ona karşı kalan bütün direncini eritmiş gibiydi. Garreth'm üzerine çıkıp ona sür-tündü. Garreth ona sahip çıkmaya, hassas tenini işaretlemeye can atıyordu fakat boşalmaya bu kadar ihtiyaç duyan bir kadını hiç ha-

yal etmemişti. Erkekliliğine sürtünüp onu neredeyse boşaltacakken, Garreth alelacele onu altına aldı.

İkisine de saldırganlık hâkimdi. İkiisi de galip gelmeye çalışıyor, yuvarlanıp duruyorlardı.

Lucia'nın ona bir atmuş gibi binmesini canı gönülden isterdi... ama daha sonra. şu anda Lucia'ya elleri kafasının üzerine sabitlenmiş, bacakları onun için açık ve gözleri aşağıdan ona bakar halde ihtiyacı vardı. Bu yüzden de Lucia'yı altına doğru itip kalçasını bacaklarının arasına sağlamca sıkıştırdı.

Sonunda Lucia ona teslim oldu ama o küçük pençeler Garreth'in sırtından aşağı çizgiler çekmeden önce değil. Garreth kafasını geriye atıp tatmin olarak kükredi. Lucia onu vahşileştiriyor, onun için ılına dönmesine neden oluyordu. Lucia'nın her haykırışıyla, Garreth onun büyüsüne daha da kapılıyordu. *Ben bunsuz nasıl yaşayabildim?*

Fakat ardından ufak bir tedirginlik geldi. Garreth daha önce bir kadın için hiç bu kadar delirmemişti. Bu gece buna devam ederse hayatının asla aynı olmayacağını kavradı. rktc bir düşünceydi. Ancak ona baktığında, Garreth ne olursa olsun ona sahip olması gerektiğini biliyordu.

Aklında bu varken aşağıya uzanıp Lucia'nın şortunu yırtmak için işaretparmağını kullandı. Kumaşı beline doğru iterken, kendi kot pantolonunu dizlerine indirmek için beceriksizce uğraştı.

Lucia'nın külotu siyah ve parlaktı... Feci seksiydi. zerinden yırtıp çıkarmak üzere parmaklarını kumaşa geçirdi ama Lucia onu bileğinden tuttu. "Yapma!"

"Bekleyemem, çok bekledim..." *Aletim patlamak üzere.* Onun, Lucia'nın içinde olmasını istiyordu. Onu sonsuza dek kendisine ait olduğunu işaretlerken, rahminin derinliklerine boşalmaya ihtiyacı vardı.

Lucia başını iki yana salladı, yüz ifadesinde bir panik oluşuyordu. "Yapamam! Bu... bu üzerimde kalacak."

Kafa karışıklığı. –Onu baştan çıkar.–

Garreth bacaklarının arasına eğildi ve onu külotunun nemli ipeğinin üzerinden öptü. Lucia'nın nefesi kesildi fakat soluksuzluğu, Garreth büyük bir mutlulukla yalayıp hafifçe ısırınca ve burnunu sürtünce inlemeye dönüştü. Lucia daha fazlası için çaresizce kalçasını Garreth'in ağzına doğru indirip kaldırmaya başlayınca Garreth yeniden onu külotundan kurtarmaya çalıştı.

"Bekle!" diye bağırdı Lucia.

Garreth gürleyerek Lucia'nın üstüne çıkıp saçlarını yumruk yaptığı elinin içine aldı. "Lousha, sana sahip olmak zorundayım. Sana zevk vereceğim, çığlık atıncaya kadar boşalmanı sağlayacağım." Sözlerini, kalçasının bir darbesiyle vurguladı.

Aleti, onun ipekle kaplı cinsel organına sürtündüğünde Lucia'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ah... ah!"

"Boşalmak üzeresin, değil mi?"

Lucia ona başını salladı. "Galiba... Bilmiyorum..."

Bileceksin. Garreth ona bildirecekti. Lucia'ya sürtündü.

"Ah! *Bunu* yapmayı bırakma! Lütfen..."

"Bunu mu?"

"Evet, orası! Ah, evet!" Lucia'nın kafası yerde savruldu. "Durma yeter!"

"Durmayacağım. Üzerine boşalabilirim... ama durmayacağım." Lucia'ya sürtünüp kendini tutmakta zorlandı. Eşiğe gelmişti, şişkin erkekliğinde çoktan kasılmalar başlamıştı, başı nemliydi.

Yıldırım hemen yanlarındaki bir ağaca düştü... Lucia fark etmedi, Garreth da onun kaybolmuş yüz ifadesini, gümüşü gözlemini görünce unuttu... *Ah, tanrılar adına, boşalıyor.* "Evet, Lousha!" Pantolonu dizlerinde deliler gibi sürtünürken, kendini onun içine itmek, kendi çevresinde kenetlendiğini hissetmek için her şeyi göze alabilecek duruma geliyordu. "Benim için şiddetle boşal..."

Lucia çığlık attı, büyük göğüsleri Garreth'm göğsüne yaslarken, dizleri açıldı. Garreth kalçasını hızla ona sürterken, Lucia pençelerini sırtına gömerek Garreth'i kendisine çekerek tuttu.

Benim! Şimdi benimsin... Garreth onun kulağına doğru eğildi. "Senin için delirmeme neden oldun, her şeyi değiştirdin." Aralarına uzanıp Lucia'nın külotunu yakaladı. "Ben de seni uzun uzun ve sertçe düzeceğim çünkü senin tarafından esir edileceksem... bir yandan senin sahibin olmak istiyorum," dedi çatallı bir sesle.

Lucia'nın ipeğini çekip kopardı ve erkekliğinin başı onun orgazmdan ıslanmış kaygan kıvrımlarını sıyırdı. Gözleri tam yuvalarında geriye devrilirken, Lucia, "Hayır!" diye bağırdı.

Garreth'i göğsünden itti. "Hayır, yapma!" Garreth sanki onu buzlu suya batırmış gibiydi, Lucia'nın ihtirası bir anda buharlaşmıştı. "Bunu yapamam!"

"Ne diyorsun!"

Lucia ondan uzaklaşmak için çırpınmaya devam etti. "Bırak gideyim!"

–Korkuyu tanıyor.– Aleti patlamak üzere, sanki bir kapiya sıkıştırılmışçasına şiddetle zonklasa da, sonunda Lucia'nın ayağa kalkmasına izin verdi. Hayaları ağrıyordu.

"Bunu istemiyorum... istemedim."

Eşinin üzerinde hak iddia etmesine bir hamle kalmıştı... "İstemedin mi?" Hızla ayağa fırlayıp kot pantolonunu çekti. Şişmiş aletinın üzerinden fermuarını kapamaya çalışınca şehvet, hiç bilmediği bir öfke ve hüsrana dönüştü. "Öyleyse neden dilimi emerken edepsizce kasıklarımın üstüne bindin?"

Lucia giysilerini düzeltmeye çalışıp yayı ile sadağına atılırken soluğu kesildi. Silahlarını alınca ikisinin de gözleri, Garreth'in parçalayıp çıkardığı siyah külotu kaydı. Lucia öne atıldı ancak Garreth külotu ondan kapıp cebine tıktı.

Lucia kafa karışıklığıyla gözlerini kırptırıp geri çekildi.

"Gitme sakın," diye gürledi Garreth. "Takip etmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

"Anlamıyorsun!"

Gözleri... dertli mi? "O zaman anlamamı sağla! Olduğum şey yüzünden mi?"

"Beni takip etmeye çalışırsan be-ben senden sonsuza dek nefret edeceğim."

Kahretsin! Neler oluyordu böyle? Lucia canını kurtarmak için kaçmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Birden Garreth'in aklında kuzeni Bowen'ın trajik geçmişiyle ilgili düşünceler canlandı. Körelmiş Bowen, *farklı* olan bir eş kaçtığına ne olduğu konusunda bütün Lykae erkeklerine ikaz niteliğinde bir masaldı.

Bowen'ın dişisi ondan kaçarken mahvolmuş, korkunç bir şekilde ölmüştü.

Lucia'ya zarar gelmesi düşüncesiyle Garreth'in içini buz gibi bir korku kapladı. Dünyada en çok istediği şeyin ellerinden kayıp gidişini seyrederken bile keskince nefesini içine çekip kendini kontrol etmeye çabaladı.

6. Bölüm

Az önce ne oldu? Nasıl?

Lucia neredeyse... iffetsiz biri olmuş, tam da Tahta Çıkış'tan önce namusunu –dolayısıyla da yeteneklerini– yitirmesine ramak kalmıştı!

Tek bir yanlış adım Lucia'ya neredeyse güçlerine mal olmuştu. Skathi ona hiçbir şey *hediye* etmemişti. Lucia'nun okçuluk becerileri ödünçtü ve koşulluydu.

Ne kadar yaklaşmıştı. Ne kadar...

Ancak şimdi bile bedeni onun dokunması için –daha fazlası için– titriyordu.

Lucia bunu kendisi için gerçekten basit hale getirdi. Tahta Çıkış, Cruach demekti. Bu, Lykae'ye yenik düşmek, okçuluk yok demekti. Çökmüş Cenabet hapishanesinden kaçır ve onun için geri dönerse Lucia savunmasız olurdu. *Bana bedelini ödetmek için dönerse...*

MacRieve onun yüzünde her ne gördüyse avuçları yukarı kalkık bir biçimde geri çekilmesine sebep olmuştu. "Peki, kızım. Korkma. Benden korkacak bir şeyin yok."

Lucia gözlerinin çılgın gibi görüldüğünü, kalbinin dehşetle çarptığını biliyordu. "Se-senden korkmuyorum!" *Ondan korkuyorum... Onun cesetlerle dolu ininde yine mahsur kalmaktan korkuyorum. Öğürürken elinin tersiyle ağzını kapadı.*

Lucia, sana et ve şarap verdim...

"Valkyrie, bir bekle. Seni üzmemek istememiştim ki." MacRieve bir eliyle dalgınca, hâlâ kan hücum etmiş haldeki aletine sanki canını yakıyormuş gibi dokundu. Şimdi bile Lucia'nın bedeni bu görüntüye yanıt veriyordu.

"Gitmeye kararlıysan o zaman bu hafta sonu benimle burada buluş," dedi MacRieve zorla, sanki bu büyük bir tavizmiş gibi. "Cumartesi öğlen dönelim. Bu ikimizi de sakinleşip bunu düşünmemiz için zaman verir."

Teklifi Lucia'yı sahiden şaşırtmıştı. "Ben... bilmiyorum." Lucia'ya onun eşi olmadığını söylemişti fakat tepkisi çok şiddetli olduğu için Lucia onun yalan söylediğini düşünmüştü. Şimdi yine inanmaya başlıyordu çünkü aksi takdirde Lykae onu omzuna atarken, göğsünü yumruklayıp, "Benim!" diye homurdanıyor olurdu. "Pekâlâ. Bunu kabul ediyorum," diye yalan söyledi, uzun zamandır bir erkekle hissetmediği bir şey hissederken. Net söylemek gerekirse beş yüz senedir.

Dehşet.

Cumartesi gecesi bataklıklara yağmur yağmıyordu. Yalnızca sessizlik vardı.

Garreth sabah onu çeyrek geçeden beri burada bekliyordu. Yatakta kalamayacak kadar kaygılı bir halde şafak vakti kalkmış ve hazırlanmaya başlamıştı. Kıyafetlerine özen göstermek, kendini değerli bir erkek, olduğu lider gibi takdim etmek niyetindeydi. Muhtemelen Lucia'nın sandığı gibi çok içen, ağzı bozuk kavgacı adam olarak değil.

Sonra deliklerle dolu kot pantolonlar, giymekten eskimiş botlar ve bluzlar dışında hiçbir şeyinin olmadığını fark etmişti.

Narin bir güzelliğe sahip bir kız için hiç de uygun bir eş değildi. Kahretsin, nasıl olsa fark etmezdi. *Gelmeyecek.* Bilmediği şey ise nedeydi. Evet, Valkyrie'ler Lykae'lerden nefret eder, onları hayvan olarak görürlerdi. Ama o, Garreth'a karşılık vermişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Tanrılar adına, hem de nasıl. Kendini rahatlatmış ve Garreth'i yarı yolda ve onu arzular halde bırakmıştı. Lucia'ya arzusun pençesindeyken tanıklık etmişti ve hayal edemediği türde bir dişi çıkmıştı.

Lucia'nın şehvetinin hatırasıyla, aleti yıpranmış kot pantolonunun içinde şişti ve avcunu azgın ereksiyonuna sürttü. Bütün hafta, kendini ne kadar rahatlatırsa rahatlatсын ilk deneyimini yaşayan bir delikanlı gibi azgın olmuştu. Bugün de Lucia'nın içinde olmayı ummuştu, bunu binlerce farklı şekilde hayal etmişti.

Ama benimle buluşmayacak. Uydu telefonundaki saati kontrol etti. Gecenin onu. Belli ki bunun adım koyması gerekiyordu. Görünüşe göre Lucia hiçbir şekilde *zahmetsiz* değildi. Garreth dileğine karşılık bulmuştu ve bulmamış olmayı diliyordu.

Lucia onu o gece bırakır bırakmaz Garreth, Munro ile Uilleam'ı hâlâ devam eden oyundan sürükleyerek çıkarmış ve onlara, "Yeni komşularımız Valkyrie'lerle ilgili mümkün olan her şeyi öğrenmeliyiz. Hepsiyle ilgili," demişti. Lykae'lerin İrfan'ın bu grubuyla ilgili bu kadar az şey bilmesi karşısında hayrete düşmüştü. Ve tekrar arkadaşlarına gizlilik yemini ettirmişti. "Bununla ilgili *kimseye* bir şey söylemeyin." Eğer kraliçe olarak bir Valkyrie'lerinin olacağı söylentisi klanın ihtiyarlarının kulağına giderse...

Garreth ve ikizler, Lucia onun ısırtık işaretini boynunda taşıyıcaya kadar kimsenin onun hakkında bir şey bilmemesi gerektiği konusunda hemfikir olmuştu. Bütün Lykae'lerin içindeki canavar, kadının Garreth'a ait olduğunu anlar, Lucia'nın sonsuza dek onun korunması altında olduğunu bilirdi.

Ardından üçü çok sık ziyaret etmedikleri bir şehir olan New Orleans'ın sokaklarını taramış ve bu arada da Garreth sabırsızca bugüne kadar kalan saatleri saymıştı.

Bilgi bulmak zorluk çıkarmıştı. Buradaki İrfanlılar, şehirlerine yeni gelen Lykae'lerden şüphe duyuyorlardı ve yaklaşan Tahta Çıkış'tan dolayı tetikteydiler. Garreth arayışından boş elle dönmüştü

ancak ikizler, onlara çok şeyler anlatan bir vudu dükkânı sahibinin aklını çelmeyi başarmıştı.

Şimdi Garreth bataklıkta beklerken, yeniden Lucia'yla ilgili öğrendiği her şeyin üzerinden geçti...

"Okçuluk yetenekleri bir efsane," demişti Munro. "Başka eşsiz bir özelliği yok."

Sadece bununla mı tanınıyordu? "Daha fazlası olmalı. Ne yapmaktan hoşlanır? İlgi alanları nelerdir?"

"Kimse bilmiyor," diye cevaplamıştı Uilleam. "O sadece Okçu." Sanki onunla ilgili başka hiçbir şeyin söylenmesine gerek yokmuş gibi. Bu şekilde tarif ediliyordu.

Munro, "Ama ne zaman bir hedefi kaçırırsa kahredici bir acı hissettiği söyleniyor," diye eklemişti.

Neyse ki Garreth onda bu yetenek varken bunun çok sık olabileceğini düşünmüyordu. Ama ardından göğsünde bir ağırlık olmuştu.

Bu şekilde mi o kadar iyi oldu?

Her şeyden öte, Valkyrie'lerin çok acayip yaratıklar olduklarını öğrenmişlerdi. Kökenleri bile Garreth'ı büyülemişti. Her Valkyrie'nin üç ebeveyni vardı. Bir bakire ölümle ne zaman az bulunur bir cesaretle yüzleşse İskandinav tanrıları Freya ile Odin onu bir yıldırımla çarpar, kurtarıp Valhalla'ya götürürdü. Bakire orada iyileşmiş, güvende ve bir Valkyrie kız çocuğuna hamile olarak uyanırdı.

Öz anneler herhangi bir İrfan türünden olabilirdi: Furia'lar, cadılar, biçim değiştirenler, hatta insanlar. Bu yüzden kız çocukların her biri, annenin kendine has renklerine ve niteliklerine sahip olur ancak hepsi Freya'nın peri hatlarını ve onun ünlü açgözlülüğünü kalıtım yoluyla alırdı. Parıldayan mücevherler, özellikle de elmaslarla hipnotize edilebilirlerdi.

Valkyrie'lerin camları paramparça eden çılgınlıkları, anormal bir hızları olduğu ve yiyip içmeye hiç ihtiyaçları olmadığı rivayet ediliyordu. Bunun yerine dünyadan elektrik enerjisini tüketiyor ve keskin duygular yaşadıklarında yıldırım üretiyorlardı.

Bu, içlerinden biriyle mücadele edinceye kadar Valkyrie'lerle ilgili Garreth'm pek de inanmadığı bir efsaneydi. Şimşekler geceye mızrak gibi saplanmıştı ve sadece fırtınadan da kaynaklanmıyorlardı.

Garreth çeşitli Valkyrie'lerle de ilgili bir şeyler öğrenmişti. Nix onların kâhiniydi, üç bin yaşında ve kaçık olduğu söyleniyordu. Regin, Işıltı Saçanlar'ın sonuncusuydu ve teni parlıyordu. New Orleans meclisinin gözü pek lideri Annika, vampirlerle savaşmak için yaşayan bir strateji uzmanıydı.

Kimse Lucia'nın öz annesinin kim olduğunu –ya da ne olduğunu– bilmiyordu fakat dükkân sahibi, bu seferkinin Lucia'nın üçüncü Tahta Çıkış'ı olacağını söylemişti. Bu da milenyumdan daha yaşlı olduğu anlamına gelirdi... Garreth'in yaşına yakın olduğu anlamına.

Sonuç olarak Garreth'in onunla ilgili cevaplardan daha çok soruları vardı...

Gelmeyecek. Kahretsin, neden? Ona ihtiras –ve sabır– göstermişti. Ama o, sona doğru ürkek davranmıştı. Cılgın gözlerle bakmış ve paniklemişti. Belki de kendi tepkisinin yoğunluğundan korkmuştu. Yoksa *Garreth'inkinden* mi korkmuştu?

Bowen'ın bir zamanlar kendisine söylediği şeyi hatırladı. “Kendi vahşiliğimizi anlamıyoruz.” Kuzeninin donuk gözleri kaybettikleriyle dolmuştu. “Bizim için normal olan, başkaları için değil.” Bowen'ın kendi eşi onu sevmişti, ta ki onun dönüştüğünü görünceye kadar. Sonra kaçmıştı.

Lucia da kaçmıştı, hem de canavarı bir an bile görmemişti.

Lykæ'ler dönüşümlerini *canavarı kafesinden dışarı salmak* olarak adlandırıyorlardı. Garreth'in boyu uzayacak kasları genişleyecek, sivri dişleri ile kara pençeleri uzayacaktı. Canavarının vahşi ve tehditkâr gölgesi üzerinde titreyecekti.

Hayır, Lucia beni öyle görmedi. Büyümekte olan aya sert sert baktı. *Ama yakında görecekt.*

Garreth dikkatli olmazsa Lucia çok uzaklara kaçardı. Aya bir kez daha göz atmasıyla, o gece ne yapmak zorunda kalacağını bi-

liyordu. "Ah, Lousha, sevgilim. Bu acıtacak. Ama başka bir yolunu bulmak olanaksız."

Şimdilik Lucia ona gelmiyordu, bu yüzden de yine Garreth ona gidecekti. Ayağa kalkıp Valkyrie'lerin Val Malikânesi'ne doğru döndü. Lucia'yla tanıştığından beri bu tuhaf yeri gözetliyordu. Araziyi şimşekler topa tutuyor, savaş öncesinden kalma köşkün üzerinde sürekli yanıp sönüyorlardı. Arazinin her tarafından paratonerler çıkıyordu. Yanmış meşe ağaçlarından, dumanı tüten yosunlar sarkıyordu. İçeriden Valkyrie cıgıllıkları geliyordu.

Bunların hiçbirinin, Lucia'nın içeride olduğu gerçeği dışında bir önemi yoktu. Uzun adımları onu gittikçe Lucia'ya yaklaştırdı.

7. Bölüm

“Arka avlularımızda Lykae’ler. Valkyrie’leri dünyanın her tarafında arayan Yağmacılar. Mutlu Tahta Çıkışlar!” diye bağırdı Regin, parıldayan yüzü tarafından aydınlanmış haritalar ve kâğıtlarla kaplı duran ve yemek odası masası olarak da bilinen “komuta merkezinden”.

Regin ne kadar heyecanlanırsa o kadar parlıyordu. Ancak ışıltılı Regin diye adlandırılmasının tek sebebi bu değildi...

Lucia yarım yamalak dinlerken, tarafsız bir ses çıkardı. Köşkün dışında bir şey gördüğünü sanmıştı. Elinde yayıyla geceye bakarak bir pencere sekisine kıvrılmıştı. Gaz lambalarının ışığı, Val Malikânesi’nin dışında karanlığa doğru atılan kararsız adımlar gibi titriyordu.

Bugün kurtadamlarla buluşmuş olması gerekiyordu. Bütün hafta boyunca onunla buluşamayacağını bilerek ancak buna çok özenerek sersem gibiydi. Onun dudaklarının bağımlılık yapan tadını hayal edip etmediğini bilmek istiyordu. Onu neden gözlerinin arasından vurmadığını keşfetmek istiyordu. Neden içindeki her şey bu fikre karşı isyan etmişti?

Ve neden MacRieve onun iç çamaşırını almıştı?

Bu, Lucia’nın o geceki diğer her şey kadar kafasını karıştırmıştı. Hepsi kadın iç çamaşırlarına saplantılı olan kız kardeşlerinin aksine, Lucia sporcu iç çamaşırları giyiyordu; dikişsiz, pratik. Agent Provocateur gibi seksi ipekliler almıyor, bunun yerine Under Armour

gibi markaları tercih ediyordu. Paketler halinde satılan çeşitlerinden. Kimsenin iç çamaşırlarını görmesini beklemiyordu ama MacRieve onu çalmıştı. Neden?

İç çekti. MacRieve artık ekildiği için onu rahat bıraktı. Bunu düşünürken bile neredeyse onu malikâneye doğru gelirken, kızmış ve o muhteşem yüzü kaşlarının çatılmasıyla buruşmuş bir halde görmeyi bekliyor gibiydi.

Fakat dışarıda hiçbir şey yoktu. Lucia bir nebze rahatladı.

En nihayetinde MacRieve'le buluşup buluşmama kararı Lucia'nun elinden alınmıştı. Meclisleri, Yağmacılar'ın belirli bir Valkyrie'yi aradığını öğrendiğinde ajandası dolmuştu. Gerçi kimi aradıklarını bilmiyorlardı.

Vampirler, Valkyrie'lerin en nefret ettikleri düşmanlarıydı. Bir yerden diğerine *iz sürebilirler* –ya da *ışınlanabilirler*–, istedikleri gibi ortadan kaybolup tekrar belirebilirlerdi, bu da katledilmelerini zorlaştırırdı. Valkyrie'lerin kudretli kraliçesi Furie, Yağmacı lideri Demestriu'yla yüzleşmeye gidip geri dönmemişti...

Daha da beteri, Demestriu'nun sağ kolu olan Zalim Ivo ve adamları *burayı* arıyorlardı. Söylentiye göre Ivo her zamankinden daha da alçakça bir iş peşindeydi ve Kadim Düşman, onların da kadim bir hasmı olan vampir Lothaire'le birlik olmuştu.

"Bir tahmin yürütmem gerekseydi," dedi Regin, "asalakların beni aradığına bahse girerdim. Çünkü ben parıldıyorum ve feci akıllıyım. Muhtemelen benimle çiftleşmek istiyorlardır."

Lucia, Regin'in şaka yaptığını umarak içini çekti. "Kuşkusuz."

"Ayrıca Lothaire'in burada ne işi var? Her zaman ürkütücüydü. Bazı kadınların onu ateşli bulması hayret verici." Kafasını iki yana sallayıp sarı lülelerini ışıldayan omuzlarının üzerinde hoplattı.

Regin'den saklanan bir sır daha. Lucia o kadımlardan biriydi. Güçlü vampiri daima –sarı saçları ve açık kırmızı irisleriyle– *ilginç*, "beni öldürecek mi yoksa öpecek mi" türünden çekici bulmuştu. Ve Lucia bu konuda hiç de yalnız değildi.

"Sence Annika gerçekten New Orleans'ta asalak bulacak mı?" diye sordu Regin.

"Bilmiyorum." Bu haberin ardından meclislerinin sert lideri Annika ve diğer Valkyrie'ler onları şehirde bulmak üzere yola çıkmıştı. "Daha önce Birleşik Devletler'den hep uzak durmuşlardı." Bu da Valkyrie meclisinin buraya taşınma nedeniydi. Lucia pek çok Lykæ'nin de İskoçya'dan buraya taşınma nedeninin bu olduğunu duymuştu.

"Umarım şehirdedirler. Onlarla yüzleşmek istiyorum!" Regin ayağa kalktı ve genelde -geleneksel olarak ön koluna taktığı hançer kınına ilaveten- sırtında çapraz olarak kınına koyduğu iki kılıçtan birini sağa sola salladı. "Hayalarını yiyeceğim!"

Bu, Regin'in yeni tehdidiydi: düşmanların hayalarını yemek. "Reege, erkekleri bununla tehdit ettiğinde istediğin sonucu alacağını zannetmiyorum."

Annika gitmeden önce Regin ile Lucia'ya seyahat eden meclis üyeleriyle temasa geçmelerini ve bir an önce eve getirmelerini emretmişti. Ama her şeyden önemlisi, Annika'nın melez üvey kızı Emma'nın Paris'ten Val Malikânesi'ne döndüğünden emin olacaktı.

Ne yazık ki sonunda Emma'yla irtibata geçtiklerinde, normalde uysal olan yarı vampir/yarı Valkyrie geri dönmeyi reddetmişti. Tanıştığı bir adamla -seksi bir adamla- ilgili bir konuşma geçmişti.

Annika çılgına dönecekti. Regin, meclis liderleri Annika için gizlice Şişkin Damarlı diye boşuna demiyordu.

"Kızım, bütün gün yerinde durmadın," dedi Regin, kılıcını kınına koyarak. "Neyin var senin?"

Nefis dudakları ve yoğun altın renkli gözleri olan, bir süreliğine bana sanki ben bütün dünyadaki en güzel şeymişim gibi bakan bir Lykæ'yi ektim.

"Gördüğün yeni komşular yüzünden mi?" diye sordu Regin.

Lucia, meclise Lykæ'lerin Valkyrie bölgesine sokulduklarını rapor etmişti.

"Auuuuuuuu, New Orleans'ta kurtadamlar." Regin kabaca güldü. "Köpek kulübelerinden gizlice çıkacaklarsa sanırım artık 'gözden uzak olan gönülden de uzaktır' diyemeyiz, değil mi?" Regin onların yerleşim alanlarına *köpek kulübesi* adını takmıştı. Bu lakap tutarak onu sevindirmişti.

"Gizlice çıkmak mı?" dedi Lucia. "Sanki buranın sahipleriymiş gibi davranıyorlardı."

"Eh, belki de onlara Cesar Millan'lık yapıp kimin patron olduğunu göstermemiz gerekiyordur. Cık cık!"

"Eminim bu işe yarardı," diye cevapladı Lucia, Regin'in ilgisi yeniden kâğıtlarına dönünce içi rahatlayarak. Bazen kız kardeşi, Lucia için bile ele avuca sığmaz biri olabiliyordu, özellikle de düzenli olarak yorucu savaşlarda çarpışmıyorsa...

Lucia yine dışarıdaki çalılıklarda bir hareketlilik görünce gerildi. Bu MacRieve miydi?

Tanıştıkları gecedен beri onunla ilgili çok şey öğrenmişti. Ağabeyi Lachlain ortadan kaybolduğunda, Garreth MacRieve –onların liderleri olacağını hiç düşünmese de– Lykae klanının kralı olmuştu. Tahta geçmeden önce vahşi, çapkın ve kavgacıydı, o kadar kötüydü ki ona Karanlık Prens adı takılmıştı.

Lucia'nın hayal edebildiği en iyi öpüşen adamdı.

Ya MacRieve ortaya çıkarsa Lucia ne derdi? *Benimle bir ilişki yaşamak istiyormuşsun gibi görünüyor. Ama ben seks yapamam. Gerçekten yapmak istesem de.* Görev, iffet. Lucia'ya bunlardan bıkkınlık gelmişti. Ama iyi bir adam bulmak için zamanında eline bir şans geçmişti. Normal bir hayat sürmek için.

Ve ben iki hedefi de kilometrelerce farkla kaçırdım.

Gözlerini kısıp hareket eden şeyi belirledi. Bir erkek kedi. Tuttuğu soluğunu bırakırken, yayını sımsıkı kavradığını fark etti. Bu sabah yeteneklerini kontrol etmişti ve becerileri zarar görmemiş halde duruyordu. Hakikaten de penetrasyona dayalı olmalıydılar.

Yine de bütün gün yayını bırakmamış, dalgınca parmaklarını kabartılı yazıların üzerinde gezdirmişti. Skathi, Lucia'nın "karanlığı" yüzünden Thrymheim'dan o yayla ayrılması konusunda tereddütte kalmıştı.

Diğer Valkyrie'ler için Lucia ile Regin nispeten gençlerdi ancak Lucia uzun süre yaşamış ve pek çok şey görmüştü. Karanlığını MacRieve gibi ortaya çıkaran bir erkeğe hiç rastlamamıştı.

MacRieve onun en kötü zaafı olabilirdi. Eğer öyleyse daha uygunsuz bir zamanda gelemezdi. Lucia ters bakışlarla komuta merkezlerine bir göz attı. Görevi yakında devreye girecekti. Lucia ile Regin her beş yüzyılda bir yaptıklarını yapıp Cruach'ın dirilmesini engelleyeceklerdi.

Ama bu kez onu güçsüz düşürmek için Skathi'nin altın okunu kullanmak yerine, Lucia onu *temelli* öldürecek bir yol bulmayı istiyordu.

Bir sorun vardı: Çökmüş Cenabet bir... ilahti. İnsan kurbanlar ve yamyamlığın kadim boynuzlu tanrısı.

O yüzden şimdi Lucia ile Regin onu yok edebilecek tek şeyi arıyorlardı, bir *dieumort*, yani tanrı öldüren. Aşırı derecede nadir olan *dieumort*'lar tüm gruplardan gelen bir ölümsüzler birliği olan Ziyankârlar tarafından yaratılıyorlardı. Tanrıları yok etmenin bir yolunu bulmuşlar, tanrılar da karşılığında bütün Ziyankârları ölüme mahkûm etmişti. Birlik dağılıp kaçmış, güçlerini dünyanın dört köşesindeki ve bitişik düzlemlerdeki tılsımların, silahların –hatta varlıkların– içine saklamışlardı.

Bu gücün her türlü aracısı *dieumort* olarak nitelendirilirdi. Ve bir *okla* ilgili söylentiler vardı.

Lucia ile Regin'in bilmecelerden eski günlüklere, haritalanmış işaretlere kadar her şeye dair yüzlerce ipuçları vardı. Harekete geçme zamanı yaklaşıyor, dünya çapındaki arayışlarına hazırlanıyorlardı ve Regin de kimsenin evde olmadığını bildiklerinde, durumlarına açıklık getirmek için hesaplamalarını, tüyoları, Post-it'leri ve atlaslarını ortaya yaymaktan hoşlanıyordu.

Bu gece üst kattaki tek kişi Zirdeli Nix'ti ama o sayılmazdı çünkü sahiden deliydi. Geleceği o kadar net bir şekilde görebiliyordu ki şimdiki ve geçmiş zaman ona kriz geçiriyordu. Nix komuta merkezinin yanında dolansa muhtemelen unuttur ya da haritalara bakıp kendi kendine, *Tebrik kartları. Aralık ayında olmalıyız*, diye düşünürdü.

Lucia ile Regin arayışlarında onun yardımını tekrar tekrar istemişlerdi. İlk defa sorduklarında Nix, "Dieumort nedir?" diye sormuştu. Açıkladıklarında onlara ilgileneyeceğini söylemişti. Tekrar sorduklarında Nix, "Nedir bu dieumort?.." demişti.

Meclislerindeki hiç kimse Lucia ile Regin'in tanrı öldüreni aramaya o kadar fazla zaman harcadığını bilmiyordu çünkü bir başkasına, Cruach'la neler olduğunu hiç anlatmamışlardı. Kız kardeşleri, Lucia bir atışı ıskaladığında acı hissettiğini biliyordu ama nedenini bilmiyorlardı. Lucia'nın bir Skathia olduğunu da bilmiyorlardı. Birisine anlatmaları için neden yoktu. Lucia son Tahta Çıkış'ta ve ondan öncesinde kendi pisliğini temizlemişti ve yine yapardı...

Tam Regin, "Biri geliyor," derken, Lucia'nın kulakları seğirdi. "Her şeyi sakla!"

"Hey, saklamayalım," dedi Regin. "Sanki Freya'nın arabasını çalıp uyumu bozmuşuz gibi sinsi ve suçlu bir şekilde gizli gizli iş yapmaktan bıktım. Şunu artık bir açıklığa kavuşturalım. Bu kez herkesi işe karıştıralım."

Lucia'nın bu fikirle midesi bulandı. "Yemin etmiştin, Regin!"

"Bir kere olsun meclisin benim bir deha olduğumu bilmesini istiyorum." Lucia'nın taviz vermeyen yüz ifadesini görünce Regin, "Hayır. Gerçekten. Bizim bilgisayar oyunu bağımlıları yerine deha olduğumuzu bilseler nasıl akıllarının başlarından gideceğini biliyor musun?" diye ekledi.

"Regin!"

Lucia hissettiği kadar ödü patlamış gibi görünüyor olmalıydı çünkü Regin geri adım attı. "İyi. Aylaklık yapan fiyaskolarmışız

gibi davranabiliriz. Her zamanki gibi. Ama bir tanrıyı vurursak tanıdığım herkese anlatacağım! İki kelime: Basın. Toplantısı."

Malzemelerini çabucak saklarlarken Lucia, "Muhtemelen Annika'dır," dedi. Lucia ile Regin'in iletmek üzere oldukları haberi hoş karşılamayacak olan Annika. Üvey kızın bir adamla tanışmış ve bize, o mutlu kıcının keyfi ne zaman isterse o zaman eve döneceğini söyledi.

Kâğıtların toplayan Lucia ile Regin, hızla kanepeye gitti. Annika kapıdan içeri daldığında, büyük odada oturmuş, kaydedilmiş bir *Survivor* bölümünü izlerken, birbirlerinin ayak parmaklarına oje sürüyorlardı.

Kompro kurduklarıyla... hem de bir tanrıyı yok etmekle ilgili kompro kurduklarıyla ilgili hiçbir şeyi belli etmeden.

Soluk soluğa kalmış Annika, "Myst döndü mü? Veya Daniela?" diye sordu. Güçsüzce kalın kapıya dayanıp karanlığa baktı. "Döndüler mi?"

Regin, "Seninle olduklarını sanıyorduk," dedi.

"Nix?"

"Odasında kış uykusuna yattı."

"Nix!" diye bağırdı Annika omzunun üzerinden. "Buraya gel!"

Lucia ona, *Nix'i yakalamakta iyi şanslar*, demek istiyordu. Çünkü kâhin sadece Nix Standart Saati'nde çalışıyordu.

Annika giriş kapısını çarparak kapayıp sürgüledi. "Emma geri dönüş yoluna çıktı mı?" Hâlâ soluklanmaya çalışarak, ellerini dizlerine koydu.

Lucia ile Regin birbirlerine suçlu suçlu baktılar. "O, şey, o şu anda geri dönmüyor."

"Ne?" diye haykırdı Annika. Damarlarının şişmeye başlamasına beş, dört, üç, iki...

Regin, "Orada ateşli biriyle tanışmış..." dedi.

Annika elini kaldırdı. "Buradan çıkmalıyız."

Emma konusunda çıldırmıyor muydu yani? Lucia kaşlarını çatı. "Çıkmalıyız derken? Kulağa bizim gitmemizi istiyormuşsun

gibi geliyor." Hatta kaçmamızı. Valkyrie'ler kaçmazdı... hiçbir şeyden. *Canavarlar bizden kaçır.* Her zaman olduğu gibi.

Sen o Lykæ'den kaçtın.

Kapa çeneni.

"Bir uçak mı düşmek üzere?" Regin iç çekti. "Bu çok can yakacak."

Lucia hemfikirdi. "Düşen bir uçaktan kaçabilirim..."

"Gidin... bir şey geliyor," dedi Annika. "Şimdi..."

"En güvende olduğumuz yer burası," dedi Regin, ayak parmaklarını oynatıp dikkatini yeniden boyamaya vererek. "Büyü herkesi dışarıda tutar."

Valkyrie'ler Cadılar Evi'nden –müttefiklerinden– korunma satın almıştı. Büyü, çoğu illeti Val Malikânesi'nin dışında tutuyordu.

Regin hızla başını kaldırdı. "Ama ben, şey, büyüü cadılara yeniletmemiş olabilirim."

Lucia araya girdi: "Otomatik yenilemede olduğumuzu sanıyordum. Kredi kartımızdan kesiyorlar..."

"Freya adına," diye bağırdı Annika. "Şimdi diyorum!"

Bununla birlikte Regin ayağa fırlayıp kılıcına atıldı. Lucia hemen onun arkasında, yayını kapıyordu. Giriş kapısı aniden açıldığında, sadağını yeni bağlamıştı.

8. Bölüm

Garreth, Val Malikânesi'ne doğru koşarken tedirgin olmaya başladı, ense tüyleri kabardı. Lykae'ler koşmayı sevse de –Kuzey İskoçya'nın tepeleri ve yalçın kayalıklarında hızla koşmayı, bataklık ve nehir kollarında koşmakla değişik tokuş etmişlerdi– bu zahmet onu avutmuyordu.

Bir şeylerin yolunda olmadığını sezdi fakat kaygısının nedenini tam olarak tanımlayamıyordu. Uydu telefonu, kot pantolonunun cebinde çaldığında kaşlarını çatı, ardından cevaplamak için yavaşladı. "Ne var?"

Munro, "Yerleşim alanına geri dönebilir misin? Bazı haberler var... muhtemelen," dedi.

"Kimseye Lousha'dan bahsettin mi?"

"Hayır, bahsetmedim! Neredesin?"

"Val Malikânesi yolundayım. Eşim için endişeleniyorum."

"Garreth, bilmen gerekiyor: Vampirler burada, şehrin her tarafı onlarla kaynıyor."

Hay lanet olsun. "Hangi grup? Yağmacılar mı yoksa Çilekeşler mi?" Yağmacılar, Lykae'lerin en eski ve en nefret edilen düşmanlarıyken, Çilekeşler Tahta Çıkış oyununda nispeten yeni oyunculardı. Başkalarının kanını doğrudan içmeyi reddettikleri söyleniyordu.

İrfan'da bazıları onların asil vampirler olduğunu düşünüyordu ki bu, Garreth için *kucaklanası yılanlar* kadar büyük bir tezatti.

"Yağmacılar," dedi Munro. "Kesin olmak gerekirse, Ivo ile Lothaire."

Ivo korkaktı. Garreth onu hiç tehdit olarak görmemişti. Kadim Düşman Lothaire ise tamamen başka bir konuydu. "Burada ne halt ediyorlarmış?"

"Yağmacılar... Valkyrie'leri avlıyor olabilir."

Lucia. Sezdiği şey buydu. Tam Garreth kapamak üzereyken Munro, "Bekle! Bir şey daha var..." dedi.

"Şimdi olmaz!" diye bağırdı Garreth hızla koşarken, öyle sert kapadı ki telefon, avcunun içinde ezildi.

Valkyrie'leri avlıyorlar. Lucia, Garreth'ın tüm ailesinin ölümünden sorumlu, pis bir tür olan Yağmacılar'm tehlikesi altındaydı. Eşini de onlar yüzünden kaybederse...

Asla. Şimdiden dönüşüyorum.

Yalnızca yirmi kilometre kadar uzaktaydı. Canavarı kafesinden dışarı salıyordu. *Onun beni böyle görmesini asla istememiştim...*

Kocaman, boynuzlu bir vampir, Val Malikânesi'nin kapı eşiğini kaplamış, kan rengi gözleriyle Regin ile Lucia'ya keskince bakıyordu.

"O nedir, Annika?" Regin kılıçlarından birini çekti. "İblise dönüşmüş bir vampir mi?"

"Mümkün değil," dedi Lucia. "Bunun efsane olması gerekiyordu." Bu her ne ise, Annika'nın arkasına bakmadan kaçmasına sebep olmuştu ve kendisi adı çıkmış bir vampir katiliydi.

"Öyle olmalı," dedi Annika nefes nefese. "Hiç bu kadar güçlü olanını görmemiştim."

"Ivo'nun emrindekilerden biri mi?"

"Evet. Ivo'yu buna emirler verirken gördüm. Hâlâ birisini arıyorlar."

Tam iki vampir daha iblisin arkasına iz sürerken, Lucia oklarını yay kırışına yerleştirdi.

"Gıdın yeter," diye fısıldadı sinirle Annika. "İkiniz de..."

Zalim Ivo bir anda ortaya çıkarak doğrudan oturma odalarında belirdi, kırmızı gözleri manzarayı inceliyordu.

"Merhaba Ivo," dedi Annika ciddi bir şekilde.

"Valkyrie," diye yanıtladı Ivo, sıkılmış bir iç geçirişle.

Kanepelerine gömülüp çizmelerini umursamazca sehparına attığında Annika, "Hâlâ bir kralın kibrine sahipsin. Kral olmadığın halde," dedi. Başını iki yana salladı. "Asla kral olamazsın."

"Sadece küçük bir yalaka," dedi Regin kabaca gülerek. "Demestriu'nun küçük kahpesi..."

Annika, Regin'in kafasının arkasına hafifçe vurdu.

"Ne?" Regin ayağını yere vurdu. "Ne dedim ki?"

"Alaylarınızın tadını çıkarın, Valkyrie'ler... son alaylarınız olacak." Ivo, iblis vampire döndü. "O burada değil."

"Kim?" diye sordu Annika.

"Aradığım kişi," diye yanıtladı Ivo, esrarengiz bir şekilde. Dünyanın her tarafında hangi Valkyrie'yi arıyordu?

Lucia aniden Ivo'nun arkasında titreşen bir şeklin hayal meyal görünen ana hatlarını fark etti. *Lothaire mi?* Odaya iz sürmüş, gölgelerin içinde pusu kurmuştu, kırmızıya çalan irisleri ve tehditkâr suratıyla Lucia'nın hatırladığı kadar uğursuzdu.

Annika da onu fark edince vampir parmağını dudaklarına koydu. *Neden Ivo'dan, yordakçısından saklansın ki?*

Ivo belli ki arkasında bir varlığın olduğunu hissederek ensesini ovuşturdu. Ancak hızla kafasını arkaya çevirdiğinde hiçbir şey görmedi; Lothaire çoktan ortadan kaybolmuştu. Niye Kadim Düşman, Ivo'yla omuz omuza verip kavgaya hazır bir şekilde durmuyordu? Ya da omuz kafaya durup... Ne de olsa Lothaire iblis kadar kocamandı ve ikisi de Ivo'nun tepesinden bakıyorlardı. Evhamını boş vermiş benzeyen Ivo, dalkavuşuna emir verdi. "Bu üçünü öldür."

İblis vampir hayrete düşüren hızıyla anında Annika'nın arkasına ışınlandı. Diğer iki vampir, Lucia daha atış yapamadan, Regin ile Lucia'nın peşine düştü. Regin bir vampirle kılıç tokuştururken

Lucia diğzerinin göğsüne tekme atıp atış yapabilmek için onu geriye itti. Fakat vampir ileriye doğru çok hızlı bir şekilde iz sürdü. Artan hiddetle birlikte şimşek çaktı.

Lucia göz ucuyla Annika'nın iblis vampire birkaç güzel darbe indirdiğini gördü. Vampir kan fışkırırken bağırdığında, Annika onun bacaklarının arasına o kadar şiddetli bir tekme attı ki vampir tavana çarptı.

Ancak yere indiğinde, Annika'yı boynundan yakalayıp onu büyük odanın öteki ucunda, on metre ilerisindeki şöminenin içine attı. Annika o kadar büyük bir güçle çarptı ki tuğlaların ilk katmanı bu darbeye tuzla buz oldu.

"Ah, tanrılar adına! Annika!"

Bir tuğla katmanı daha Annika'nın gevşek bedeninin üzerine düşerken, Regin savaştığı vampirden ayrılıp güçlükle kız kardeşini korumak için ilerledi. Lucia hızla Regin'in yanına koşarak nihayet bir atış yapacak kadar alan kazanmış oldu.

"Lucia, büyük olan," dedi Regin soluklarının arasında. "Elinden geldiğince çok ok kullan. Onun kafasını koparacağım!"

Lucia zaten kirişe yerleştirdiği çifte oka iki ok daha ekleyip öldürücü bir vuruş yapma niyetiyle kirişi fazlasıyla gererek çekti. Yaylın ateşini serbest bıraktı...

İblisin kasları kaskatı kesildi. Üç oku sanki sivrisineklermiş gibi kenara itti. Dördüncüsünü *yakaladı*.

Lucia... ıskalamış mıydı? Hayır! *Nasıl?* Lucia'ya acı hücum ederken Ivo'nun kahkahası yankılandı. Lucia bu şiddetli saldırı yüzünden yere düştü.

Çok fazla! Hatırlanan ızdırıp. Ufalanın kemikler... gerilen deri.

Vücudu büküldü ve parmakları kenetlenirken göğsünden bir haykırış koptu, ardından bir tane daha, bir tane daha. Köşkdeki her pencere ve ışık etraflarında paramparça olarak camdan hançerler yağdırıp onları karanlıkta bıraktı.

Acının içinden belirsiz bir şekilde bir Lykae'nin canavarca kükreyişinin uzaktan kendisini cevaplayışını duydu...

Annika bayıldı. Regin ikisini püskürtüyor. Ona kaçmasını söylemem gerek. Ivo ile iblis seyrediyor. Kıpırdamıyorum...

Bu sefer daha da yakından bir kükreme. MacRieve miydi bu? Lucia'yı duymuştu. Ona mı geliyordu? Kız kardeşlerine yardım eder miydi?

Kargaşanın içinde, loş odanın karşısındaki bir hareket gözüne ilişti. Beyaz sivri dişler ve açık mavi gözler, siyahlığa karşı kendini gösterdi fakat Lucia onu tozun ve gözyaşlarının pusundan zar zor görebiliyordu.

Sonra şimşek, MacRieve'i aydınlattı ve acısı ikiye katlanan Lucia irkildi. *O olamaz... olamaz.*

Dev gibiydi, daha önceki halinden daha uzundu, sivri dişleri ve koyu renk pençeleri daha keskindi. Yırtıcı bir canavarın gölgesi, MacRieve'in bedeninin üzerinde titriyordu.

MacRieve. Efsanelerdeki canavar.

Adam, onun döşemenin üzerinde titrediği yere doğru sokulurken, acıdan eli ayağı tutmayan Lucia dişlerini sıktı ama kıpırdamıyordu.

Adam üzerine eğilerek, kocaman elleriyle Lucia'nın yüzüne uzandı. Pençeleri akik gibi parıldadığında Lucia geri çekildi. Ne yapacaktı?..

O... gözyaşlarımı silmeye mi çalışıyor? "Şşş, dişi." Lucia dehşet içinde bakarken, adam onu kollarına aldı. "Benden korkma." Sesi gırtlaktan geliyordu, buz mavisi gözleri sahiplenme duygusuyla yanıyordu.

Bir anda Lucia iki şeyi anladı: ölümsüzlerin neden Lykae'lerden korktuğunu.

Ve kendisinin bu Lykae'nin eşi olduğunu.

"Seni koruyacağım."

Evet, Lucia'yı asla incitemezdi, onun hayatını korumak için doğduğuna inanırdı. "Ve kız kardeşlerimi," dedi Lucia zorla, güçsüz bir biçimde.

Lykae belli ki onu tehditten uzaklaştırmayı isteyerek kapıya göz attı...

"Lütfen, Lykae... bu vampirlerle savaş."

Sonunda çenesi kasıldı. Lucia'yı taşıyarak oradan uzaklaştırdı, onu bir masanın arkasına nazikçe yerleştirdi. O canavarca sesiyle, "*Sana onların... boğazlarını vereceğim,*" dedi. Lucia'ya büyük bir özlemle bakıyordu ancak Lucia onu tamamen dönmüş bir vaziyette görmekten dehşete düşüyordu. Lykae bunu biliyordu, görebiliyordu... Lucia kendi tiksintisini saklayamayacak kadar çok acı içindeydi.

Lykae vampirlere karşı korku salan bir öfkeyle atıldı. Regin şaşkınlığını üzerinden attıktan sonra Lykae'yle birlik oldu, ikisi de birer vampire doğru döndü. İblis vampir geride durup büyülenmiş gibi görünen Ivo'yu korudu.

MacRieve'in rakibi yoktu. Vampir geri çekilmek için iz süremeden, baş döndürücü bir hızla ileri atıldı, dişlerini rakibinin boynuna geçirdi. Vampirin boğazını parçalarken, kemikler çatırdadı ve atardamarlar fışkırdı.

MacRieve kanı adamın şok içindeki yüzüne tükürdü. Ardından pençeleri vampirin geriye kalan boynunu temiz bir şekilde kesti. Kafa ile beden, kıpkırmızı zemine düştü.

MacRieve bundan sonra Regin'in vampirine döndü. Regin onu birkaç kez bıçaklamıştı fakat vampir onun etrafında deliler gibi iz sürüyor, birden ortaya çıkıp kayboluyor, darbeler indiriyordu. Regin öldürücü bir vuruş yapamıyordu.

MacRieve, onun az sonra nerede belireceğini tahmin etmiş gibi vampire koştu. İz sürüşlerinin arasında onu yakalayıp yere yapıştırdı. Lykae'nin başı aşağı indi ve bu vampirin de boynunu vahşice ısırdı.

Sadece saniyeler içinde, iki düşmanın kafası koparılmıştı.

Tamamen dönüşmüş, savaştan deliye dönmüş bir Lykae'yle yüzleşince, Ivo ile boynuzlu olan iz sürerek oradan kaçtılar.

Tehdit ortadan kaybolur kaybolmaz, MacRieve hızla Lucia'nın yanına koştu, sivri dişlerinden kanlar damlayarak çömeldi. Lucia iğrenerek başını kaldırdı. "Hayır, hayır." Tıpkı önceki gibi, yakışıklı bir yüz, bir canavarı gizliyordu.

Hezeyan içinde ve titreyerek, Lucia aniden Cruach'm inine geri dönmüştü. Çökmüş Cenabet üzerindeydi, sıkığı sivri dişlerinden kanlar boşalıyor, Lucia'nın gözlerine sırıyordu. Her taraflarında kıpkırmızı göller ve ürkütücü artıklar vardı. *Sana et ve şarap veriyorum, aşkım...*

"Lousha," dedi MacRieve çatallı bir sesle, Lucia'yı uyandırıp tekrar şimdiki zamana döndürerek. "Sen... güvendesin." Islak pençelerinin arkasıyla Lucia'nın yanağını nazikçe sıyrıp geçti.

"Hayır, uzaklaş... benden uzak dur."

MacRieve sanki acı çekiyormuş gibi çatılmış kaşlarla ayağa kalktı ve uzun adımlarla gecenin içine döndü.

Garreth MacRieve isimli ölümcül gölge gözden kayboldu.

Fakat Lucia onun geri döneceğini biliyordu.

9. Bölüm

*D*önmemişti.

Ama ne yazık ki geçen hafta çoğu gece Lucia'dan çok uzaklaşamamıştı.

"Kelt postları! Kelt postları!" diye haykırdı Nix mutlulukla, neden bu تنها akşamda, uzak bir bataklıkta iki düzineden fazla Valkyrie'den oluşan bir av partisinin toplandığını özetleyerek.

Lucia, Regin, Annika, Nix ve birkaç kişi daha özenle seçilmiş bir açıklıkta konumlanırken, daha da fazla Valkyrie, uzaktaki manzaralar ve ağaçlarda gördüklerini bildirmek için sisli nehir kolunda duruyordu.

Bütün bu çabalar... *Garreth*'ı pusuya düşürmek içindi. Ve Lucia yemdi.

"Aloooo." Regin parmaklarını şaklattı. "İrfan'dan Lucia'ya!"

"Ha? Evet."

"Yine dalıyorsun." Regin'in sinirli görüntüsü derhal endişeli bir hal aldı. "Daha çok erken. Annika'ya bunun için daha çok erken olduğunu söylemiştim."

Lucia yakın zamanda bir atışını isabet ettirememiş olsa da, meclis eğer Garreth ilkinde koşarak geldiyse yine geleceğini tahmin ederek ondan yine ıskalamasını istemişti. "Hayır, ben iyiyim," dedi Lucia. Gücünü –ve sinirlerini– toplamak için onları birkaç gün oyalamak zorunda kalmıştı. İsabet ettiremediği her atışın bedelini ödüyordu,

ne kadar çok ödediğini neredeyse unutmuştu çünkü son seferkinin üzerinden hayli zaman geçmişti.

"Emin misin? Haydi, bunu iptal edelim." Sadece Regin bunun ne kadar cezalandırıcı olduğunu kavıyordu.

"Üstesinden gelebilirim," diye belirtti Lucia, gergince yay kirisine asılıyor olsa da.

"Pekâlâ. Bunu istemezlerdi ama..."

Ama Valkyrie'lerden herhangi birine karşı saldırganlığa, daima bir güç -tez, şiddetli bir güç- gösterisiyle karşılık verilirdi. Ve bir Lykae ciddi olarak onlara saldırmıştı.

Garreth'in ağabeyi Lachlain MacRieve ölümden dönmüş gibi, tacını geri kazanmak için gelmişti. Ama ilk günde ne yapmıştı? Annika'nın üvey kızı olan küçük, Ürkek Emmaline'i kaçırmıştı.

Emma'nın Paris'te yanılığa düşerek güvendiği "seksi şey" Kral Lachlain'di. Ve şimdi Lachlain, onu İskoçya'daki Lykae şatosuna kapatmıştı.

Annika damarları şişip üç mahallede araba alarmları bangır bangır çalıncaya kadar çılgılık attıktan sonra, şu planı hazırlamıştı: Lachlain'in tek birinci dereceden akrabasını pusuya düşür ve onu, Emma'yı geri almak için koz olarak kullan.

Garreth MacRieve. O sert dudakları ve çıldırtan dokunuşuyla...

Regin, "Eğer sorun acı değilse ne oluyor sana? MacRieve'i düşünmüyorsun, değil mi?" dedi. Hançerini havaya atıp işaretparmağıyla yakaladı. "Yani onun eşi olmandan filan dolayı. Bu arada kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ıyyy."

Lucia parmağının eklemine Regin'in üst koluna bastırdı. "Sözünü geri al."

"Of!"

"Sana kaç defa söylemem gerekiyor? Ben onun eşi değilim! Dolunay var ve MacRieve yok. Konu kapanmıştır." Lucia'nın ebediyen kafasını karıştıracak şekilde, MacRieve dolunay olduğu gece ona

gelmemişti. Efsaneye göre bir erkek Lykae'yi o gece eşine ulaşmaktan hiçbir şey alıkoyamazdı.

Lucia ona ait olduğundan çok emindi. Şimdiyse ne düşüneceğini bilmiyordu.

Tabii ki öyle olmadığını onaylamaktan ötürü memnun olmuştu. Kim öyle iri kıyım, maskesi düşüp ortaya canavarı çıkan bir erkeği isterdi ki?

Ama garip bir şekilde onu vampir saldırısı sırasında en kötü haliyle görmek, Lucia'nın hayal ettiği kadar kötü olmamıştı. MacRieve vahşi ve sarsıcıydı ancak Lucia'nın o gece hissettiği dehşet hafiflemişti çünkü Cruach'a dair hatıralarını atlattığında MacRieve'in, Çökmüş Cenabet'ten ne kadar farklı olduğunu anlamıştı.

Bu, MacRieve'in canavarından hoşlandığı filan anlamına gelmiyordu tabii; sadece ona hiçbir şeyin Cruach kadar kötü olamayacağını anımsatmıştı.

"Bekle!" deyiverdi Nix aniden. "Burada bir düzen gören başka kimse var mı?"

Hepsi ona boş gözlerle baktı.

Nix başını hafifçe yatırdı. "Evet, ben de görmüyorum." Ardından avcunun büyüüne kapıldı. *Nix, her zamanki gibi deli.*

Hâlâ kolunu sıvazlayan Regin, "Eğer MacRieve'in eşi değilsen o zaman niye sürekli seni takip edip duruyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledi Lucia. MacRieve açık bir şekilde *seni koruyacağım* kelimelerini kararlı bir biçimde söylemişti. Ve Lucia onun tam da bunu yapmakta olduğunu düşünüyordu.

Daha dün gece şehrin arka sokaklarda kobold avlarken, kötü niyetli bir iblis de *Lucia'yı* avlıyordu. Tam dev gibi erkekle yüzleşmek üzereyken, arkasından bir pat sesi duymuştu. Hızla arkasına dönmüş ve iblisi yerde görmüştü. Ya da en azından bacaklarını. Vücudunun geri kalanı bir binanın arkasına gizlenmişti ama

sadece bir anlığına, tekrar Lucia'nın görüş alanından çekilerek çıkarılmadan önce...

Annika o sırada sarı kaşları çatılmış, her zamanki gibi titiz bir şekilde bütün planı kontrol ederek acele etti. İnsanları motive etmesine ve efsanevi bir strateji uzmanı olmasına rağmen, asla meclislerinin lideri olmaması gerekiyordu... kayıp Valkyrie kraliçesi Furie'nin olması gerekiyordu.

Annika yanlarından vınlayarak geçtiğinde Regin, "Burada işler gerginleşiyor, değil mi, Luce? Vamlis saldırılarıyla..."

"İmpir," diye düzeltme yaptı Nix, avcundan kafasını kaldırıp bakarak. "İblis vampir, *impire* karşılık gelir, vamlise değil."

Regin sertçe kafasını iki yana salladı. "Bu da kulağa çok bayağı geliyor. Bunu bir cümlede kullan, Nix. 'Bir impir tarafından canıma okundu.' Unut gitsin! Vampir iblis. *Vam-lis*."

"Sırf karşı olmak için böyle yapıyorsun," diyerek burnunu çekti Nix.

Aslında işler sahiden de ciddileşiyordu. Valkyrie'ler kırmızı alarmdaydı. Val Malikânesi'ni korumaları için Tayfları, Kadim Bela'yı işe almışlardı. Bu sert bir önlemdi ancak vampir iblis onları sarsmıştı.

Vamlislerin gerçekten de efsanevi varlıklar olmaları gerekiyordu. Karşı karşıya kaldıkları vamlis neredeyse yenilmezdi, bu da öyle bir yaratığın nasıl oluştuğunu –ve onlardan kaç tanesinin var olduğunu– merak etmelerine neden olmuştu. Ivo'nun kötü bir şeyin peşinde olduğunu biliyorlardı.

"Ve şimdi uzun zamandır kayıp olan kurtadam kral da oyunda," dedi Regin, hançerini havaya atarak.

Lucia Lachlain'le, kurtadam kralla konuşmuştu. O uzun mesafeli görüşme birden çok nedenden dolayı gerçeküstü olmuştu. Valkyrie'lerle dolu bir odada duruyordu ve Lucia'nın yalnızca birkaç gün önce kardeşinin –ah, Garreth nasıl demişti?– dilini emerken edep-

sizce kasıklarının üstüne binmekle meşgul olduğu konusunda ne onların ne de Lachlain'in en ufak bir fikri vardı.

Lucia topluluktaki "akılcı" kişi olarak, Lachlain'den Emma'yı bırakmasını rica etmişti. Lachlain reddetmişti. Lucia ondan Emma'ya karşı nazik olmasını istemişti. Lachlain nazik olma kabiliyetine sahip biri gibi konuşmuyordu.

En azından Emma'yı incitmek istiyormuş gibi görünmüyordu ve onu bir vampir arama grubundan kurtarmış, Emma için gelen üçünü öldürmüştü.

Annika'nın Lachlain'le daha fazla müzakere yapma girişimleri, Kral'ın kükreyerek söylediği "O benim!" cümlesi ve Annika'nın buz gibi "Kelt postu" avlamaya gitme yeminiyle sona ermişti.

Sonra topluluktaki herkes Lykae'lere olan tiksintisini göstermiş, onlara köpek, hayvan veya daha da beteri, *insandan da aşağılık* demişlerdi. Lucia'nın suçluluk duygusunu tırmandırmışlardı. Kendi kişisel nedenlerinin yanı sıra, bir Lykae'yle birlikte olmakla işi olmazdı.

Regin eğilerek yanaştı. "Luce, senin gerçekten neyin var?"

"Sadece bunun kötü bir fikir olduğunu düşünüyorum." Yay kirişine daha hızlı asılmaya başladı.

"O bir hayvan. Pek çok avdan biri."

Fakat o "hayvan", o akıl almaz gücünü ve vahşiliğini onları kurtarmak için kullanmıştı. Cruach'tan ne kadar farklı olduğunun bir örneği daha.

Regin sesini alçaltarak, "Biz başkalarından sır saklarız... birbirimizden değil. Benden bir şey sakladığını biliyorum. Senin sırların söz konusu olduğunda bir sır deposu olduğumu ispatladım mı?" dedi.

Aniden bir suçluluk duygusu alevlendi. "Evet, daima." Bu fazlasıyla doğrudu, ayrıca herhangi bir şey Cruach kadar utanç verici olabilir miydi? "Bak, geçici bir delilik anında belki... MacRieve'le," Lucia duraksadı, ardından hızla konuştu, "biraz oynamış olabiliriz."

Regin'in parlak teni soldu. "Ne?"

Lucia'dan uzak kalmak, Garreth'tan her şeyini söküp almıştı. Vampir saldırısının olduğu geceki acısını dindirmeye ihtiyacı vardı, onun için o türden daha fazlasını katletmek için çıldırmıştı.

Bir varlığın bir atışı isabet ettiremedikten sonra, eşi kadar ızdırap çektiğini hiç görmemişti. Garreth fırtına gibi Val Malikânesi'ne girdiğinde, Lucia yere kıvrılmış, parmakları birbirine dolanmış vaziyette acıdan kıvranıyordu.

Bana dehşet içinde bakıyordu. Kendisinin o görüntüsünü silmek, Lucia'ya normalde nasıl görüldüğünü anımsatmak için yarıp tutuşuyordu. Ancak İçgüdü, ağırdan alması konusunda onu uyarmıştı. —Kaçacak. Temkinli ol.—

Bu yüzden Garreth onun peşinde gölge gibi dolaşıyor, Val Malikânesi'nin yakınındaki bataklıkli nehir kolunda kamp kuruyordu. Ivo, Lothaire ve o iblis vampir yakalanmadığı sürece, Garreth Lykæ bölgesine dönmek için bile ayrılmayı reddediyordu.

Soydaşlarını geride bırakmak düşündüğü kadar rahatsız edici olmamıştı, özellikle de eşlerini klan içinden bulan Lykæ'leri. Hiç sıkıntıları yoktu, mide bulandıracak derecede hoşnuttular. *Onlara nasıl da gıpta ediyorum.*

Ama Garreth hâlâ kendi eşini koruyabilirdi. Diğer sevdiklerini Yağmacılar'dan kurtaramamıştı ama kadınına zarar veremeyeceklerdi. Lucia istese de istemese de, elinden geldiğince her saniye ona göz kulak olacaktı. Dolunay gecesi haricinde.

Başka planlar yaptığı gecede.

Lucia'nın kendi evinin içinde korumaya ihtiyacı yoktu. Val Malikânesi her zamankinden daha da huzur kaçırıcı olmuştu. Vampir saldırısından sonra Valkyrie'ler, kendilerini korumaları için Tayfları çağırmıştı. Kırmızı cüppeli, iskeletimsi dişiler malikâne çevresinde daire çizerek uçuyordu, aşılamaz bir korumaları vardı. Bir Valkyrie her çıktığında veya içeri girdiğinde, saçından bir bukleyi

kesip –ödeme gibi– Tayflara veriyordu. Yaratıklar bu yadigârdan dolayı neşeyle kıkırdıyordu.

Bu gece Lucia ve en azından iki kişi daha nehir koluna gitmişti. Lucia sanki onu hissediyormuş gibi dikkatle karanlığa göz atmıştı, bu yüzden Garreth mesafesini koruyordu.

Ama daha ne kadar sessizce takip edebilirdi?..

10. Bölüm

“**S**esini alçalt!” diye sinirle fısıldadı Lucia, Regin’e.

“Bir de bana bunu anlatmadın mı? Yani bu gerçekten de iğrenç ve ben de ölümsüz hayatımızın kalanında seninle bunun için dalga geçeceğim tabii.”

“O kadar da kötü değil...”

Regin ürperme numarası yaptı. “Adam günlerdir dişlerinden vampir eti ayıklıyor olmalı. Sen de o ağzı mı öptün? İlle Skathi’nin seni paralamasını mı istiyorsun? Yoksa güçlerini geri almasını mı? Sen beceriksiz bir hiç olunca ben kiminle takılacağım?”

Lucia ters ters baktı.

“Bekle! Her şey açıklığa kavuşuyor... O iğrençliği telafi etmek için bu senin şansın, Luce. Lykae’yi haklayıp çuvala koy!”

“Bizim için ne yaptığını herkes mi unuttu?” MacRieve, Lucia’yla kaçabilirdi fakat kalıp onları savunmuştu. Bunu *Lucia için* yapmıştı. Peki, Lucia bunu nasıl ödemek üzereydi? Kazık atarak.

Annika bunu duydu ve Lucia’nın hazırlandığı yere geçti. “Görünüşe göre ağabeyinin üvey kızını elinde tuttuğunu sen unutmuşsun.” Kelimelerini, sakinleştirici silahını kaldırarak vurguladı. “Bizim için yaptıklarından sonra bunun doğru olmadığını hissettiğini biliyorum ama Emma’mı o şeytandan geri almam için ona ihtiyacımız var.”

"Buradayım, değil mi?" dedi Lucia tersçe, herkesin gözlerini ona dikmesine neden olarak. Akli başında Lucia pek kimseyi terslemezdi. "Bunun bedelini ödeyecek olan ben olduğum halde."

"Kimse incinmeni istemiyor," dedi Annika, ardından daha yumuşak bir biçimde, "ama Lucia, Em'in dehşete kapılmış olduğunu biliyorsun," diye ekledi.

Şımartılmış Emma gerçekten de aklını yitiriyor olmalıydı. Lachlain onun yarı vampir olduğunu bilmesine ve ailesinin çoğu vampirler tarafından öldürülmüş olmasına rağmen, Emma'ya zarar vermeyi planlıyormuş gibi konuşmamıştı. Fark etmezdi. Em sadece onun olduğu şey dolayısıyla dehşete kapılırdı. Ürkek Emma adını kazara edinmemişti... kendi gölgesinden korkardı.

Diğer vampirler gibi iz sürüyor olabilseydi, Lachlain'den kaçardı. Ona öğretmeye çalışmışlardı ancak Emma hep çok güçsüz olmuştu...

"Hey, Annika. Orada ne kadar sakinleştirici var?" diye sordu Regin. "MacRieve'i sadece kızdırmak istemiyorum. Sen tuğlalarla filan örtülü olduğundan onun nasıl savaştığını görmedin ama adam acımasız."

"Karışımı cadılardan aldım," dedi Annika. "Filleri bile indirebileceğine yemin ettiler."

Regin başını iki yana salladı. "Herif kurtadam, bu yeterli ol..."

"Elli fili."

"Ah."

"Hazır mısın?" diye sordu Annika, Lucia'ya.

Tabii, Annika. Sen benim muhtemel sevgilimi yakalayabilesin diye ben kahredici bir acı çekmeye hazırım. Neden olmasın? Düşünceleri delice olsa da Lucia sakince, "Emma'yı geri alabilmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım," dedi.

"Güzel," dedi Annika, sertçe başını sallayıp Lucia'nın yanına geçerek. "Öyleyse şu işe başlayalım."

Diğerleri yerlerini alırken, Lucia yayını hazırlayıp bir oku kirişe yerleştirdi. *Aileye karşı görev. Onlara ve Emma'ya karşı bağlılık. Dişle-*

rini sıkarak uzaktaki bir selvi ağacını nişan aldı, kirişi çekti. Son saniyede, tam parmakları kirişi serbest bırakmak üzere gevşerken, Annika onu sola doğru itti. Ok, ağacı iskaladı.

Acı anında onu kavurdu... ufalanan kemiklerin ızdırabı, zehirli kanın bedeninden sıkılarak çıkması...

Bir şimşek patladı ve Lucia çığlık atarak yere düştü.

Lucia'nın çığlığı geceyi deldi.

Garreth yanıt olarak kükreyerek Lucia'nın olduğu yöne doğru koşturdu. *Vampirler, Valkyrie'leri avlıyor.* Ve Lucia az önce çığlık atmıştı. Eğer kadınına zarar verirlerse...

Sivri dişleri keskinleşti; öfkesi alev alev yandı. *Eşim tehlikede.* Her nasıl oluyorsa daha da hızlı öne atıldı. Ağaç dalları yüzünü ve vücudunu tırmaladı, Garreth bataklığın derinliklerine dalarken, hayvanlar yolundan kaçıştı.

Çoktan dönüşmeye başlamıştı. *Canavarı kafesinden dışarı salıyorum.* Lucia'yı bu şekilde dehşete düşürdüğünü biliyordu ama elinde değildi... Onu koruma ihtiyacı içini kaplıyordu.

Garreth ona koşarken, diğer Valkyrie'lerin kokusunu aldı. Çok sayıda vampir saldırıyor olmalıydı. Fakat yaklaşırken hiçbirinin kokusunu almadı.

Bir açık alana daldı, yerde acı içinde kıvranan Lucia'yı gördü.

Tamamen dönüşüyorum. Bunu her kim yaptıysa katledecekti.

-Gördüğün şey gerçek değil.-

Ensesinde bir sokma hissetti ve ona tokat attı. Bir dart mıydı? *Ah, hayatta olmaz!* Hâlâ Lucia'ya ulaşmaya çabalarken, vücudunun hamur gibi olduğunu, bacaklarının tutmadığını hissetti.

Garreth hemen Lucia'nın yanında yere, yan tarafının üstüne düştü. Lucia ona gözyaşlarının arasından bakarken, etraflarını kendinden memnun bir şekilde sırtan Valkyrie'ler sardı. Birden farkına vardı. Lucia bunu kasten yapmıştı. O yemdi.

"Sen... onlara yardım mı ettin?" Sözcükleri yuvarlayarak söylenmişti.

Lucia başıyla onayladı. Onu kandırdığı gerçeğine rağmen, Gareth onun gözyaşlarını görmeye dayanamıyordu. Yüzünü silmek için öne doğru uzandı ancak kolu gevşedi. "Neden?" dedi pürüzlü bir sesle. "Neden, Lousha?"

Lucia fısıldadı: "Onu aldı... Emma'yı aldı."

"Kim?"

"Bilmiyor musun?"

"Neyi... bilmiyor muyum?" Lucia'nın dudaklarının kımıldadığını gördü fakat bilinci kayıp giderken hiçbir şey işitmedi.

11. Bölüm

“Kutsal olmayan her şey adına, bu adam çenesini *kapatmayacak* mı?” dedi Regin, bilgisayar oyununu duraklatarak.

MacRieve bodrum katındaki kafesinde saatlerdir kükrüyor, Lucia’yı diken üstünde tutuyordu... Kasları dün gecedен sonra hâlâ ağrırken rahatsızlık verici bir durumdu. Tanrılar adına, o iskalanan atışların bedelini nasıl da ödemişti.

Ve daha da huzursuz edecek şekilde Nix, divanın arkasına tüne-miş, dalgın dalgın saçlarını örüyor, Lucia’nın tepkilerini inceliyordu. Genelde çok boş gözlerle bakan Nix, Lucia’yı merakla inceliyordu. *MacRieve’e karşı ne hissettiğimi biliyor...*

Ya da *eskiden* ne hissettiğini... Lucia onu dönüşmüş, yüzü yabani, sivri dişleri çok keskin bir şekilde görmeden önce.

“Beni bu lanet yerden çıkarın!” diye geldi ses aşağıdan.

Regin bu sanki onun suçuymuş gibi Lucia’ya ters ters baktı. “Adam keyfimi kaçırıyor ve ben...” Omzunun üstünden bağır-mak için döndü... “İlgilenmiyorum!”

“Aç şu lanet kafesi, seni parıltılı kahrolası ucube!” Tanrılar adına, adam öfkeliydi.

Fakat bu düşünce belirir belirmez, Lucia onun nasıl da becerik-sizce gözyaşlarını sildiğini anımsadı. Ve dün gece Lucia’nın ona ne yaptığını anladıktan sonra bile yine de ona uzanmıştı.

"Biri şu Scooby'ye atıştırılmalı bir şeyler filan hazırlamalı çünkü bu ulumalar kabak tadı verdi!"

MacRieve'in parmaklıklara vurduğunu duyabiliyorlardı ancak onları kıramazdı. Lykae'ler İrfan'daki en güçlü tür olsa da, metal tahrip edilemezdi çünkü cadılardan satın alınmış büyülerle bu hale getirilmişti.

"Sen git, Luce," dedi Regin, bilgisayar oyununa hasretle bakarak.

"Benim ne yapabileceğimi sanıyorsun?"

"Senden hoşlanıyor. Bu ne kadar iğrenç de olsa... En azından gidip bir dene. Ona kuyruğunu filan sallama, yeter."

"Regin!" diye çıkıştı Lucia, Nix'e göz ucuyla bakarken.

Regin gözlerini devirdi. "Ah, evet, sanki kâhin senin çevirdiğin dolapları bilmiyormuş gibi."

Nix ona göz kırptı.

"Haydi ama, oyunda hiç bu kadar ilerlememiştim."

Lucia yavaşça ayağa kalktı, kasları karşı çıkınca irkilmemeye çalıştı. "Tamam, gideceğim," dedi, MacRieve'i görmekten canı sıkıyormuş gibi davranarak ama uyandığından beri görmek istiyordu. Hayatını kurtardığı için –onu özenle sakladığı, ardından aile evini işgal etmiş vampirlere karşı gazabın vücut bulmuş hali gibi isyan ettiği için– MacRieve'e nihayet teşekkür etmek istiyordu.

Görünüşe göre canavar hassas olabiliyordu. Veya ölümcül. MacRieve her ne olursa olsun ya da içinde ne olursa olsun, Lucia'nın minnetini hak ediyordu.

Ayrıca ona karşı neden bu kadar şiddetli bir tepki verdiğini öğrenme şansına da hayır demezdi. İçinin nasıl olduğunu gördükten sonra bile niye hâlâ ona böylesine çekim hissedebiliyordu?

"Bana borçlusun, Reege," diye ekledi Lucia mağdur bir ses tonuyla.

Nix rahatça Lucia'nın oyununun içyüzünü görerek yine göz kırptı. Ancak kâhin onu bodrumun kapısına kadar izleyince Lucia döndü ve "Hayır, onunla yalnız başıma konuşmak istiyorum," dedi.

"Söylemek üzere olduğun her şeyi zaten bildiğim halde mi? Tıpkı haftalar öncesinde ikinizin bataklıkta katıldığı tükürük değiş tokuşunu bildiğim gibi." Ardından daha nazik bir biçimde Nix, "Ondan hoşlanıyor musun?" diye sordu.

Lucia iç geçirip omzunu duvara yasladı. "Bunu anlamıyorum. O benim kriptonitim gibi. Sırf aksanlı konuşması bile..."

"İçini mi titretiyor?"

"Hem de nasıl. Onunla birlikteyken hiç savunmam yokmuş gibiydi. Gözlerinde bir bakış vardı ve beynim durdu," diye itiraf etti. "Sen ona karşı hiçbir savunmanın olmadığı bir rakiple savaştın mı hiç? Bir ateş soluyan ya da asit tüküren gibi?"

"Bir keresinde elmas tenli bir kadımla yüzleştim," dedi Nix soluksuzca. "Beni boğarak öldürüyor olsa da afallamıştım."

"Gerçekten mi?"

"Hayır, o karakteri *X-Men*'de gördüm. Sadece acını paylaşmak istedim. Heyhat, benim hiç zaafım yok."

"Deliliğin dışında," diye dikkatini çekti Lucia.

Nix iç geçirdi. "İyi oynadın, Okçu. O zaman devam et..."

Lucia derin bir nefes alarak kapıyı açtı. Basamaklardan indiğinde, MacRieve'in bakışları ona kilitlendi, gözleri buz mavisiydi, koyu kahverengi saçları dağınıktı. Başka bir yıpranmış kot pantolon ve uzun kollu, siyah bir kazak giyiyordu. Basit kıyafetler. Lucia kendisi için daha özenli giysilerin hasretini çekiyor olsa da, erkeklerde basit olanları beğeniyordu. *MacRieve'in artı sütununa bir gönülsüz işaret daha.*

MacRieve anında ellerini parmaklıklara yapıştırıp onları kırmak için zorladı, kol ve omuz kasları kasılıyordu.

"Onları yerinden oynatamazsın, MacRieve. Cadılar tarafından güçlendirildiler."

Dudağı tiksintiyle kıvrılarak hemen parmaklıkları bıraktı. Lucia hep Lykae'lerin cadılardan iğrendiğini duymuştu. Besbelli bu söylenti doğrudu.

"Bana bunu niye yaptın? Seni o vampirlerden kurtardıktan sonra beni pusuya düşürmelerine yardım mı ediyorsun? Rica ederim!"

Ve böylece Lucia'nın ona minnettarlığını gösterme planı suya düşmüş oldu. Gözlerini kaçırıp saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi.

"Teşekkür olarak beni bu bok çukurunda kafese kapatıyorsun."

Lucia çevresine göz attı. Kafesin içinde yeterli imkânlar ve güzel bir karyola vardı. "Burası o kadar da kötü değil," dedi, içinden biraz rutubetli olduğunu kabul ederek... yarı bodrum, insanlar nemli Güney Louisiana'da kilerlerin pek işe yaramadığını fark etmeden önce inşa edilmişti. "Bir penceresi var," diye mırıldandı savunmacı bir şekilde.

"Lousha, beni serbest bırakabilirsin."

"Bir daha bu konuyu açarsan giderim."

"O zaman bana burada ne işimin olduğunu söyle!"

"Sana Lachlain'in yaşadığını söylesem bana inanır mıydın? Ve yeğenim Emmaline'in eşi olduğunu iddia ederek onu kaçırdığını?"

MacRieve donup kaldı. "Yo, inanmazdım. Bir hata yapmışsınız."

"Hata yok." Lucia kaşlarını çatı. "Sen nasıl bunu bilmezsin?"

"Bir süredir bölgemize dönmedim. Ve şimdi de masalınızı onaylatamıyorum. Burada ne kadar kalacağım?"

"Biz Emma'yı geri alıncaya kadar," diye yanıtladı Lucia.

"Sen de bunu, ben seni –ve kız kardeşlerini– kurtardıktan sonra mı yapıyorsun?"

"Sana bir açıklama borçlu değilim. Biz düşmanınız."

"Hayır, değiliz! Biz..."

"Biz neyiz?"

"Uyumlu yuz," diye cevapladı MacRieve rahatça.

"Hem o gece neden Val Malikânesi'ne geldin ki?"

Adam geniş omuzlarını kaldırdı. "Civardaydım."

"Dün gece de mi civardaydın? Beni takip ettiğin belli. Bana senin eşin olmadığımı söyledin. Yalan mı söyledin?"

"Beni pusuya düşürmek için kendini yem olarak kullanıp ardından suratıma yalan söylemişken beni mi sahtekârlıkla suçlayacaksın?" Lucia açık bir şekilde ikna olmayınca MacRieve, "Şunu bir düşün... benim eşim olsaydın, o zaman dolunayın olduğu gece senden nasıl uzak dururdum?" dedi.

"Bunun gibi bir kafesle."

"Lykae'ler cadılarla işbirliği yapmaz." Bu düşünden kaynaklanan bir ürpertiye bastırmış gibi görünüyordu.

Demek ona ait değilim. "MacRieve, ağabeyin gerçekten de hayatta."

"Yüz elli yıldan sonra ölümden geri döndüğünü ve kraliçesinin, şu Emma'nım, bir Valkyrie olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tam olarak değil." O yarı vampir. Garreth, ağabeyinin eşinin çekingen ve kibar olsa da- bir kan içici olduğu gerçeğine nasıl tepki verirdi?

"Bana tam olarak ne olduğunu söyle," diye buyurdu Garreth.

"Unut gitsin."

"O zaman buna inanmam için Lachlain'ın döndüğünü görmem gerekecek," dedi Garreth, içini bir umut kapladığı halde. Bu bir masal olsa da, Garreth bile Lachlain'ın ölümünü kabullenmemişti. Onlarca sene mistik olarak gizlenmiş Yağmacılar'ın başkentini aramıştı. Merak ve araştırmayla geçen ilk otuz yıldan sonra, kendi kendine Lachlain öldürüldüyse bunun daha iyi olabileceğini itiraf etmişti.

Demestriu, hayal edilemez şekillerde yaptığı işkencelerle tanınırdı.

Şimdi Garreth kendine ağabeyinin döndüğüne gerçekten inanma iznini verir ve ardından bunun bir hata olduğunu öğrenirse... Lachlain'i iki defa kaybedebileceğini sanmıyordu.

"Sabrımı bunlarla tüketiyorsun, Lousha." Tüketiyordu ve Garreth'in "yakalanması" biraz da gönüllü olmasaydı daha da tüketiyor olurdu... Onu buraya taşırlarken kısa süreliğine uyanmıştı. Bağlarını kontrol edip onları kopararak serbest kalmak üzereyken. "Beni nereye götürüyorsunuz?" diye sormuştu.

Lucia solgundu, gözleri geçmek bilmeyen acıdan donuktu. "Val Malikânesi'ne."

Garreth mücadele etmeyi bırakmıştı. Sonuçta o bir Lykae'ydi... Hiçbir kafes onu tutamazdı ve Lucia onu evine götürüyordu. Olayların talihli bir yönde geliştiğini sanmıştı. Lucia'ya daha yakın olur, onu daha iyi koruyabilirdi. Şimdiyse kapana kısılmıştı. *Lanet cadılar!*

Yere oturarak duvara yaslanıp bir dizini kaldırdı. "Otur," diye emretti, daha yumuşak bir tonda. "En azından bunu yapabilirsin," diye ekledi.

Lucia ters ters bakarak kafesin önüne bir sandalye çekti ve dikkatli bir şekilde oturdu. *Hâlâ canı yanıyor.* Kendini hissettiği endişeye karşı duygusuzlaştırdı. "Neden vampirlerin saldırdığı gece çok acı çekiyordun? Üzerinde hiç kan kokusu almadım, hiçbir yaranı görmedim."

"Bu seni ilgilendirmez."

"Yani bir atışı isabet ettiremediğinde gerçekten acı mı hissediyorsun?"

Lucia irkilmışti, açıkça gergin görünüyordu, yine saçlarının yüzüne düşmesine izin verdi. Saçları, sivri kulaklarının üzerinde kalın örgüler şeklindeydi ancak parlayan yelesinin geri kalanı özgürce dökülüyor, bukleler alnının üstüne düşüyordu. "Benim hakkımda ne biliyor olabilirsin ki?"

"Düşündüğünden daha fazlasını. Seni inceleme konum yaptım. Gerçi hedeflediğim her şeyi bulamadım. Birçok kişi senin *Okçu* olduğunu biliyor."

Lucia içi rahatlamış gibi görünerek, "O benim işte. Bilinecek her şey bundan ibaret," dedi.

"Ya ailen, öz annen? Onun halkı hangisiydi?"

Lucia yeniden ona bakmadan önce omzunun üstünden merdivene göz attı. "Kim olduğunu bilmiyorum. Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir Lykae olabilir mi?"

Lucia ince omuzlarını silkti. "Kim bilir."

"Ah, demek bu yüzden diğer gruplara karşı daha makulsün. Onlarla akrabalığın olabilir," diye gözlemledi Garreth. "Her halükârda, eğer niyetin esrarengiz olmaksa başarılı olmuşsun."

"Ah, demek ben esrarengizim? Oturma odamda iki vampirin kafasını koparmak üzere birden ortaya çıkan sendin."

"Bana ne istersen sor, yanıtlayacağım."

Lucia meydan okuyarak kaşlarını kaldırdı. "Sahiden mi, Karanlık Prens?"

"Evet. Bana öyle derlerdi." Garreth, ölümsüz bir ağabeyi varken kral olacağını hiç düşünmemişti ve buna uygun davranmış, Lachlain'ın asla yapamayacağı şeyler yapıp söylemişti. Garreth delişmen biri olmuştu, yirmisine varmadan Karanlık Prens diye adlandırılmıştı. Sorumluluk sahibi Lachlain onu tekrar tekrar düştüğü güç durum-
lardan kurtarmıştı. "Benim geçmişimi mi kurcalıyordun?"

"Kurcalamak mı? Senin geçmişin bayağı dile düşmüş vaziyette."

"Olabilir. Hatalar yaptığımı şüphe yok." *Büyük hatalar.* Eğer klanla daha fazla, kendisiyle daha az ilgili olsaydı, belki ağabeyi o vahim gecede kendi başına yola çıkmazdı. "Ama en azından ben işleri berbat ettiğimde, davranışlarımın sorumluluğunu alıyorum." *Senin aksine, küçük eşim.*

Lucia onun iğnelemesini kulak ardı ederek, "Niye halkını buraya getirdin? Louisiana'ya?" diye sordu.

"Ağabeyim kaybolduktan sonra Lykae'lerin çoğu Yağmacılar'dan olabildiğince uzak olmak istedi. İnan bana, burası seçtiğimiz ilk yer değildi." Taç ona kaldığında kendine çekidüzen vermiş, ardından halkı için en azından bunu yapmayı isteyerek onlara yeni bir ev bulmak için dünyanın her yerini aramıştı. "Ama sonunda mantıklı geldi."

Lucia omzunun üzerinden yine göz attıktan sonra, "Valkyrie bölgesine izinsiz girmek mi mantıklı geldi?" diye sordu.

Evet, yoksa seni hiç bulamayabilirdim. "Biz komşu olarak o kadar da kötü değiliz. Ve Valkyrie'lerle Lykae'ler düşman değildir."

"Tahta Çıkış dışında. Hepimiz savaşımaya mecbur kalmadığımızda."

Her beş yüzyılda bir, İrfan'da çok önemli olaylar meydana gelmeye başlar, her biri gruplar arasında çatışmaları mecbur kılar. Bazıları bu olay yoğunluğunun, sürekli artan ölümsüz nüfusunu azaltmak için gerçekleşen, esrarlı bir mekanizma olduğunu söylerdi.

Her şeyi karara bağlayacak büyük bir savaş olmazdı –en azından geçmişte olmamıştı– ancak çarpışmalar ve yüzleşmeler bir yıpratma savaşıma neden oluyordu. Tahta Çıkış ortalığı kasıp kavurduğunda, hâlâ en çok oyuncusu olan grup kazanırdı. "Lykae'ler bu Tahta Çıkış'ta hiçbir Valkyrie'yle savaşmayacak."

"Bütün bunları neyin harekete geçirdiğini biliyorsun. Üzerinde hiçbir kontrolün olmayacak," dedi Lucia, omzunun üstünden yine bakarak.

"Kız kardeşlerin beni çekici bulduğun gerçeğinden rahatsız oluyor mu?"

Lucia derhal ona döndü. "Bulmuyorum!"

"Kendine yalan söyle, Lousha. Bana değil. O gece orada seninleydim, unuttun mu? Hatırlamamaya çalışıyor olabilirsin ama benim beynime kazındı."

"Hayır, aslında hatırlamak istiyorum... Hatalarımı hatırlamayı isterim. Böylece onları tekrar etmem."

"Öyleyse bir hataydı demek? Valkyrie'ler çığlık attıran orgazmlara öyle mi diyorlar?"

Lucia sıkıığı dişlerinin arasından, "Sana bazı şeyleri yapmamanı söyledim ve beni duymazdan geldin," dedi.

"Ne gibi?"

"İç çamaşırımı çıkarmaman gibi. Onu üzerimden parçalayarak çıkardın, sonra da çaldın! Bunu niye yapasın?"

Garreth ona utanmaz bir sırtmayla baktı. "Onunla münasebetsiz şeyler yapmak için."

Lucia elini kaldırdı. "Daha fazla duymak istemiyorum. Tekrar ediyorum, MacRieve, o gece neden Val Malikânesi'ne geldin?"

"Bir ölüm perisi gibi bağırdığın için? Yere dağılmış oklar gördüm. Hiçbiri kanlı değildi. İsabet ettirememenin bedelini mi ödedin? Belki de gerçekten öyle atış yapabilmek için şeytanla anlaşmışsındır."

Lucia'nın gözleri gümüşü bir renkle parladı. "Hiçbir şey bilmiyorsun!" Hızla ayağa fırladı ve koşup ardına bakmadan merdivenlerden çıktı.

"Buraya dön, Lousha!" Maskaralık bitmişti; Garreth kafesten çıkmak istiyordu. Dişlerini sıkarak parmaklıkları eğmeye çalıştı... hiçbir şey olmadı. "Kahrol, Valkyrie."

Serbest kaldığında... dünyadaki bütün cadılar bile Lucia'yı koruyamayacaktı.

12. Bölüm

Lucia, MacRieve'e onun hayvansı ihtiyaçlarının kendisini bağlamadığını söylemişti. Ve o kalm, törpü gibi sesiyle MacRieve, "Benimle bir geceden sonra, Lousha, *bağlayacak*," demişti.

Haklı çıkmıştı. Lucia onu düşünmeden edemiyor, kendisine nasıl dokunduğunu hatırlıyordu.

Şimdi gece yarısı yatağında yatmış *-tek kişilik* bir yataktı çünkü onu asla birisiyle paylaşmaması gerekiyordu-, alt katta kapana kısılmış erkek konusunda kafa patlatıyordu. Onun kendisi üzerindeki gücünü anlayabilmek için çaresizce, sanki Garreth MacRieve denilen muammayla ilgili bütün yanıtlara sahipmiş gibi tavan vantilatörüne baktı.

Kabul etmek gerekirdi ki Lykae'nin çok aşikâr özellikleri vardı: altın rengi gözleri, kaslı vücudu, Lucia'nın tutunması için yapılmış gibi görünen geniş omuzları.

Sert dudakları. Lucia'nın o dudakların kendisinininkilerin üzerindeyken nasıl bir his bıraktığını düşünmediği bir dakika geçmiyordu. Öpüşmeden bu kadar uzun süre nasıl dayandığını bilmiyordu. Ya da bundan bir daha nasıl vazgeçebileceğini.

Lucia, MacRieve o vampirin boğazını ısırduğında şahit olduğu yırtıcılığını bile takdir etmişti. Ancak burada bundan daha fazlası iş başındaydı, aralarında bir bağ vardı. Bu gece daha erken saatlerdeki konuşmaları sırasında bile MacRieve onu etkilemişti. Fakat Lucia'ya

o bakışlarla –Lucia’nın vücuduna harika şeyler yapmak üzere olduğunu söyleyen bakışla– bakmamıştı, bu da muhtemelen beyninin durmamasının tek nedeniydi.

MacRieve’in, kadınların uğruna gözlerini kararttıkları, aptalca kararlar aldıkları türden bir erkek olduğundan korkuyordu. Lucia’nın, *Bekâret yemini mi? Ne yemini?* diye düşünmesine neden oluyordu.

Bataklıkta o gece –kendisine sahip olmasına izin vermeye çok yaklaştığı zaman– bir erkekle orgazm olduğu ilk seferdi. Sürekli onu düşünmesine şaşmamalıydı... MacRieve onu doruğa çıkarmıştı. *Elbette*. Doğal olarak Lucia da bunu yeniden yaşamak istiyordu.

Sadece gözlerinin nasıl ihtirasla dolu olduğunu hatırlamak bile yüreğinin yeniden hızla çarpmasına sebep oldu. Onun kot pantolonu dizlerindeyken neredeyse çıplak haline şahit olmuş ve o kalın, davetkâr ereksiyonu, birkaç kez gözüne ilişmişti. Lucia’nın bir erkekle birlikte olmakla ilgili herhangi bir kuşkusu ya da geçmişten gelen korkuları varsa, MacRieve bunları külotuna kondurduğu, içini titreten öpücüklerle bastırmıştı.

Şimdi göğüs uçları, atletine doğru kabarıyor, solukları hızlanıyordu. MacRieve için ıslanmıştı, daha fazlasını arzuluyordu. Yüzükoyun döndü... Bu daha beterd, o yüzden yine sırtüstü döndü. Tavana öfkeyle bakarak bununla savaşmanın yolu olmadığını fark etti.

Eli yavaşça külotunun içine girdi.

Bir şey Garreth’i uyandırıp onu gerdi. Bu sanki hava elektrikle çattırıyormuşçasına tekinsiz bir duyguydu. Şaşırtıcı olmamalıydı... Bu tuhaf yerde devamlı, minik patlamalar gibi şimşekler çakıyordu.

Bazı yıldırımlar o kadar yakına düşüyordu ki bütün malikâne sallanıyor, tavandan tozlar yağıyordu... Çok uzun zaman önce inşa edilmiş bir yapıda bunlar uğursuz işaretlerdi. Ve şimşek çakmalarının arasında Valkyrie çığlıklarını, televizyonun vızıltısını ve tahtaya sürülen tebeşir gibi bir his veren neşeli bilgisayar oyunu müziğini işitiyordu.

Perişanlığını daha da artıran, Garreth'm her saat başı Lucia'nın kokusunu alabiliyor, sesini duyabiliyor, parlak ucubeye fısıldadıklarını duyabiliyor olmasıydı:

"Hiç olmadığı kadar güçlendiğini hissediyorum," demişti Lucia bu öğleden sonra. *Kim?*

"O zaman iyi ki yedek planımız var," diye cevaplamıştı Regin. *Neyin yedeği?*

"Her şey onu bulmamıza bağlı. Bu sefer içeri girmek zorunda kalacaksam o zaman tekrar dışarı çıkabilmeyi isterim." *Neyi bulmaya? Hangi cehennemin dibine gidiyor?*

"Ne kadar zamanımız var?"

"Belki bir yıl. Onlar gelmeden önce..."

Kim -ya da ne- gelmeden önce? Lucia ne demek istemişti?

Bu, Garreth'i çıldırtıyordu ve ne kadar bağırırsa bağırırsın Lucia geri dönmüyordu. Hayal edebileceği en gizemli dişiydi ve her gün, her gece, bu gizem daha da derinleşiyordu...

Birden onun kokusu burnuna geldi... Bu, arzusunun kokusu muydu? Havadaki akımı hissetti, Lucia'dan geldiğini sezdi.

O anda anladı. *Hayır, bu olamaz. O bunu yapıyor olamaz...*

Parmakları külotonun içine dalıp ıslak eti arayıp bulurken Lucia'nın gözleri yavaşça kapandı.

İç çekip MacRieve'in vücudunun hayalini kurarak, şişmiş klitorisini okşadı. Şimşekler birikti. Onun zavallı, hırpalanmış, kaslı göğsünü zihninde canlandırırken bir kez daha okşadı. Gittikçe daha hızlı... daha da hızlı sıvazladı.

Gödesi, dar kalçalarına doğru inceliyor. Lucia inledi. *Aletine doğru giden esmer tüyler...*

"Lousha!" diye bağırdı MacRieve.

Lucia hızla yatakta doğrulup elini çekti. Biliyor olamazdı... Kesinlikle olamazdı.

"Bana gel!"

Biliyordu! Ah, tanrılar adına, şimdi ne yapacağım? Kız kardeşleri zaten kuşkulanıyordu, bu ilginin belki de karşılıklı olduğunu düşünüyorlardı. Ne yapmalı? Gözleri odada oradan oraya döndü.

MacRieve onun adını yeniden haykırdığında, Lucia yataktan atladı ve gardırobundan bir sabahlık kaptı. Odasından aceleyle çıkarak bodruma doğru gizlice süzüldü.

Lucia içeri girince MacRieve sessizleşti. Zaten olduğu, kapana kısılmış bir canavar gibi Lucia'nın her hareketini izledi.

"Derdin ne senin?" diye sordu Lucia, kafese yaklaşırken. "Niye beni çağırmak için kükreyip duruyorsun? Seni serbest bırakmak için hiçbir gücü olmayan benim."

"Bunun kilidini açabilirsin."

"Açmayacağım. Nefesini boşa harcama."

MacRieve, Lucia'nın yüz ifadesini bir zaaf bulmak için inceleyip görünüşe göre hiçbir zaaf bulamayınca taktik değiştirdi.

"Öyleyse bana gel." İrisleri maviden tekrar altın rengine dönüştü. "Neden?"

"Yatağında başlattığın şeyi senin için bitirebileyim diye."

Lucia yanaklarının yandığını hissetti. "Ben öyle... Se-sen neden bahsediyorsun?"

"Buraya gel, Lousha." Sesi de gözleri kadar büyüleyiciydi.

"Seni serbest bırakmam için beni baştan çıkarmayı düşünüyorsan, bu olmayacak."

"Seni baştan çıkarmak kendi başına bir hedef, tatlım."

Lucia tereddüt ederek omzunun üstünden arkaya bir göz attı.

"Bataklıkta o gecenin ne kadar güzel olduğunu hatırlıyor musun? Sana kendini nasıl hissettirdiğimi?"

Ter, ihtiyaç ve şimşeklerin gecesi. Lucia bu anıyla titredi. "O bir hataydı... Seni teşvik etmemeliydim."

"Bana gel." MacRieve'in gözlerinde yine o bakış vardı.

"Gelip ne yapayım?" *Beynim duruyor.* Lanet olsun bu adama, Lucia'nın üzerinde nasıl bir etkisi vardı böyle?

"Seni öpmeme izin ver."

Lucia'nın dudakları aralandı ve hemen dışarıda şimşek çaktı. "Parmaklıkların arasından mı?" Aslında işin bu yönü hoşuna gidiyordu. Parmaklıkların arasında yaklaşık on beş santim vardı, yani öpüşmeleri mümkün olurdu... fakat kontrolden çıkamazdı.

Durumu öncekinden daha iyi kontrol edebilirim.

"Evet. Sadece seni öpmeye ihtiyacım var. Sana dokunmaya."

"Hayır, yapamam," diye fısıldadı Lucia, kendini sanki bir mık-natısla ona doğru çekiliyormuş gibi rahatça yaklaşır halde bulmasına rağmen. "Niye peşimden koşup duruyorsun... Hem de senin eşin olmadığımı söylerken?"

"Çünkü Valkyrie, sen tanıdığım en çekici dişisin."

Ve sen de hayal edebileceğim en çekici erkeksin. Evet, parmaklıkların arasından. Merakını giderebilirdi... MacRieve'in cazibesinin ne olduğunu saptayabilirdi. Böylelikle ona karşı daha iyi mücadele edebilirim.

Lucia'nın bacakları güçsüzleşiyordu. *Bunu kontrol edebilirim; sadece birbirimize zevk vermiş oluruz.* Kendini dengede tutmak için öne doğru uzanıp ellerini parmaklıklara koyup sıkıştığında, MacRieve onun elini yakaladı. Parmağının -mastürbasyon yaptığı parmağının- ucunu emip, "Ah, tanrılar adına, kadın, şu senin tadın..." diye gürledi.

Şimşek birikerek taşı ve Lucia onun için eridi.

13. Bölüm

Garreth mutluluk içinde ürpererek emdi. Lucia'nın balını onun parmağından yalıyordu. Daha önce arzusunun kokusunu aldığı anda, vücudundaki bütün kaslar istekle kasılmıştı. Lykae erkekleri, eşlerine zevk vermek için can atarlardı ve Garreth da Lucia'yı tatmin etmek için çıldırıyordu.

Kafes, Lucia'nın hilekârlığı, daha önce verdiği rahatsız edici haber... Hepsi Lucia'nun apaçık bir şekilde özlemini çektiği şeyin yanında ikinci sıradaydı.

Garreth yavaşça Lucia'nın parmağını ağzından çekti. Ensesini avcuna alarak, öpmek için yüzünü parmaklıklara yaklaştırdı, kendi dudaklarını onunkilere eğerek bastırdı. Dilinin her vuruşuyla birlikte Lucia gevşemeye başladı. Garreth'ı omuzlarından yakaladı, küçük pençeleri içlerine gömüldü.

Garreth, "Bunu başlatırsan bitirirsin, Lousha," demek için öpüşmeyi kesti.

Lucia'nın gözleri yarı kapalıydı. "Bu ne demek?"

"Bu sefer boşalmamı sağlamadığın sürece, o gece olduğu gibi testislerim donacak demek."

Lucia kaşlarını çatı, "Neden sen şey yapmadın?.."

"Yaptım," dedi Garreth, pürüzlü bir sesle. "Senin o parlak külotun aletime sarılı bir halde defalarca yaptım. Dudaklarımda hâlâ tadını alabiliyordum. Beni çıldırttı."

Bununla birlikte Lucia'nın nefesi kesildi, gözleri gümüşü bir renk aldı.

"Öyleyse bunu başlatmak istiyor musun?"

Lucia sersemlemiş görünüyordu. "Ben... Biz..." Kafasını sertçe sallayarak, "Seks yapamayız," dedi. Gözleri fıldır fıldır oynadı. "Parmaklıklar yüzünden."

"On beş santim aralıklılar... aletimi aralarından geçirebilirim."

"MacRieve, ben ciddiylim!"

"Parmaklıklar beni durduramaz. Sana arkadan sahip olabilirim, sadece önden biraz açıp..."

"S-seks yok."

Garreth gözlerini kıstı. Lucia... *bakire* olabilir miydi? Bin yaşındayken? Belki de *bu yüzden* o gece onları durdurmuştu. "Öyle olsun, seks yok," diye yalan söyledi. *Ta ki ben seni seks yapmak için baştan çıkarıncaya kadar.*

"O zaman... o zaman benden ne istiyorsun?"

"Sen boşalıncaya kadar seni okşamak ve sana da aynısını benim için yaptırmak istiyorum."

Lucia yutkundu. "Yine dönüşür müsün?"

"Hayır," dedi dalgınca, Lucia'nın bu kadar sevimli olmasıyla yine şaşkına dönerek. Uzun saçları peri gibi suratının etrafında kıvrılıyordu, bukleleri giydiği mütevazı ipek sabahlık kadar parlaktı. Viski renkli gözleri şehvetli, yanakları aldı.

Fakat Garreth onun vücudunu görmek istiyordu, bakışlarının karşısında çıplak olmasını. "Şunu üzerinden çıkarmama izin ver." Sabahlığının kuşağını çekip serbest bırakmak için uzandı, sonra kumaşı omuzlarından sıyrıldı. Sabahlık Lucia'nın ayaklarının dibine toplandığında, küçücük bir külot ve incecik bir atletle kalmıştı. Göğüs uçları sertti, dudakları aralanmış, nemli ve çok şehvetliydi...

Benim eşim kimseyle kıyaslanamaz.

Artık Garreth ona ulaşmak için parmaklıkları çiğnemek istiyordu.

Üstünü çıkarma işini halledip sıkıca demirleri kavrayan avuçlarıyla alay eden tombul, mükemmel göğüslerini ortaya çıkarınca daha da fazla istedi. Uçları koyu pembeydi ve dudaklarının üstüne kapanmaları için yalvarıyorlardı.

Garreth bir anda, bu enfes göğüslerin karşısındayken pek çok şeyi affedebileceğini fark etti. Lucia'nın bunu bilmesine izin vermesi en iyisi olurdu.

"Göğüs uçlarının emilmek için nasıl somurttuklarına bak." Garreth öne uzandı, kafasını eğerken göğüslerinden birini yerinde tutmak için sıkıştırdı. Lucia nefes almayı bırakmış gibi görünüyordu.

Garreth ağzını yanaştırdı, boştaki eli onun düz göbeğinden aşağı kayarken soluklarıyla gıdıkladı ama Lucia gerildi.

"Eee, bekle. Sen ne olacaksın?" Elleri, Garreth'ın omuzlarını bırakıp vücudunu keşfetmeye başladı. "İkimizin de birbirimize dokunacağını söylemiştin."

Sözleri Garreth'm aletini o kadar sertleştirdi ki fermuarının içinden fırlayacağını sandı. Lucia'nın parmakları onun penisinin yakınından geçince Garreth aniden doğruldu. "O zaman benim için onu çıkar."

Garreth beklentiyle titrerken, Lucia onun fermuarını indirdi. Kararsızca aletini bulmak için pantolonunun içine uzandı, ortaya çıkınca soluğu kesildi. Garreth onun, "Vay canına," diye fısıldadığını düşündü. Lucia aynı zamanda cesaretini de kaybetmek üzereymiş gibi görünüyordu.

"Beni rahatlat, Lousha."

Lucia başıyla onaylasa da, bunu daha önce hiç yapmamış gibi davranıyordu. Tereddüdünü hisseden Garreth, elini tutup aletini onun sıcak avcuna koydu. Aletini ona sürtmekten kendini son anda alıkoyarak, "Elini yumruk yap," dedi çatallı bir sesle.

Lucia parmaklarını çevresine saramadı. "Yapamam," diye mırıldandı, ardından Garreth gülümsemesini bastırınca ona ters ters baktı.

"Öyleyse o şekilde okşa, yeter." Lucia'nın ilk deneysel yukarı aşağı kayışının ardından Garreth'in soluğu bir ısıklık gibi çıktı. "Bunun bana nasıl iyi geldiğini bilemezsin."

Lucia yavaşça okşamaya başlarken, başını kaldırıp baktı, koyu gözleriyle Garreth'in tepkisini inceliyordu. Küçük eşi ona neyin zevk verdiğini öğreniyordu. Bu fikir, Garreth'i aşırı derecede mutlu etti.

"İşte benim uslu kızım. *Daha çok.*" Lucia bunu daha sert ve hızlı yapınca Garreth inledi. "Şimdi sana dokunmalıyım. Külotunu çıkar."

Lucia başını iki yana sallayarak reddetti.

Garreth hüsrarla gürlledi. "Kadın! Sonunda senin külotunu çıkardığımda vücudunun o kadar derinlerine sokulacağım ki kendinin nerede bittiğini, benim nerede başladığımı bilemeyeceksin."

"Külot üzerimde kalacak."

"O zaman *ben* gireceğim." Parmaklarını yavaşça onun külotundan içeri sokarken Lucia'nın vücudunun titrediğini hissetti... Tedirginlikten mi? Sabırsızlıktan mı? Lucia'yı tekrar öptü, yumuşak kıvrımların daha aşağısına dalarken, dilini onunkine doladı.

Dokunuşuyla kayganlaşan tenini bulduğunda, Lucia'nın ağzına karşı inledi. Lucia ise soluksuz kaldı. Öpücüklerin arasında Garreth, "Tanrılar adına, çok iyi hissettiriyorsun... Benim için sıcak ve ıslaksın," dedi pürüzlü bir sesle.

Fakat deliğinin yakınına doğru indiğinde Lucia gerildi. *Demek öyle?* Gerçekten de bakireydi. Lucia kendini çekmeye başladı.

"Şşşt, Lousha, bunu tekrar yapmayacağım. Sadece bunu yapacağım." İşaretparmağı onun şişmiş küçük klitorisini kapladı ve yavaşça sıvazladı.

Lucia bir inlemeyle birlikte Garreth'i daha sıkı tuttu, başını kaldırıp gözlerine bakarken soluk soluğaydı.

Lucia'nın zevkini artırarak, yumruk yaptığı eline kendini iterken, bir yandan da tembelce onu okşadı. Leğenkemikleri parmaklıklara çapıyordu ama Garreth'in umurunda değildi. Lucia onu kabul etmeye hazır olduğunda, Garreth'in parmaklarını duyduğu ihtiyaçla

ıslattığında, onu arkasına çevirip sahip olmamak için yapabileceği her şeyi yaptı. Lucia'nın sırtını zorla kendine dayayabilir, bileklerini arkasından yakalayabilirdi, ardından göz açıp kapayıncaya kadar kaygan sıcaklığının içinde olurdu.

–Sana bir daha asla güvenmez.–

Ama çok yakındı. Bunun için bin yıl bekledim...

Tıpkı onu tam kıyısına getirdiği gibi, MacRieve, Lucia'yı acı içinde bırakmak için dokunuşlarını yavaşlatıp, “Buran mı sızlıyor?” diye mırıldandı.

Lucia'nın içi titredi... MacRieve'in onunla bu şekilde konuşmasını, aksanının iyice koyulaşmasını sevdiğini fark etti. Aslında onunla geçirdiği bu zamandan çok şey öğreniyordu.

Bu kadar küçük bir dokunuşun, aletini sadece okşamasının onu bu kadar etkilemesini keşfetmekten hayrete düşmüştü. Fakat bu okşama onu bu kadar çok, bu kadar şiddetli bir şekilde etkilediyse düzenli bir biçimde sağması *delirtiyordu*. Lucia doruğa ulaşmak üzereyken, MacRieve'in penisi nemlendi ve kalçasını çılgınca salladı.

“Sen sadece beni sıkıca tut. Gerisini ben hallederim.” Lucia'nın kulağına pürüzlü bir sesle, “Şimdi düşman olduğumuzu hissediyor musun, Lousha? Ben senin eline, sen benimkine boşalmak üzereyken?” dedi.

Lucia'nın o anda MacRieve'in olduğunu düşünebileceği *son* şey düşmandı.

“Başka bir erkek sana bunu hissettirdi mi?”

“Hayır, hayır!”

“O zaman bana bir tek benim olduğumu söyle.” Lucia söylemeyince MacRieve'in parmakları yavaşladı ve Lucia acıyla sızlandı. “Söyle bana, Lousha.” MacRieve onu damgalıyormuşçasına sertçe öptü.

Lucia onun dudaklarına karşı inledi. “Bir tek sen varsın.”

MacRieve ödül olarak onun tenini tamamen avcuna alıp elini klitorisine bastırdı. Şişmiş tomurcuğuyla ilgilenirken Lucia gevşedi.

gözleri kayıp gitti. MacRieve haşin bir hırıltıyla, "Boşalırken bana bak!" diye emretti.

Lucia'nın gözleri kırpışarak açıldı. Göz göze geldiler. *Şimşek, ısı, gerilimin artması, artması. Sonra rahatlama.*

MacRieve onun ağzını kendisinininkiyle kapayıp zevk sürerken çığlığını bastırdı...

Ancak Lucia artık daha fazlasına dayanamayacak hale geldiğinde, MacRieve durmasına izin vermedi. "Tekrar!" Parmakları, Lucia'nın klitorisini o kadar hızlı sıvazlıyordu ki sanki ona bir vibratör dayamış gibiydi.

"MacRieve, ah, tanrılar adına!" Ve Lucia onun için kolayca doruğa ulaştı. Onun dudaklarına karşı haykırırken, MacRieve onu bir kere daha öptü.

Nihayet, "Senin için boşalırken beni izle. Bunu görmeni istiyorum," demek için ondan uzaklaştı. Aleti, Lucia'nın parmaklarının altında zonkluyordu... Eziyet çekiyormuş gibi görünüyordu, Lucia kan hücum etmiş erkekliğiyle uğraşırken MacRieve'in yüz ifadesi acı doluydu.

Sonra vahşi bir bağırisla boşalmaya başladı. "Beni delirtiyorsun, Lousha. *Delirtiyorsun!*" Lucia'nın şaşkın gözlerinin önünde MacRieve'in menisi fışkırırken, yüzünü Lucia'nın saçlarına gömüp derinden inledi, boşalırken aletini Lucia'nın yumruğuna sürttü...

Sonunda bitkin düşünce Lucia'nın elini çekti. Soluklanmak için çabalarlarken alnını Lucia'nunkine doğru eğdi. "*Bu yüzden sana baskı yapıp duruyordum. Seninle bunun böyle olacağını biliyordum. Bana çok zevk verdin. Benim de sana verdiğimi söyle.*"

Lucia, "Verdiğini biliyorsun," diye mırıldandı.

MacRieve sırttı. "Ah, evet, sadece bunu söylediğini duymak istedim. Ve aramızdakiler sadece daha da iyiye gidecek."

Lucia geri çekilerek başını iki yana salladı. "Bunu bir daha asla yapamayız... Bu bir hataydı."

"Lykae olduğum için mi? Biz o kadar da kötü değiliz, Lousha."

“Bunun sonu gruplarımız için iyi olmayacak. Valkyrie’ler savaşa gitmeye hazırlar.” Annika şimdiden Emma’yı geri almak için Kinevane kalesine dalmayı planlıyordu. Şafakta ayrılacaklardı.

MacRieve haşince güldü. “Yine söylüyorum, Lykae’ler Valkyrie’lerle savaşmayacak, ben kralken değil.”

“Sorun da bu, MacRieve... sen kral değilsin.”

MacRieve engelleyemeden önce Lucia onun gözlerinde bir umut alevi gördü. Daha önce MacRieve’in Lachlain’in dönüşü konusunda ne hissedeceğini merak etmişti. Ağabeyini geri aldığına memnun olur muydu? Yoksa prensliğe indirgenmekten dolayı öfkelenir miydi?

Garreth MacRieve’in, ağabeyini sevdiğini bilmeliydi. Lykae’ler her ne kadar yırtıcılıklarıyla tanınırsalar da, sadakatleriyle de bilinirlerdi.

“Ben veya ağabeyim kralsa, bir savaş olmayacak.”

“MacRieve, Valkyrie’ler Emma’yı geri alacaklar ve Lachlain onun peşinden gelirse... hayatını kaybedecek. Tam da yeni geri almışken.”

14. Bölüm

Dün bir grup Valkyrie, Emma'yı geri almak için İskoçya'daki Kinebane Kalesi'ne gitmiş ancak boş ellerle geri dönmüşlerdi.

Bugünse Emma kendi başına kaçmıştı. Bir şekilde iz sürmeyi öğrenmiş ve eve dönüş yolunu bulup Val Malikânesi'ne ısınlanmıştı.

Şimdi küçük yatağında yatmış... ölüyordu. Ona bir şey saldırmıştı, *pençeleri* olan bir şey.

Lucia onun yatağının kenarında oturmuş, gözyaşlarının arasından Emma'ya –bebekken ellerinde tuttuğu ve büyüyüp kadınlığa geçişini izlediği yeğenine– bakıyordu. Emma'nin teni hayalet gibi solgundu, bedeni çelimsiz ve yara bere içindeydi. Bir hayvan tarafından boynuzlanmış gibi yan tarafında derin yaralar vardı. Etrafları iltihaptan kabarmıştı.

Emma ölümsüz olsa da hiçbir iyileşme belirtisi göstermiyordu. Kan yutamadığı için susuzluktan eriyip gidiyordu. Rastgele şeylerle ilgili saçma sapan şeyler mırıldanıyordu: kayıp kraliçeleri, belirsiz, asi bir vampir kral, hiç katılmadığı savaşlar.

Emma ara sıra ateşin içine atılmasıyla ilgili haykırmıştı.

Lucia seyretmekten –ve hatırlamaktan– başka bir şey yapamıyordu. Emma gibi Lucia da ölümün kıyısına gelen genç bir ölümsüz olmuştu...

Emma'nın gözkapakları kırışıarak açılıp, ürkmüş mavi gözleri ortaya çıktı. "Luce Teyze, ölüyor muyum?" *Bakışlarındaki korku.* Lucia onun ne hissettiğini çok iyi biliyordu.

"Tabii ki hayır, tatlım," dedi Lucia, hıçkırığını bastırarak.

Kim Em'i bu şekilde incitmiş olabilirdi? Ona sorduklarında, Emma anlaşılabilir bir yanıt vermişti. Annika endişeden çılgına dönmüştü, teselli edilemiyordu ve suçu Lachlain'e yüklüyordu ancak Lucia bunun Lachlain'in suçu olmadığını biliyordu. Nazik Emma bir Lykae'den bile çok daha dehşet verici bir şeyle yüzleşmişti.

Em bir elini Lucia'ya doğru kaldırdı. "Lütfen..."

Tipki bin sene önce Lucia'nın yalvardığı gibi. *Ama onu kurtaracak gücüm yok.*

Acı, korku... *Daha dünmüş gibi hissediyorum.* Gözyaşları yanaklarından aktı. *Acı çekmesin yeter.*

Lanet olsun şu darta. Garreth ensesini tokatladı ama çok geçti.

Hücresinin dışından Regin kıkırdadı. "Koca kurtadamın güm diye inişini izle!"

Bedeni yere düşerken, Garreth'in son düşüncesi: *O parlak ucubeyi öldüreceğim oldu...*

Garreth kendine geldiğinde, elleri arkasından kelepçelenmişti ve Regin onu iterek kaldırıp hücreden dışarı iterken, Lucia onu fazlasıyla kaba davranmaması için sessizce uyarıyordu.

Sakinleştiriciye alışıyor olmalıydı... etkilerini daha öncekinden çok daha hızlı üstünden atıyordu. Kaçabilirdi, Regin'in bir sonraki darbesini engelleyip onu kış üstü fırlatmayı istiyordu fakat kendisini nereye götürdüklerini biliyordu, fısıltılarını duymuştu. En azından Valkyrie'ler, Lachlain'in hayatta olduğuna inanıyordu.

Ve ölmekte olan, Emma isimli dişi bir vampirin onun eşi olduğuna inanıyorlardı. Regin ile Lucia, Garreth'i ona götürüyorlardı.

Lachlain'in eşi bir vampir miydi? Bu gülünecek bir fikirdi. O asalaklardan kimse Lachlain kadar nefret etmezdi.

Üst kattaki yatak odasına girdiklerinde, Garreth bir yatağın kenarında duran Annika'yı gördü. Yatağın üstünde bir kadın yatıyor, üst üste yığılı battaniyelerle çenesine kadar örtülü olduğu halde rahatça uyurken titriyordu. Yüzü solgun, elmacıkkemikleri çıkıktı. Pek de gururlu bir kurtadamin kraliçesiymiş gibi görünmüyordu.

Hiddetten titriyormuş gibi görünen Annika, Emma'yı işaret etti. "Lachlain'in intikamını alması gereken kişi bu mu?"

Sanki Lachlain bunun gibi önemsiz bir dişiye zarar verirdi de. Tabii yaşıyorduydu.

"Hepimiz vampirlerin elinden çok çektik," diye devam etti Annika, "ama o köpek sadece masum ve kibar olan Emma'yı cezalandırmayı düşünmüş." Emma'nın üzerinden battaniyeleri kapıp bacağına açtı. "Şu yankılara bak! Bunlar iyileşmeyecek! Ona ne yapmış böyle? Ya bana söylersin ya da..."

"Tanrım," diye mırıldandı Garreth. Annika aynı zamanda vampirin boynunu da ortaya çıkarmıştı. O bir Lykae'nin işareti miydi? *Ağabeyimin işareti mi?* "Bu onun... hayır, olamaz." Uzun adımlarla öne ilerledi ama Regin onun bağlarını çekti. "Yaklaşmama izin ver," diye hırladı omzunun üstünden. "Ya yaklaşırım ya da benden hiçbir yardım alamazsınız."

Garreth, Emma'ya yanaştığında soluğu kesildi. *Ağabeyim onu sahiplenmiş.* Garreth ağabeyinin imzasını ne kadar iyi tanıyorsa, içindeki canavar da bu işaretin Lachlain'in olduğunu anlayabiliyordu.

Lachlain hakikaten de hayattaydı.

Bunun sevinçli bir zaman olması gerekiyordu ancak hissettiği iç rahatlamasının yerini dehşet aldı. Lachlain'in açık saçlı küçük eşi, bu haftayı sağ çıkaramazdı.

Eğer bu hastalığa yenik düşerse Lachlain yeni baştan kendini kaybederdi. Garreth'm sesi ölümcül bir hal aldı. "Onu iyileştirin."

"Her şeyi denedik!"

"Neden içmiyor? Evet, Valkyrie, fısıltılarınızı duyuyorum. Onun ne olduğunu biliyorum. Bilmediğim şey ise onun nasıl ağabeyimin

eşi olduğu." Bir vampir, bir kan içici. Lucia'ya bir göz attı. İfadesi esrarlıydı.

Annika cevapladı: "Emma asla sizden birine 'eş' olmayacak!"

Ama olup bitmişti. Bir erkek diğerk erkekleri uzak tutmak, dişiyi kendisinin olarak damgalamak için kadınıni işaretlerdi. Fakat ısırtık, ona ilk defa sahip olmanın eşigindeyken yapıldığı için bu, ağabeyinin dişisini ne kadar çok istediğinin de bir belirtisi olabilirdi. Lachlain'in Emma'yı kendisine istediğiyle ilgili her türlü kuşku, boynuna bir bakışıyla ortadan kayboldu.

Lachlain onu gerçekten derinden işaretlemişti. Vampir olsun olmasın, bu dişiyi son derece arzulamıştı.

Kaçmaya dair bütün düşünceleri de ortadan kayboldu. Garreth burada kalması gerektiğini biliyordu. Lachlain'in olacağı yer burasıydı. An meselesiydi. "Olmuş bile," dedi pürüzlü bir sesle. "Seni temin ederim."

Annika ona vurdu.

Garreth ona öldürücü bir bakış attı. "Onu işaretlemiş," dedi Garreth dişini sıkarak. "Peşinden gelecek. Sadece hâlâ burada olmamasına şaşıyorum."

Annika yine elini kaldırdı ama Emma uyanmış, "Annika, yapma..." diye mırıldanmıştı.

"Boğazından zorla kan boşaltın," dedi Garreth.

"Bunu denemediğimizi mi sanıyorsun? Midesinde tutamıyor."

"Başka kan deneyin o zaman." Vampirler tarafından ısırtılmak, Lykæ'lerce aşırı utanç verici sayılsa da Garreth "Benimkini alın!" dedi.

"Senin niye umurunda ki?"

"Çünkü o benim kraliçem ve onun için ölürüm."

"Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu Lucia, katı bir ses tonuyla. MacRieve'in Annika'yla yüzleşmesinden saatler sonra, Lucia bir kere daha kafesinin önünde oturmuş, MacRieve'in içeride volta atmasını seyrediyordu. "Ağabeyin onu Fransa'da kaçırdı."

"Evet ama dişiye o şekilde zarar vermezdi!"

"Emma'nın haftalarca onunla olduğunu biliyoruz ve şimdi de bize çıldırımış bir halde, yangınlar, savaş ve kandan bahseder bir halde dđnüyor. Kaybolan Valkyrie kralişemiz Furie ve asi vampir kral Kristoff'la ilgili sayıklıyor. Lachlain, Emma'yı yakaladı ve şimdi Emma *đluyor*."

MacRieve başını sertçe iki yana salladı. "Bunu Lachlain yapmadı."

"Onun ne yapabileceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Lucia. "Yaklaşık iki yzyıldır nerede olduğunu bilmiyorsun. Bir yerlerde tuzağa dđřürölüp işkence gđrmüř olabilir. Muhtemelen de gđrmüřtür... Demestriu'nun Furie'yi okyanusun dibine zincirlediği, onu tekrar tekrar ölüp yeniden dirilmeye mahkûm ettiğiyle ilgili söylentiler var. Belki de aynısını veya daha da beterini ağabeyine yapmıştır." Lucia ürperdi. "Lachlain, vampirlere olan nefretiyle ünlüydü ve Emma bir vampir. Onun adına konuşamazsın."

"Beni bu konuda asla ikna edemeyeceksin. Ben ağabeyimi tanırım."

"Annika bunun için öç almak isteyecektir."

"Peki, ona ne yapmaya çalışacaksınız?" diye yanıt bekledi Garreth. "Öldürmeye mi?"

"MacRieve, bizden birini kaırıp sonuçlarını beklemezlik edemezsin. Senin klanın da tam olarak bunun aynısını yapardı."

Haklıydı. "Lachlain onun peşinden *gelecek*."

Lucia yüzünde sert bir ifadeyle, bir yönü daha ortaya çıkarken onunla göz göze geldi. "Biz de buna güveniyoruz."

15. Bölüm

O gece Garreth karyolasında birden doğruldu. Val Malikânesi'nin her tarafında Lykae'leri hissetti. Garreth'i özgür bırakıp kralliklerini geri almak için Valkyrie'lerle savaşmayı mı planlıyorlardı? Ağabeyinin o kalabalığın içinde olmasını diliyordu...

"Bu gece Emma'yı bu yerden götürüyorum," diye seslendi Lachlain, malikânenin dışından.

Ağabeyinin sesi. Garreth'in gözleri yavaşça kapandı ve içi rahatladı. *Onlarla savaşma yeter, Lousha'yı incitme.*

Annika da ona, "Kızımı asla bir köpeğe vermem," diye seslendi. *Sana bu konuda başarılar, Lachlain.*

"O zaman kardeşimin yerine beni al."

Bir dakika, Garreth'in yerine kendisini mi teklif ediyordu? Ah, hayatta olmazdı. İçinde birden -Garreth'in çok hoşuna giden- kardeşçe bir öfke alevlendi. Galce, "Lanet olsun, Lachlain, daha bu eve yeni girmiştin!" diye bağırды.

"Ya da ikimizi birden al," diye düzeltti Lachlain. "Sadece Emma'yla konuşmama izin ver, yeter."

İçeride daha fazla fısıltı oldu. Teklifini reddetmek için aptal olmaları gerekirdi... ve Valkyrie'ler aptal değildi. Birkaç saniye sonra Garreth yukarıdan daha yüksek sesli ayak sesleri duydu ve ağabeyinin kokusunu içeriden aldı. Onu bodruma getiriyorlardı. *Onu kendi gözlerimle görebileceğim.*

Lachlain'i merdivenlerden indirip hücreye soktuklarında, Garreth ona hayalet görmüş gibi baktı. Lachlain, kapı arkasından tıkırdayarak kapandığında bile karşı çıkmadı.

Garreth, Lachlain'i son gördüğünden beri, ağabeyi değişmişti... vücut yapısı daha uzun ve inceydi, çehresi daha bezgin. Ama karşısındaki gerçekten de Lachlain'di. Eliyle yüzünü sıvazlayarak, Garreth, "Gözlerim beni yanıltmıyor ya?" diye mırıldandı.

"Hayır, benim."

Garreth yüzüne yerleşen sırtıyla ona koşturdu, sırtına sertçe vurdu. Artık her şey yerli yerine oturacaktı. Lachlain, vampire gerçekte ne olduğunu açıklar ve onlar da Emma'yı nasıl iyileştireceklerini bulurlardı. Lucia, Lykae'lerin o kadar da kötü olmadığını görürdü. *Evet, Lachlain'in dönüşüyle her şey daha güzel olacak.* "Pekâlâ kardeşim, bizi neyin içine sürükledin böyle?"

Lachlain kaşlarını kaldırdı. "Seni de görmek güzel."

"Senin..." Garreth'm sesi kısıldı. *Yüce tanrılar adına, ağabeyim hemen önümde duruyor.* Silkindi. "Senin Emma'yı aldığını söylediklerinde delirdiğini düşündüm. Ta ki onu görene dek. Onu işaretlediğini gördüm." Kaşlarını çattı. "Onu oldukça sert işaretlemişsin." Kafasını iki yana salladı. "Her neyse, geri döndüğünü görmek güzel. Her koşulda. Bir sürü sorum var."

Nerelerdeydin de seni bulamadım? Uyarılarımıza rağmen niye gittin?

Demestriu'nun işkenceleriyle ilgili söylentiler... doğru mu?

Fakat Lachlain, eşi için duyduğu endişeden ötürü o kadar azap içinde görünüyordu ki Garreth, "Ama bekleyebilirler. Ona dair haberleri duymak ister misin?" dedi.

Lachlain'in başıyla onaylamasıyla Garreth, "Yaralanmış, Lachlain. Yan tarafında derin izler var ilk birkaç saatte ölmek üzereyken bile içemedi," dedi.

Şimdi kanın kokusu yükseliyordu. Garreth aşağıya baktı, Lachlain'in pençelerinin avuçlarına saplandığını gördü. Sesi törpü gibi çıkarak, "Onu kurtaran neydi?" dedi.

"Bir serum."

Lachlain'in kaşları, sanki bu terimi hiç duymamış gibi kafa karışıklığıyla çatılınca Garreth'in içinde bir dehşet sarsıntısı dolandı. Ağabeyi nerelerdeydi? Lucia, *Bir yerlerde tuzağa düşürülüp işkence görmüş olabilir*, demişti.

Garreth açıkladı. "Bir tüpten direkt olarak damarlarına girecek şekilde onu kanla beslediler. Durumunun düzeldiğini düşünüyorlar ama yara izleri iyileşmiyor. Ona saldıran şeyin zehirli pençeleri olduğundan şüpheleniyorum. Belki bir gulyabani ya da öyle bir şey. Bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Lachlain eliyle saçlarını geriye attı. "Bunu ona Demestriu yaptı. Her şeyi gördüm."

Demestriu. Garreth dişlerini gıcırdattı. Bir milenyum boyunca o uğursuz canavar ailesinin başına bela olmuştu. Başka ne yapmıştı... Başka ne yapabilirdi? *Bu sefer onu ben bulacağım, onu mahvedeceğim...*

O sırada Lucia içeri girdi. Garreth'in intikam planları derhal eşi için endişeye dönüştü. Onun ağlamış olduğunu görebiliyordu, kendisine ve Lachlain'e yaptığı her şeyden sonra bile Garreth'in göğsü bu görüntü karşısında sızlıyordu.

Lucia merdivenlerden inerken, Garreth ağabeyinin yanında birden ayağa kalktı, ikisi de dimdik ve gururlu duruyordu. Lucia onların aynı canlı kahverengi saçlar, aynı yoğun altın rengi gözlerle birbirlerine bu kadar benzemelerinden şaşkına dönmüştü.

Dalgınca Lachlain'in Garreth'a dünkü Kinevane akınlarını anlatıp anlatmadığını merak etti... özellikle de Lucia'nın yaptıklarını. Ve kardeşlerin kavuşmasının kendi bodrum katında tutsaklar olarak gerçekleşmesinden hafif bir suçluluk duymuş olabilirdi.

"Lucia?" dedi Garreth, bakışlarında bir soruyla.

Lucia, Lykae'lerin kendisinin ağladığını görmelerini istenmeyerek saçlarının yüzünü örtmesi için başını eğdi.

"Daha iyi değil mi?" diye sordu MacRieve.

Lucia hayır anlamında başını salladı. "*Luce Teyze, ölüyor muyum?*"
Toparlan, Lucia!

Lachlain parmaklıklara yapıştı, Emma yüzünden acı çekiyormuş gibi görünüyordu. "Ne zaman benden içse iyileşiyor."

Garreth donup kalmışa benziyordu. "Ona *sen* mi izin verdin..."
Lachlain başıyla onaylayınca Garreth, Lucia'ya, "O zaman Lachlain onun yanına gitmeli," dedi.

"Annika bunu yasakladı. Yanma yaklaştırmayacak. Emma orada olmayan şeyler görüyor, aklını kaçırmış gibi mantıksız şeyler sayıyor. Annika bunun suçunu ona yüklüyor."

Garreth, "Emma ne görüyor?" diye sordu.

"Emma, Demestriu'nun kendi babası olduğunu, onu ateşe koyduğunu, bu yüzden de babasını öldürdüğünü söylüyor."

Lachlain cevapladı: "O... bunu yaptı."

İkisi de kafasını Lachlain'e çevirdi.

"Bunu yaptı. Demestriu'yu öldürdü."

Lucia başını iki yana salladı. "Tatlı Emma? Yaşamış en güçlü ve ölümcül vampiri mi öldürdü?"

"Evet. Demestriu onun canını yaktı. Hiçbiriniz ona inanmıyor musunuz?"

Garreth ona kuşkulu bir ifadeyle baktı. "Demestriu sonunda öldü mü? O küçük şey sayesinde mi? Ben Emma'yı gördüm... yumurta kabuğu kadar kırılgan."

Lucia, "Lachlain, Emma içeride bir güve bulup onu serbest bırakmaya çalıştığında yanlışlıkla kanatlarını parçalarsa bütün gece perişan oluyor. En azılı Valkyrie'miz bunu savaş alanında yapamamışken, Emma'nın o canavarı kendi evinde öldürdüğünü düşünemiyorum bile. Ya Furie, en güçlü olanımız? Eğer Demestriu, bir Valkyrie tarafından öldürülebilseydi, o zaman bunu muhakkak ki Furie yapardı," diye ekledi.

"Sen Emma'yı benim kadar tanımıyorsun. Artık tanımıyorsun..."

"Öyleyse Furie'nin hayatta olduğunu ama olmaması gerektiğini söylerken neyi kastediyor?" diyerek cevap bekledi Lucia, umut etmeye korkarak...

"Yağmacılar tarafından hapsedildi. Demestriu onun bu kadar uzun süre yaşamasını hiç beklememişti."

Lucia olduğu yerde sallandı. *Hapis mi edildi? Okyanusun dibinde kapana kısılmış olabilir mi?* Daha alçak bir sesle sordu: "Ya Kral Kristoff'un Emma'nın kanma sahip olduğunu söylediğinde?"

"Onlar birinci dereceden kuzen."

Lucia'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı. *"Furie yaşıyor."*

"Bana inanmıyorsan bütün savaşın videosu var. Onu klanımızın bir üyesi olan Bowen'a bıraktım."

Garreth ağzı açık bir şekilde Lachlain'e bakmayı bırakıp Lucia'ya döndü. "Gidip al onu. Annika'nın görmesi için."

Lucia kaşlarını kaldırdı. "Benim klana mı gitmemi istiyorsun?" *Yerleşim alanına? Köpek kulübesine?*

Garreth, "Onlara seni benim gönderdiğimi söyle, onlar da sana zarar vermezler. Yemin ederim."

Haydi ama. "Bana zarar vermekte başarılı olamayacaklarını biliyorum. Ama sen, bir yay taşıyacak olan beni, halkının arasına gönderiyorsun. Bunun için sana teşekkür etmeyecekler."

"Bunu kendim yapardım," diye tersledi Garreth. "Ama *senin* yardımına koştuktan sonra bir kafese konuldum."

Ya söylediklerinin hepsi doğruysa? O zaman Emma'nın Lachlain'in kanını içmeye son derece ihtiyacı vardı. Ancak Annika kanıt olmadan buna asla izin vermezdi. "Onu alıp gözden geçireceğim," dedi Lucia, "sonra da dediğin gibiye Annika'ya vereceğim."

Lachlain gırtlğından hırıldayarak parmaklıklara karşı gerildi. "Kahretsin, bu çok uzun sürecek. İçmesi için benim kanımı alamaz mısın?"

"Annika bunu yasaklıyor. Ben... üzgünüm." Lucia merdivenlere doğru döndü.

Lucia ön kapiya doğru hızla giderken Regin'le karşılaştı. "Ne-reye gidiyorsun?"

"Görünüşe göre Lykae'lerin bölgesine. Lachlain, küçük Emma'nın Demestriu'yu öldürdüğünü gösteren bir video kaydı olduğuna yemin ediyor. Burada kal ve herhangi bir şey olursa beni ara."

Lucia gidince Garreth gözlerini kapiya dikmeye devam ederek Lachlain'e, "Lousha elini çabuk tutacaktır," dedi.

"Onun senin olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

Bu kadar mı belli? Garreth ağabeyine baktı. "Bir süredir."

"Kalmaya neden bu kadar hevesli olduğunu merak etmişim," dedi Lachlain, zayıf bir nokta bulmak için hücreyi yoklarken. "Ona söylemedin mi?"

"Lousha alengirli biri. Ve kaçmaya meyilli olduğundan şüpheleniyorum. Ona duymak istemediği bir şey söylersen ortadan kaybolur. Ve bana karşı hiçbir sevgi hissetmiyor. Zaten burada olmamın sebebi o," diye itiraf etti. "Emsalsiz bir okçu ama hedefini kaçırdığında korkunç bir acı çekiyor... bu yüzden o kadar iyi. Annika bir tuzak kurdu, Lousha'nın ıskalayıp acı içinde bağırmasını sağlayarak onu yem yaptı, ben de hiç düşünmeden koştum. Lousha'nın tekrar isabet ettirememesinin imkânı olmadığını bilmeliydim. Hiçbir yaratığın onun gibi atış yaptığını görmemişsindir..."

"Tahmin edebiliyorum." Lachlain gömleğini yana çekerek omzundaki bir yarayı açığa çıkardı.

Onu öldüreceğim. İskoçya'ya gidip ağabeyimi vurmuş!

"Lucia'ya karşı öfke beslemiyorum." Lachlain ellerini iki parmaklığa sarıp onları esnetmeye çabaladı. "Bunları güçlendirmişler mi?"

"Evet." Garreth ona katılıp Lachlain'in boğuştuğu parmaklıkları tuttu. "Bu yaratıklar, cadılarla müttefik. Annika bana fiziksel hiçbir şeyin bunları bükemeyeceğini söyledi."

İkisi de en ufak bir etki yaratamayınca Lachlain volta atmaya başladı, sadece çimento duvarlardan birine yumruk atmak için durdu.

"Lucia'nın seni vurduğuna inanamıyorum." Garreth, Emma dönmeden önce Lucia'nın bütün gün boyunca burada olmadığını biliyordu ama İskoçya'ya gidip geldiğini düşünmemiştir. "Buradan çıktığımızda, ben..."

"Hayır, umurumda değil. Özellikle de sen benim eşimin bir vampir olmasını kabul ederken."

Garreth kızgınlığını saklamaya ihtiyaç duymadan, "Sen ondan hoşnut olduğun sürece, Furia bile olsa umurumda olmazdı. Ve hoşnut olduğun da ortada," diye hırladı.

"Evet ama ona ulaşmalıyım." Lachlain yere çömelip zemini tırmaladı.

"En azından zincirlenmiş değiliz. Bu kapıyı açtıklarında saldıracakları."

"Sadece zincirlenmeyi tercih ederdim," dedi Lachlain, deli gözlerle. "Emma'nın daha fazla acı çekmesine izin vermektense kendi ellerimi yerinden çıkarırdım."

Garreth ağabeyinin yüz ifadesini inceledi. Her Lykae, eşi için aynı şeyi yapardı. Fakat Lachlain bu açıklamayı sanki... tecrübelerinden biliyormuş gibi yapmıştı. *Sana orada neler oldu kardeşim?*

"İnan bana, Garreth, bu duygu kadar kötü değil..."

Emma'nın odasından bir inilti gelince Lachlain cevap olarak hırlayıp parmaklıkları yumrukladı. Ardından kasıtlı olarak bakışlarına tavana çevirdi. "İçinden kazabilirim."

"Lachlain, bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum. Bu ev yüzlerce yıllık ve inanamayacağın kadar hırpalanıyor."

"Umurumda değil."

"Üç katın da lamba-zıvana yapısında olduğu umurunda olabilir. Bir parçası düşerse domino etkisi gibi olur. Savaş, kasırgalar ve sürekli şimşekler burayı güvenilmez hale getirmiş. Val

Malikânesi'nin bir Lykae'nin onun ilk katını kemirmesini kaldı-
rabileceğini sanmıyorum."

"Ben yokken onu destekle."

"Zemini mi tutayım? Tutamazsam ikimizin de eşine zarar
veriyor olabilirsin. Burası yıkılabilir."

Lachlain onun omzuna vurdu. "Yere düşürmeyeceğinden
emin ol."

16. Bölüm

Prenses lanet Lucia.

Lykae yerleşim yerine yaptığı yolculuk, yüzüne atılan bir kova buzlu su gibi olmuştu. Çünkü oradaki herkes Lucia'yı hoş karşılamıştı... Garreth'in "eşi" olarak. Fısıltıları, gerçeği yüksek sesle işitmişti: "*Bu Prenses Lucia, Okçu.*"

Yalan söyledi! Ben gerçekten de onun eşiyim. MacRieve istediğini almak için onu kandırmıştı. *Tipik erkek işte.*

Şimdi kasetle birlikte çabucak kapıdan çıkarken Regin'i arıyordu. "Şu anda videoyla beraber ayrılıyorum... hepsi doğru. Annika'nın, Emma'nın Lachlain'in kanını içmesine izin vermesini sağla! Hemen şimdi, Regin! Emma'yı yaralayan Demestriu'ymuş ve Emma onu gerçekten de öldürmüş."

"Biraz geç kaldın. Acele etme."

Lucia donup kaldı, korku yüreğini durdurmuş gibiydi. "Emma..."

"Ah, hayır, onun şansı açıldı! Tıpkı söylediğin gibi Lachlain'in kanını içti ve hemen iyileşti."

Lucia içinin rahatlamasıyla gevşeyip köpek kulübesinin ön basamaklarına yığıldı. *Emma yaşayacak!* Ardından kaşlarını çattı. "Buna Annika mı izin verdi?"

"Mümkün değil. Kurtlar kaçtı. Ve ardından Ürkek Emma, ben Lachlain'in peşinden gidince bana okkalı bir tokat attı!" diye ekledi mutlu bir şekilde. "Yani cidden sert bir tokattı ve hamlesini belli de

etmedi... hem de hiç. Onu eğitmekle geçen onca yıl nihayet sonuç verdi."

"Neden bahsediyorsun? Garreth nerede?"

"Biz tamirleri yaptırırken o da Val Malikânesi'nin yaklaşık bütün zeminini tutuyor. Lachlain, Emma'ya ulaşmak için kafesin üzerindeki tavanı parçalayıp ısırdı, o yüzden bütün evimiz eğildi ve çökmek üzere. Bu da bize ders olsun, Lykae'ler dışarıda beslenecek türden hayvanlar," dedi Regin kabaca gülerek. "Ayrıca Em, Lachlain'i seviyor ve evlenecekler. Annika çıldırıyor. Ben de iki arada bir derede kaldım. Yani Emma onların kraliçesi olacaksa ilk fermanı bütün Lykae'lerin, Valkyrie'lerin köpeği olması olabilir. Bu fikre direniyor ama ben onu bezdiririm."

Emma güvendeydi... sağlıklıydı. Ve âşıktı. "Diğerleri nasıl tepki veriyor?"

"Eğer Emma, kurdu, gidip Demestriu'yu sobeleyecek kadar çok istemişse o zaman ikisine de kutlu olsun diyorlar. Ve Lachlain onun hayatını daha yeni kurtardı. Ayrıca yakın zamandaki kaçışlarının yapımında hiçbir Valkyrie yaralanmadı. Yine de bu onlarla takılmak filan istediğimiz anlamına gelmiyor."

Emma, Lachlain'le evlenip onun kraliçesi olacaktı. Valkyrie'lerle Lykae'lerin arasındaki her şey farklı olacaktı.

Fark etmezdi. Garreth yalancıydı... ve Lucia da onunla hiçbir alakası olmasını istemiyordu. Çoğunlukla. Garreth'ın ona dokunduğu zamanlar dışında.

"Eee, köpek kulübesi nasıl?" diye sordu Regin.

Lucia kısılmış gözleriyle binaya döndü. *Onunla işim bittikten sonra mı önce mi?*

"Her tarafta mama kapları ve çiğneme oyuncakları var mı?"

"Bu 'yerleşim yeri', İskoç avcı kulübelerine benziyor." Ortam çok... normaldi. Bu, Lucia'yı daha da sinirlendirmişti çünkü kendisini orada takılırken hayal edebiliyordu. Evet, duvarlarda pençe izleri vardı ama ne olacak, Val Malikânesi'nin de kendi "aşk darbeleri" vardı.

"Eee?" diye sordu Regin.

"Ne?"

"Başka ne oldu?" dedi Regin. "Sesinde değişik bir şeyler duyuyorum."

"Ben kesinlikle... onun eşiyim."

Regin bir irkilme sesi çıkardı. "Dostum. Üzgünüm."

"Biliyordum ama inkâr ediyordum. O bile inkâr etti." Bu da Garreth'm soğukkanlı olduğunu ispatlardı, Lucia'nın sonsuza dek onun olmasını talep ederken *benim* diye böğürmek yerine kendini kontrol edebiliyordu. "Ama gerçeklerin açıkça söylendiğini duymak ve klanının bana sanki içlerinden biriymişim, onların prensesiymişim gibi davrandıklarını görmek... biraz fazla geldi."

Önceden, bu tasdik edilmediği için Lucia durum böyle değilmiş gibi davranabiliyordu.

Şimdiyse gerçekleri sindirmiş, Lucia'nın şüpheleri doğrulanmış, Garreth'm yalanı açığa çıkmıştı.

"Seni rahat bırakmayacak. Özellikle de seni sahiplenene kadar," dedi Regin.

"Biliyorum." Lykae'ler vazgeçmezdi. Onlar saplantının yaşayan, somut haliydiler. Tıpkı Lachlain'in Emma konusunda yaptığı gibi, Garreth da Lucia'ya tam anlamıyla sahip oluncaya kadar durup dinlenmeyecekti.

"Ve sen de seks yapamazsın. O halde ne yapacağız?"

Garreth'ı *reddedemediğime* göre... "Şehirden ayrılacağım."

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Regin. Lucia cevap verince, "Sanki hayat kışına tekneyi koysun diye dünyaya tek başına açılmana izin vermişim gibi. Ya *ikimiz* de kışımıza tekneyi yeriz ya da hiç yemeyiz! Biz bir takımız, Bonnie ve Bonnie'yiz, sonsuza dek beraberiz."

Lucia'nın dudakları kıpırdadı. Kimse Regin'den daha iyi bir arkadaşa sahip olamazdı. "Dieumort arayışımızı başlatacağız." Ayağa kalktı ve geri dönüp binaya girerek, Garreth'ın odasına doğru

uzun adımlarla yürüdü. "Benim için bir çanta hazırla... Bir saat içinde dönmüş olacağımı. Şimdilik yaramazlık yapıp Valkyrie'lerin de ehlileştirilmediğini göstereceğim."

"Vay, benim için de bir şey kıl!"

Garreth'ın odalarının içinde pahalı görünen bir lambaya tekme atıp onu parçaladı. "Başka bir isteğin?"

"Evet, eş olmak malının mülkünün yüzde ellisine sahip olduğun anlamına geldiği için rastlayabileceğin bütün plakları, biraz silahı ve tabii ki parlak her şeyi eve getir."

"Hallediyorum."

"MacRieve bizi takip edecek."

Evet ama Lucia kendini korur, ne yapması gerekiyorsa yapardı. Başka seçeneği yoktu. "Öyleyse oyunlar başlasın."

Lachlain MacRieve ile kardeşi, Val Malikânesi arazisinin dışında durup Garreth'm çok yakında ayrılmasından önce durmuş, bira içiyorlardı.

"Kalamayacağından emin misin?" Lachlain, kardeşinin gittiğini görmekten nefret ediyordu. Emma konusunda o kadar paniğe kapılmıştı ki Garreth'la hapis kaldığı zamanı zar zor algılamıştı.

"Lousha'yı takip etmem gerekiyor."

Maalesef Avcı Lucia ortadan kaybolmuştu. Lachlain onun "suç ortağı" Regin'le tatile, "yan gelip yatmaya" gittiğini duymuştu. Bu zamanın yeni argosu onu hâlâ afallatıyordu ancak Garreth'ın eşi hakkında haklı olduğunu bilecek kadar bilgi toplamıştı: Lucia gerçekten de kaçmaya meyilliydi.

"Evet, tabii ki peşinden gitmelisin. Ama belki benim düşünümünden sonra gidebilirsin?" Lachlain, Emma'yla ertesi gün evlenecekti. Lykae'ler eş olmanın sonsuz olduğunu düşünse de -evlilik biraz gereksiz bir şeydi- Valkyrie'ler bir çeşit bağlılık töreni konusunda diretmişlerdi. Ya da Annika'nın zorla söylediği şekliyle "bir ısırtıktan daha saygın bir şey" konusunda.

Daha da önemlisi, benim hatun bunun için heyecanlanıyor. Yirmi dört saatten kısa sürede, tatlı Emma'sını karısı olarak kabul edecekti. Bu saatler onun için daha yavaş geçemezdi.

"Yapamam." Garreth bir yudum aldı. "Bana ihtiyacın olmadığı sürece. Yani alışmana... yardım etmem için." Yüz ifadesi kederlendi.

Garreth, Emma'nın vampir tabiatını –hatta Lachlain'in onu beslediği ve bunu yapmaktan hoşlandığını–tam olarak kabullenmiş olsa da, Lachlain'in onlarca yıl süren hapsinin ve işkencelerin haberini kaldıramamıştı. Hem de Lachlain en kötü kısımları pek vurgulamamıştı.

"Hayır, idare edebilirim," dedi. "Özellikle de şimdi vampir tehdidi azaldığı için." Küçük Emma'sı bir şekilde Demestriu'yu katletmişti ve Lachlain de Zalim Ivo'yu öldürmüştü.

Garreth "Azaldı ama bitmedi," dedi.

Lothaire hâlâ hayattaydı. O vampirde bir şeyler vardı, Lachlain'in bilinçaltını dürtten bir şeyler. Dıştan görüldüğünden bile daha büyük bir tehdit... "Geri döndüğünde, Kadim Düşman konusunda ne yapacağımıza dair strateji oluşturacağız."

"Evet," diye onayladı Garreth. "Şimdilik senin kraliçene odaklanman gerekiyor. Ve çocuk yapmak için elini çabuk tut, ihtiyar. Vârisin olmaktan sıkıldım."

Lachlain uzun uzun içti. "Boşuna heveslenme. Emma'nın ne kadar narin olduğunu gördün... onu hamile bırakma fikrine sıcak bakmıyorum."

"Narin mi?" Garreth kaşlarını kaldırdı. "İrfan'ın geri kalanı ve özellikle de Lykae'ler onu Yağmacılar'ın kralını katleden azılı bir savaşçı kraliçe olarak görüyor. Sen de onu hâlâ narin buluyorsun."

Lachlain kaşlarını çattı. "İlk izlenimler kalıcı oluyor. Her halükârda, bunlar için endişelenme... Başında yeterince dert var. Senin dişiyi ilk olarak neyin korkuttuğunu biliyor musun?"

"Ah, evet. Ona yalan söylediğim halde benim eşim olduğunu öğrendi."

Lachlain ensesini ovdu. O da aynı şeyi Emma'ya yapmıştı. Farklı türlerden olan eşlerin bu haberi hoş karşıladığı sık görülmezdi. "Nasıl öğrendi?"

"İkizlere ona hiçbir şey söylememeleri konusunda yemin ettirmiştim. Ama beni geri almak ve senin saldırının üzerini örtmek için Valkyrie'lerle savaşmak üzere olduklarını sandıklarında, Lousha'ya zarar gelemeyeceğiyle ilgili bir emir vermişler. Ölüm tehlikesi altındayken, canına kıyılmayacaktı. Bu öngörülerini takdir ettim ama klan hızla anlamını çözdü."

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?"

Garreth, "Elimde birtakım ipuçları var," dedi.

"Nix mi?"

"Evet."

Zırdeli Nix. Lachlain her şeyi o kâhine borçluydu. Emma'yı Paris'e gitmeye ikna eden oydu. Emma orada olmasaydı, Lachlain'in -onu bir yüzyıldan uzun zamandır hapsedip işkence yapmış- vampirlerden kaçmaya asla gücü olmazdı...

O hatıraları içine gömerek Lachlain, "Gitmeden önce sana öğüt vermek istiyordum. Emma bana, eşini kazanabilmen için Regin'i kabullenmen gerektiğini söyledi. İkisi çok yakın. Hep öyle olmuşlar. Çocukluklarından beri," dedi.

"Yani Regin'e parlak lanet ucube dememin amacıma hizmeti olmadı mı? Hem de yalanın üstüne? Kahretsin, işin içine etmişim."

"Ama sana karşı duyarsız olmadığını söyledin. Onu kazanabilirsin."

Garreth başını sertçe sallayarak, "Evet, kazanacağım. Gidiyorum artık," dedi. Lachlain'e sarılıp sırtına vurdu. "Geri dönmene sevindim, kardeşim."

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Lachlain'in gözleri dolmuş, boğazını temizliyordu. "Tamam, o zaman."

Garreth birasına bakarak, "Gözüme bir şey kaçtı," diye homurdandı. Gitmek üzere dönerken, "Kraliçemize iyi bak," dedi.

"Sen de dikkatli ol, yeter." İki kardeş daima birbirlerine karşı koruyucu olmuşlardı, bu yüzden Lachlain, Garreth'm arkasını kollayacak kimsenin olmamasından huzursuzlanıyordu. "Ve beladan uzak dur." Garreth müthiş bir savaşçıydı ancak arada sırada bir kanat oyuncusuna ihtiyaç duyuyordu.

Garreth omzunun üzerinden, "Merak etme. Bu sözlerimi bir kenara yaz, iki hafta içinde onu geri getirmiş olacağım," dedi.

17. Bölüm

*Bir yıl sonra, Kuzey Toprakları
Muhtemelen Thrymheim Kalesi'nin bulunduğu dağlar
ama büyük ihtimalle değil*

“Bu kötü bir zaman mı?” diye sordu Nix neşeyle.
“Bunun feci kötü bir zaman olduğunun tamamıyla farkındasın,” dedi Lucia. “Şu anda bir dağ çıkıntısının üzerinde, bin iki yüz metre yukarıda, havada asılı duruyorum.” Bir kayanın yarığına –sadece tek elinin– parmaklarının ucuyla asılıyordu. Diğer elini uydu telefonunun kulaklığına basmak için kullanmıştı.

Bazen Lucia uydu telefonlarının dünyanın her yerinde *çalışmıyor* olmasını diliyordu.

“Sesin çok kötü geliyor,” dedi Nix. “Vitaminlerini içiyor musun?”

Lucia’nın kasları yanıyordu. Günlerdir uyumamıştı. Görünüşe göre *oyunlar* bitmiyordu. Ve Lucia da – takım arkadaşını kaybetmesiyle– kritik durumdaydı. “Nix, aramanın bir sebebi var mı?”

“Thrymheim’i bulmaya yaklaştın mı?”

Lucia dieumort’un yerini belirleyip Cruach’ı öldürme amacından vazgeçmişti... Şu anda sadece onu beş yüz sene daha hapiste tutabilse tatmin olacaktı.

Skathi'ye ihtiyacı vardı ya da daha kesin olmak gerekirse, Skathi'nin oklarından birine ihtiyacı vardı fakat Lucia, Tanrıça'nın yerini bile belirleyemiyordu. "Eğer bu zirvenin tepesinde değilse, o zaman bu dağ silsilesi bir fiyasko demektir."

Lucia başta buranın Tanrıferyadı Dağı olduğundan çok emindi. Şimdiyse gittikçe kuşkuya düşüyordu. Zirveye giden, sürekli yükselen bir patikayı hayal meyal hatırlıyordu. Hiçbir patika bulamamıştı. O da tırmanıyordu. "Bana nihayet tapınağın nerede olduğunu söyleyeceğini sanmıyorum?"

"Bir Skathia'nın kalbi temizse daima Tanrıça'ya dönüş yolunu bulabileceğini sanıyordum."

Kalbi temizse mi? *Biraz bile değil.* Lucia ile MacRieve o iki geceden fazlasını birlikte geçirmemiş olsalar da, Lucia onu düşünmeden, arzulamadan edememişti. Kendine ne zaman dokunsa hayalinde canlandırdığı onun vücuduydu. "Dönüş yolumu bulacağım, Nix. Öyle ya da böyle." *İlerle, Lucia!* Başka ne seçeneği vardı? Tutunacak başka bir yere doğru zıpladı.

"Şey, aslında bu yüzden arıyorum. Şimdi senin yapılacaklar listenin çeşitli ve önemli olduğunu biliyorum. Skathi'yi bulmak, saf kötülüğün simgesi, tiksiniç vesaire Cruach'la beş yüz yılda bir olan yüzleşmeye hazırlanmak."

İti an çomağı hazırla... gerçek anlamda. Çökmüş Cenabet iğrenç bir ucube olsa da kendini çok güzel bir yüzle gizleyebiliyordu... *O kadar güzel ki beni ağlatmıştı.*

Modern Şeytan fikri ondan çıkmıştı.

Lucia'nın yüzleşmek zorunda olduğu varlık oydu. Hem de yakında. Ne zaman olacağını daima biliyordu... Çok uzun zaman önce o gece, Thrymheim'dan yeni bir Skathia olarak ayrılmak üzereyken Tanrıça'ya, "Ne yapmamı istiyorsun?" diye sormuştu.

"O dirilmeden hemen önce onun inine gideceksin ve sana verdiğim okla onu kalbinden vuracaksın. Her beş yüz yılda bir sana yeni bir ok vereceğim."

*İnine dönmek mi? Asla. "Cruach'ın dirildiğini nereden bileceğim?"
Ki böylece ne zaman kaçacağımı bileyim.*

Skathi'nin yüzü ifadesizdi. "Kâbuslar başladığında."

Lucia'nın nöbet tuttuğu dönemde Cruach ilk defa dirildiğinde, her gece o kadar asap bozucu imgelemler görmüştü ki en kötü korkusuyla yüzleşmeye azmetmişti.

Şimdi de tıpkı daha önceki gibi kâbusları sıklaşmaya, daha cezalandırıcı olmaya başlıyordu, bu da zamanın tükendiği anlamına geliyordu...

"Evet, Nix, şu anda biraz işim başımdan aşkın."

"Bir de her şeyin üstüne, Lykae'den kaçınman gerekiyor."

"Ondan kaçınmıyorum." *Kesinlikle kaçmıyorum.* "Ve o benim Lykaem değil." O iki tutkulu mola, Lucia'yı Thrymheim'daki sığınağa karşı kör etmeye yetmiş miydi? Hayır, mümkün değildi... hâlâ yeteneklerine sahipti.

"MacRieve'e yaptığın onca şeyden sonra yerinde olsam ben de kaçardım."

Ve yapmaya devam ettiğim şeylerden sonra. MacRieve'in takibi insafsız olmuştu, Lucia da kendini -ve iffetini- gaddar yollarla korumuştü.

Ancak onu hiç vurmamıştı, ilk tanışmalarından beri vurmamıştı. MacRieve'in bunun Lucia'ya yapacaklarından korkarak oktan kaçmaya bile kalkışmayacağını biliyordu.

Nix konuştu. "Regin bütün meclise, bir nehir vadisinde MacRieve'i üzerindeki tepede tomruk dolu, park edilmiş bir TIR'la tuzağa düşürmenizle övündü. İpleri oklarla vurmuşsunuz ve bir kütük yığını üzerine yuvarlanmış." Nix kıs kıs güldü. "Bu da yetmezmiş gibi aracı üzerine fırlatmışsınız!"

Hepsi doğrudu. MacRieve günlerdir onları kısıtıyordu. "Sen bana sadece Reege'in nasıl olduğunu söyle." Çünkü Lucia onu geride bırakmak zorunda kalmıştı... hem de firarlarının sadece dördüncü haftasında.

"Kötü. Haylazlık yapıyor, kafayı buluyor, kendinden büyük yaratıklarla kavga çıkarıyor. Onu 'geçen senenin modası' gibi 'terk etmenden' dolayı çok öfkeli. Özellikle de sarhoşluk büyüünden kaynaklanan sersemliğini uyuyarak üzerinden atmaya çalışırken."

Lucia'nın elinde, tüm bunları kanıtlayacak, Müthiş-Reg takma adından mesajlar vardı. Aylarca süren bir öyle bir böyle mesajlar.

Nix devam etti: "Kısa süreliğine Tılsıma Hücum için Merhametsiz Kaderin'le birlik oldu ama Kad onun kıcına tekme bastı. Ona yoğun işler havale ediyorum, ezeli düşmanları onu öldürmeye filan çalışmaları için New Orleans'a davet ediyorum. Ama hiçbir şey onu kontrol altına alamıyor. Gerçi şans eseri vitaminlerini alıyor. Hepimiz dört gözle senin *sonunda* geri dönüp onunla ilgileneceğin zamanı bekliyoruz."

Lucia daha yükseğe tırmanıp alay edercesine duran bir çıkıntıya atladı. *Yakaladım*. "Dünyanın dört bir yanma yolculuk etmeye niye mecbur kaldığımı biliyorsun." Lucia aylarca bir *dieumort* okunu rüyasında görmüş, Skathi'ninki gibi altın ve kusursuz –ama bir kâbusun vücut bulmuş halini öldürmek için Ziyankârlar'ın tek kullanımlık gücünü emmiş– versiyonunu zihninde canlandırmıştı. Yerini belirlemeyi ise başaramamıştı.

Ve artık Skathi'nin oklarından birine razı olmaya, geri dönüp Tanrıça'nın ayaklarına kapanmaya karar vermişken, onun da yerini saptayamıyordu.

Zamanı tükeniyordu ve ne kadar uzaklara gitmiş olsa da her adımda MacRieve onun izini sürüyordu. Ayrıca MacRieve'in onu koruduğunu zannediyordu. Şimdi bile. Ona bütün yaptıklarından sonra bile.

Daha iki gece önce onu Kuzey Toprakları'nda bir köyde görmüştü. Lucia'yı yakalasa ona ne yapardı? Lucia bunu *devamlı* merak ediyordu.

"Nix, bu yüzden mi aradın? Regin konusunda mı?" diye sordu Lucia. "Onunla konuşmayı deneyebilirim."

"Aslında şu eli kulağında rahatsız edici küçük kıyamet işi yüzünden aradım. Yardımına ihtiyacım var."

Terler, Lucia'nın gözlerine damladı. Onu sinirle silip başını kaldırarak, üstündeki zirveye hasretle baktı. *İçten içe bunun Thrymheim olmadığını biliyorsun, Lucia.* "Neden ben?" Lucia kadar ya da ondan güçlü onlarca başka Valkyrie vardı. "Niye Cara veya Annika değil?"

Nix cevapladı. "Sen Valkyrie'lerin en büyük avcısısn."

"Evet, bunu *biliyorum*," dedi Lucia, her zamanki gibi küstah bir biçimde. "Ama görev nedir?"

"Ne görevi nedir?" dedi Nix yumuşak bir sesle, ardından artan bir coşkuyla devam etti. "Bir göreve mi gideceğim?"

"Nix, kıyamet! Haydi, kendine gel!"

Uzun süreli bir sessizlik oldu. "Ah, hatırladım," dedi, sanki Lucia onu bozmuş gibi dargın bir şekilde burnunu çekerek. "Evet, bütün detayların hemen burada... Nerede olman gerektiği ve ne yapman gerektiği. Bütün ayrıntılar çoktan öngörülmüş. Temel olarak yarın öğleden sonra tam olarak saat üçte Amazon ormanlarındaki belirli bir teknede olman gerekiyor."

"Amazon mu? Orası bulunduğum yerden binlerce kilometre uzakta. Hem ben bir avcıyım... kâşif değilim. *Başka birini bul*," diye zorla konuştu, yine üç metre kadar yükseğe atılırken. Parmak uçları yanıyordu.

"Ah, ama başka biri senin kadar nitelikli olacak mı? Görüyorsun ya, bu kıyametin kaynağı... Cruach."

Lucia sanki midesi bir kilometreden yere düşmüş gibi hissetti.

"Evet, bu işle ilgilenmek isteyeceğini düşünmüştüm," dedi Nix, düşüncelere dalmış gibi bir ses tonuyla. "*Sonuçta o senin kocan.*"

18. Bölüm

Iquitos, Amazon Ormanları
On beş saat sonra...

Lucia helikopter pistinden, uzak nehir limanı kasabasına koştu. Duyuları koku ve ses bombardımanına tutuluyordu: pazar tezgâhlarındaki acı biber ve yeşil muzların kokusu; triportörlerin kesintisiz kornaları; bir çiseleyip bir duran yağmurdan etkilenmeyen sokak satıcılarının mallarını işportada satması.

Son birkaç hafta yorulmuş ve son bir günkü devamlı yolculuktan bitap düşmüş olsa da, Lucia daha da hızlı koşabilmek için sırt çantasını ve yayının seyahat kılıfını düzeltti.

Saat üçü çeyrek geçiyordu.

Sürekli uçuşlar onu Kuzey Toprakları'ndan çıkarmıştı, ardından Güney Amerika'ya ve Iquitos'a gelmesi için bunu daha fazla aktarma izlemişti.

Son bir günde on bir bin kilometre kat etmişti.

Yorgunluktan canı çıkmış halde yine bu felaketin azmettiricisine –Zırdeli Nix'e– sövdü.

Lanet bir *kıyameti* daha önce göremez miydi? Lucia'ya kahrolası bir sivrisinek ağrı ve belki de Amazon nehri elkitabı alması için zaman kazandırır mıydı!

Lucia neredeyse suya varmıştı... Bu, Iquitos'u Amazon ve iki ırmağın kolu daha çevrelediği için zor değildi. Güneş, alçalan bulutların arasından görünerek Amazon'un uzak kıyılarında sona eriyormuş gibi görünen canlı bir gökkuşağı yaratıyordu.

Biraz sonra kızıl kilden bir kıyı belirdi. Hemen suyun kenarında, saz damlı evlerden oluşan bir mahalle balsa ağacından platformların üzerinde yüzüyordu. Yanlarında karanlık kıyıya çekilmiş birkaç büyük nehir teknesi sıralanmıştı.

Lucia düşünmeden koşarken, kâhinle yaptığı konuşmanın devamını anımsadı:

"Nix, Cruach nasıl kıyamete neden olabilir?"

"Anlaşılan o ki kendisi artık senin kişisel sorunun değil. İnsan kurban etme salgınını başlatacağı kehanetinde bulunuldu."

Cruach'ın diğer adı, Ona Kurban Veririz'di. Varlıklara hastalık bulaştırıp kurbanın en çok sevdiği kişiyi deli gibi öldürme ihtiyacı duymasını sağlayan bir gücü vardı. *"Bir salgın mı?"*

"Daha önce birine doğrudan temasla ve sadece ininden kaçtıktan sonra bir defa, deliliğiyle bela olabilirdi. Ama yakında etkisinin bir hastalık gibi yayılması, bir kişiden diğerine geçmesi imkân dahilinde."

"Nasıl? Kara büyü, başka bir tanrının yardımı..."

"Geri sayım başladı. Tik tak, tik tak."

"Benden ne yapmamı istiyorsun?"

"Rihtıma git. Contessa adlı bir gemide sana yer ayırttım. Haftalarca ormanın içine, Amazon'un başka hiçbir teknenin gitmeye cüret edemediği en derin, en karanlık bölgelerine seyahat edeceksin. Rio Labyrinto'yu –mistik olarak saklanmış bir akarsuyu– bul. Orayı duymuş muydun?"

Lucia sersemlemiş bir halde tuttuğu nefesini bırakmıştı. *"Evet. Orayı aramaya giden kimse geri dönmüyor. Ölümsüzler bile."*

"Kendini şanslı hissediyor musun yavrum?"

"Orada Cruach'la savaşmama faydası olacak ne var? Bir silah mı? Bir müttefik mi? Orada bir dieumort bulacağımı sanmıyorum."

"Dieumort da ne?"

"Boş ver! Nix, orada ne var?"

"Zamanında oraya vardığında beni ara –yoksa bunların hepsi anlamsız olabilir– o zaman sana kalanını açıklayacağım. Tabii unutmazsam." Ki bu da tamamen olasıydı.

Lucia, Nix'in daha fazla lojistik bilgiyi ortaya dökmeyeceğini biliyordu. Bilgiyi, pinti birinin altın paralardan ayrılması gibi bö-lüş-tür-rü-dü. Lucia da diğer bütün Valkyrie'ler gibi Nix söz konusu olunca bir parça inanç –ve hoşgörüy-le– hareket etmeyi öğrenmişti. "En azından bana riskin ne olduğunu söyle," diye cevap beklemişti sabırsızca. "Başarısızlığa uğrarsam ne olur?"

"Bildiğimiz şekliyle hayatın sonu."

"Açıklamak istediğin başka bir şey yok mu?"

"İhtiyacın olan her şey Contessa'da olacak." Parazit gibi bir ses cazırdamıştı. "Ah, bir de barão da borracha ve guardião'ya dikkat et."

Lucia biraz Portekizce biliyordu. "Kauçuk baron ve gardiyana mı dikkat edeyim?"

Daha çok parazit sesi. "Duyamıyorum... sonra ara... iyi şanslar..."

"Nix, paraziti senin çıkardığını biliyorum." Kız kardeşinin alıcıkda yumruğunun içine üflediğini hayal edebiliyordu. Parazit biden bire durmuştu. "Neden yapıyorsun?"

"Alternatif olandan daha az kaba gibi geldi."

"O nedir?"

Çat.

Lucia yavaşladı, ayrılmakta olan nehir teknelerinden bir dalga gözüne ilişince gözleri kocaman açıldı. Çok mu geç kalmıştı?

Günlük işlerinden geri dönen balıkçılardan onu Contessa'ya yönlendirmelerini istedi. Hepsisi cevap olarak güldü. Lucia ona çöplerle dolu kıyının bir bölümünde sahile çekilmiş olarak denk geldiğinde nedenini anladı.

Contessa – cesur ve soylu bir isme sahip olsa da– eskiydi. Uç katı ve kafesli küpeşesiyle, kauçuk patlaması yaşanan günlerden kalma bir gemiye benziyordu. Fakat kesinlikle iyi korunmamıştı...

çürüyen delikler, hemen su hizasının üstündeki tahtaları lekelemişti ve kaptan köşkündeki ön cam, bir ucundan diğer ucuna kadar çatlamıştı. Gözle görülebilen bütün metaller aşınmış, solmuş gövdeye kan olukları gibi pas sızdırıyordu.

Üçüncü kattaki seyir terasının çatısı... sazdandı.

Lucia suratını ekşitti. Saat tam üçte ayrılmak mı? Bu tekneyle alakalı hiçbir şey "tam" olarak sınıflandırılmazdı. *Nix, seni güvenilmez alçak.* Niye kız kardeşi ona bu gemide rezervasyon yaptırmıştı?

Hayır, Lucia bunu kabullenmek zorunda değildi... Başka bir gemi bulabilirdi. Hâlâ kıyıda olan birkaç tekneyi gözden geçirmek için geri çekildi. Kalanların hepsi alelacele terk edilmiş gibi görünüyordu. En yakındakinin dışarıdaki sırlı sıklam masalarında hâlâ masa örtüleri ve yemek takımları vardı.

Contessa'nın kapalı alanlarından hafif sesler geliyordu ve bir-belki de iki- erkek, güvertede ağır ağır yürüyordu.

En azından gemide insanlar vardı.

Misafir umduğunu değil bulduğunu yermiş. Kulaklarını kapamak için ördüğü saçlarını kontrol etti, ardından seslendi: "Yukarıda kimse var mı? Bu," *küvete, enkaza, şaka olması gereken,* "tekneye binmem lazım."

Eski bir çizme küpeşteye indi ve kocaman bir adam mahmur gözlerle aşağıya göz atmak için eğildi. "Gemi, hanımefendi. Bu şey bir gemi," dedi savunmaya geçerek, sanki Lucia ona, "Penisini çok küçük buluyorum," demiş gibi. Adam Güneyli Amerikan aksanıyla konuşuyordu ve sesi pürüzlüydü.

Kan çanağı gibi gözlerle Lucia'yı tepeden tırnağa inceledi, ardından, "Dr. MacRieve olduğunuzu tahmin ediyorum," dedi heceleri uzatarak.

Dr. *MacRieve* mi? *Nix* az önce kışının tekmelenmesinden kesin ölüme terfi etmişti.

Lucia insanlarla iş yaparken, soyadı olarak daima Okçu'yu kullanırdı. Çünkü gerçek soyadını asla itiraf edemezdi.

"LSU'dan mı?" diye sordu adam, büyük bir yudum almak için kot pantolonunun cebinden bir cep şişesi kaparak.

Lucia, Nix'in bu adama başka neler anlattığını merak ederek yanıtladı. "Evet, benim. Ve siz de... kaptan mısınız?"

"Öyleyim. Kaptan Wyatt Travis." Çoğu düğmesi açılmış, beyaz bir gömlek giyiyordu ve nehirden rüzgâr estiğinde, kumaş dalga dalga kabarıp şaşkınlık verecek derecede taş gibi sert bir gövdeyi ortaya çıkarıyordu.

Karışık sarı saçları ve kirli sakalıyla pek bahtsız bir görüntüsü yoktu fakat Lucia adamın gözeneklerinden gelen içki kokusunu alamıyor olsaydı bile adam gözle görülür derecede sarhoştı.

Neden Nix onun için sarhoş bir kaptanı olan, kokuşmuş bir küvette rezervasyon yaptırmıştı? Nix'in ellerini neşeyle çırpıp, "*Çünkü eğlenceli!*" diye haykırdığını gözünde canlandırabiliyordu. "*Asistanım bir oda rezervasyonu yaptırdı, değil mi?*"

"Senin için bir kamara ayırdık. Son kalanı."

"Klima?"

"Bir tane. Ve senin odanda değil, tatlım." Aksanı sadece Güneyli değildi. Lucia, kaptanın Teksaslı olduğunu fark etti.

"Bekle, *son* kamara mı?" Güverteleri inceledi. Geminin ilk iki katta eşit aralıklarla sıralanmış, en azından yarım düzine kamarası varmış gibi görünüyordu.

Kaptan köhne bir güverte tahtasını yere itti. "Dolu olmamızdan bu kadar şoka uğramışsın gibi konuşmana gerek yok." *Birilerini kızdırdık.* Sürekli sarhoş birinden daha kötü olan tek şey, hassas bir sarhoştı. "Gemide senin gibi üç doktor, aşçım ve tayfam da var."

Kaptan da dahil olmak üzere bu altı insan yapardı. Bu olmazdı. Bazı Valkyrie'lerin aksine Lucia ne zaman mümkün olsa ölümlülerden uzak dururdu. İçlerinden birine İrfan'ın sırlarını açığa vurmak, tanrıların ceza vermesine sebep olurdu ve Lucia'nın zaten bir tanesiyle ilişkisi ince bir çizgideydi. *Ya da iki tanesiyle.* "Bütün bir tekne ne kadar?"

"Pek akıllı sayılmazsın, değil mi? Bu yolcuları zaten gemiye almışım... Biz konuşurken onlar da bilimsel ıvır zıvırlarını laboratuvarlarda çantalarından çıkarıyorlar. Sadece seni bekliyorduk."

Ölümlülerle birlikte aynı gemide haftalar geçirmek mi? Ayrıca Lucia'nın, kimsenin gitmeye cüret etmediği Amazon'un en derin yerlerine ulaşması için tekneyi kaçırması gerekeceği aşikârdı. İnsanlarla o zaman başa çıkması gerekecekti.

Belki de Lucia başka bir gemiye kaptanlık yapması için bir İrfanlı bulabilirdi. Iquitos gibi bir nehir şehri, sayısız ölümsüze ev sahipliği yapıyor olmalıydı.

Fakat seçeneklerini tartarken, o farkındalık, izlendiği duygusu geri döndü. Ensesini ovuşturup omzunun üstünden arkasına bakınca uzun bir erkek, *fazlasıyla* uzun bir erkek gördüğünü sandı. MacRieve şu anda bile ona yaklaşıyor muydu? Çok geride kalmış olamayacağını biliyordu... çünkü bütün yıl boyunca kalmamıştı.

Belki de Lucia aşırı tepki gösteriyordu. Düşecekmiş gibi hissedinceye kadar bitkinlik üzerine çökmüştü ve geçmişte, MacRieve'i gölgelerin içinde, bir tepenin üzerinde ya da ilerideki bir balkondan ona bakarken hayal etmişliği vardı.

Yakınlardaki bir gölgeden altın renkli gözlerin ona doğru açıklıkla parıldadığını gördüğü her seferinde, gördüğünü hayal etmişti.

Kulakları seğirdi. *Farkındalık*. Hayır, MacRieve yakınlardaydı. "Kamarayı alacağım!" Ölümlülerden sonra kurtulabilirim. Güverteye sendeleyerek çıkan bir insan dişisi gibi davranırken, çantasını tırabzanların üzerine atıp grafit yay çantasını kolunun altına sıkıştırdı.

Kaptan kaşlarını çatı. "Şey, yüklenmesi gereken malzemelerin yok mu?"

"Yo. Tamamız."

"Oryantasyon ve tanışma toplantısı mecburidir."

"Evet, tabii." Uyumlu olabilir, sosyal olabilir ya da öyleymiş gibi davranabilirdi. "Ama derhal ayrılmamız gerekiyor."

"Burada nehir zamanına göre hareket ediyoruz." Lucia güverteye çıkarken, kaptan ona ihtiyacı olmadığı halde elini uzattı. "Şimdi ilk katta, pruvanın önündeki yedinci kamaradasın. İşte anahtar..."

Lucia anahtarı elinden kaptı. "Hemen ayrılırsak bilet ücretini iki katına -üç katına- çıkaracağım."

Kaptan o gri gözleri kıstı. "Dörde katlarsan koca bir teknenin hızla gittiğini görürsün."

"Anlaştık." Bu, Lucia'ya cesaret verdi. Parayla motive olan ölümlüler kontrol edilebilirdi.

Kaptan, köşke doğru hızla gidip Chuck adlı birisine "Midesine indir!" diye seslenirken, Lucia seyir terasına çıktı. Ellerini gözlerine siper edip MacRieve'i görmek için etrafı taradı. Iquitos, dünyanın kara yoluyla ulaşılamayan en kalabalık nüfuslu kentiydi. İçeri giren veya dışarı giden yalnızca tekne ve hava trafiği vardı, en iyi şartlar altında bile erişmeyi zorlaştırıyordu. Belki de MacRieve'e izini kaybettirmişti.

Geminin mazot motorları ateşlendi, boğulurlarken siyah duman öksürdüler ama çalışmaya devam ettiler. Travis sahilden geri geri çıkmaya başlayıp yüzen bir benzin istasyonunu kıl payı kaçırdı, ardından hızı artırdı. Gemi ilerlerken, arka platform suya battı.

Bütün gövde inledi, hareket Lucia'nın tırabzanlara doğru eğilmesine neden oldu. Kendini dengede tutarken, temkinli gözlerle başını çevirdi.

Hiçbir şey yok. Birkaç kalp atışından sonra Travis vites değiştirdi ve *Contessa* gıcırdayarak yoluna devam etti. Lucia sonunda rahatlayarak iç çekti. Yola çıkmışlardı. Dünyanın öteki ucundan buraya rekor sürede uçtuktan sonra, Amazon'da giden bir teknedeydi.

Gerçekten de Lykæ yolunu burada nasıl kesebilirdi? MacRieve'in onu yakalaması olanaksızdı.

Ve Lucia'nın izi ileriki günlerde daha da kaybolurdu. Çantasını almak için ilk kata indi, ardından eşyalarını yerleştirmek için yedi numaralı kamaraya ilerledi. Tam kapıya geldiğinde uydu telefonu

veni bir mesajla çaldı. Ekranı dikkatle bakıp mesajın Regin'den olduğunu gördü. Tanrılar aşkına, kız kardeşi ve en iyi arkadaşı burnunda tütüyordu...

MüthişReg: Artık en iyi kankim değilsin, Luce. GÖRDÜN MÜ GÜ-NÜNÜ!

Lucia iç geçirdi. Bazen neden başkalarının Regin'i küçük dozlar halinde alabildiğini anlıyordu.

Aniden kulakları yine seğirdi, bu da gemideki birinin ya ona saldırmak üzere olduğu ya da MacRieve'in yakında olduğu anlamına geliyordu. Çantasını pat diye güverteye bırakırken ilk seçenek olmasını diledi. Çantanın yanında dizlerinin üzerine inerken titanyum mandalları açıp yayını ve sadağın çekerek köpük dolgudan kurtardı.

Yayı eline alıp tekrar ayağa kalktı. Göz ucuyla bir şey, güneşin altında pırıldayan bir şey gördü. Başını kaldırıp sahile doğru göz attı.

MacRieve. Tam orada, tepenin üzerindeydi. Sırf şimdi kapana kısılmak için mi ondan bu kadar uzun süre paçasını kurtarmıştı?

Zamanlama. Tanrılar aşkına, şu zamanlaması yok muydu!

Hâlâ tekneye yetişebilir miydi? *Contessa'nın* önünde, hızla yaklaşan bir liman daha vardı fakat onu tekneden on beş ya da yirmi metre kadar su ayırıyordu.

Görünüşe bakılırsa MacRieve bu mesafeyi aşabileceğini düşünüyordu... bez çantasını omzuna astı ve yüzünde, Lucia'nın alıştığı o yoğun bakış vardı. *Bir dakika...* Yüzünün bir tarafına kan mı sıçramıştı?

Bunun üzerine düşünecek zaman yoktu; hızla arka platforma koştu. Göz açıp kapayınca kadar yayını kaldırmış, oku yerleştirmişti. MacRieve'in yüzü ölüm saçan bir ifadeye büründü, intikam almaya ant içiyormuşçasına başını yavaşça iki yana salladı.

Lanet olsun ona! Lucia onu vuramıyordu çünkü oklarından kaçmaya bile çalışmayacağını biliyordu. Hâlâ Lucia'yı zarardan uzak tutmak için her şeyi yapardı... hem de Lucia onu her gördüğünde daha da karanlık, daha da *öfkeli* gözükmeye devam etse de.

Ve tanrılar yardımcısı olsun, daha da seksi gözükmeye.

Lucia hüsrân dolu bir sesle yayını indirdi. MacRieve çoktan koşturmaya, insanüstü bir hız kazanmaya başlamıştı, vücudu bir hayvanın sürati ve akıcılığıyla hareket ediyordu.

Lucia yutkundu. MacRieve limanın ucuna yaklaşıyor fakat ya-vaşlamıyordu... daha çok hızlanmak için kollarını sallıyordu. *Hayır. Kurtadam olsun olmasın, bu kadar mesafeyi aşması olanaksız.*

Lucia yüreği ağzında atarak MacRieve'in limanın kenarından infilak edercesine atladığını gördü. Bir saniye geçti... hâlâ havadaydı... ivmesi onu Lucia'nın olduğu yere doğru götürüyordu...

Ucu ucuna yetişemedi! MacRieve'in göğsü platformun yan tarafına çarptı, siyah pençeleri tik ağacından tahtalara gömüldü.

Kaburgalarının çatırdama sesinden irkildikten sonra Lucia kendine geldi ve kafasına etkili bir tekme atmak için bacağına geri çekti. Fakat MacRieve bir eliyle onun bileğini yakalayıp poposunun üstüne düşürdü. Tek bir akıcı hareketle Lucia'nın üstüne çıkmak için güverteye atlayıp kollarını –ve yayını– başının üzerine yapıştırdı.

Öfkeden kudurmuş, sırlıslık bir Lykae, üzerinde uzanıyordu; vücudu nemli, dalgalanan kaslardan bir kafes gibiydi. Lucia özgür kalmak için boğuştu, MacRieve'in gücüne sahip bir varlığa karşı gülünç bir çabaydı fakat Lucia sadece onun kadar ıslanmayı başaramıyordu.

MacRieve ona ne yapacaktı? Lucia'nın hak *etmediği* ne vardı ki?

"Bak hele, bu hiç hoş değil, Valkyrie." MacRieve'in kalm sesi onu sıyırp geçer, gözleri, suratını incelerken sanki onları baştan öğreniyormuş gibi bütün yüz hatlarını inceledi. "Ayrıca erkeğini de böyle karşılamamalısın."

"Sen benim erkeğim değilsin!" Yüzünde *hakikaten* kan vardı... şimdi yüzünden akan su ve terle karışıyordu. "Bırak kalkayım!"

MacRieve onu yere yapışık halde tuttu. "Son aylarda yokluğunu hissettim," dedi. "Tekrar tekrar." Gözleri birden buz mavisi titreşince sözlerinin çifte anlamı açık hale geldi. "Ama artık böyle olmayacak. Oyun artık değişti, güzellik."

Kapana kısıldım. Bir şekilde avcı avlanıp yere serilmiş ve pusuya düşürülmüştü.

Hayır! Lucia dünyayı kurtarma görevindeydi. Lykae'ye izini kaybettirip görevine devam edecekti. Etmek zorundaydı.

Yoksa dünyadaki her varlık onun yaptıklarının –ve bir daha asla yapmayacaklarının– bedelini öderdi...

Bu düşünceyle birlikte MacRieve'in altında verdiği mücadeleye yeniden başladı. Ah, tanrılar adına, MacRieve sertleşiyordu!

MacRieve kısık, tehditkâr bir ses tonuyla, "Halledilmesi gereken, yarım kalmış bir işimiz var," dedi.

"Bu tekneden inmeni istiyorum, MacRieve!" diye tersledi onu Lucia.

Garreth erekte oluyordu, ani bir ısıyla Lucia için sertleşiyordu ve Lucia'nın da bunu hissediyor olması gerekirdi. "İstiyorsun demek?" İnanamaz bir ses tonuyla konuşmuştu... çünkü şu anda bile Lucia'sı ona tatlı bir şekilde karşılık veriyordu. Çıkık elmacık kemikleri kızarıyordu ve gözbebekleri ilgiyle büyümüştü. Garreth'm dudaklarına bakarken kendi dudakları aralandı.

Sonra sersemlemiş ifadesi kayboldu. "Kalk üstümden, seni hayvan! Sen gitmeyeceksen ben giderim!"

"Şimdi gitmene izin vermek için mi seni bu kadar uzun zamandır aradığımı ve savaşıp uzaktan koruduğumu sanıyorsun?" Çok da uzaktan değil. Daha saniyeler önce bir ara sokakta –Lucia için– pusuya yatmış iki iblis suikastçıyı katletmişti. Lucia'nın başını kesme niyetiyle kılıçlarını kaldırmışlardı. Garreth bunun yerine onların kellelerini almıştı.

Ama şimdi Garreth, Lucia'yı güven içinde kollarına almıştı. Onu sınıksız göğsüne bastırma arzusu neredeyse karşı konulmaz hale gelmişti. Onu gerçekten gözetimi altında tutmak... hem de sürekli tehlike altında olduğu onca aydan sonra.

Garreth'in içinde tatminkâr bir duygu yükseldi ve yüzünü yavaşça Lucia'nın parlak saçlarına yaklaştırıp yeniden onun kokusunu içine çekti.

Tanrılar adına, hiçbir şey Lucia kadar güzel kokmuyordu.

"Sen... benim saçlarımı mı kokluyorsun?" Lucia'nın sesi ödü patlamış gibi çıkmıştı. Ya da zevk almış. Söz konusu Lucia, Karışık Sinyallerin Hanımı olunca kim bilebilirdi ki?

Garreth itiraf ederken sesi sertti. "Evet, seninle ilgili özlediğim şeylerden yalnızca biri." Tatmin hissi artarken ihtiras da artmaya başladı. Lucia'nın saçlarının kokusu neredeyse onun felaketi olacaktı. Ve vücudu, altında çok yumuşak ve çok sıcaktı.

Lucia daha da şiddetle kıvrandı ama Garreth kıpırdamayacaktı. "MacRieve, önemli bir iş için burada bulunuyorum! Seni ilgilendirmeyen bir iş. Gönlümü kazanmaya çalışıyorsan..."

"Çalışmıyorum. Bundan ilk ayda vazgeçtim."

Lucia suçluluk duygusuyla kızardı, bu da Garreth'i yüreklen-dirdi. Belki de Garreth'in dişisi, hırçın kız kardeşleri kadar soğuk ve duygusuz değildi. Gerçi geçen sene Garreth'i tam tersine ikna etmişti. "Hayır, şu günlerde tek hedefim seni hayatta tutmak." Bir Tahta Çıkış'ın ortasındaydılar ve bu güvenilirmez zamanda Lucia buraya, Garreth'in dünyada en az sevdiği yere gelmişti.

Ve ölümsüzler için bile en tehlikeli olan yerlerden birine.

Lucia kollarını ve yayını kurtarmak için çabaladı, kalçasını Garreth'in erekte penisine sürttü. Garreth'in ağzından zevkli bir soluk kaçtı. "En son bu pozisyonda olduğumuz zamanı hatırlıyorum." Garreth'in kalçası hareket edince Lucia'nın nefesi kesildi. Garreth onun kulağına, "Benim için boşalıncaya kadar cinsel organına süründüm. Boşalmadan önce durmamdan korkmuştun," dedi pürüzlü bir sesle.

Lucia bakışlarını kaçırdı, yüzü daha da kızarıyor, kıvrınması şiddetleniyordu.

"Biraz sola doğru, tatlım. *Ve daha sertçe.*"

Lucia kollarını savururken Garreth'a sert sert baktı. "Seni o kadar çok okla vuracağım ki..."

Garreth onu sımsıkı tuttu. "Eninde sonunda okun kalmayacak."

"Kendi okumu kendim yapıyorum," dedi Lucia sıkıdığı dişlerinin arasından.

"Tabii yapıyorsundur. Ama ben senin okçuluğunu bizim ön sevişmemiz olarak görüyorum. Öyleyse durma... at."

"Beni takip edip durdun. Ve ben bundan bıktım usandım! Atladığında seni vurmalıydım."

"Ah, yani kötü adam ben miyim? Senin bana ne yaptığını unuttun mu? Aileme ne yaptığını?" Ve en kötüsü Garreth'ın kafasına Lucia'nın New Orleans'tan kaçmasından *sonrasına* kadar dank etmemiştii. O zaman eğlence hakikaten başlamıştı... geçen sene boyunca dünyanın her tarafında şamata ve tuzaklar. "Ve açıklama yapmadan benden kaçmamalıydın."

Lucia onun gözlerine inatçı gözlerle baktı. "Senden kaçmıyordum. Kendi işimi yapıyordum. Ve sana açıklama borçlu değildim! *Hâlâ da değilim. Şimdi beni serbest bırak!*"

"Belki bana açıklama borçlu değildin ama hayatını kurtardığım için teşekkür etmek çok büyük bir şey olmamalı."

Bunun yerine Lucia'nın çenesi öne doğru çıktı.

Demek böyle yapacak. Garreth sonunda Lucia'nın güçlkle ayağa kalkmasına izin verdi ancak yanında ayağa fırlayıp onu ensesinden yakaladı. "Beni kamaramıza götür."

"Sen aklını mı kaçırdın?"

"Bana yaptıklarından sonra kaçırmış olsam beni suçlar mıydın? Benden esirgediklerinden, ikimizden esirgediklerinden sonra..."

"Bu da kim oluyor?" diye sordu bir erkek arkalarından.

Garreth dönüp sarhoş bir insan gördü. Kaptan olmalıydı. Adam, Lucia'nın yayını ve Garreth'ın su akıtan giysilerini inceledi. Her şeyi görmüş geçirmiş bir adam görüntüsüyle Lucia'ya, "Bir sorun var mı, doktor?" dedi.

Doktor mu? Ölümlü epey kaslı olsa da, Lucia onun kendisine yardım edebilmek için hiçbir şey yapamayacağını biliyor olmalıydı.

Lucia'nın dudakları inceldi. Ah, evet, bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. "Hayır, sorun yok, Travis."

Travis, Garreth'a döndü. "Tahmin edeyim, sen bizim kaçınılmaz kaçak yolcumuzsun."

"Yeni yolcuyum." Garreth sıırsıklam ceketinin cebini karıştırdı, sonra adama ıpıslak bir tomar para verdi. "Garreth MacRieve."

Travis gözlerini Lucia'dan Garreth'a, ardından bir avuç banknota çevirip başını sallayarak onları kabul etti. "Hiç kamaramız kalmadı..."

"Sorun değil. Şu andan itibaren bununla aynı yatakta yatacağım."

Lucia karşı çıkmak için ağzını açtı ama Travis, "Öyleyse gemiye hoş geldin," dedi. Bununla birlikte döndü ve tırmanarak yeniden kaptan köşküne gitti.

Lucia kendini Garreth'ın elinden kurtardı. "Bu iş bitmedi. Ve bana yine patini sürersen MacRieve, seni buna pişman ederim."

Lucia ona arkasını döndüğünde, Garreth ona yine patisini sürüp poposunu sahiplenici bir şekilde sıkarak zevkle inledi; Lucia hızla döndü ve âdemelmasma şok edici bir güçle yumruk atarak Garreth'ı öksürtüp iki büklüm etti.

Lucia hızla uzaklaşırken Garreth, "*Hâlâ pişman değilim,*" diye inledi.

19. Bölüm

Lucia yedi numaralı kamaraya dönüş yolunda çantasını kaptı, ardından ağır kapının kilidini açıp arkasından çarparak kapadı. Paslanmış menteşeler karşı koyarak haykırdı.

İlk bakışta ahşap panelli oda Lucia'nın beklediğinden daha büyüktü, yatak da öyleydi. Muhtemelen ikisi de çok eski, lüks bir maziden kalma oldukları için böyleydi.

Bir yazı masası ile sandalye, başucu sehpası ve lamba vardı. Yatağın üzerinden bir sivrisinek ağı sarkıyordu. Odaya bitişik hem yeterli büyüklükte bir banyo hem de dar bir balkon vardı.

Çantasını yere attıktan sonra kapıya sırtını yaslayıp yayıyla sadağını duvara dayadı.

Ne yapacağım? İnsan kaynayan bir teknede seyahat ediyordu; yarı deli bir varlık tarafından bir göreve yollanmıştı; utanç verici, gizli bir kimlik, kopmayı bekleyen bir kıyamet ve şimdi de onun felaketi olabilecek bir düşmanla baş başaydı.

Seksi bir düşmanla.

Tanrılar adına, MacRieve her zamanki gibi çekiciydi. O –hâlâ Lucia'nın beynini durduruyormuş gibi görünen– karanlık karizması bütün kuvvetiyle geçerliydi.

Gerçekten de Lucia'nın kokusunu özlemiş miydi? Bir Lykae olarak onu tecrübe etmeye hasret mi kalmıştı? Bu fikir beklenmedik

şekilde yüzünü kızarttı... ve kendine sinirlenmesine neden oldu. Niye böyle şeyleri aklımdan bile geçiriyordu?

Bunun yerine, MacRieve'in, Lucia ile Regin'in ona yaptığı her şeyin intikamını alabileceğinden endişelenmeliydi. Geçen seneden beri köprünün altından çok su geçtiğini düşünmesi olanaksızdı...

Nix ona, "Gemiye biner binmez beni ara," demişti. Ah, hem de nasıl arayacaktı.

Lucia çantasından uydu telefonunu kaparak Nix'in numarasını tuşladı. Ancak kâhin cevap vermiyordu –bu şok edici değildi–. Lucia da mesaj bıraktı. "Nix, benim. Seyir halindeyim. Beni ara. Ah, bir de sanırım senden nefret ediyorum."

Telefonu kapadığında bir mesaj daha gördü. *MüthişReg: Son mesajımda ciddi değildim. Hâlâ en iyi kankim misin? Orada seninle olmayıdım. Bu kasaba=BAYIK.*

Lucia da Regin'in yanında olması gerektiğini düşünüyordu. Fakat daha baştan MacRieve'in kararlı takibiyle nasıl başa çıkacakları konusunda anlaşılamamışlardı. Regin onu öldürmeye karar vermişti, Lucia ise buna tahammül edememişti. Regin'in, Annika'nın ve kendisinin hayatını kurtardıktan sonra edemezdi.

Lucia adama bunu karşılığını nasıl ödemişti? Acıyla.

Ve şimdi de kendisi bu kararın bedelini ödeyecekti...

"Beni içeri al, Lousha," dedi MacRieve, hemen kamaranın dışından.

Belki de Regin'in kurdun hakkından gelmesine izin vermeliydim. "Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Yanıtlarını bildiğin sorular mı soruyorsun? Şimdi aç kapıyı yoksa..."

"Öfleyip pöfleyecek misin?" Lucia onu içeri almak dışında bir yol bulabilmek için odaya göz attı. Alternatif bir yol bulamadan önce MacRieve kilidi kırıp kapıyı açtı. "MacRieve!"

MacRieve, Lucia'nın çenesini küstahça okşayarak yanından geçti, sonra da kapıyı çarparak kapadı.

"Pruvadaki kamarayı mı aldın?" dedi kaşlarını çatarak. "Hamak sınıfında gitmediğine şaşırdım."

"Bununla ilgili bir sorunun varsa gitmekte özgürsün."

MacRieve bunu kulak ardı ederek şişkin çantasını yere bıraktı. Etrafın kokusunu alıyormuş gibi görünüyordu, her yeri kontrol ediyor, ahşap panelli duvara parmağının eklemiyle hafifçe vuruyor ve solmuş yeşil halıya ayaklarını sürüyordu.

Lucia bu fırsatı onu inceleyerek değerlendirdi, onu her zamanki gibi dayanılmaz derecede göz kamaştırıcı buldu. Kalın, koyu renk saçları hâlâ biraz uzun ve özensizce kesilmişti. Geleneksel kirli sakalı ince yanaklarına ve o inatçı gamzeli çenesine gölge yapıyordu. Gözlerinin çevresindeki hafif çizgiler dışa doğru açılıyor, bronz teninde solgun duruyorlardı.

Kilo vermiş olsa da –yeterince yemek yemediği belliydi– vücudu hâlâ iriydi. O upuzun boyunu hiçbir şey küçük gösteremezdi. Kaptan Travis bir seksenden uzundu ve Lykae'ye başını kaldırarak bakmak zorunda kalmıştı.

Sonra Lucia kaşlarını çatı. MacRieve sol bileğine sanki hırpalanmış bir zırh takımından gelmiş gibi görünen, gümüş bir kolluk takmıştı. Lucia'nın gözüne ilk iliştiğinde, parladığını gördüğü şey buydu. *Ne garip.*

"Hâlâ beni son gördüğünde olduğum gibi," dedi MacRieve dönmeden, "haşin bir yakışıklılığa sahibim, Valkyrie."

Lucia'nın yüzü kızardı. MacRieve'in sesinin ne kadar kalın olduğunu unutmamıştı ama kendi üzerindeki etkisini uzun zamandır inkâr ediyordu.

MacRieve küçük balkonun çiftli kapısını açtı, dışarıya bir göz attı, ardından konuşmak için döndü. "Pruvada olması çok kötü." Sonra sırlıklam çizmelerini çekip çıkarmak için kamaranın tek sandalyesine yürüdü.

"Niye bunu söyleyip duruyorsun?"

"Göreceksin." Çıplak ayaklarla, solgun bir kot pantolon ve siyah bir tişört almak için suya dayanıklı çantasının fermuarını açtı.

Lucia'nın gözleri fal taşı gibi oldu. "Burada üstünü değiştirmiyorsun."

MacRieve, parmakları düşük belli kot pantolonunun fermuarındayken Lucia'ya doğru kaşlarını kaldırdı. "Ah, değiştirmiyor muyum?" Acele etmeden kotunu indirdi. "Amazon'da ıslak kıyafetleri üzerinde bırakmak mı? Birinci ders... bu çok parlak bir fikir değil."

Lucia'nın ilk içgüdüğü hızla arkasını dönmekti fakat o zaman da onu arzulayan ve soyunan bir Lykae'ye sırtını vermiş olacaktı. Ancak bunun alternatifi de onun kadar kötüydü. Yine MacRieve'i çıplak görmek mi?

Kaç defa parmaklıkların arasından Lucia'nın yumruğunun içinde gidip gelirken nasıl görüldüğünü hatırlayarak o büyük aleatinin hayalini kurmuştu?

Ona bakma. Lucia kızarak nihayet hızla arkasını döndü fakat o zaman da MacRieve'in soyunma seslerini dinlemek zorunda kaldı. Pürüzsüz, bronz teni tıpkı bataklıklık nehir kolundaki o yağmurlu gecede olduğu gibi ıslaktı. Lucia yutkundü, MacRieve'e dokunuşunun, her yerine dokunuşunun anıları tarafından hücumu uğruyordu...

"Eee, Valkyrie. Onca yer dururken Amazon Ormanları'nda ne işimiz olduğunu bana söylemende bir sakınca var mı? Bu cehenneme bir daha geri dönmeyeceğime ant içmiştim."

Lucia arkasını dönmeden, "Sakıncası var. Ve eğer dönmemeye ant içtiysen o zaman... gitmelisin," dedi.

"Aklıma bir şey geldi. Seni kovaladığım geçen sene boyunca hiç Ritz'de saklanmayı düşündün mü?"

"Aklıma bir şey geldi. Beni kovalamayı bırak!"

Lucia birden onun soluklarını ensesinde hissetti. Biraz dönerek büyüleyici altın rengi gözlere bakmak üzere başını kaldırdı.

MacRieve yukarıdan ona bakarken, elini Lucia'nın başının üstünden duvara yaslayıp bir parmağıyla bir saç buklesine dokundu. "Ah, kızım, bırakacağım. Artık seni yakaladığıma göre."

Altın rengi irislerinin içinde siyah benekler vardı. Lucia bunu daha önce hiç fark etmemişti. Ayrıca MacRieve'in tekrar giyinmiş olduğunu hayal meyal algıladı.

Hayal kırıklığına mı uğramıştı? "Yakaladığına göre mi?"

"Ah, evet."

İçinde bulunduğu durumun gerçekliğini fark etti. Bir Lykae'nin sarsılmaz saplantısının odağıydı. Lykae'ler vazgeçmezdi. Valkyrie'lerin buna karşı normal çareleri –katletmek– bir seçenek değildi.

Lucia gerçekten de yakalanmıştı, ondan kurtulamıyordu ve bu tekmeden ayrılma imkânı olmadığı için MacRieve'le baş etmek zorunda kalacaktı.

Onu mantık yoluyla ikna etmeye çalışması gerekecekti. Tek sorun neydi? MacRieve ona mantıklı olmak dışında her şeyi hissettiriyordu! Şu anda bile MacRieve'in kulağına doğru uzanıp kendisini öpmesini fısıldamak, o sırada onun göğsüne sürünmek istiyordu. "Seninle bir anlaşma yapacağım, MacRieve. Eğer beni yalnızca bir seneliğine rahat bırakırsan o zaman buluşacağız. Bana kur yapmana izin vereceğim. Ama bu tekmeden hemen ayrılman gerekiyor."

"Buluşacak mıyız? Bataklıkta ki o seferde olduğu gibi mi?" dedi MacRieve vurgulayarak.

"İrfan üzerine yemin ederim. Sadece şimdi buradan ayrıl, ben de Amazon'dan döndüğüm gibi seninle iletişime geçeyim."

"Bu tartışmaya açık bir konu değil. Seninle pazarlık yapmayacağım. Onun zamanı geçti. Artık işleri benim yöntemimle halledeceğiz. Bu kamarada ve o yatakta seninleyim. Bunu kabullenmen, senin için en iyisi olur."

"Ciddi olamazsın!"

"Kaçmaktan bıkmadın mı? Bu işi benimle hallet."

"Bir kez daha söylüyorum... Senden kaçmıyorum! İlgilenmem gereken acil bir mesele var ve dikkatimi toplamam gerekiyor. Bu da senin gitmen gerektiği anlamına geliyor."

"Bana 'ilgilenecek' neyin olduğunu söyle."

Çılgınca bir an Lucia, Cruach'la ilgili her şeyi MacRieve'in gözlerinin önüne sermeyi düşündü. Çökmüş Cenabet'in gerçekten de bir kıyamete sebep olabileceğine inanıyordu... tabii Lucia onu beş yüz yıl daha ininin derinliklerine geri yollayamazsa. Nix onun gücü kontrolsüz bırakılırsa vahşi bir yangın, bir salgın gibi yayılacağını söylemişti.

Ancak Lucia her şeyi açığa vurursa Lykae'nin ona sadece Cruach'ın işini kendisinin bitireceğini bildireceğini biliyordu. MacRieve gibi bir erkek, dünyayı yok edebilecek güçteki bir canavarı yenecek güce Lucia'nın tek başına sahip olabileceğini asla kabul etmezdi.

"Söyle bana, Lousha..."

Lucia kendini toparladı. Bir erkeğe güvendiği için bu çıkmazdaydı... bu durumdan çıkmak için başka bir erkeğe körü körüne güvenmeyecekti! Bir soruyla yanıtladı: "Buraya nasıl bu kadar hızlı gelebildin? Seni Kuzey Toprakları'nda görmüştüm."

"Kendi yöntemlerim var. Ve ben de senin kadar açık sözlü olacağım."

"Sana lanet olsun, MacRieve, bunun ne kadar önemli olduğunu idrak edemiyorsun."

"Öyleyse beni aydınlat."

Lucia dudaklarını büzdü.

"Aydınlatmayacak mısın? O zaman senin işin umurumda bile değil. Tek umursadığım elimin altında olman. Belki kendimi net bir şekilde ifade edemedim. Önceden sana karşı iyi davranır, seni şımartırdım. Ve seninle pazarlık edebilirdim. Artık yok. Artık sadece vücudunu kullanmak ve bana yaptığın her şeyin intikamını almak istiyorum."

Lucia afallamış bir halde, "Cehenneme kadar yolun var," dedi zorla.

"Oradaydım, Valkyrie. Son on iki aydır."

"Senden kaçacağım, MacRieve, tekrar tekrar yaptığım gibi. Oyunu hileli oynamak istiyorsan..."

"Seninle *daima* hileli oynarım çünkü bu kazanmanın tek yolu." Eli birden aşağı indi. Lucia'yı sıkıştırıp okşayacak mıydı?..

Ancak MacRieve ona hiç dokunmadı. Lucia'nın ağzı açık kaldı. *Yayımı aldı!* Lucia ona atıldı ama MacRieve yayı geri çekti.

Şeytansı, tatminkâr bir ifadeyle MacRieve, "Bunun asırlardır elinin altından uzak kalmadığına bahse girerim," dedi.

"N-ne yapıyorsun?"

Lucia'nın dehşet içindeki yüzü, yıldırım hemen iskele tarafındaki pencerenin dışına düşmemiş olsaydı bile Garreth'a bilmesi gereken her şeyi anlatırdı. Lucia bunu geri almak için her şeyi yapardı.

"Ver onu bana!" Onu yakalamak için yine boşuna çabaladı.

"Hayır, Valkyrie." Garreth ona biraz sırtını dönüp yayı inceledi, hatlarını kontrol etti. Tahtanın üzerine oyulmuş, ense tüylerini kaldıran, tetikte olmasına sebep olan tuhaf semboller vardı. Daha önce hiç görmediği, karşısındaki kadın kadar gizemli, nadir semboller.

Yine Lucia'yı hiç tanımadığını hissetti.

"Bunu bu yüzyıl içinde geri istiyorsan... ne dersem onu yapacaksın."

Lucia'nın dudakları inceldi.

"Sanırım birbirimizi anlamaya başlıyoruz. Şimdi seni daha işbirlikçi yapmak gerek." Yayın kirişini çıkarıp kılıfına koydu.

"MacRieve, hayır!"

Kılıfı yatağa fırlattı. "Sakin ol. İrfan üzerine, kaçmayacağına yemin ettiğinde geri vereceğim."

"Bana bunu yaptığına inanamıyorum!"

Garreth ona keyifli gözlerle baktı. "İnan," dedi, bu zaferin tadını çıkarıp sonunda bir eli de kendisinin kazandığını bilerek... Ve bu kesin bir zaferdi. "Bunu ve daha fazlasını yapacağım. Bana gösterdiğin kadar merhamet göstereceğim. Bu arada sen de, sana ne dersem yapacaksın." Bakışları Lucia'nın vücudunda dolaşarak geri çekildi. "Ve şu anda benim için soyunmanı söylüyorum."

20. Bölüm

Lucia ona düşmanlıkla bakarken donup kaldı. "O yayı geri aldığım-
da, seni öldürmek için kullanacağım."

"Bunda yeni bir şey mi var?" Bakışları, Lucia'nın dudaklarına kaydı. "Geçen yıl boyunca üzerimde bir şeyler patlatıp işimi bitirmeye çalıştın."

"Senin işini daha önce hiç bitirmeye çalışmadım ve hâlâ hayatta olman gerçeği de bunun ispatı."

"Ya o kütük kamyonu ne olacak? Ve ambar yangını?"

Tek bir alevli ok ve bir kutu havai fişek; ışıklar çıkaran, patlayan, çığlıklar atan –ve MacRieve'in tam ortasında bulunduğu– bir cehennemle sonuçlanmıştı.

MacRieve Avusturya konusunu açmamıştı bile... Regin, çığlıklar, bir çığ ve gömülmüş, öfkeli bir kurtadam.

"Louisiana'daki odama yaptıkların da cabası!"

Lucia, "tebaasına" atları ahırdan MacRieve'in odalarına taşıma emri vermiş olabilirdi. Ve muhtemelen daha pahalı eşyalarını ortadan ikiye bölmüş, yarısını da almıştı. "Senin yalanların ne olacak?" diye çıkıştı Lucia. "Senin eşin olmadığımı söylemen!"

Garreth bu konuya girmede. "Sana karşı sabırlı oldum, Lousha. bana ve aileme karşı bütün saygısızlıklarını affettim. Artık sabır kalmadı. Artık farklı bir adamım."

Daha karanlık, daha da çekici bir adam. Ya da canavar. "Saygısızlık mı? Beni gizlice takip etmeseydin..."

"İyi ki etmişim, böylece senin o biçimli kıcını defalarca kurtarabildim!"

"Ama geçen milenyumdan senin yardımın olmadan sağ çıkabildim!"

"Seni vampir saldırısının olduğu gece Val Malikânesi'nden alıp tehlikeden uzaklaştırabilirdim. Bunun yerine kız kardeşlerinin canını kurtarmak için kaldım. Bunu *senin için* yaptım."

Lucia bunu biliyordu!

"Bu yüzden de senin için bir fedakârlık yaptığım halde benimle eline geçen ilk fırsatta ilişkisini kesmenden dolayı birazcık sinirliydim. Ayrıca seni kurtarmam gereken daha onlarca olay oldu."

"Şu konuşmalara bak, bir de yaptığı iyiliklerden bahsediyor!"

"Konu sana gelince bahsedebileceğim birkaç iyilik var. Ve son birkaç haftadır da düşmanların sayıca artıyordu..."

"Yemin ederim, sanki iyiliklerinin para olduğuna ve yeterince şey yapar ya da bana yeterince hatırlatırsan beni satın alabileceğine inanıyormuş gibisin."

"Seni satın alabileceğime değil. *Kazanabileceğime*. Bu benim içindeki Lykae. Denesem de onu kapayamam. İçten içe sana iyi bir koruyucu olduğumu gösterirsem bana teslim olacağına inanıyorum. Bunun karşılığında beni isteyeceğine."

"Ama seni *istemiyorum*. Geçen sene boyunca bunu daha çok belli edemezdim. *Elde edilmesi zoru oynamak* ayrıdır, *artık anla* demek ayrı! Beni takip ettiğinde bütün bunları kendi başına sen açtın." Ayak parmakları birbirine değiyordu, soluk soluğaydılar ve Lucia bunun sonuçlarına karşı kayıtsızdı.

"Beni istemiyor musun?" MacRieve'in sesi kısılıp kalın bir gürlemeye dönüştü. "Ah, kızım, sahiden de seni yalancı çıkarmamı mı istiyorsun?"

Lucia'yı öpmek üzereydi ve tanrılar yardımcısı olsun, Lucia da kendisini öpmesini istediğinden korkuyordu...

Kapı çalındı. Kamaranın hemen dışından bir erkek, "Dr. MacRieve," dedi, Lucia'nın facianın içine dalmasını engelleyerek.

İskoç kurt gibi bir sırtışla, "Dr. MacRieve mi?" dedi dudaklarını oynatarak. İlk defa MacRieve'in bakışları sıcacıktı.

Lucia ölmek istiyordu!

"Bu beni memnun etti, Lousha."

"Bunu ben yapmadım," diye sinirle fısıldadı Lucia. "Nix yaptı."

"Tabii."

Lucia kapıya doğru, "Şey, evet?" diye seslendi.

"Ben Charlie, hanımefendi. Güverte tayfasıyım." Sesi genç çıkıyordu, hafif bir Brezilyalı aksanı vardı. "Sadece tanışma toplantısının başlamak üzere olduğunu söylemek istedim. Diğer doktorlar salona geçiyorlar."

MacRieve, "Bana bunun bir araştırma teknesi olmadığını söyle," diye homurdandı.

"Ne olmuş?"

MacRieve entrikacı bir ifadeyle, "Sen de onlardan biriymişsin gibi yapıyorsun," dedi.

Kapı daha çok çalındı. "Şey, Dr. MacRieve? *Capitão*'ya geldiğinizi söyleyebilir miyim?"

Daha Lucia onu durduramadan, MacRieve kapıyı açtı. Ürktüğü belli olan genç adam, "Charlie" orada duruyordu.

"Karımla on dakika sonra yukarıda olacağız."

"Şey, evet, *apreciável*..."

Lucia ağzı açık kalmış bir şekilde bakarken, MacRieve kapıyı itip çocuğun yüzüne kapadı. "Lousha," diye başladı kısıt, tehditkâr bir ses tonuyla, "daha fazla sallanmak yok. Giysilerini çıkar. *Hemen*."

"Seni öldüreceğim, MacRieve!" dedi Lucia alçak sesle. "Bizi evli olarak mı tanıtıyorsun?"

"Yakında olacak nasıl olsa." Eş olmak kendi türü için neredeyse sonsuzluk anlamına gelse de, Valkyrie'ler bir çeşit bağlanma törenini tercih ediyordu... Lachlain, Emma'yla böyle bir tören yapmayı kabul edince Annika istemeden de olsa düşmanlığını bir nebze azaltmıştı.

Bu yüzden Garreth, Lucia'yla evlenmeye karar vermişti, Lucia birlikteliklerini ebedi olarak görmediği sürece rahat etmeyecekti. "Sözlerimi bir kenara yaz."

"Bu konuda sana ne kadar yanıldığını anlatamam," dedi Lucia garip bir ses tonuyla.

"Soyadımızın niye aynı olduğunu merak etmezler mi? Bunun için kız kardeşin Nix'e teşekkür et."

"Onlara kardeş olduğumuzu söyleyebilirdin!"

"Onlar da inanırdı ya! Hem de sen sürekli beni gözlerinle baştan çıkarırken."

"Ben seni... Ben asla!"

Garreth onun itirazlarına kulak asmadan ellerini başının altında birleştirerek yatakta geriye yaslandı. Yay kılıfı yanında duruyordu... Lucia'nın onu geri almaya çalışması için ona neredeyse meydan okuyordu. "Lousha, toplantıya sıırıslıkam halde gidemezsin, değil mi?"

Lucia, seçeneklerini tarttığını belli ederek hızla etrafına bakındı. Soyunmayı düşünmesi bile Garreth'a burada bazı ciddi olayların döndüğünü söylüyordu.

Garreth onun burada bir araştırma için bulunduğunu tahmin etmişti... İrfan'da böyle yolculuklar yaygındı. Ayrıca Val Malikânesi'nde kız kardeşine gizemli bir şeyin yerini tespit etmekle ilgili fısıldadığını hâlâ anımsıyordu.

Lucia'nın ne işi olduğunu bilmesine gerek var mıydı? Kesinlikle. Ve bu işin burada, Yeşil Cehennem'de olduğu gerçeği, Garreth'ın temkinli olmasına neden oluyordu. Fakat söz konusu Lucia olunca bilgilerin kendi kendine ortaya çıkmasına izin vermeyi öğrenmişti...

eninde sonunda Garreth istediğini yaptırır ve her şeyi keşfederdi. "Bunu geri istiyorsan," Garreth kendinden çok memnun bir biçimde hafifçe kılıfa vurdu, "o zaman giysilerini çıkarırsın."

Parlayan koyu renk gözler misilleme sözü veriyordu. "Bunun öcünü alacağım."

"Çoktan aldın, Okçu. Bluzun kütükler için çıkacak. O zaman bacağımı kırmıştın. Sen hiç açık bir kırıkla akıntıda yüzmeyi dene-din mi? Pantolon, o havai fişek ambarına –ben içindeyken– alevli bir ok attığın için."

"O benim fikrim değildi, bunu Reg..."

"Hayır, sözüm bitmedi. Sutyen, bir değil, iki MacRieve'i vur-duğun için."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Ağabeyimi vurduğunu çoktan unuttun mu?"

"Emma'yı onun kalesinden kurtarmaya çalışırken. Ve sadece kolundan ve sadece yeğenimi kaçırdığı için!"

"Onu kraliçesi yapmak üzere."

"O zamanlar işlerin ikisinin arasında yürüyebileceği konusunda hiçbir fikrimiz yoktu."

Garreth omuzlarını silkti. "Ve külot da sana neredeyse sahip olduğum o ilk gece için. Testislerimi o kadar morarmış bir halde bıraktığın geceden beri düzelmediler."

Koyu bir kırmızılık Lucia'nın elmacıkkemiklerinin üzerine yavaşça yayıldı. "Sen de bunda suçsuz değilsin. Beni gizlice takip etmeseydin sana devamlı saldırmak zorunda kalmazdım. Ve sana yeniden hatırlatacağım, bana yalan söyledin!"

"Yalan söyledim," dedi Garreth basitçe. "Seni ürkütmek istemedim. Ama sen yine de kaçtın. Neden, Lousha? Niye benden kaçasın?" Bu soru onu delirtiyordu. Lucia Garreth'tan hoşlanıyormuş gibi görünüyordu. Garreth onun ilgisinin kokusunu birçok sefer almıştı. Ancak Lucia hâlâ kaçıyor, hâlâ savaşıyor ve daima onunla işinin olmadığına yemin ediyordu.

"Ben... *kaçmadım!* Biliyor musun? Yay sende kalsın!"

"Sana karşı tek avantajım o değil. Bu teknede ne yaptığını bana söylemiyorsun ama ben bunun senin için önemli olduğunu ve kendine insan süsü verdiğini biliyorum. Ne olduğunu meydana çıkarmamı istemiyorsan..."

"Bunu yapmazsın! Nasıl cezalandırılacağını biliyorsun."

"Yayını istiyor musun? Gizli kimliğinin gizli kalmasını?" *Niye onu böyle zorluyorum?* Muhtemelen hâlâ Lucia'ya sinir olduğu içindi. Uyluk kemiği kırıklarıyla yüzmek hakikaten hayal edilemeyecek ölçüde acı verici olduğu ve intikam almaya yemin ettiği için.

Ama daha çok eşini seyretmek istediği içindi. O bir erkekti, hem de özünde ilkel bir erkek... sadece Kader'in kendisi için seçtiği dişiye bakmak istiyordu. "Oyalanıyorsun, Valkyrie. İkimiz de yetişkiniz ve başka hiçbir şey konusunda alçakgönüllü değilsin."

"Belki de soyunduğum anda üzerime atlanmasını istemiyordumdur."

"Sana rahat vereceğime yemin ediyorum. En azından toplantı sonuna kadar."

"Biliyor musun? Bunu yapacağım. Sırf sana asla sahip olamayacaklarını göstermek için." Lucia ters ters bakarak çantasını karıştırdı, farklı giysiler kaptı: sade bir bej pantolon fakat kırmızı bir boyundan bağlamalı bluz ve kırmızı iç çamaşırı seçmişti.

"Kırmızı," diye fısıldadı Garreth. Bu renk Lykae'ler için cezpediciydi, eşli olanlar için daha da cezpediciydi. Ve bu iç çamaşırı gerçekten güzeldi. Külötun arkasında, bir erkeğin gözü için yapıldığı aşikâr olan bir kurdele vardı. Garreth, Lucia'yı elleri ve dizlerinin üzerine koyarken parmağıyla o kurdeleyle oynadığını hayal etti. Külötu kalçasından yavaşça, sadece bacaklarını açıp içine girmesine yetecek kadar indirirdi.

Lucia bluzunu çıkarmak için döndü, başının üstünden çekti. Sutyenini çıkarıp kuru olana uzandığında, Garreth onun o cömert göğüslerinden birini ve koyu pembe ucunu kısa bir anlığına gördü.

O büyük göğüsleri hayal ederek kaç defa eline boşalmıştı? O krem gibi tümsekleri yoğurmak yerine kendi aletini sıktığı için kaç defa hüsrarla dişlerini sıkmış bir halde boşalmıştı?..

Lucia'sı utangaç olmasa da bazen mağlup olmuş gibi davranıyor, Garreth'in beklentilerinin tam aksi şekillerde hareket ediyordu. Kesinlikle mütevazı değildi ama utangaçtı. Şimdi de böyleydi. Sanki bu onu öldürüyormuş gibi davranıyordu. Hem de Garreth gerçekte onun tahrik olmaya başladığını anlayabiliyorken. Solukları kesik kesik olmaya başlamıştı. Gözleri gümüşü renkte titreşiyordu. Lucia'nın bunu bilip bilmediğini merak etti.

Lucia iç çamaşırını çıkarıp gergin, sanat eseri kalçasını gözler önüne serdi ve bütün düşünceler Garreth'in aklından uçup gitti. "*Yüce tanrılar adına,*" diye fısıldadı sonunda, Lucia'nın omuzlarının taş kesilmesine neden olarak. "Kalçanı daha önce hiç görmemiştim. Ve bin yılda da benzerini hiç görmedim."

Ellerini sıkıp kendine onun üzerine atlamamak üzere ettiği akılsızca yemini hatırlattı. Ama kahretsin ki Lucia'yı avuçlamaya, ısırmaya ihtiyacı vardı. O cömert kıvrımlara nasıl dokunabilirse o şekilde dokunmaya.

Lucia iç çamaşırını Garreth'in hoşuna gitmeyecek kadar hızlı çekti, ardından pantolonunu ve bluzunu giydi. Ona dönerek, "İşte. Mutlu musun?" dedi.

Garreth hırıltılı bir sesle konuştu. "Eğer mutlu, taş gibi sert ve testislerin ağır olması demekse o zaman evet."

Lucia düşmanca bir bakışla kapıya yöneldi. Garreth ayağa fırladı, botlarını ayaklarına geçirdi, ardından Lucia'nın peşinden gitmek için onun yay çantasını omzuna attı.

"Sen gelemezsin!" Lucia'nın yüzü dehşet içindeydi.

"Sen nereye gidersen ben de oraya gelirim."

"Ama bana bakarken gözlerin değişiyor."

Garreth omuzlarını silkti. "Beni etkiliyorsun." En hafif tabirle. Yüzünü saten gibi saçlarına dayayıp derin derin içine çekmek istiyordu. Göğüs uçlarını yalayıp onun tadını öğrenmek istiyordu...

"Ölümlüler görecektir! Burada kalman lazım. Anlaşmamız, gizli kimliğimi ortaya çıkarmayacağın üzerineydi!"

Garreth çantasından güneş gözlüğünü kaptı. "Sorun değil."

Lucia, "Peki... o ne olacak?" diye nazıkçe Garreth'm ereksiyonunu işaret etti.

Garreth büyük bir gösteri yaparcasına aletini kot pantolonunun beline sıkıştırdı. Gömleğini indirmeden önce Lucia onun aletinin başını gördüğü için afallamış gibi görünüyordu. "Ah, daha önce gördün. Ellerin her tarafındaydı."

Garreth onu sahiplenircesine ensesinden yakalayıp kamaradan dışarı eşlik ederken, Lucia'nın hâlâ ağzı bir karış açıktı. Garreth toplantı salonuna kadar insanların kokusunu takip etti.

Oraya vardıklarında, Lucia hâlâ öfkeyle soluyordu. Fakat şimdi Garreth'in elinde ona karşı kozu vardı ve bunu kullanmaktan çekinmezdi. Lucia fark edilmek istemiyordu; Garreth onu açığa vurmakla tehdit etmişti. Ona sahip olmak için amansız davranırdı. Tıpkı Lucia'nın olabileceğini kanıtladığı kadar amansız.

Kapıda Lucia, "Bu iş bitmedi," diye fısıldadı sinirle.

"Ben de kendime bir senedir bunu söylüyorum." Lucia'yı çevirip yakaladı. Lucia onun göğsüne kuvvetle vurdu fakat Garreth kımıldamadı. "Ne zaman bana karşı en iyi davranışlarını sergiledin, biliyor musun? Ne zaman senden öpücükler alsam, onları hakkım olarak talep etsem. O zaman benim için eridin." Garreth onun yüzünü ellerinin arasına aldı, kendine çekerek dudaklarına yaklaştı.

Lucia birkaç saniyelik tereddütten sonra tıpkı Garreth'in anımsadığı gibi eridi. Bir şekilde geri çekilmeden önce dillerinin kısa

darbelerinin tadını çıkardı. "Bu gece olacaklardan bir tadımlık. Çünkü sana sahip *olacağım.*" *Bu fikre alışsın.*

Kapıyı açıp salona tedbirli bir şekilde göz atmak üzere Lucia'dan önce girdi. İçeride bilim insanı oldukları belli olan iki orta yaşlı adam duruyordu.

Kasıntı ineklerle tanışma toplantısı mı? Dişisi için yaptıklarının haddi hesabı yoktu.

21. Bölüm

MacRieve'in öpücüğünden dudakları kızarmış ve hâlâ şaşkın olan Lucia salona girdi; içerideki iki ölümlü erkek ona açık bir beğeniyle gözlerini dikti. Kendisini dikkatle incelemelerinden rahatsız olan Lucia, kulaklarının üzerindeki örgüleri kontrol etti.

İkili –cana yakın bir gülümsemesi ve solgun bir cildi olan uzun boylu, orta yaşlı bir erkek ile bir kısmı yatmayan saçlar ve kalın gözlüklü daha genç adam– kendilerini tanıtmak istiyor gibiydi fakat MacRieve'in saldırgan davranışları ve koyu renk güneş gözlüğü muhtemelen onları bundan vazgeçirmişti.

Sanki geminin düzenini biliyormuş gibi Lucia'yı bu salona yolundan hiç sapmadan yönlendirdikten sonra MacRieve, Lucia'nın kendisiyle birlikteyken hiç özgür iradesi olmadığını kesin bir şekilde kanıtlamıştı. Lucia son on iki aydır kaçmakta ve ona saldırmakta haklıydı. Yine yapardı ama önce yayını geri almalıydı. Aptalca bir şey yapmadan önce...

Geniş salonda bütün duvarlara yapıştırılmış solgun haritalar ve bitişikteki laboratuvar da henüz açılmamış, bilimsel malzemelerle dolu sandıklar vardı. Bazı sandalyeler, önde bir taburenin olduğu bir U şeklinde sıralanmıştı. Vınlayarak çalışan bir klima, serin hava ve küf kokusu yayıyordu.

İki geniş pencere, havanın yoğunlaşmasından buğulanmıştı ve önlerinde nakışlı perdeler vardı. Parlak ve neşeli kumaş, çay kahve köşesindeki masa örtüsüyle uyumluydu.

Lucia bir yere oturunca MacRieve de uzun bedeniyle onun yanındaki sandalyeye çöktü. Onu görmezden gelmeye kararlı olan Lucia etrafına bakındı, ilgisini kahve demliğinin üzerine yapıştırmış kâğıt çekti. Sevgiyle çizilmiş orman hayvanlarından bir kolajın altında, elyazısıyla bir liste vardı:

Amazon'a Dair Birkaç Bilgi!

Amazon Nehri, dünyanın tatlı suyunun %20'sine sahiptir. Hiçbir noktasından köprü geçmez. Nehrin ağızı, Thames Nehri'nin uzunluğundan daha geniştir. Amazon Havzası 7.500.000 kilometre karedir ve neredeyse Amerika Birleşik Devletleri kadar büyüktür.

Suyun derinliği, aralık ayından mayısa suların kabardığı mevsim ile hazirandan kasıma suların çekildiği mevsim arasında 12 metre yükselip alçalır. Havzanın bütün coğrafyası her altı ayda bir değişir. Her yıl akarsu kolları ortaya çıkıp kaybolur.

Yağmur ormanlarının %30-40 civarında kaybı, yağış miktarında düşüş yaratıp asla geri döndürülemeyecek, yer küreyi yok edecek bir döngü başlatacaktır. Amazon'un %16'sı şimdiden yok olmuş durumdadır...

Akarsu kolları ortaya çıkıp kayıp mı oluyordu? Yağmurlu mevsime daha yeni giriyorlardı. Efsanevi Rio Labyrinto'nun bir haritasını bulması bile pek mümkün değilken, akarsu kolları sürekli değişiyorsa harita ne kadar doğru olurdu?

Lucia okumayı tam bitirdiğinde uzun boylu bir yabancı içeri girdi. Simsiyah saçları, yeşim rengi gözleri ve bronz teniyle, mankenlerin yakışıklılığına sahipti, Latin GQ dergisinin sayfalarından koparılmış gibi görünüyordu. "Bu sandalye dolu mu, *querida*?" dedi, Lucia'yı hayran gözlerle süzerek.

MacRieve'in boğazından kısık bir hırlama çıktı. Lykae'nin yeni erkeğe saldıracığını sezen Lucia, derisinin altına kan oturduğuna emin oluncaya kadar gizlice kolunu çimdikledi.

MacRieve vazgeçmedi. Öldürücü bir bakışla kollarım kavuşturdu, arkasına yaslandı ve söz konusu sandalyenin üzerine kirli çizmesini attı. "Artık dolu."

Adam karşı çıkabilirmiş gibi gözlerini kısıtı fakat sonunda salonun diğer tarafındaki başka bir sandalyeyi seçti.

Bundan kısa bir süre sonra, Kaptan Travis elinde dumanı tüten bir kupa "kahve" ve arkasında güzel, genç bir kadınla birlikte kasıla kasıla içeri girdi. Açılış konuşması yapmadan sözüne başladı: "Bildiğiniz gibi ben kaptanınız, Wyatt Travis."

Sarhoş, paragöz kaptanımız. Başı dertte olduğu belli olan bir kadına yardım etmeyi reddetmiş bir kaptan. Gerçi bir şey de yapamazdı.

Umursamaz bir biçimde öndeki tabureye oturdu. MacRieve kadar uzun olmayabilirdi –çok az insan o kadar uzundu– ancak eski bir Amerikan futbolu oyuncusu gibi cüsseliydi. İçki sevgisi, yeni bir gelişme olmalıydı çünkü hâlâ deneyimli bir sporcu gibi yapıydı. "Ve *Contessa* benim gemim. Otuz üç metre uzunluğunda. Ormanın derinliklerinden bahsedelim." Salonun arka tarafında duran, duvar büyüklüğündeki bir nehir ve onun bilinen bütün kollarının haritasını işaret etti. Damarlara benziyorlardı... bir yağmur ormanı dolaşım sistemi. "Şu haritayı gittiğimiz yerlerle birlikte güncel tutacağım." Raptiyeler, kâğıdın bazı yerleri kopana kadar iz bırakmıştı. Görünüşe bakılırsa *Contessa*, havzada aşağı yukarı her yerde bulunmuş ve bulunduğu yerlere de defalarca gitmişti.

Travis kupasından büyük bir yudum almak için duraksadı, Lucia da bu fırsattan yararlanıp bir saç lülesinin altından MacRieve'e göz attı.

MacRieve şüpheli ve saldırgan görünüyor, Lucia'nın ilk tanıdığı adamdan çok farklıydı. Şimdi daha sertti, daha karanlık. *Benim yüzünden.* Lucia'nın dudakları hâlâ onun haşın, talepkâr öpüşünden

dolayı hassastı... bu da MacRieve'in bu akşam onunla ne yapmayı planladığının sürekli bir hatırlatıcısıydı.

Benimle seks yapmaya çalışacak. Bunun farkına tam olarak varmıştı. Hemen bu gece.

Döndüklerinde başına gelecekleri bilirken, bu toplantı boyunca nasıl oturacaktı ki? Lucia gergindi ve MacRieve'in onun gerginliğini hissedebildiğini biliyordu... çünkü Lucia da onunkini hissedebiliyordu.

Peki, MacRieve bunu denediğinde Lucia ne yapacaktı? Daha önce kıyafetlerini çıkarırken, MacRieve'in bakışları, sanki aklının alabileceği en güzel hediyeyi açıyormuş gibi keyifliydi.

Lucia şaşırtıcı şekilde, MacRieve'in emriyle soyunmayı *erotik* bularak tepki vermişti. Belki de bin seneyi aşkın zamandır bütün rakiplerini alt etmesi gerektiği için içten içe teslimiyetçi biriydi. MacRieve dışında bütün rakiplerini... *Deliriyor muyum?*

"Güneye, doğruca Amazon'un en ucuna yol alıyoruz," diye devam etti Travis, "sonra San Miguel ırmak kolundan saparak havzanın en uzak bölümlerinden birine gidiyoruz. Nehir daralınca kadar bütün gece motoru çalıştıracacağız." Susayan kaptan bir yudum daha aldı. "Bakir bölgelerin derinliklerine gittiğimiz için bu yolculuk, farklı birkaç bilim dalı için yapılıyor. Buradaki herkes farklı alanlarda çalışıyor, dolayısıyla doğrudan bir rekabet yok."

Yanındaki kadına doğru baştan savıcı bir el hareketi yaptı. "Bu benim aşçım."

Orta boylu, ela gözlü kadın en fazla on dokuz yaşında görünüyordu. "Merhaba, ben Izabel Carlotta Ambos," dedi kız, kendinden emin bir şekilde elini sallarken. Izabel biçimsiz bir bluz ve kemerle sıkıca tutturulmuş, bol bir pantolon giydiği halde alımlıydı. "Yemeklerinizi hazırlayacağım. Yaptığım *bife a cavalo* gerçekten *deliciosa*'dır ve mutfağı sürekli balıkla doldurursanız ben de masaya taze ziyafetler koymayı sürdürürüm."

MacRieve bu sözlerle canlandı.

"Bazılarınız ikizim Charlie'yle tanıştınız. Kendisi güverte tayfasıdır." Kardeşiyle aynı Brezilyalı aksan, aynı ela gözler.

Izabel ona gülümsedi ve Lucia da ona acılı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Ah, hayır, *erkeklerle dolu bir gemide tek iki kadın bizim kısmı*. Lucia'nın fazladan "ahbablara" ihtiyacı yoktu. Özellikle de kısa dönemli, *insan* olanlara.

Üstelik kızda Lucia'nın tam olarak anlayamadığı anormal bir şey vardı. Belki Izabel'in sülalesinde çok eskilerden biraz İrfanlık vardı. Belki de tamamen insandı ama üzerinde bir lanet geziyordu. *Bir şeylerde terslik* vardı.

"Evet, bu doğru," dedi kaptan. "Chuck benim sağ kolum. Onunla daha sonra tanışacaksınız." Kupasından bir yudum daha aldı. "Chuck ile Izabel, *Contessa*'da yeniler... yani bu yolculuk, uzun bir deneme sürecinin sonuncusu. Bir işi rezil ederlerse şikâyetinizi bana bildirin." Kaptanın Charlie'ye Chuck dışında bir şey demek konusunda kozmik bir beceriksizliği varmış gibi görünüyordu. "Şimdi, bazılarınız zaten tanışıyorsunuz ancak bu gemide bir tanıştırma turu yapmak gelenektir. Bize kim olduğunuzu, ne üzerinde çalıştığınızı ve neden burada olduğunuzu anlatın."

Açık tenli adam konuştu. "Sanırım ben başlayacağım." Doğu Yakası, üst tabaka aksanı vardı. "Ben Benjamin Rossiter, Cornell'de bir tıp doktoru ve kimyasal ekoloji alanında profesörüm. Eczacılıkta kullanışlı olabilecek bitkiler keşfetme umuduyla, kataloglanmamış bitkiler arıyorum." Tavırları rahat olsa da, mavi gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve üst dudağının üzerinde ter boncuk boncuk olmuştu. "Havzadaki tedavi edici bitkilerin sadece yüzde birini belirledik fakat bu yüzde bir, bütün tıbbi ürünlerimizin yüzde *yirmi beşini* oluşturuyor. Bu potansiyel akıl almaz boyutlarda." Bir avcunu kaldırıp onlara gülümsedi. "Ve sıkıntıdan boş boş bakmanıza neden olmamak için daha fazla konuşmayacağımı." *Adam zengin gibi* görünüyor. O halde böyle bir külistürde ne işi var?

Ardından konuşan, esmer yakışıklı oldu. "Ben Marcos Damião, São Paulo Üniversitesi sosyal antropoloji bölümü başkanayım."

Eğer Lucia, Izabel'in İrfan'la bir bağlantısı olduğundan şüpheleniyorduyorsa, Damião'nun bağlantısı olduğundan kesinlikle emindi.

"Uzmanlık alanım yerel Şamanizm ve henüz irtibata geçilmemiş kabileler aramak için buradayım."

MacRieve'in kolları hâlâ göğsünde kavuşturulmuş halde duruyordu. "İrtibata geçilmemişse öyle kalmak istemiyorlar mıdır?"

Lucia dirseğiyle onu sertçe dürttü ve MacRieve homurdandı.

Damião canlı, yeşil gözlerine ulaşmayan gergin bir gülümsemeyle baktı. "Birkaç büyük petrol şirketi boş olduğunu iddia ederek bu uzak bölgelere ihale teklifi veriyor, yani oradaki bütün kabilelerle ne olursa olsun irtibata geçilecek. Bu keşif seferinde benim hedefim, uzaktan onların fotoğrafını çekip varlıklarını kanıtlamak, bu da topraklarındaki bütün petrol araştırmalarını durdurur." Yanındaki saçları yatmayan adama elini salladı. "Dr. Schecter?"

"Evet, evet. Ben Dr. Clarence Schecter, Kaliforniya San Diego Üniversitesi'nden bir zoologum." Gözlüğünü çıkarıp gömleğinin ucuyla parlattı. "Benim araştırma alanım, telef edilmemiş sürüngen türleri."

Rossiter bir kaşını kaldırdı. "Telef edilmemiş mi?"

"Evet, insanlar avlandığında hayvanların en büyük olanlarını seçerler. Zamanla havuz küçülür. Yani ormanın ne kadar derinlerine girersek normalden daha büyük nehir türlerini görme şansı o kadar artar."

Herkesin ormanın derinliklerine gitme konuşmalarına bakılırsa Lucia onlardan düşündüğü kadar erken kurtulamayacaktı.

MacRieve dudaklarını büktü. "'Normalden büyük' ne anlama geliyor? Buradaki normal tam olarak küçük sayılmaz." MacRieve buraya bir daha hiç gelmeyeceğini umduğunu söylemişti. Daha önce havzada ne kadar kalmıştı? Ve neden?

Kaptan ona katıldı. "Ben her gün devasa hayvanlar görüyorum. Yemek tabağı büyüklüğünde, etli vücutları olan tarantulalar. Otuz santimlik akrepler. Altı metrelik timsahlar. Dev susamları, hatta yayın balıkları bile iki buçuk metre ediyordur."

"Ve timsah derken," dedi Dr. Schechter, kendini beğenmiş bir ses tonuyla, "kayman denen Güney Amerika timsah türünü kastettiğinizi varsayıyorum?"

Travis omuzlarını silkince Schechter konuştu. "Olay da bu. Başka bölgelerde kaymanların on iki metre uzunluğa ulaştıklarına dair fosil kayıtlarımız var. Fakat aşırı avlanıldılar. Medeniyetten yeterince uzaklaştığımızda ve istifade edeceğim ses dalgalarıyla yemleme teknikleriyle, en eski türleri belgeleyebileceğim."

Rossiter bir şeyin farkına vardığını gösteren bir ses çıkarırken, MacRieve "ses dalgası" kelimelerini öksürerek söyledi.

"Megafauna," dedi Rossiter. "Siz Meg'leri arıyorsunuz! Eğer bir kriptozoologsanız itiraf edin ve dalga geçilmesine hazırlanın."

Kriptozooloji. "Efsanevi" yaratıkların araştırılması. *En azından iki efsanevi varlığın olduğu bir salondalar. Ve haberleri bile yok.*

"Ben mi? Ben kriptozoolog değilim!" Schechter kıpkırmızı kesildi. "Yoksa *Barão da Borracha*'da olurdum."

Rossiter sızlanır, Izabel, kaptanın davranışlarındaki ani değişimi incelerken, Travis'in yüz ifadesi sertleşti.

"Bir dakika... ne dediniz?" diye sordu Lucia. Nix, *Barão da borracha*'ya dikkat et demişti. Kauçuk Baron bir birey değil, gemi miydi? "Niye böyle diyorsunuz?"

Schechter yanıtladı. "*Barão* ağzına kadar krizolarla doludur. Yani kriptozoologlarla. Kaptan Malaquí onları durgun ırmak kollarında 'iblisleri' ve 'biçim değiştirenleri' avlamaları için ormana götürür." Ardından ekledi: "Malaquí'yle açılan yolcular olduğunu duydum. Ama bazen... geri dönmüyorlar."

Lucia, Travis'in buna itiraz etmesini, bunun asılsız bir söylenti olduğunu söylemesini bekledi. Bunun yerine kaptan büyük bir yudum aldı.

Kaptana, "Bu gemi yakınlarda mı?" diye sordu.

"Ters yönde, kuzeye gitti," dedi Travis gergince. Mırıldanarak, "Tam da benim sevdiğim şekilde," diye ekledi.

Izabel başını Travis'e çevirdi ve kalın siyah örgüsü omzundan kaydı. Genç kadının kendisinden çok daha büyük ve dikkat çekecek derecede daha az ayık olan kaptana karşı gizli bir aşk beslediği belliydi. *Elindeki erkekle sana başarılar, Izabel. Not: Bu gemi ıskartaya çıkmışlarla dolu.*

"İblisleri nerede arıyorlar?" diye sordu MacRieve. "Hangi akarsuda?"

Schechter, "Iquitos'taki rehberim Rio Labyrinto veya öyle bir yerde olduğunu söyledi," diye cevap verdi.

Bundan bahsedilmesiyle birlikte Lucia gerildi ve MacRieve tabii ki bunu fark etti. Nasırlı elini Lucia'nın sırtına koydu. Bluzunun üstünden bile sıcak bir his bırakıyordu.

"Bu inandırıcılıktan uzak bir efsaneden başka bir şey değil," diye homurdandı kaptan, kupasının içine doğru. Ve bir anlığına Lucia onun yalan söylediğini düşündü.

Schechter, "Eh, muhtemelen öyle. Rehber bana gemiye bir tabut da yüklediklerini söylediği için bu bilgilerin hepsine kuşkuyla yaklaştım!" dedi.

Şimdi hem Lucia hem de MacRieve gerilmişti. *Bir vampir mi?* Bir asalak burada ne yapıyor olabilirdi ki? Nedense Lucia'nın akla Lothaire geldi. Geçen sene boyunca İrfan'ın her yerinde güç gösterileri yapıyordu...

"Sizin sıranız, Dr..." dedi Schechter ona, sesi kısarak.

"Ne? Ben mi? Ben Dr. *MacRieve*." Son kelimeyi zorla söyleyince kurtadamın dudakları kıvrıldı. "Louisiana Devlet Üniversitesi'nden."

Kahretsin, Nix onun uzmanlık alanı olarak ne söylemişti?
Travis'e göz attı. "Ve ben bir..."

Travis kaşlarını çatı. "Paleopatolog mu?"

Paleo ne? Lanet olsun sana, Nix!

Bu sefer Dr. Rossiter kaşlarını çatı. "Paleo mu? Canlı bir nehir havzasında fosil kaydını nasıl bulacaksınız?"

"Size söylemeyi çok isterdim ama bu bir meslek sırrı," dedi Lucia, zoraki bir gülümsemeyle.

"En azından bir patolog olarak bize hangi hastalıkları araştırdığınızı söyleyin," dedi Damião.

"Eğer Dr. Rossiter sizi sıkacağından korktuysa ben sizi uyutabilirim."

Schechter, MacRieve'e döndü. "Peki ya sizin alanınız nedir, Dr..."

MacRieve bir prens olduğu gerçeğine rağmen, "Bay MacRieve. Karım için güvenlik gücü olarak burada bulunuyorum. O hem güzel hem akıllı... ben kas gücüyüm," diye cevap verdi.

MacRieve'in ona karısı olarak hitap etmesiyle Lucia yine kaskatı kesildi. Bu kelimenin Lucia'nın canını ne kadar sıktığı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Schechter, "Niye herhangi birinin güvenliğe ihtiyacı olsun ki?" diye sordu.

"Latife mi ediyorsunuz?" diye sordu MacRieve. "Bilmiyor musunuz?" Travis'e kızgın bir bakış attı, ardından sadece, "Çünkü lanet Amazon'dayız," dedi.

22. Bölüm

Güneş batmaya, Lucia'nın içini kaygıyla doldurmaya başlamıştı. En son ne zaman gecenin çökmesini daha çok korkuyla beklediğini hatırlayamıyordu. Üstelik vampirlerle savaşmışlığı vardı!

Tekrar tekrar seçenekleri düşünüp taşınıyordu. Elediği tek fikir neydi? MacRieve'e gerçekleri anlatmak. Ona *bu gece* şöyle dursun, neden asla seks yapamayacaklarını açıklarsa hiç şüphesiz Lucia'ya okçuluk olmadan da yaşayabileceğini söylerdi... çünkü o, Lucia'yı korurdu.

Ve bu mantığı Lucia'nın üzerinde kullanırsa Lucia ondan nefret edebileceğini düşünüyordu.

Toplantı bitince Izabel odaya "doktorlar için" buz içinde bekletilmiş bir fıçıda *Iquiteña* birası getirdi. Fıçıyı yere koyduğunda bluzu açıldı ve Travis'in gözleri bir şahin gibi üzerine çevrildi. Sonra ortaya çıkan sutyeni gözüne ilişince kaşlarını çattı. Kaşlarını çatmak mı? Çoğu erkek keyiflenirdi.

Lucia içten içe omuzlarını silkerek -ölümlülerin kafasını kim anlayabilirdi ki?- salonun girişinden geçti. Kapı koluna uzanırken, kapının kalın ve sıkı sıkıya kapatılabilecek bir güvenlik barikadı olduğunu fark etti. Bir yağmur ormanı panik odası mı? İlginç...

Dışarı çıkınca en yakındaki küpeştede durdu, klimalı salondan sonra bunalıcı sıcaktan neredeyse soluğu kesiliyordu.

MacRieve bir bira kaptı, sonra Lucia'nın peşinden dışarı çıkıp küpeştede yanında durdu. Şişeyi işaretparmağını şişenin boğazına sararak tutuyordu. Bu da çok... *erkeksi*ydi. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, gözlüğünü bir cebe yerleştirerek.

"Kendi kamarama."

"Sana oraya kadar eşlik etmekten memnuniyet duyarım." Bir yudum alıp boştaki elini Lucia'nın beline koydu.

Oraya yaklaştıran her adım eziyetti. Lucia nefessiz kalmıştı, içini dehşet kaplamıştı. Neden geçmişte MacRieve'i reddedememişti? Bir parçası fısıldadı: *Reddedemediğin o değil... kendinsin.*

Lucia'nın yine MacRieve'e saldırması gerekecekti. Ama nasıl? Yayını nasıl alacaktı? *Ve ardından onu nasıl tekmeden indireceğim?*

Etraflarında yağmur ormanı uyanırken, MacRieve ile kendisi arasında sessizlik hâkimdi. Kurbağalar vıraklıyor, kulakları sağır eden bir kreşendoya ulaştıktan sonra tekrar sessizliğe gömülüyor, ardından bir kez daha sesleri yükseliyordu. Böcekler vızıldayıp cırlıyor, uluyan maymunlar keskin çığlıklar atıyordu.

MacRieve bir yudum daha bira içti. "Seks yapmaya ihtiyaç duyan bu kadar çok bilim insanıyla tanışmamıştım."

Lucia kendine engel olamayarak, "Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu.

MacRieve durup ona doğru eğildi, Lucia'yı zorla duvara doğru geriletti. Boştaki elini Lucia'nın başının üzerinde duvara yasladı. "Derinlere gidiyoruz gibi görünüyor. Nehrin *derinlerine* inmeliyiz. Ortak hedeflerimizi gerçekleştirenceye kadar bakır çalılıkları iyice, tekrar tekrar delip içine girmeliyiz."

MacRieve sırtınca Lucia onun dudaklarına baktı. Ardından gözlerine ve gülme çizgilerine. Her zamanki gibi bu iri, güçlü kaslı erkekten büyülenmişti ve geçmişini merak ediyordu. Sadece ona bakarak, ölümsüzlüğünde donup kalmadan önceki günlerde güneşin altında güldüğünü anlayabiliyordu.

Bir yudum daha. Lucia'yı kamarasına götürmeden önce birasını bitirmeyi mi bekliyordu yoksa günbatımının tadını mı çıkarıyordu? "O doktorlar zekâdan çok saçmalıkla dolu. Buranın ne kadar riskli olduğu hakkında hiçbir fikirleri yok."

"Amazon'la ilgili bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Maalesef Yeşil Cehennem'i yakından tanıyorum." Kafası hâlâ meşgul olsa da biraz yumuşamışa benziyordu. "Klan, İskoçya'dan ayrılmak istediğinde, Amazon Havzası önerilen yerleşim seçeneklerinden biriydi. Koşmak için yığınla alan var ve bazı bölgelerde binlerce kilometre boyunca insan yok. Kulağa mükemmel geliyordu."

"Ama değil miydi?"

"Buraya geldim ve Amazon'un ölümsüzleri bile öldürebileceğini öğrendim. Hangi canı aldığı umurunda değil ve hangisini seçerse seçsin, onu çekip alacak kadar da güçlü." Lucia'nın gözlerine baktı. "Ölümcül olabilir... bizim için bile." Bir anı yüzünden kaşları çatıldı.

Sevdiği birisini mi kaybetmişti? Ya da bir sevgiliyi? İçinde kıskançlığın kabarması Lucia'yı irkiltti. Bu göğün altında bir başkasını mı öpmüştü? Gözleri, MacRieve'in dudaklarına kayd.

"Yine yapıyorsun, Lousha."

"Neyi?"

"Seni öpmemi istiyormuşsun gibi bakıyorsun."

Lucia kızardı. O kadar mı belliydi? "Hayal kurmaya devam et, kurtadam."

"Sürekli kuruyorum."

Lucia çabucak konuya dönerek, "Burada grubundan birini mi kaybettin?" diye sordu.

"Hayır, tek başıma geldim." Lucia'nın soru sorar gibi bakması karşısında, "Bir çeşit kefaret sanırım. Artık önemsiz bir konu..." dedi. Sesi kısıldı, gözleri Lucia'nın yüzünden ayrılıp nehri taradı. Vücudu gerildi, yüzü sertleşti ve gözlerinin irisleri açık mavi titreşti.

MacRieve sanki sadece Lucia'yı tehdit etmiş bir şeyi öldürmemiş, canının iyice yanmasını sağlarmış gibi saf bir kinle uzaklara

baktı. Lucia ilk kez olmayarak, *Tanrılar bana zarar vermeye niyetli bütün varlıkların yardımcı olsun*, diye düşündü.

MacRieve, "İzlendiğimiz hissine kapılıyor musun?" diye sordu.

Kapılıyordu. MacRieve artık onunla birlikte gemide olduğu için bu hissin kaybolacağını düşünmüştü ama yakınlarda kesinlikle boğucu bir varlık seziyordu.

MacRieve tekrar ona dönüp yüzünü inceledi ve "Evet, ben de. Senin izini süreceğim birini tanıyor musun?" dedi.

Cruach'ın Ölüm Tarikatı'nda Lucia'yı durdurmak için her şeyi yapabilecek müritleri vardı fakat genellikle insandılar ve onlara izini kaybettirmek kolaydı. "Aslında evet," diye cevapladı Lucia yumuşakça ve MacRieve ilgiyle ona doğru eğildi. "Hayır diye bir cevap kabul etmeyen bir Lykae beni gizlice takip ediyor."

MacRieve kısık gözlerle geri çekildi. "Belki gizlice takip ettiği dışıdan gerçek bir 'hayır' kelimesi çıktığını duysa ondan vazgeçerdi."

Bununla birlikte Lucia'yı kamarasına götürmeye başladı. "Peki, bana neden Rio Labyrinto'dan bahsedildiğinde gerildiğini anlatmak ister misin? Ve tahminimde yanılmıyorsam *Barão da Borracha* ve Kaptan Malaquí'den bahsedilmesi de seni gülümsemeye ikna edemedi."

Lucia omuzlarını silkti. "İstediğin gibi varsayımda bulunabilirsin."

MacRieve kapıda, "En azından bana şunu söyle... Damião'da bir şeyler sezdin mi?" dedi.

Lucia sessizce yanıtladı. "O bir İrfanlı."

"Evet ama ne tür bir yaratık olduğunu bilmiyorum. Öğrenmek niyetindeyim. Burada kal, Lousha. Ve döndüğümde birtakım soruları cevaplamaya hazır ol. Yayını bir daha görmek istiyorsan tabii." Eliyle hafifçe çantaya vurdu.

Onunla yalnız kalmaktan neredeyse midesi bulanıncaya kadar tedirginlik duymuşken şimdi MacRieve çıkıp gidiyor muydu? *Hem de yayımla birlikte mi?* "Sen... gidiyor musun?" Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi mi çıkmıştı?

MacRieve sırtıp uzun gövdesini kapı çerçevesine yasladı. "Seninle ilgilenmek için on beş dakika sonra döneceğim, güzellik. O kadar bekleyebilir misin?"

"Ben hiç... Ben asla..." Lucia sakinleşmek için nefesini içine çekerek, "Öyleyse yayımı bırak," dedi.

"Hayatta olmaz," dedi MacRieve omzunun üstünden.

MacRieve gidince Lucia boğucu kamarada çalkantılı duygular içinde volta attı. Karanlıkta görebildiği halde başucundaki lambayı yakıp odanın içini hafifçe aydınlattı. Güneş ışığının içeriye dolmasının getirdiği avantaj olmadan, oda daha küçük -neredeyse rahat- görünüyordu.

MacRieve burayı benimle paylaşmak niyetinde.

Tekrar Nix'i aramak için telefonu aldı ve Regin'den bir mesaj daha geldiğini gördü. *MüthişReg: Bu gece cadılarla uçuyoruz. Eminim burada olmak isterdin! EZİK!*

Lucia gerçekten de orada olmak istiyordu... MacRieve'den uzakta, onun neden olduğu hislerden uzakta. Lucia'nın yıkımının anahtarı oydu ve yüzyıllardır mahvolmaya en çok şimdi yaklaşmıştı.

Fakat MacRieve onu seks yapmaya zorlamazdı. Lucia onun hakkında bu kadarını biliyordu. Tabii kendisi karşı koyabilirse... Bu düşünce ona biraz kontrol duygusu verdi. *Evet, bunu kontrol edebilirim.*

Nix'ten bilgi almayı istiyordu ve öfkesini çıkarma ihtiyacıyla, kâhinin telefon numarasını tuşladı. Şaşırtıcı bir şekilde Nix cevap verdi.

Lucia hiç zaman kaybetmedi. "Benim için nasıl Lucia MacRieve olarak rezervasyon yaptırabildin?"

Nix bilgiç bir ses tonuyla, "İnsanlarla iş yaparken bir soyadı vermelisin. Gerçek adın yerine MacRieve'i tercih edeceğini düşündüm. Lucia av Cruach," dedi.

Cruach'm Lucia'sı. Bu -Cruach'm malı, onun bir uzantısı olarak- Lucia'nın kimliği olmuştu. "Ne zamandır biliyordun?" Lucia bunu

kimseye söylememişti ancak Nix'in bildiğinden daima şüphelenmişti. Yine de Cruach'a Lucia'nın *kocas*ı dediğini duymak bir şok olmuştu.

"Ondan kaçmak için atladığın geceden beri."

Çok uzun zaman önce... "Nix, ölümlülerin içindeki takma adım her zaman Lucia Okçu oldu. Bu isim benim kredi kartlarımda, ehliyetimde var."

Nix kafası karışmış gibi konuşarak, "Ama... ama MacRieve daha *komik*," dedi.

"Peki ya paleopatoloğ'a ne demeli? Ben paleo olan türünü bırak, patolojiyle ilgili ne bilirim ki?"

"Sen bazı hastalıklar kadar çok varlık öldürdün," dedi Nix, neşeli bir sesle. "Kalpten vurulmuşsa suçlanacak kişi sensin."

"Seni vuracağım."

"Bu kulağ'a hiç de sabırlı ya da akli başında gibi gelmiyor, Lucia."

"Peki ya MacRieve? Beni onun burada olacağı konusunda uyayabilirdin."

"Ah, orada mı? Acaba zamanında gitseydin onu kaırır mıydın? Belki de ona *ihtiyacın* vardır."

"Okçuluğumdan da mı çok? Ayrıca tam da Cruach'la yüzleşmeden önce mi?"

"Biraz kendini dizginlemen gerekecek."

"Bu gülünç oldu, Nix. En dizginsiz Valkyrie bana bununla ilgili vaaz veriyor. Bana ne aradığımı söyle yeter, böylece ben de... ne bileyim... bulduğumda o olduğunu anlayabilirim mesela!"

Nix nihayet konuşmadan önce etki yaratmak için birkaç saniye sessizliğe gömüldü. "Sen hiç... *dieumort* terimini duydun mu?"

"Bu bir şaka mı?"

"İyi tahmin ama terimin tanrı öldüren anlamına geldiğine inanıyorum."

Lucia gözlerini devirdi. "Onun ne olduğunu gayet farkındayım!"

"Bütün dikkatleri üzerimden çektin." İç çekti. "Sana çoktan söylemiştim, değil mi?"

"Regin'le birlikte yıllardır bir dieumort arıyoruz! Bir tanesini ortaya çıkarmak için son on iki aydır kendimi paralıyorum." Sonra Lucia nefesini tuttu. "O burada demek," diye mırıldandı, içinde bir heyecan yükselerek.

"Hı-hı. Bunlar nadirdir –Amphitrite'nin gözyaşları kadar nadirdir– ama Rio Labyrinto'da bir dieumort var."

Bir tanrı öldüren gerçekten var ve Nix nerede olduğunu biliyor! "Bir ok mu?"

"Hangi biçimde olduğunu bilmiyorum," dedi Nix. "Ama onunla Cruach'ı halledebileceğimizi düşündüm."

"Cruach'ı *halletmek* mi? Yani sonsuza dek yok etmek gibi mi?" Lucia telefona sımsıkı yapıştı.

"Sonsuza dek, ilelebet. Ne yazık ki tanrılar, en azından iletişim halinde olduklarını bu plana karşı. Hiçbir bilginin, silahın –ya da *başka şeyin*– gün yüzüne çıkmasını istemiyorlar. Cruach'la baş etmeyi tercih edeceklerini düşünüyorlar. Bu bir hata," dedi Nix basitçe. "Nasıl olursa olsun, seni durdurmak için Ölüm Tarikatı'ndan daha fazlası gelecek. Ölümsüz suikastçılar ve paralı askerler muhtemelen çoktan gönderilmiştir. Ve bu kez tanrıların temsilcileri olacaklar."

Yani bir tanesini öldürmek, ilahi güç tarafından cezalandırılabilir bir şeydi. "O tanrılar, Cruach'la nasıl 'baş edeceklermiş'?" *Benim başarısız olma ihtimalime karşı.*

"Senden kocacığına dönüp onu bir süreliğine tatmin etmeni, onlar Cruach'ı yok etmenin bir yolunu bulurken senin onu oyala-manı bekliyorlar."

Lucia neredeyse kusacaktı. *Onu tatmin etmek mi? Ölürdü daha iyi. Dişlerinin arasından dökülen kan, kurtçuklar ve kıyım...*

Nix sözüne devam etti: "Görüyorsun ya, kıyamet çoktan başladı. Şimdiye kadar Mahşer'in birazcığını gördük. Hâlâ düzeltilebilir durumda ama uzun süreliğine değil. Tik tak."

"Nasıl başlamış olabilir? O serbest değil." Cruach şimdiden serbest olsaydı o zaman bu iş çoktan bitmiş olurdu. Yalnızca hapishanesinin

içinde, ininde ona zarar verilebilir... ya da öldürülebilirdi. Sadece orada fiziksel biçim alıyordu. "Kaçmak üzere olsaydı bilirdim." *Daima biliyorum.* Rüyaları, esrarengiz derecede doğru haberciler olduklarını kanıtlamışlardı.

"Henüz serbest değil ama müritlerinden bir süredir yardım alıyor."

Kötülüğüyle ün salmış Ölüm Tarikatı ona tapıyordu, üyeler kendilerine Cromit adını vermişlerdi. Cruach'ın işaretini –onun sarmal, eğri büğrü boynuzları şeklinde bir sembol– dövme yaptırmış, cüppeli kılıç ustalarıydılar.

"Tarikat büyüdü," dedi Nix "ve dirilebilmesi için onu daha da güçlü kılmak üzere, sürekli adına kurban veriyorlar."

Lucia'nın içini buz gibi bir korku kapladı. Tanrılar kendilerine tapılmasıyla güç elde ederlerdi... Lucia, tarikatın peşinden gelmesiyle baş edebilirdi ancak onların tüyler ürpertici ayinlerini durduramazdı. "Başka ne var, Nix?"

"Açıkçası tek bildiğim dieumort'un Rio Labyrinto'da olduğu."

"Nehri nasıl bulacağım?"

"İhtiyacın olan her şey o teknede."

"Nix, bana daha fazlasını anlatmalısın!" diye bağırdı Lucia. "Niye bilgiyi hep parça parça veriyorsun?"

"Ben bir kâhinim. Biz bunu yaparız," diye cevapladı. "Şimdi, yine parazit sesi taklidi yapmam mı gerekecek?" *Çat.*

Lucia küçük kamarada yine volta attı, öğrendiği –ve öğrenmediği– şeyler karşısında afallamıştı. Boşuna zaman mı kaybediyordu? Hem Nix'in akli başında mıydı ki? Kâhin son birkaç aydır zihinsel olarak gelişme gösteriyordu fakat yine de ciddi düşüşler yaşamıştı. Antik Babilce dışında hiçbir dili konuşmadığı ay veya kendisine sadece *P!nk* diye hitap edildiğinde cevap verdiği haftalarda olduğu gibi.

Lucia ağzı açık halde uydu telefonuna bakarken, MüthişReg'den bir mesaj daha geldi: *Şaka yaptım. Sen ezik değilsin. Seninle orada olmalıydım. Seni biraz özledim.*

Lucia'nın kaşları çatıldı. *Ben de seni biraz özledim.*

Volta atmaya devam etti... Bir boncuk ter alnından kaydı. Lucia onu sildi ama bir tane daha belirdi. Kendini kirli hissediyordu ve bacakları daha önce nehir suyuyla ıslandığı için hâlâ yapış yapıştı.

Ani bir karar alarak sırt çantasından banyo malzemelerini aldı, sonra da banyoya koştu. Aceleyle soyunup küçük duş teknesine atladı. Suyun basıncı sıfırdı, sıcaklığı ılıktan biraz daha düşüktü fakat vücudunu temizleyip saçlarını yıkaması için yeterliydi.

Tekrar giyindikten sonra yatağın kenarına oturdu ama aynı hızda telefonundaki saate göz atarak biraz daha volta atmak üzere ayağa fırladı. MacRieve şimdiye kadar dönmüş olmalıydı. Ne yapıyordu ki?

Odayı geçip balkona gitti ve nehre baktı. *Contessa* istikrarlı bir süratle ilerliyordu ve görünüşe göre bütün gece motorlarını çalıştıracaktı.

Su, Mississippi'ninki gibi bulanıktı, hava New Orleans'taki yazlar gibi boğucuydu. Daha yeni serin bir duş almış olsa da, teni çoktan ısınmıştı. Saçlarını dolayarak kaldırıp ensesini ovdu.

MacRieve'i bu kadar geciktiren neydi? Lucia, İskoç'un yakınlığının aşırı derecede farkında olduğu için aynı zamanda yokluğunu da şiddetli bir biçimde hissediyordu.

MacRieve ona soruları olduğunu söylemişti. Lucia'nın da ona soruları vardı. *Tacını kaybetmek nasıl bir duyguydu?* MacRieve'in ağabeyini sevdiğini ve dönmesine aşırı sevindiğini biliyordu fakat bütün Lykae'lerin kralından yeniden Karanlık Prenslige dönmek onu etkilemiş olmalıydı.

Dolunay varken bana saldırmaktan kendini nasıl alıkoydun? Lucia, MacRieve'in katlanmak zorunda kaldığını tahmin ettiği bunaltıcı şehveti gidermesi için kendisine başka kadınların getirildiğinden korkmuştu. Peki, onu şimdi saldırmaktan ne alıkoyacaktı? On gün sonra dolunay çıkacaktı.

Ama esasen, *Geçen sen hiç benden vazgeçmeyi düşündüğün oldu mu?* diye sormak istiyordu.

Lucia aşağıya baktı, fırl fırl dönen küçük girdaplardan neredeyse hipnotize olmuştu. *Suya bakıyorum... anılar su yüzüne çıkıyor.* Nix'le, Cruach hakkında yaptığı bütün konuşmalar, Lucia'yı hatırlamaya zorluyordu. O zamanlar ne kadar da saftı, geleceği ne kadar da parlaktı.

On altı yaşındayken Valhalla'nın ölümsüz düzleminde hayatının ne kadar güzel olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Zamanının çoğunu düzlemin çıkış portalında geçiriyor, oradan ayrılmanın özlemini çekiyordu. Valhalla'yı sıkıcı buluyordu.

Şimdi oranın sislerle kaplı, güzellik ve sonsuz huzurla dolu bir ülke olduğunu biliyordu.

Fakat dışarıdaki dünya çok açık, çok keskin, çok heyecanlıydı. Lucia sırtüstü yatıp oturduğu yüksek yerden ancak güçbela görebildiği parlak yıldızları izlemek istemişti. Macerayı, en çok da *romantizmi* arzulamıştı. Kendi yuvasının ve ailesinin olmasını istemişti... bir koca ve eninde sonunda bir düzine çocuk.

Valkyrie görevleriyle, katletmeyi ve savaşlarda çarpışmayı seçen üvey kız kardeşleri ilgilenebilirdi. Lucia ölümle hiç ilgilenmiyordu.

Lucia *sevgi* istemişti...

Bir gece portalın diğer tarafında bir yabancı belirmişti. Bir adam... sanki Lucia onu büyüyle çağırılmış gibi, bir rüya gibi öylece orada duruyordu. Kıvrırcık parlak saçları ve Lucia'nın kısaca ama uzaktan görebildiği bulutsuz gündüz vakti göklerinin renginde mavi gözleri vardı. Bu adamın melek gibi görüntüsü kadar ilgi uyandıran başka hiçbir şeyle karşılaşmamıştı.

"Adım nedir, güzel Valkyrie?" diye sordu adam.

"Ben Bakire Lucia. Seninki ne?"

"Bana Crom derler. Ben senin yakında evleneceğin adamım."

Lucia keyifle güldü. "Öyle misiniz, bayım?"

"Seni şatomun hanımı yapacağım. Ve seni hediyelere ve aşka boğacağım."

"Hediyeleri gerçekten severim."

Regin onu akşam yemeğine çağırınca kadar flört ettiler. Genç Valkyrie'ler olarak hâlâ yemek yemeye ihtiyaçları vardı, tam olarak büyü-yüp ölümsüzlüklerinde donuncaya kadar ölümlüydüler. Lucia omzunun üstünden çabucak bir bakış attıktan sonra ona, "Gitmem lazım ama beni tekrar görmek için geri dönecek misin?" dedi.

"Yarın gece burada olacağım, seni sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi adam. "Ve ondan sonraki gece ve ondan sonraki. Sen benimle evlenmeyi kabul edinceye kadar..."

Bu, onun tuttuğu tek sözü olmuştu.

Kamaranın kapısı açıldı.

23. Bölüm

Garreth onu balkonda buldu. Lucia'nın ince omuzları derhal kaskatı kesildi.

Yanma doğru giderken yeniden Lucia'nın sonunda koruması altında olmasından memnuniyet duydu. Peşinden o kadar uzun süre koşmuştu ki buna inanmakta zorlanıyordu.

Bu gece onu gözünün önünden ayırmak istememişti fakat İçgüdü'sü, eşinin tehlikede olduğu haykırıp duruyordu.

Ne kadar tehlikede olduğunu daha yeni tasdik etmişti.

Dışarıda ona katılarak kollarını parmaklıklara dayayıp gece manzarasına baktı. Her taraflarını kuşatan sık ormanla, bir kanyonda bile olabilirlerdi... yeşil duvarlı bir kanyonda. Alçak fırtına bulutları geri dönmüş, yoğunlaşıyor, klostrofobi duygusunu artırıyorlardı.

Burayı nasıl da hatırlıyordu. Unutmayı nasıl da istemişti.

Nihayet Lucia sevimli yüzünün rengi atmış, yüz ifadesi gergin bir halde ona döndü.

"En son ne zaman uyudun?" diye sordu Garreth. Yorucu bir seneden sonra kendini berbat hissediyordu. Lucia'nın nasıl hissettiğini ya da kendini nasıl bu kadar zorladığını hayal bile edemiyordu.

"Sanırım bir hafta önce." Ölümsüzler uyumadan kolayca birkaç gün geçirebilirlerdi ama bir hafta zordu. Garreth bunu iyi biliyordu... yaklaşık on iki gündür ayakta idi.

Lucia duş almış ve saçlarını yıkamıştı. Şimdi hafiften tatlı, yasemin gibi kokuyordu. "Bensiz mi duş alıyorsun, Valkyrie? Bu gece, *bunun* olacağı son gece." Ve yine tamamen giyinmişti. "Birkaç giysinin beni hedefimden uzaklaştıracağını mı sanıyorsun?"

"Seni üzerimde kısacık iç çamaşırlarımla bekleyeceğimi sanmıyorum."

"Belki *henüz* değil." Lucia karşı çıkamadan, "Ne tür bir görevde olursan ol, bana anlatmalısın. Çünkü takip ediliyorsun. Her neyle 'ilgilenmen' gerekiyorsa, oldukça çok sayıda İrfanlı senin ona ulaşmanı istemiyormuş gibi görünüyor. Bu yüzden de artık sorularımı cevaplama vaktin geldi," dedi.

"Unut gitsin, MacRieve."

"Tehlikede olduğunu görmezden mi geleceksin?"

"*Sen* öyle dediğin için mi? Ah, bekle, bunu toplantıda nasıl dile getirmiştin? Amazon'da olduğumuz için tehlikedeyiz. Vay be, o kadar kesin yani? Cidden, kendimi... *alçak Amazon'dan* korusam iyi olur."

"Lousha, daha bugün Iquitos'ta iki iblis suikastçıyı öldürdüm... yanından koşarak geçmek üzere olduğun bir ara sokakta kılıçlarını çekmişlerdi." Garreth kasabada yapmak zorunda kaldığı bütün o kelle uçurmalar yüzünden bu tekneyi neredeyse kaçıyordu.

"O zaman nehirde olmam daha da iyi."

Garreth sertçe güldü. "Pek sayılmaz. Görüyorsun ya, seni karşıma çıkan ilk fırsatta tekneden zorla indireceğim."

"*Ne?*" Lucia kendini sakinleştirmek için gözle görülür bir çaba sarf ederek, "MacRieve, bu konuda makul olalım. Gemideki hangi tehdit senin böyle davranmana neden oluyor?" dedi.

"Birincisi, Dr. Clarence Ogilvie Schecter var..."

Lucia onu durdurmak için bir elini kaldırdı. "Göbek adını nereden biliyorsun?"

Garreth omuzlarını kaldırınca Lucia'nın yüzü, durumu kavramaya başlamasıyla aydınlandı. "Şaka yapıyor olmalısın. Eşyalarını mı karıştırdın?"

Garreth onu korumak için bunu da yapardı, daha fazlasını da. "Evet, onlar yukarıda bira içerken." İçerideki yatağa dönerek hem kendini hem de çantayı üzerine bıraktı. "Mahremiyet ihlallerim arasında kendini ayrı tutulmuş gibi hissetmeni istemedim." Lucia sertçe bakınca devam etti: "Ben bir Lykae'yim... meraklanırsam araştırmam. Biz öyle yaparız. Her neyse, sevgili Schechter bize megafauna'yı incelemediğini söylemişti ya?"

"İnceliyor mu?"

"Ah, evet. Lanet bir megakayman arıyor."

"O nedir ve benimle ne alakası var?"

"Schechter, bu külüstür eski gemiyle dört tonluk bir kaymanı tuzağa düşürmeyi planlıyor... sadece belgelemeyi değil. Şu 'ses dalgası yem' -ki lanet şeyin patenti henüz alınmamış- ve senin pırıldayan kız kardeşini bile mutlu edecek kadar sakinleştiricisi var."

"İşte bunu bilmek iyi oldu," dedi Lucia, çenesine dokunarak. "Ama hâlâ beni endişelendirmeye yetmiyor."

"Ah, ama Rossiter'a ne demeli? Tedavi bulmaya çalıştığını söylüyor ama sadece bir tanesiyle ilgileniyor... Ölümcül Uykusuzluk Sendromu'yla."

"O ne?"

"Raporlarından anlayabildiğim kadarıyla, bu aşırı derecede seyrek görülen, genetik bir hastalık. "Temel olarak, uyuma kabiliyetini kaybediyorsun. Sonunda ölünceye kadar uyanık kalıyorsun."

"Bunun benimle ne alakası var?"

"Doktor Rossiter bunu araştırıyor... çünkü bundan dolayı ölüyor. Dolayısıyla kaybedecek hiçbir şeyi olmaksızın burada. İpsiz sapsızın biri, bu hastalığın şifasını taşıdığına inandığı bir orkideyi arıyor."

"Birincisi, zaten her zaman böyle bitkiler orkide değil midir? Ve ikincisi... Ne olmuş yani?"

"Yani ölümsüzlüğün var olduğunu keşfetse ne yapar sanıyorsun? Bizim potansiyel olarak sonsuza dek yaşayabildiğimizi saptasa... ya da benim onu muhtemelen ölümsüz *yapabileceğini*?" Tabii Garreth

bunu asla yapmazdı. İrfan'daki bütün türler arasında, Lykae'ler diğerlerini –harap edici yan etkileri yüzünden– en az dönüştürenlerdi.

"Peki ya Damiāno?"

"Üzerinde oynanmış tıbbi kayıtları var. Kesinlikle insan değil."

"Öyleyse ne?"

"Belki de bir biçim değiştiren veya büyücü? Ya da iblis? Şamanizmle ilgileniyorsa tek bildiğimiz kabile büyücüsü bile olabileceği."

"Neden burada bulunduğu konusunda yalan söylediğini mi düşünüyorsun?"

"Gerçek amacının ne olduğunu bilmiyorum... ama gerçekten petrol şirketlerini durdurmaksa o zaman zaten izleniyoruz demektir. Nehirde yol alan, amatör telsiz ve uydu telefonlarını tarayan paralı askerleri var. Havza çapında bir istihbarat ağı. İletişime geçilmemiş herhangi bir kabile onlara *milyarlara* mal olur. Kimse gördüğünü ihbar etmeyecek," dedi. "Lousha, üçü de bunun riskli olduğunu biliyor. Bu yüzden böyle boktan bir teknedeler, doların hükmettiği sarhoş bir kaptan tutuyorlar. Yani bana gemide kalmama izin vermem için çok iyi bir neden göstermediğin sürece..."

"İzin vermek mi?"

"Evet. Amazon'la ilgili ikinci ders ne? Burada güçlü olan haklıdır."

"Bu gemide olmak zorundayım. Özellikle bunda." Garreth'in taviz vermeyen ifadesi karşısında ekledi: "Bunun benim ve seninle ilgisi yok. Bu çok ama çok daha büyük bir şey. Dünyanın sonu büyüklüğünde bir şey."

"O zaman anlat bana," dedi MacRieve, "ben de sana yardım edeyim."

Lucia başka yolunu bulamayınca bir kısmını açıklamaya karar verdi. "Tamam, bir anlaşma yapalım. Gizli kimliğimi açıklamayacaksn ve artık bana soyunma emri vermek yok..."

"Ki buna bayılmış ve tahrik olmuşsun."

"Bilmek istiyor musun istemiyor musun?"

MacRieve avuçlarını kaldırdı. "Kabul ve kabul."

"Ve seks yapmayacağız."

"Kabul *etmiyorum*. Sanki elinde pazarlık etme gücün varmış gibi davranıyorsun... seni zorla bu gemiden indirebilirim."

"Beni köşeye sıkıştırma, MacRieve. Makul olmaya çaballıyor olabilirim ama köşeye sıkıştığımda neler yapabileceğime dair hiçbir fikrin yok."

"Ah ama insanların dikkatini çekmeden ne yapabilirsin ki? Yarın sabah gitmiş olacağız."

"Pekâlâ! Sana anlatacağım," dedi Lucia, yeniden volta atmaya başlayarak. "Eminim Nix'le tanışmışsındır."

"Ah, Valkyrie zindanına kapatılmışken mi? Sen beni pusuya düşürdükten sonra?"

Lucia dudaklarını büktü.

"Devam et o zaman."

Daha bir gün önce benimle iletişime geçti, bana dünyanın kıyametin eşiğinde olduğunu söyledi. Rio Labyrinto'yu bulmam gerekiyordu. Kurtuluşumuzun yanıtı nehirdeydi. Ve sen sormadan söyleyeyim, daha fazlasını bilmiyorum. Nix detayları paylaşıyor. Onun nasıl olduğunu bilmezsin."

"Bilmez miyim? Neden tam olarak saat üçte Iquitos'ta olmam gerektiğini bana söylemedi. Tek dediği, 'Eşini görmek istiyor musun, istemiyor musun, kurtadam?' oldu."

"Buraya o yüzden bu kadar hızlı geldin!" *Alçak!* "Hayır, Nix bunu yapmaz."

"İkimiz de yapacağını ve yaptığını biliyoruz."

Nix, Lucia ile MacRieve'in buluşmasını *planlamıştı*. Kâhin, MacRieve'e bir iyilik yapmıştı. Neden? Nix deli olabilirdi ama kurnaz da olabiliyordu.

Rahatsız edici bir kuşku, son birkaç aydır Lucia'nın içinde büyüyordu. Üç bin yaşındaki kâhin, insanlara yakında bir tanrıça olacağını söylemeye başlamıştı. Ve bu sadece çılgınca bir düşünce değildi... gerçekten bir olasılıktı.

Nix, tanrılardan doğmuş ve gerekli yaşa ulaşmıştı... kadim yaşa. Ama daha da önemlisi, ömür boyu süren ve ibadet olarak ikiye katlanan sadakatleri biriktiriyordu.

Eğer tanrılar elde ettikleri mürit sayısından güç alıyorlarsa o zaman Nix gittikçe daha güçlü hale geliyordu. İşte Nix'e iyilik borcu olan, yardımı için ona kalan ölümsüz hayatı boyunca her gün teşekkür edecek bir başka varlık Garreth MacRieve karşısında duruyordu. Bir dua gibi. İnsanlar Tanrı'ya şükrediyor olabilirlerdi... MacRieve, Nix'e edecekti.

Bir tanrıça olarak Zırdeli Nix mi? Lucia onun iyiliksever bir tanrıça olup olmayacağını merak etti.

"Kâhine kızma," dedi MacRieve. "Bana yardım etmeseydi de ben zaten seni eninde sonunda yakalardım."

"Kendine güvenli konuşuyorsun. Daha önce niye böyle konuşmadığını merak etmeme neden oluyor."

"Cebimde daha oynamadığım bir asım vardı." Lucia onu bu konuda sorgulayamadan MacRieve, "Peki, Nix sana Rio Labyrinto'ya giden yol için bir harita vermiş olabilir mi?" diye sordu.

Lucia başını iki yana salladı. "İhtiyacım olan her şeyin bu gemide olduğunu söyledi."

"Demek öyle?" diye yanıtladı MacRieve düşünceli bir şekilde. "Öyleyse bana ihtiyacın olduğunu kastetmiş olmalı."

"Nereden çıkarıyorsun?"

"Çünkü ben oraya gittim."

24. Bölüm

“A ma kimse Rio Labyrinto’dan sağ çıkmıyor,” dedi Lucia. Garreth çenesini kaldırdı. “Benim dışımda kimse.”

Lucia’nın gözleri kocaman açıldı. “O zaman bana nehri anlat! Nerede?”

“Önce sen bana kıyametle ilgili başka ne bildiğini anlat. Yoksa benden tek kelime daha duyamayacağını biliyorsun.” Bu doğru değildi. Lucia ona cilve yapsaydı, Garreth muhtemelen onun elinde oyuncak olurdu.

Lucia volta atarak dolgun alt dudağını ısırdı... Garreth’in dişlerinin arasına alıp kemirmek istediği dudağını. Lucia nefesini bıraktıktan sonra, “Sen hiç tanrı... *Crom Cruach*’ı duydun mu?” diye sordu.

Duymuştu. Ancak Lucia’nın adını söyleme şekli ve gözlerindeki hüznün Garreth’m ensesindeki tüyleri kaldırmıştı. “Belki bazı parça parça masallardan,” diye yalan söyledi. “Hatırlayamıyorum.”

Lucia ona inanıp inanmayacağını bilmediğini gösteren bir ifadeyle baktı.

“Tanrılar pek benim ilgi alanıma girmiyor. Ragbi? İşte *ona* dikkatimi veririm.”

Lucia tereddüt ettikten sonra devam etti. “O iliklerine kadar kötü biri. Temel gücü, insanların kimi seviyorlarsa onları deli gibi kurban etme ihtiyacı duymalarına neden olmak. Ama şimdi bu – Cruach’ın adına adam öldürme ihtirası– bulaşıcı olup kişiden kişiye

geçecek. Geçmişte bir inde hapsedildi fakat her Tahta Çıkış'la birlikte, hapisanesinden kaçacak kadar güçleniyor. Her beş yüz yılda bir, birinin onu yeniden oraya geri göndermesi gerekiyor. Nix beni bunu yapmam için yolladı."

Lucia'nun açıklamasından sonra, Garreth ona anlattığından çok daha fazlasını bildiğini sezdi.

Ve patlamak üzere olabileceğini. *Bırak bilgi açığa çıksın. "İrfan'da kâhine borçlu olan o kadar yaratık varken, bunun için seni mi seçti?"* Garreth etkilenmişti ve bunu saklama zahmetine girmede.

"Evet, beni." Lucia hâlâ nemli olan saçını, sivri kulağının arkasına sıkıştırdı. "Nix bana onu öldürmenin bir yolu olabileceğini söyledi. Sonunda döngüye bir son vermenin."

"Bir yolu mu?"

"Bir silah. Buna dieumort deniyor. Bu bir..."

"Tanrı öldüren. Onları duymuştum. Ve bir tanesinin Rio Labyrinto'da olduğunu mu düşünüyor?"

Lucia kafasını salladı. "Söylediği buydu. Şimdi sana, benim kısmımı anlattım... sen de bana nehri anlat. Orayı nasıl buldun?"

"Tamamen şans eseri. Nehir kıyısında bir av hayvanı kovalıyordum ve hemen gözlerimin önünde ortadan kaybolduğunu gördüm. Ama kokusunu hâlâ alabiliyordum. Burnumun götürdüğü yere gidip doğruca portaldan geçtim."

"Sonra? Bana daha fazla bilgi ver!"

"Aynı zamanda Ölüm Nehri ya da Kapılar Nehri olarak da bilinen ırmak, kanallardan oluşan sulak bir labirent." Garreth etki yaratması için duraksadı. "Ve El Dorado'ya geçiş kapısı olduğu söylenir."

"El Dorado mu?" Lucia'nın gözleri fal taşı gibi oldu. "Kayıp Altın Kent mi?" Belki de dieumort hakikaten rüyalarındaki altın oktu? "Nerede? Orası nerede?" Lucia zaten MacRieve'in Rio Labyrinto'nun nerede olduğunu bilmesinden dolayı *-ihtiyacın olan her şey o tekne de olacak-* serseme dönmüştü ve şimdi de bu mu çıkmıştı?

Lanet El Dorado.

"Sanki yerini sana söylerim de," diye dudak büktü MacRieve. "Hiç sanmıyorum. Bana ve benim iyi niyetime muhtaç olman hoşuma gidiyor."

Görünüşe göre Lucia yayını MacRieve'den geri alıp onu sepetleyemeyecekti. "Sana kıyametin yapısını anlattım."

MacRieve cevap olarak ona sanki Lucia'nın bir şey sakladığını biliyormuş gibi bir bakış attı.

"Anlamıyor musun? Benim Cruach'ı yok etmenin bir yolunu bulmam çok önemli!"

"Yani teknede kalmaya izin verirsem binlerce farklı tehlike yüzünden risk altındasın ve seni buradan götürürsem kıyamet yüzünden yine tehlikede mi olacaksın?"

"Aşağı yukarı."

MacRieve yorgun argın nefesini bıraktı. "Pekâlâ, kalacağız. Ama bu gemide geçirdiğimiz zaman konusunda bazı kurallar belirleyeceğiz."

"Diğer bir deyişle, itaat etmem için bana kurallar koymak istiyorsun. MacRieve, bana onun nerede olduğunu söyle yeter... bunu kendi başıma halledebilirim."

"Asla."

"Dolunay yaklaşıyor! Bunu düşündün mü, kurtadam? Sadece on gün kaldı!"

"Yani tarihleri benim kadar iyi biliyorsun?"

"Kendini kontrol edemeyeceksin. Bana saldıracaksın. Senin türünün ne yaptığını biliyorum."

"Seni asla tehlikeye atmam. Bunu taktığım sürece," kolundaki gümüş bilekliği işaret etti, "kontrolümü kaybetmeyeceğim."

"O ne işe yarıyor?" Lucia bilekliğe kuşkulu gözlerle baktı. "Onu nereden aldın?"

"Şey... cadılardan." MacRieve ürpertisini bastırdı. "Bilekliğin üzerindeki yazı, istemsiz olarak dönüşmememi sağlıyor."

"Bana cadılarla asla işbirliği yapmayacağını söylediğini sanıyordum."

"O zamandan beri kuzenim bir tanesiyle evlendi, ben de bu konuda onlara danıştım. Bunu *senin için* yaptım."

Lucia istemeden yumuşadığını hissetti. Bunun MacRieve'e neye mal olduğunu tahmin edebiliyordu. "Ne zamandır sende?"

"Yaklaşık on aydır. Ne oldu ki?"

"İlk iki dolunayda benden nasıl uzak durdun?"

"Bir yolunu buldum," dedi MacRieve, omuzlarını silkerek.

"Kendine... zarar verdin mi?"

"Umurunda olur muydu?"

"Ben duygusuz değilim, MacRieve."

"Yolunu buldum. Tek bilmen gereken bu."

Başka kadınları kullanarak mı? Lucia onu tatmin etmek için klanının ona başka kadınlar getirdiğini zihninde canlandırabiliyordu. Bu düşüncenin neden asit gibi içini yaktığını düşünmek bile istemiyordu. "O bilekliğin seni bir... kurtçuğa dönüşmekten alıkoyacağına emin misin?"

MacRieve bir kaşını kaldırdı. "Yılın büyük bölümünde işe yaradı." Lucia hâlâ şüpheci görününce, "Üzerine bir Cadılar Evi garantisi koydular," diye ekledi.

Öyleyse sahiden işe yaradı.

"*Kurtçuk* demek? Peki, benim dönüşmemle ilgili sen ne biliyorsun?"

"Senin... eşin olduğumu öğrendiğimde etrafa sordum."

MacRieve ayağa kalkıp ona doğru geldi. "Eee, duyalım bakalım."

"Esasen aklım yitirip hayvanlaşıyor, beni tekrar tekrar sahiplenene kadar peşimi bırakmıyor, boynumu ısırp beni kendinin olarak işaretliyormuşsun. Seni hiçbir şey durduramıyormuş... Hiçbir kafeste tutulamıyormuşsun. Unuttuğum bir şey var mı?"

"Evet, Lousha." Bakışları Lucia'nın üzerinde gezdi ve sesi kalinlaştı. "Bundan hoşlanacağın gerçeği."

Sadece Lucia'nın tenini damgalamaktan bahsetmek bile Garreth'in çelik gibi sertleşmesine neden oldu. Bu, içindeki yakıcı bir ihtiyaçtı. "Kuralları bilmek istiyor musun, istemiyor musun?" Lucia ters ters bakınca devam etti. "Şimdi, yayını geri istediğinden eminim. Ve senden aldığım bütün işaretler benden... bilgi istediğini gösteriyor. Bu yüzden gemide olduğumuz her gece sana istediğimi yapmama izin vereceksin. Ayrıca ne zaman seninkini gizleyecek şimşekli bir fırtına olursa..."

"Öyle bir şey olmayacak! Senin karman çorman olmuş ilişki anlayışında benim neye ihtiyaç duyduğum ya da ne istediğimin hiçbir önemi yok mu?"

"Evet, gerçekten neye ihtiyacın olduğunu ve ne istediğini itiraf edersen var. İçgüdüm senin bana ihtiyacın olduğunu, yanıp tutuştuğunu haykırıyor. Bunu içinde sezebiliyorum... kahretsin, şu anda bile seziyorum. Seni rahatlatmadan dinlenemem."

"Ben bunu istemedim! Senin..."

"Yanımda olduğun her lanet seferde bunu istiyorsun, güzel-lik." Vücutlarının arasmda yalnızca birkaç santim kalıncaya kadar Lucia'ya yaklaştı. "Bundan hiç kuşkun olmasın."

Lucia başını kaldırıp ona baktı, dudakları aralanmış, solukları kesik kesik çıkmaya başlamıştı.

"Bana olan arzunun kokusunu almanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Bu beni cezp ediyor, çok istememe neden oluyor ama sonra sen bana saldırıyorsun. Hüsranıma hayal edebiliyor musun, Lousha? İçimde bu duygunun bir senedir bastırılmışı var." Eğilip Lucia'nın boynuna doğru mırıldandı. "Ya da dışımı pek çok asırdan sonra bulmanın ve içine girmeme bir saniye kalmasının nasıl bir şey olduğunu?" Kulağına doğru konuştu. "O geceyi kaç defa yeniden zihnimde canlandırdığımı, titreyen bedenine gömülüşümün hayalini kurduğumu saymam. Aklımda sana bin defa sahip oldum. Ve yüz ifadeye bakılırsa, ikimizi birlikte hayal eden bir tek ben değilim."

"Hayır!" diye bağırdı Lucia, Garreth'in dudaklarına baktığı ve kendi dudaklarını ıslattığı halde. Kalçası hafifçe Garreth'inkine doğru kalkmaya başlamıştı. Sertleşen göğüs uçları, kırmızı bluzuna doğru dikilmişti. "Bırak beni!"

"Kahretsin, Lousha!" Garreth uzaklaşıp yumruğunu dış duvara sallayınca bir delik açtı. "Benden ne istiyorsun? Bana neden sözlerinin davranışlarına asla uymadığını söyle! Bu kadar tatlı bir şekilde yanıt verip neden ardından korkmaya başladığını?" Nefesini bırakıp sinirini gösterdiği için pişman oldu. "Bu beni çıldırtıyor."

Lucia geriledi. "Yapamam. Çünkü anlamazsın."

-Onu yatıştı. Nazik ol. Korkuyu biliyor:-

Lucia kederli ve kırılgan görünüyordu. Ve her ne kadar Garreth sert konuşsa da, İçgüdü onu sadece Lucia'ya sahip olmaya değil, onu memnun etmeye de itiyordu.

Lucia başını ellerinin arasına alınca Garreth'in kaşları çatıldı. "Yapma, böyle somurtma." İşaretparmağını Lucia'nın çenesinin altında kıvrıp başını kaldırdı. "Beni bir daha asla görmek istemediğine İrfan üzerine yemin et. Ben de gideyim," dedi. "Bu kaçışa son vermek için tek yapman gereken bu." Ne büyük bir kumar.

Ne büyük bir yalan...

25. Bölüm

Söyle şunu! Lucia'nın dudakları cevap vermek, MacRieve'e hayatından çıkmasını, asla dönmemesini istediğini söylemek üzere aralandı. Onu arzulamadığını ve asla da arzulamayacağını söylemek için.

Ancak MacRieve, onu suçladığı her konuda haklıydı. Lucia'ya dokunmuştu ve Lucia bütün muhakeme gücünü kaybetmiş, disiplini o kadar kolayca kaybolmuştu ki bunları asla inkâr edemeyeceğini biliyordu.

Kahretsin, ondan nefret ettiğini söyle! Ağzından hiç sözcük çıkmadı. Lucia gözlerini kaçırınca MacRieve hafifçe konuştu. "Bununla yüzleş. Benim bu konudaki irademe saygı göster. Bu gece içinde olacağım."

"Seninle savaşırım."

"Ah, benim için eriyeceğini ikimiz de biliyoruz. Bir öpüşme ve benimsin."

MacRieve onu kulağından öpmek için eğildi. *Kulaklar olmaz...* Lucia'nın göğüs uçları daha da sertleşti. MacRieve'in göğsüne sürtmek için geriye doğru kıvrılmak istediği halde, "Mümkün değil," diye mırıldandı.

Lucia daha karşı çıkamadan, MacRieve onu kollarına alıp kaldırmıştı.

"MacRieve, hayır!"

Balkon kapılarına tekme atarak kapadıktan sonra Lucia'yı yatağa taşıdı.

"Bunu yapamam! Yapmayacağım!"

MacRieve onu yatağa koyunca Lucia güçlkle yatağın başına gidip dizlerini göğsüne çekti. "Benimle sevişmene izin vermeyeceğim."

"Of, kadın!" MacRieve parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Sen de beni, benim seni istediğim kadar istiyorsun."

"Bunun doğru olduğunu varsayarsak..."

"Doğru."

"...Yapamam. Şimdi olmaz."

"Ayın o zamanında değilsin. Bunu biliyorum."

"Iyy." Valkyrie'ler regl olmazdı. "Burada aylık döngüsü olan bir tek sensin, kurtadam."

MacRieve kaşlarını çattı. "Öyleyse ne?"

"Hiç Skathia'ları duydun mu?"

MacRieve bir an düşündü. "Evet. Erkek düşmanları. Amazonlar gibiler ama daha zalimdirler. Ve okları vardır."

Lucia bunu duyunca kaşlarını kaldırdı. "Büyük Avcı Skathi'ye ibadet ediyorum." *İbadet ediyor ama bazen de ondan nefret ediyorum.*

"Sen mi? Hayır, olamaz. Skathia'lar çağlar öncesinde kaldı."

"Ben bin yaşından büyüğüm," dedi Lucia. "Skathi bana yayımı verendi." *Ve yeteneklerimi. Onları geri de alabilir. Zaten çok istiyor.* "Onun adına iffetli kalıyorum."

Ah, lanet olsun, hayır. "Ciddi olamazsın."

"Ciddiyim. Ben ant içtim, MacRieve. Nedenlerim beni ilgilen-dirir ama bir erkeği asla bedenimin içine almayacağım. Bu benim için bir din."

Garreth kuşkulınmaya başladı. Lucia yalan mı söylüyordu? "Seninle ilgili bunu hiç duymamıştım."

Lucia gözlerini kaçırdı ve saçları yüzünün yan tarafına düştü. "Senin dışında sadece Regin ile Nix biliyor."

"Bunu niye yapasın ki? Sekssiz bir hayat?" Hayretler içindeydi... böylesine bir eksikliği, akli almıyordu.

"Tekrar ediyorum, nedenleri beni ilgilendirir. Ama olan oldu."

"Ve kolayca geri alınabilir."

"MacRieve!"

"İçine asla erkek almayacak mısın? Sen... *bakire* misin?" Garreth bundan şüphelenmişti ve bu konuda ne hissettiğini bilmiyordu. Lucia'yı seksle tanıştırdığında, şeytana uyup önüne gelen her erkekle seks yapar mıydı? Bu düşünceyle Garreth'in pençeleri avuçlarına battı.

"O tarikatın içinde doğmadım," dedi Lucia, gözlerinde tanımadığı bir duygunun gölgesiyle.

Gizemli sözler mi? Yani Lucia'ya dokunulmamış değildi. Şimdi de MacRieve onun kaç tane sevgilisi olduğunu merak etmek zorunda kalacaktı. "Ne zaman katıldın?"

"Bunun ne önemi var?" diye bağırdı Lucia.

"Şu senin yeminini aşmanın hiç yolu yok mu?"

"Skathia'lar iffetlidir. Nokta. Bizden saf olmamız beklenir."

"Bu zırvalıklara inanıyor musun? Yani saf olmak için bakire olman gerektiğine?" diye sordu Garreth. "Yoksa bunun zaten tercih edildiğine mi inanıyorsun? Bu bütün annelerin ahlaksız olduğu anlamına mı geliyor?"

"Tabii ki hayır. Ama bir şeye, daha yüce bir amaca inanmaya inanıyorum. Bu da benim amacım." Garreth hâlâ kafasını iki yana sallamaya devam edince Lucia, "MacRieve, dünyada en kutsal saydığın şey nedir?" diye sordu.

Sen. "Klanım."

"Onu sonsuza dek terk etmeye seni mecbur bıraktığımı hayal et. Benden nefret etmeye başlardın. Aynısı burada da geçerli." Gözlerine baktı. "Eğer bu yanımlı kaybedersem senden sonsuza dek nefret ederim."

Bu yüzden mi kaçmıştı? Garreth'm ense tüyleri yine kabardı. İçgüdü keskindi. -Söylediklerinde ciddi. Alamadığımı tatlı dille elde et.-

Ancak Garreth'm içinde öfke çalkalanıyordu. Lucia'nın da kendisini istediğinden hiç kuşku duymamıştı, bu yüzden aylarca kafa karışıklığıyla boğuşmuş, cevaplar bulmaya çalışmıştı. Bu gizem içini kemirmişti, bu kafa karışıklığı...

Çin'de Lucia ona hasretle bakmıştı... Garreth'i havaya uçurmak üzere alevli bir oku salmadan hemen önce.

Lucia onu gerçekten istemişti ancak onu yatağında hoşça karşılamaktansa şu *Skathi*'yi onurlandırıyor. Saçma, işe yaramaz bekâret yeminini tutmak için ilişkilerini inkâr etmişti. Ki bu da bir Lykae için neredeyse kendi başına kutsal olana hakaretti... Onların türleri seks gibi fiziksel olan her şeye büyük saygı duyardı.

Hayatının bir senesi... *harcanmıştı*. Garreth hızla ayağa fırladı ve volta attı. "Bu yüzden mi kaçıyordun? İkinci sınıf bir tanrıçaya anlamsız yeminler ettiğin için mi?"

Lucia'nın nutku tutuldu. "Ayrıldım çünkü Tahta Çıkış sırasında yapacak işlerim var."

"Ne işi?"

"Özel işler!"

"Çok fazla lanet sır var. Hiç sana çok uğraş gerektiren bir eş olduğunu söyleyen oldu mu? Tanrılara yemin olsun, karmaşık bir kadınsın! Seni gördüğüm ilk gece, bana zorluk çıkaracak bir dişi dilemiştim. Şimdi o sözü geri alabilmeyi istiyorum." Çantasından uydu telefonunu çıkardıktan sonra kapıdan fırtına gibi çıkıp yolunun üstünde de yay çantasını kaptı.

Güvertede yağmur, serin bir pus gibiydi. Garreth sakinleşmekte zorlanırken, yüzünü ona doğru kaldırdı. Hiddetinin en kötü kısmını kontrol altına aldıktan sonra, ağabeyini aradı. "Lachlain, o elimde."

"Bu harika! Ona karşı sabırlı davranıyor musun?"

Bir tereddüt ardından itiraf etti. "Hayır, tam olarak değil ama olmaya çalışıyorum."

"Kendine dikkat et, kardeşim. Emma'ya yaptığım şeyler için kendimi asla affetmeyeceğim." Lachlain'in sesi pişmanlıktan sert

çıkıyordu. "Aynı hatayı yapma. Ve Bowen gibi olma. Bizim yanlış hükümlerimizden ders al."

Kuzenleri Bowen, eşi Beklenen Mariketa'ya, Lachlain'in Emma'ya karşı davranışından bile daha beter davranmıştı. Bowen, Mariketa'nın eşi olduğunu kabul etmeden önce onu neredeyse öldürüyordu.

"Valkyrie senin onu yakalamandan ötürü kızgın mı?"

"Ah, evet," dedi Garreth, Lucia'nın az önce ona anlattığı, kıyametten yeminlere kadar her şeyi aktararak. "Onu gırtlaklamak istiyorum," diyerek sözünü bitirdi.

"Gerçekten şu kıyameti durdurmak için seninle gelmesine izin vermeyecek misin?"

"Hayatta olmaz. Sadece ondan daha fazla bilgi almaya kadar öyle düşünmesine izin veriyorum."

"O zaman iyi," dedi Lachlain. "Şimdilik Valkyrie'yle yeni bir başlangıç yapabilirsin. Onunla işleri mahvetmeme şansın var. Sabırlı ol."

Sabırlı mı? Garreth onun sözünü düzeltemeden, Lachlain, "Gerekirse kendi arzularını körelt," dedi. Homurdanarak ekledi; "Tanrılar biliyor ya ben öyle yaptım."

Garreth, Emma'nın uykulu bir şekilde, "Lachlain, yatağa gel. Geç oldu," dediğini duydu. İskoçya'da öğleden sonra iki, bir vampir için geç bir saatti.

"Bir saniye sonra orada olacağım, aşkım."

Garreth bir anlığına kıskançlık hissetti, ardından utandı. Lachlain'in Yağmacılar'ın elinden çektiği işkenceler ve hapsinden sonra, herkesten çok o, açık renk saçlı gelininin son bir yıldır ona verdiği teselliye hak ediyordu. "Kraliçene git, kardeşim."

"Beni yarın ara," dedi Lachlain. "Daha konuşacak çok şeyimiz var. Unutma... ona iyi davranır ve inançlarına saygı gösterirsen yola gelecektir."

İnançları. Küçük ikiyüzlü. Garreth, Lucia'nınki gibi antlardan tiksiniyordu, onların gülünç olduğunu düşünüyordu. Lykae'ler yemeğe, dokunmaya, sekse saygı duyardı. Lucia yemek yemiyor.

seks yapmıyordu ama tanrılara yemin olsun, Garreth kendini ona dokunmaya adanmıştı. Bu gece. Evet, bu gece...

"Unutma, Garreth, sadece bir dışın olacak. *Daima.*"

Lachlain, Garreth'la konuşmasını bitirdikten sonra yatağa dönüp sessizce Emma'nın yanına yattı.

Ama Emma hâlâ uyanıktı. "O Garreth mıydı?"

"Evet." Emma'yı kollarına alıp tatlı kokusunu içine çekti. "Okçu'yu bulmuş."

"Lucia bunu nasıl karşılamış?" Emma kısa bir anlığına göz atıp Lachlain'in yüz ifadesini okumaya çalıştı. "O kadar iyi demek, ha?"

"Birinin eşi bir *öteki* olduğunda zor oluyor. Bizim neler çektiğimizi düşün. Ya Bowen ile Mariketa?"

Bowen muhtemelen hepsinin içinde en zorunu yaşamıştı. Eşinin ölü olduğuna inanmış, kaybının bir asırdan uzun süre yasını tutmuştu. Sonra, daha bu sene, bir cadıyla, Beklenen Mariketa'yla tanışmıştı. Çaresizce ona âşık olmaya başladığında, sadakatsizliğinden dolayı kendinden nefret etmiş, onu ayarttığı için Mariketa'dan nefret etmiş, onu kendisine büyü yapmakla suçlamıştı. Bowen işlerin Mariketa'yla her zaman... görüldüğü gibi olmadığını neredeyse çok geç anlamıştı.

Emma, "Luce Teyze ve Garreth için işlerin yolunda gideceğini düşünüyor musun?" diye sordu.

"Şunu biliyorum... kardeşim senin teyzene neredeyse sırlıslıklam âşık."

Emma'nın göğsünde sırtıttığını hissedebiliyordu. "Sana biraz benziyorsa teyzem de senin kardeşine sırlıslıklam âşık olacak."

"Öyle umalım. Garreth'ın uzun zamandır hayatında iyi bir kadına ihtiyacı vardı. Şimdi, *aingeal*," -işaretparmağını Emma'nın çenesinin altında kıvrıp başını kaldırdı, "bir ihtimal susamış olarak uyanmış olabilir misin?"

26. Bölüm

Lucia'nın üzerine bir yorgunluk çökmüş olsa da, uyumaktan Lumudunu kesmişti.

Dışarıda fırtına kopuyordu ve tekne gecenin içinde şiddetle sarsılarak ilerlerken, pruva kütük üstüne kütükle çarpışarak Lucia'yı tedirgin etmeye devam ediyordu. Ön kamaranın niye tercih edilmediğini şimdi anlıyordu.

MacRieve ayrıldıktan çok uzun zaman sonra, kapıya bakıp farklı seçimler yapmış olsa, hiçbir sonucu olmadan güçlü bir erkekle bir gecenin tadını çıkarabilse ne olacağını hayal etti. Aralarında duran tek şey Lucia'nın geçmişiydi, utanç verici geçmiş.

Ve karartılmış geleceği.

Eğer İskoç onun bekâret yemininden iğrenmişse Lucia'nın şeytanla yatağa girdiğini öğrendiğinde nasıl tepki verirdi?

MacRieve sırsıklam geri döndüğünde, Lucia karanlıkta yatmış, kamaranın yeni yumruk büyüklüğündeki penceresine göz atıyordu. MacRieve tek kelime etmeden çantasından tıraş takımını aldı, sonra da duşa doğru ilerledi.

Tıraş mı? Yanında da yayını mı götürdü?

On dakika sonra çıktığında üzerinde bir havlu ve bilekliğinden başka bir şey yoktu. Yüzü pürüzsüzdü, artık tıraş olmuştu. Lucia'nın yay çantasını kamaranın kapısının yanına koydu, ardından saçlarını salladı... bir kurt gibi.

Yüce tanrılar adına, adam güzeldi. Nemli cildi bronzdu, ortasında altın renkli tüyleri olan göğsü kaslı bir mükemmellikti. Lucia yüzünü ona sürtmek istiyordu.

Sırf onu bu şekilde görmekten dolayı bitkinliği kaybolmaya, hain bedeni istemsizce kendini hazırlamaya başlamıştı. Kıvrılan pençelerini avcuna batırdı ve gizlice uyluklarını sıktı.

"Yolum belli," dedi MacRieve, yüz ifadesi esrarengiz bir şekilde.

"Gidecek misin?"

"Hayır, güzellik. Düşünüyordum." Yatağın kenarına oturdu. "Bataklıkla ırmak kolunda o ilk gece tam olarak *iffetli* değildin. Ben de o zaman yaptıklarımızı yapabileceğimizi düşünüyorum."

"Yaptıklarımızı mı?"

"Hâlâ iffetli olabilirsin, sadece birleşme yaşama. Beni bataklıkta bu yüzden durdurdun... sana sahip olmaya çalışmasaydım hedefime varıncaya kadar devam etmeme izin vereceğine bahse girerim."

Lucia'nın dudakları aralandı. "Hayır, bunu bilemezsin."

"Bir erkeği bedeninin içine almayacağını söyledin. Bu seni emip okşayamayacağım anlamına gelmez. Aynısını senin bana yapamayacağın anlamına gelmez."

"Kontrolü kaybederiz." MacRieve onu baştan çıkarabilirdi... Lucia içindeki o vahşi pervasızlığa teslim olurdu. "Bana daha fazlasını yaptırmaya çalışırsın."

"Çalışmam. Bana hazır olduğunu söyleyinceye kadar bekleyeceğim. Beni istediğini söylemen gerekecek."

Lucia tereddüt etti. "Kendimi... kaptırıp pişman olacağım bir şey söyleyebilirim."

"O zaman bunu biz yatakta *değilken* söylemen gerekir."

MacRieve'in gözlerinde o bakış oluşuyordu. Lucia'nın kalbi hızla çarpmaya başlayıp kalan bütün yorgunluğu bastırdı. Beyni durmadan önce MacRieve'e bir yemin ettirmesi gerekiyordu. "Ne olursa olsun. Ben ne söylemiş olursam olayım. Ya da yapmış olursam olayım mı?"

"İstemediğin bir şeyi asla yapmam. Bu yüzden cadılardan bu bilekliği aldım."

"Ciddiyim! İrfan üzerine yemin eder misin?"

"Evet, ederim," dedi MacRieve. "Anlaştık mı?"

"Ama ben..." Onun büyüleyici gözlerine bakan Lucia'nın sesi kesildi. Hangi kadın kendisine böyle bakan bir erkeği geri çevirebilirdi? En sonunda titreke başını salladı.

MacRieve onun giysilerine uzanmakta vakit kaybetmedi. "Şunu üzerinden çıkaralım." Boyundan bağlamalı bluzunu kafasının üzerinden çekti, koyu kırmızı sutyenini görünce nutku kesildi. Lucia onun kendisini bu gece göreceğini bilerek kırmızıyı seçmemişti... doğrusu artık neredeyse bütün iç çamaşırları kıpkırmızıydı.

Onları bilinçsizce satın alıyor olmalıydı. MacRieve için...

MacRieve onun sırtını yatağa yasladı, ardından kendi havlusunu çıkardı. Lucia alışkanlıktan gözlerini kaçırdı ama MacRieve'in vücudunun her tarafı içini gıcıkliyordu. O daha çok altın rengi tüyün serpiştirildiği kalın, kash uylukları karşısında Lucia iç geçirmek istiyordu.

MacRieve uzun, çıplak bedenini alçaltıp yanına yatınca Lucia'yı yavaş, sıyrıp geçen öpücüklerle soymaya başladı. Göğüslerini çıplak bıraktığında, dudakları Lucia'nın göğüs uçlarından yalnızca birkaç santim uzaktaydı. Onun için sertleşip gözlerinin önünde dikleştiler.

MacRieve, Lucia'nın üzerindeki etkisini bilerek ona kurdumsu, tehlikeli bir bakış attı. "Emilmek istiyorlar." Eğilip bir tanesini ağzıyla kapladı, diliyle her yerini yaladı. Lucia çaresizce sırtını kıvrırdı, göğüs ucu MacRieve'in ağzının içindeyken zevkten nefesi kesildi. MacRieve onu sertçe, tekrar tekrar emdiğinde, nefesinin kesilmesi inlemeye dönüştü.

MacRieve diğer göğüs ucuna geçtiğinde, ilkinin ağırlı ve nemli bir halde bıraktı. Lucia hayal meyal onun kendisini soymaya devam ettiğinin farkındaydı ancak MacRieve dizlerinin üzerine kalkıncaya kadar onunla birlikte yatakta çıplak olduğunu algılayamamıştı.

MacRieve gözlerini onun üzerinde gezdirdi, sesi kısık bir gürlüme şeklinde, "Şu haline bir bak. Ağzımı sulandırıyor sun," dedi. Kaskatı penisi zonkluyordu ve parlayan bir damla, geniş ucunu süslüyordu.

Elini Lucia'nın karnından aşağıya kaydırmaya başladı ancak kadınlığına ulaştığında, Lucia gerildi. MacRieve'in emişi, vücudunun duyduğu ihtiyaçtan ötürü onu adeta bayılacak halde bırakmış olsa da, kendine engel olamıyordu.

"Seni okşamama izin ver. Ya da elimi tutup sana nasıl dokunmamı istediğini göster."

"Sadece... o gece hücrede yaptığın gibi yap, yeter."

"Çok uzun zaman önceydi, hatırlayamıyorum. Göster bana." Lucia'nın elini zorla tuttu ve gözlerine bakarak onun işaretparmağını dudaklarının arasına koyup ıslattı. Ardından onu zonklayan klitorisine koyup, "Yanlış hatırlamıyorsam tercih ettiğin parmak buydu," diye mırıldandı.

Lucia utanamayacak kadar tahrik olmuştu ve kendini okşamaya başlamak için fazlasıyla kendinden geçmişti.

MacRieve'in gözkapakları ağırlaştı ve boğazının derinliklerinden hırladı. "İşte böyle." Lucia'nın bacaklarının arasında diz çökmek için kıpırdadı.

Lucia, MacRieve'in tek noktaya odaklanmış bakışlarının karşısında mastürbasyon yapıp her tarafa ıslaklığını yayar ve kalçasını eline doğru indirip kaldırırken, diğer kolu başının üstüne düştü.

MacRieve bacaklarının içine masaj yapmaya başladı, Lucia'nın gözleri kırpışarak kapanırken, bacaklarını daha da açtı.

Ama biraz sonra MacRieve'in parmaklarının kendi kıvrımlarını açıp içini yoklamaya başladığını hissetti. "MacRieve!"

"Sen devam et." MacRieve'in göğsü hızla inip kalkıyordu. "Parmağımı sokacağım. Daha fazlası değil. Sadece..."

"Hayır!" Lucia dizlerini çarparak kapadı.

MacRieve onları zorla yeniden açtı. "O zaman sadece dilimi." Nasırlı avuçlarını dümdüz bir biçimde Lucia'nın uyluklarında tutup

bacaklarını açık durmaya zorlarken, eğildi ve ağzını doğrudan cinsel organının üzerine koydu.

Lucia'nın soluğu şok içinde kesildi. Şimşek, odayı aydınlattı.

MacRieve onu aralayıp bir yukarı bir aşağı yaladı. "Bütün hayatım boyunca bunu bekledim," dedi pürüzlü bir sesle, aksam çok koyuydu. "Sana asla doyamayacağım." Zevkten titreyerek yalamaya, kışkırtmaya, ısırmaya başladı...

Lucia inledi... yüksek sesle. Yağmur ve rüzgâr, balkon kapılarını çarparak açtı. İnce bir buğu, Lucia'nın tenini ıslattı.

MacRieve mutluluktan sarhoş olmuş gibi görünürken, "Daha önce hiç bunu yaşamadın mı?" diye sordu.

"Hayır!"

"Yine isteyecek misin?"

Lucia'nın sırtı kavislendi. "Ah, evet!"

"Uslu kız." Güçlü kollarını Lucia'nın bacaklarına doladı. "Tadın beni delirtiyor, bunu düşledim, bunu sana yaptığımın hayalini kurdum." Diliyle klitorisinin üzerinde daireler çizdi. "Seni buradan öptüğümün hayalini hiç kurmuş muydun?"

"Evet," diye inledi Lucia. Kurmuştu ama bu kadar harika olacağını hiç hayal etmemişti...

MacRieve'in temposu yavaştı, tadını çıkarıyordu ancak vücudu gergindi, kaslarının her noktasında heyecan vardı. Coşkunlukla Lucia'nın üzerine çıkmasını zar zor engelliyormuş gibi görünüyordu. Dizi yukarı çekilmişti ve dar kalçası yatağa sürünüyordu. Lucia ellerinin onun taş gibi sert kalçasında olmasını, bu kadar erotik bir şekilde hareket etmesini hissetmek istiyordu.

Lucia gittikçe doruğa yaklaşırken, MacRieve ona karşı şiddetli bir şekilde inledi. Gözleri titreşerek mavi olmuştu ve Lucia bir anlığına onun canavarını görmüştü. Ama nedense MacRieve'in kendi tepkisini tam olarak kontrol edemediği düşüncesi onu dehşete düşürmemişti... daha da tahrik etmişti.

Sarsıntılar başladı, hiç hayal etmediği bir zevk...

MacRieve onun klitorisini dudaklarının arasına almadan hemen önce, “*Erkeğin için şiddetle boşal,*” diye gürledi, ardından onu emdi.

“Ah, tanrılar adına!” MacRieve’in ağzına doğru sallanırken bacakları ardına kadar açıldı. Dışarıda şimşekler parladı. “Ah, evet!” Lucia çığlık atma *ihtiyacıyla* nefesini içine çekti. Ancak MacRieve ona doğru bağırması için avcunu Lucia’nın ağzına koydu.

Lucia haykırdı. Tekrar tekrar...

Garreth, Lucia onun başını ilk, hatta ikinci sefer ittiğinde bile yalamayı bırakmadı. Sadece ziyafet çekmeye, sızlayan aletini yatağa sürtmeye devam etti.

Sonunda haykırarak kendini ondan zorla uzaklaştırıp dizlerinin üzerinde doğruldu. Şimdiden –Lucia’nın, karşısında bir ikram gibi yayıldığını görmeden önce bile – boşalmak üzereydi.

Bacakları hâlâ açık bir şekilde sırlıslam cinsel organını gözler önüne seriyordu. Yumuşak kıvrımları parlıyordu. Göğüsleri heyecanlı soluklarıyla inip kalkıyordu.

Gözleri... gümüşiydi ve Garreth’in şişmiş aletine bakarken ihtirasla doluydu.

“Dokun ona.”

Lucia doğrulup uzandı, penisini boydan boya yavaşça okşadı.

“Avcuna al.” Lucia serin avcunu, onun ağrıyan testislerine koyunca Garreth, “*Şimdi ikisini birden yap,*” dedi boğuk bir sesle. Lucia onun testislerini okşayıp sıvazlarken, Garreth’in zevkten neredeyse başı dönüyordu. Her nasılsa, “Dudaklarını üzerine koy,” demeyi başardı.

Lucia bunu yapmayı düşünüyormuş gibi eğildi ama sonra tereddüt etti.

“Bunu hiç yaptın mı?”

Lucia fısıldadı, “Hayır, asla.”

“Yapmak istiyor musun?” Lucia kararsızca başını sallayınca, “Sana göstereceğim,” dedi. *Emecek mi?* Bu bir rüya mıydı? Geçen yılki binlercesine katılacak bir fantezi miydi?

Titreyen eliyle Lucia'nun kafasını arkasından tutup diğer eliyle de aletini tutarak, Garreth ona yön vererek yaklaştırdı. "Tadıma bak." Beklentiyle sarsılıyordu, anında boşalmaktan korkuyordu.

Lucia'nın dili birden dışarı çıkarken Garreth içine kesik kesik nefes çekti. Lucia yaladı; Garreth'm gözleri devrili ve kontrol edilemez bir şekilde onun diline doğru sallandı. Lucia geri çekildiğinde Garreth, "Hayır, Lousha, kıpırdamayacağım. Beni içine al, yeter," dedi. Aletini tekrar ağzına koyarak, pürüzlü bir sesle, "Dudaklarının arasında em," dedi.

Gözleri onunkilerden ayrılmayarak, penisinin kafasını onun sıcak, ıslak ağzına bastırdı, Lucia'nın dili onu karşılarken Garreth inledi. "Tanrılar adına, kadın!"

Lucia ona bakarken küçük yanakları çukurlaşarak daha da derinden eindii...

Hayır, hayır... kendimi tutamayacağım! Çaresizce bir inlemeyle kalçasını çekip bir şekilde o aç sıcaklıktan geri çekildi. "Boşalmak üzereyim." Lucia'nın sırtını yatağa bastırdı, sonra aletini yumruk yaptığı elinin içine aldı. "Üzerine boşalmamı ister misin?" *Eğer seni bir şekilde damgalayamıyorsam başka şekilde damgalarım.*

Lucia'nın onun sözleri karşısında nefesi kesildi, sonra hevesle kafasını sallayıp sırtına kavis verdi.

Eliyle tek bir kere sıvazladıktan sonra yabani bir şekilde haykıarak Lucia'nın üstüne boşaldı. Lucia'nın vücudu onun sıcak menisinin her damlasıyla titredi. Garreth tekrar tekrar Lucia'nın gövdesini ve göğüslerini okşadı...

Nihayet sona erdiğinde, Lucia'nın üzerini kendi tişörtüyle sildi, ardından onu sıkıca kollarına çekti. Kalpleri küt küt atarak yattılar.

Lucia'nın boynuna, kulaklarına, yüzüne kondurduğu öpücüklerin arasında Garreth konuştu. "Yeminlerinin yerini tutacak bir şey oluncaya –ikimizin birlikte oluşunu dinin olarak görünceye– kadar sana bunu yapacağım. Bu sözlerimi bir kenara yaz, Lousha, zamanla içinde olmam için dua edeceksin."

27. Bölüm

Hemen dışarıda şimşek çaktı, bütün tekneyi sarsan bir güm-bürtüydü. Fakat Garreth çoktan uyanmıştı.

Saat sabahın dördünü biraz geçiyordu... Bu, genelde Lucia'nın izini sürdüğü, ondan erken davranacağını umduğu saatlerdi. Tabii uyuma zahmetine girdiyse.

Daha önce Lucia kendinden geçinceye kadar saçlarını okşamış, ardından rahatsız bir şekilde kendisinin de içi geçmişti... ta ki aleti taş gibi sert bir şekilde uyanıncaya kadar.

Dilini yeniden Lucia'nın bacaklarının arasına koyarak onu uyandırıp uyandırmamayı düşünüp taşındıktan sonra, onu çok zorlamamaya karar vermişti. Böylece kamaranın sandalyesine oturup aletindeki sızıya aldırmadı ve en sevdiği görüntüye, Lucia'ya baktı.

Onu daha önce hiç böyle görmemişti... *hareketsiz*. Uykuda kaşları çatık bir şekilde kesik kesik soluk alıyordu.

Bir yıldırım daha. Garreth başta Lucia'dan kaynaklanan bütün şimşeklere alışmak gerekeceğini düşünmüştü. Yanlış düşünmüştü. Şimşek görmeye can atıyordu, bunun Lucia'nın yakında olduğu anlamına geldiğini biliyordu ve şimşekler ona Lucia'nın ruh halini bildiriyordu.

Lucia ona saldırmadan hemen önce, her seferinde şimşek çakmıştı. Garreth bunun pişmanlıktan kaynaklandığını düşünmeyi tercih ediyordu...

Artık işler iyiye gidiyordu. Daha yeni paylaştıkları zevk, yalnızca başlangıçtı. Kendini daha fazla teslim etmesi için Garreth onu baştan çıkaracaktı.

Bir dakika, Lucia inlemiş miydi? Belki de aklında Garreth'la aynı konu vardı.

Lucia daha da yüksek sesle inleyince Garreth kaşlarını çatı. Hayır, bu bir zevk inlemesi değil, korku inlemesiydi. Gittikçe kötüleşen bir kâbus. Daha çok yıldırım gürültüsüyle düştü, ardından bir hıçkırık geldi.

"Lousha, rahat ol." Garreth tekrar onun yanına yattı, yeniden parmaklarını saçlarında gezdirmek için onu göğsüne çekti. Lucia uyanmasa da sakinleşti.

Ama Garreth göğsünde gözyaşlarını hissetmeden önce değil. "Ah, sevgilim, ne oldu?" diye mırıldandı fakat Lucia uyumaya devam etti.

Bu gizemli, küçük eşin başına ne geldiğini meydana çıkarması gerekiyordu. Lykae'ler gizemlerden büyük zevk alırdı. Garreth katmanları soyacak, Lucia'yla ilgili elinden gelen her şeyi öğrenecekti. Ama özenle. Lucia için sabırlı olur, bencilliğini, saldırganlığını yumsatırdı.

Ah, sırlarının günleri sayılı.

"Hâlâ haşin bir yakışıklılığa sahibim," diye gümbürdedi MacRieve gözlerini açmadan, "tıpkı dün gece öyle olduğumu düşündüğün gibi, Valkyrie."

Lucia hızla geri çekilip çarşafı da beraberinde sürükledi. Neyse ki MacRieve, Lucia'nın elinin hemen yanağının üzerinde, havada asılı kaldığını görmemişti. Parmaklarının arkasıyla onun kirli sakalını okşamasına bir santim kalmıştı.

MacRieve sonunda gözlerini zorla açtı. "Ama istediğin kadar bak. Sana bütün paketi yeniden göstermekten mutluluk duyarım."

"Çok komik, İskoç." Lucia bulutsuz bir şafağa uyandığında, ilk düşüncesi kaçması gerektiği olmuştu... MacRieve ona yaklaşıyordu! Sonra önceki geceyi hatırlamıştı.

Zaten yakalanmıştı. Ancak en kötü korkuları gerçekleşmemişti... çünkü MacRieve ona sahip olmayacağına yemin etmişti. Bir nebze rahatlayarak sessizce onu dinlenirken izlemek için dönmüş, yatak paylaştığı muhteşem erkek karşısında içinden bir ah çekmişti.

"Nasıl uyudun?" MacRieve ona bakıp yüzünü inceledi.

Lucia onun ne düşündüğünü öğrenmek için her şeyini verirdi. "Şaşırtıcı derecede iyi." Aslında ölü gibi. Bu, Lucia için garip bir şeydi.

"Öyle mi?" Neden MacRieve ona öyle bakıyordu?

Lucia saçını kulağının arkasına attı. Bu çok tuhaftı. Dün geceyi mi düşünüyordu? Lucia'nın çıplakken nasıl göründüğünü mü hatırlıyordu? Yoksa yaptıkları şeyi mi?

MacRieve dışında bir erkekle samimi olduğu tek seferde, bir düğün, yavaş yavaş beliren bir dehşet ve işkenceyi tecrübe etmişti. Şimdiyse nasıl davranacağını biliyordu.

MacRieve ona sanki çözmeye niyetlendiği bir bulmacaymış gibi bakıyordu.

Ama kamaranın içine pastırma kokusu gelince MacRieve'in gözkapakları ağırlaştı. "Şunu koklar mısın? Keşke yemek yeseydin. Seni bir kraliçe gibi beslerdim. Ya da en azından bir prenses gibi."

Lucia yemek yiyebilirdi ancak kendini tutmak, Valkyrie'ler için bir çeşit doğum kontrol yöntemi idi.

Ah, tanrılar adına, MacRieve'le seks yapmayı mı *planlıyordu*?

"Galiba pazarlığın bana düşen kısmını yerine getirmek için senin yemeklerini yemem gerekecek," dedi MacRieve. Lucia kaşlarını kaldırıncaya açıkladı: "Beni tatmin edersen kimliğini saklayacağım konusunda anlaştık. Dün gecedен sonra, senin kimliği *bayan* iyi

saklayacağım. Hazır sözü açılmışken, sormam gerektiğini düşündüm... seni sahiplenmeme hazır mısın artık?"

Lucia sertçe bakınca, "Bunu düşünmen için sana birkaç dakika vereceğim," dedi.

"MacRieve!"

Çıplaklığını –veya yarı sert erkekliğini– zerre kadar umursamadan ayağa kaldı. Lucia'nın karşısında gerindi, kasları gerilip rahatlıyor, vücudunun her yerinde oynuyordu. MacRieve ona omzunun üstünden sırtarak baktı. "Ah, peki ya şimdi?"

Lucia'nın dudakları kıpırdandı ama bunu sakladı. "Hayır, kurtadam!"

"Sadece an meselesi, Valkyrie..."

"Kahretsin, Chuck, ben sana ne demiştim?" diye cınladı ses, üst güverteden. Bu Travis'ti, her nasılsa sesi daha da sarhoş gibi çıkıyordu. "Gemi olduğun haliyle gayet iyi!"

MacRieve bir kaşını kaldırdı. "Bir entrika. İçimdeki Lykae'nin bunu soruşturması lazım, bir de pastırmayı. Senin de cezan ertelenir."

Eskimiş kotunu ve bir tişört giyip kamaradan çıplak ayaklarla sessizce çıktığı gibi, Lucia hızlı bir duş alma niyetiyle çabucak yataktan çıktı.

Kapı tekrar açıldı; Lucia çıplak bir halde donup kaldı. MacRieve'in dudakları kıvrılarak vahşi bir kurt gibi sırttı. "Bunu unutmuşum." Etrafını dalgınca eliyle yoklarken Lucia'yı tepeden tırnağa inceledi. Çantayı yakaladığında, "Ben dönünceye kadar kıpırdama," dedi.

Kapı yeniden kapanınca Lucia onun dışarıda homurdandığını duydu. "Bu kadın benim sonum olacak."

Lucia tuttuğu nefesini bırakıp banyoya koştu. MacRieve onu şaşırtmaya devam ediyordu. Dün gece daha fazla şey yapmamış, Lucia'yı ayartmaya çalışmamıştı. Yeminin kendi üstüne düşen kısmını yerine getirmişti ve Lucia daha fazlasını –özellikle de yatağın

dışında– asla kabul etmeyeceği için MacRieve’le olan bu anlaşmanın altından kalkabileceğini düşünüyordu.

Evet, Lykae’yle kısa bir yolculuk yapacaktı ve kendini kontrol etmeye devam edebilirse kendisine yardım etmesi için bölgeyi iyi tanıyan fazladan kas gücüne sahip olacaktı.

Hızlı bir duştan sonra giyindi, içindeki yaramaz çocuk ona hatlarını ortaya çıkaran bir tişört ile çantaya koyduğu daha kısa sortlardan birini seçti. Kendini hiç hatırlamadığı kadar iyimser hissederek gözlerine hafifçe kalem çekti ve dudak parlatıcısı sürdü.

Gözleri MacRieve’in şişkin kumaş çantasına kaydığında çıkmak üzereydi. Bariz bir merakı olan tek kişi MacRieve değildi. Lucia çantanın yanında diz çöktü, MacRieve’in eşyalarını karıştırmaya başladı. Giysilerin yanı sıra düğümlemiş bağları olan deri bir bohça –ve iki prezervatif– buldu.

Başka kadınlar için miydi? Öyle olmalıydılar. Valkyrie’ler girişimde bulunmadıkları sürece hamile kalamazlardı ve güvenli seks yapmaya ihtiyaçları yoktu. Lucia’nın kıskanmaya hiç hakkı olmasa da –MacRieve’i tekrar tekrar uzaklaştırmış– bu fikir onu anlaşılabilir bir şekilde kıskançlık içinde bırakmıştı.

Hayır, *anlaşılmaz değil*. İskoç’un öpücüklerinin kendisi için uyuşturucu gibi olduğunu asla inkâr etmemişti. Onun İskoç akşamını dinlemek bile iç geçirmesine sebep oluyordu. MacRieve’le birlikte olduğu ilk anlardan beri ona karşı bir sahiplenme duygusu hissetmişti...

Birisinin geldiğini duyduğunu sandı ve her şeyi yine MacRieve’in çantasının içine doldurdu.

Bir saniye sonra MacRieve kapıdan içeri daldı. “Yine mi bensiz dış aldın? Benden gerektiği kadar faydalanamıyorsun.” Lucia cevap veremeden MacRieve, “Daha önce hiç kayman gördün mü?” diye sordu. Lucia başını hayır anlamında iki yana sallayınca, “Görmek ister misin?” dedi.

"Şey, tabii?"

Bununla birlikte MacRieve onu meraklı gözlerle odadan çıkardı. Kurnaz bir kurda benzeyerek Lucia'ya sırttı.

Ve Lucia kendini MacRieve'in yağmalamayı planladığı bir kümes gibi hissetmekten alıkoyamadı...

28. Bölüm

Garreth kamaraya döndüğünde, Lucia şuh göğüslerinin biçimini Gortaya çıkaran küçük bir bluz ve şimdiye kadar üzerinde hiç görmediği kadar kısa bir şort giyiyordu.

Sanki Garreth'm dikkatini çekmek için başka bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

Buna önceden çıplak vücudunu kısa süreliğine görmesi de eklenince, Garreth bütün gün azgın olacak, Lucia'yı yeniden aşağıya indirebileceği geceye kadar güvertede volta atacaktı.

Tabii bir fırtına kopmazsa. Garreth yağmur yağması için hiç bugünkü kadar çok dua etmemişti.

Şimdi üçüncü kattaki seyir güvertesine doğru yola koyulmuşlardı, paslı demir merdivenlerden çıkarlarken Garreth hemen Lucia'nın arkasındaydı. "Dün gece en uslu davranışlarımı sergilediğim için," diye mırıldandı Lucia'nın kulağına, "bahse girerim, bir yanın benimle bu anlaşılmaya daha önce yanaşmanın daha iyi olup olmayacağını merak ediyordun."

Lucia bir kaşını kaldırarak omzunun üzerinden bir bakış attı. "Sanki başta buna razı olurdun. Bunun ilgi çekici olabilmesi için bir sene hiçbir şey yaşamaman gerekti."

Muhtemelen bu konuda haklıydı.

Güverteye ulaştıklarında, Damião aşağıya iniyordu. "Bom dia," dedi hoş bir şekilde.

"Sana da günaydın," diye yanıtladı Lucia, Garreth'in Damião'nun bağırsaklarını deşmek istemesine neden olan bir gülümsemeyle.

Garreth çenesini kaldırdı, bu kesinlikle selamlama olmayan bir hareketti. Karşılığında adam basamaklardan inmeden önce gözlerini kıstı.

"İkinizi ayırmak zorunda mı kalacağım?" diye sordu Lucia, güvertede yalnız kaldıklarında.

"Ayağını denk alırsa hayır," dedi Garreth, büyük bir ciddiyetle.

Lucia'yı küpeşteye götürdüğü gibi arkasından yanaşıp ona yaslandı. Lucia'nın bunu sıkıştırma olarak göreceğini biliyordu ancak kendine engel olamıyordu. "Şurayı görüyor musun?" Lucia'nın omzunun üstünden bir nilüferin üzerinde yatan, yüz yirmi santimlik bir kaymanı işaret etti. "Daha yavru." Kıpırmızı gözlerinin üzerinde kemikli bir çıkıntı ve siyah bir bedeni olan yaratık, ağzı kocaman açık ve sivri dişleri ortaya çıkmış halde yatıyordu. "Daha keskin timsahlar gibiler. Fiziksel olarak. Zihinsel olarak nasıl olduklarını bilmiyorum. Gerçi biraz daha sinirli görünüyorlar."

Lucia ustalıkla Garreth'in yanına geçerek, "Ne kadar büyüyorlar?" diye sordu.

"Kayıtlardaki en büyük olanı, yedi buçuk metreydi. Ama Schecter haklı... nehrin iyice yukarısında daha büyükleri var. Çok daha büyükleri."

"Beni buraya kaymanı görmem için getirdin ama ben altındaki nilüferden neredeyse daha çok büyülenmiş durumdayım. Kocaman bir şey, masa gibi."

"*Victoria amazonica*. Onlar da nehrin yukarısında daha kalınlaşıp büyüyorlar."

Lucia etrafına bakındı. "Gece ne kadar yol aldık?"

"Nehrin haritada eksik olan bir parçasındayız sanırım, yani kim bilir?" Bütün sabah tek bir teknenin bile yanından geçmemişlerdi. "Ama gittikçe daha fazla nehir yaratığı görmeye başlayacağımız kadar yol aldık. Pembe yunuslar ve dev susamurları."

"Kulağa hayal ürünüymüş gibi geliyor," dedi Lucia, tekrar küpeşteye yaslanarak. Karamel renkli saçlarını kulaklarının üzerine örmüştü ama parlak kıvrıkcık saçlar omuzlarından ve peri gibi suratının çevresinden serbestçe dökülüyordu. Garreth onun muhteşem, küçük bedeninin üstüne çıkarken o kıvrıkcık saçların yastığının üzerine yayıldığını hayal etti, ona arkadan sahip olurken onları yumruğuna dolanmış olarak hayal etti...

"Peki, Travis hangi konuda ateş püskürüyormuş?"

"Hı?" *Silkelen.* "Şey, anlaşılan kaptanın, gemiye hiçbir yenilik yapılmamasıyla ilgili süresiz bir emri varmış. Charlie tamir yapıyor ama daha fazla yaparsa küçük bir ceza alacak."

"Bu garip."

"Ah, evet." Travis'le ilgili yığınla gariplik vardı. Fakat bu insan, peşin paraya yanıt veriyordu.

Garreth çoktan Rio Labyrinto yönünde gitmesi için ona rüşvet vermişti.

Ancak Travis tuhaf bir tip olsa da, Charlie'de kesinlikle bir işler dönüyordu. Kız kardeşi Izabel kendine güvenli ve dürüst görünse de, Charlie'nin sessiz, beceriksiz bir tavrı vardı. Bugün solgun görünüyordu, hatta hasta gibi. Garreth tersliğin tam olarak ne olduğunu belirleyemiyor, sadece bir terslik olduğunu biliyordu.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Lucia.

"Rossiter kamarasında volta atıyor. Izabel gurme bir kahvaltı hazırlamayı yeni bitirdi. Schecter kış tarafında sinsi sinsi dolaşıp 'ses dalgası yemini yerleştirecek bir yer' arıyordu. Ona bu günlerde çocukların ona bu ismi mi verdiğini sordum ama anlamadı," dedi Garreth ve Lucia'nın dudakları kıpırdandı. Garreth ensesini ovuşturarak, "Ama izleniyoruz," diye ilave etti.

"Biliyorum. Bir şeyin kokusunu alabiliyor musun?"

Garreth başını hayır anlamında salladı. "Aşırı yüklü duyular." En son buradayken de aynı şey olmuştu; bütün yeni kokulara alışması

haftalarını almıştı. "Sanırım her şeye hazırlıklı olmamız gerekecek." Gözlerini köpüren sulara çevirdi. "Buradan nefret ediyorum."

"Bana nehirle ilgili bildiklerini anlat," dedi Lucia. "Tehlikelerle ilgili daha çok bilgi ver."

"Demek tehlikeler? Ormanda yerli kabileler var. Gizli kalırlar... bu yolculukta onlardan eser bile görmeyeceksin. Ve kışkırtılmadıkları sürece -örneğin Damião gibi bir aptal, elinde fotoğraf makinesiyle olanları aramaya gitmezse- barışçıldır. Yoksa büyük bir öfkeyle ayaklanırlar. Perilerin zehirlerinin, onların hazırladığı zehirlerin yanında hafif kalması da cabası," dedi. "Nix sana dieumort'un ne olduğu konusunda tüyo verdi mi? Belki bir zehirdir."

"Tüyo yok. Ama bir ok olduğundan şüpheleniyorum. Yoksa beni, bir okçuyu, kullanmayı bilmediğim bir silaı alması için niye ormanın içine göndersin ki?"

"Doğru."

"Rio Labyrinto'da yerliler var mı?" diye sordu Lucia, tavırları, sanki gerçekten istediğı şeye -labirentin yerine- kurnazca geçiş yapmamış gibi fazlasıyla art niyetsizdi.

"Hayır. Ama uzun zaman önce vardı. Bir nekropolün kalıntılarına denk geldim."

"Bir ölüler şehrine mi?"

"Evet, kocaman bir mezarın çevresini saran tapınaklar ve mahzenmezarlarıyla birlikte," dedi. "Okuduğun her şey sana havzada hiçbir harabe olmadığını söyler. Nehrin değişimi sözüm ona orada inşaat yapmayı olanaksızlaştırmış çünkü her yerleşim yeri, yılın yarısında on iki metre suyun altında olmuşt. Ama bu harabe, her tarafında muazzam taş setlerle, bir çanağın içine inşa edilmişti... gerçekten çok gelişmiş bir yapıydı."

"Sakinleri gitmişse o zaman niye kimsenin geri dönmediğı söyleniyor?"

"Muhtemelen dev kaymanlarla dolu olduğu içindir," diye yanıtladı MacRieve. "Hem o hem de *matora* yüzünden."

Lucia kaşlarını çatı. "Bir boğa yiyen mi?"

"Evet. Sucuriju Gigante. Dev anakonda. Rio Labyrinto'da bunlardan kaynıyor."

Lucia bir kaşını kaldırdı. "Yani J. Lo filmlerinin dışında da var olduklarım mı söylüyorsun?"

"Yirmi dört metreden uzun ve bedeni bir varil kadar kalın olan birkaç tanesini gördüm. Her yerdeler. Yani yaklaşık olarak. Setin duvarlarının üstünde güneşlenmeyi seviyorlardı ama şehre asla inmiyorlardı."

"Gerçek olduklarına inanamıyorum. Ve Schecter'in... *haklı* olduğuna."

"Evet, eski çağlardaki boyutlarındalar. Sekiz tonluk bir topun çiftleşme görüntüsünü kafandan atamıyorsun, o kadarı kesin." MacRieve ürperme numarası yaptı. "Yılanlar seni hayrete düşüren bir hızla saldırabiliyorlar. Kollarına dolanırsa bir ölümsüz bile onları püskürtemez."

"Yani -muhtemelen El Dorado'ya geçiş kapısı olduğunu söylediğin- Rio Labyrinto'yu bulacak kadar şanssız biri, çeşit çeşit sürüngenler tarafından mı yeniyor?"

MacRieve omuzlarını geriye atarak, "Benim dışımda," dedi. Göğsüne vurmaktan kendini son anda alıkoymuş gibi görünüyordu.

"Kayıp altın kenti gördün mü?"

"Hayır ama nekropoldeki hiyerogliflerin çoğu, o ya da bu şekilde ışıldayan hazineleri resmediyordu."

"Eee?" Lucia devam etmesi için elini salladı. "Daha çok ayrıntı lütfen."

"Senden sonra, Lousha. Bana tanrı öldürenle ilgili bildiğin her şeyi anlatmadığını biliyorum."

Lucia teorisini paylaşmakta hiçbir sakınca görmeyerek konuştu: "Sana onun bir ok olduğundan şüphelendiğimi söyledim ama bu-

nun altın bir ok olduğunu düşünüyorum. El Dorado'yla bu yüzden ilgileniyorum."

"Niye altın?"

"Tanrıça Skathi altın oklar kullanıyor. Ve bunlar tarih boyunca büyük okçular tarafından kullanılmışlar. Bu kadar gücü olan bir okun eşsiz olması... uygun görünüyor," dedi. "Şimdi bana El Dorado'yla ilgili daha çok şey anlat."

"Beni daha erken terk edebilesin diye her şeyi açığa mı vura-yım?" diye sordu MacRieve, küçümseyen bir ses tonuyla.

"Bir de *bana* mı ağzı sıkı diyorsun? Üstelik yayım sende."

"Aynen."

"İskoç, onu geri almam gerekiyor. Onsuz rahatsız oluyorum. Ayrıca onun dışında gerçek bir savunmam yok. Bir kılıç ya da bı-çakla ümitsiz vakayım."

"Bir daha gizlice kaçmayacağına yemin et."

Lucia dişlerini sıktı. "Ben gizlice *kaçmadım*."

MacRieve yayını çantasından çıkardı. "İrfan üzerine bana söy-lemenden gitmeyeceğine yemin edersen bunu geri vereceğim. Uyanık ve ayık olduğumda. Ve sen de bana nasıl o şekilde atış yaptığını göstereceksin."

"Sana *öğretmemi* mi istiyorsun?"

"Benim de yaya oldukça elim yatkındır." Örneklemek için ustalıklı yayın girişini takmaya başladı. "Senden bana göstermeni istiyorum."

Lucia etrafına dikkatle baktı. "Başkaları görür."

"Rahatla. Travis ile Charlie'ye karımın Ulusal Okçuluk Şampiyonası'nı kazanması konusunda çoktan 'böbürlendim'. Şimdi, yemin ediyor musun?"

"Yemin ediyorum. Her ne için buradaysak onu buluncaya ka-dar." MacRieve'in taviz vermez bakışları karşısında, "Oyun yeniden başlayıncaya kadar sadece mola veriyoruz," dedi.

MacRieve omuzlarını silkti. "Anlaştık. O zamana kadar seni, beni bir daha terk etmeyi düşünemeyeceğin bir noktaya getirmiş olacağım zaten."

Yay çantasından bir yedek ok kutusu aldı. "Niye hiç boşalmayan bir sadağın yok? Yani periler gibi?"

"Keşke olsaydı." Peri okçuların çoğunun mistik sadakları vardı. Bir tanesini tüketirsen yerine bir başkası geçerdi. "Onlardan edinmek imkânsız. Periler onları amansızca koruyor." Okçulukta kendisine en yakın olan rakibi Peri Tera bir tanesinin sahibiydi.

"Demek koruyorlar?" MacRieve ona yayı verdi. "Bana ne yapabileceğini göster. "Nehrin dönemecinde suyun üzerine doğru eğilmiş şu ağacı görüyor musun? Yosunlu bir kısım var..."

MacRieve cümlesini bitiremeden Lucia çoktan okuyla onu vurmuştu. Hâlâ bir tanrıça gibi atış yapabiliyordu! Dün gecedен sonra bile bekâret kuralını çiğnememişti. MacRieve'e, "Şimdi beni nasıl buluyorsun?" bakışı attı.

"O okçu olarak tanınmaktan zevk alıyorsun."

Lucia gözlerini kırptırarak ona baktı. "Evet. Alıyorum. Bütün dünyada en iyisi benim... bundan kim zevk almaz ki?" Ve kim bunu tehlikeye atacak kadar deli olabilir?

"Buna ilaveten mütevazısın da."

"Neden kadınlar kariyerlerinde iyi olduklarında mütevazı olmak zorundalar? Gerektiği gibi gururlu olmaları gerekirken? Bu bana hiçbir zaman mantıklı gelmedi."

O anda hafif bir rüzgâr esip gri bulutları yuvarlayarak etrafı kararttı. Yağmur yağsaydı MacRieve sahiden de onunla birlikte kamaraya gitmesini bekler miydi? Bu düşünceyle Lucia'nın içini bir tedirginlik ve belki bir miktar da... beklenti kapladı. Dudaklarını nemlendirdi.

MacRieve'in gözleri anında onun ağzına kilitlendi, ardından avcuyla kendininkini sildi. Önceki geceyi... Lucia'nın nasıl onun

tadına baktığını mı hatırlıyordu? "Şey, teknenin önünde titreyen şu yaprağı vur."

Lucia gözleri hâlâ onun gözlerindeyken vurdu.

MacRieve bir kaşını kaldırdı. "Eh, seks konusuna geri dönmüş-ken," dedi, bir süredir seks konusunda konuşmamalarına rağmen, "bana Skathia olmanın nesinin bu kadar önemli olduğunu söyle."

"Büyük tanrıça Skathi'ye borçluyum. Bana himayesinin işaretini verdi." Ve Lucia'ya bunu hatırlatmak için ona acı hediye etmişti. *Ne kadar iyi hatırlıyorsun, Lucia?* "Bana bir kimlik verdi. Bak, senin klanın ve ait olduğun bir kraliyet soyu var. Ama ben kendi halkımın kim olduğunu bilmiyorum ve Nix de asla bilemeyeceğimi söyledi."

Bir çocuğum oluncaya kadar. Ki hep çocuğum olmasını istesem de bu, asla yapamayacağım bir şey...

"Yani halkın, Skathia'lar oldu?"

"Aynen."

"Kütüğün yanındaki nilüferi vur," dedi MacRieve ve Lucia bunu başardı. "İsabet ettirememek nasıl bir duygu?"

Lucia kelimelerini dikkatle seçerek, "Bu... akıl almaz şekillerde... can acıtıyor," dedi.

"Başlangıçta ne kadar kötüydü?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Başta sürekli hedefi kaçırmıyor muydun?"

Herkes ona bunu acının öğrettiğini düşünerek, böyle olduğunu farz ediyordu. Yalnızca Regin, Lucia'ya yeteneklerinin bir saatlik bir pratik bile olmadan *verildiğini* biliyordu. "Uzun zaman önceydi. Bunu pek düşünmüyorum. Tek bildiğim, kendime bir Skathia deme hakkını kesinlikle kazanmış olduğum. Bundan kolayca vazgeçmeyi reddediyorum."

"Seks için bile mi? Benimle değilse de başka birileri seneler içinde seni baştan çıkarmış olmalı."

Lucia ona omzunun üstünden bir göz gezdirdi. "Belli ki yeterince çıkarmamış."

"Kendini bir Skathia olarak adlandırmak, bir ailenin olmasından daha mı önemli? Ya da çocuklarının olmasından?"

"Evet, MacRieve! Bunu kabullen." Eğer Lucia çocuklarının olmamasını kabul edebiliyorsa o zaman MacRieve haydi haydi ederdi! "Bu sadece yeminlerimle ilgili değil. Sana teslim olursam o zaman bir kimliğim olmaz."

MacRieve omuzlarını silkti. "Kadınlar bunu her zaman yapıyor... erkekleri için işlerinden vazgeçiyorlar."

"Bunu söylemiş olamazsın." Birisinin tavrının onu en son ne zaman bu kadar gıcık ettiğini...

O anda telefonu titreşip Lucia'nın düşüncelerini yarıda kesti. MüthişReg'den bir mesaj daha: *Senin de, üstüne bindiğin Lykae'nin de canı cehennemde. Nix bana Mac'le bir gemi yolculuğunda olduğunu söyledi. Ne oluyor be?*

Lucia, Regin'in Nix'ten aldığı bu küçük, altın değerindeki bilginin davranışlarına nasıl yansıtacağını hayal ederek içini çekti. Kâhin bunu sorun çıkarmak için ya da gerçekten bunu o şekilde gördüğü için söylüyor olabilir.

MacRieve, "Sana mesaj çekip duran kim? Nix mi?" diye sordu.

"Nix nadiren mesaj çeker." Çünkü kimse asla cevap vermiyordu. *Şirinler! ya da Ben karizmatığım... ya da kötü köpekler hamburger yiyemiyor mu?* gibi mesajlara tam olarak nasıl yanıt verilirdi ki? "Regin'den geliyor."

"Ah, parlak ucub... kız. Seni ve kız kardeşlerini vampirlerden kurtardığımda onunla omuz omuza savaştığım halde uyuşturulduğumda beni itip kakmaya bayılan."

Suçluluk duyan Lucia, titiz bir biçimde yayının ipini çıkarıp onu seyahat çantasının içine yerleştirdi.

"Geçen sene New Orleans'tan ayrılmadan önce," diye devam etti MacRieve, "senin türünle ilgili çok şey öğrendim. Meclisinizle ilgili neredeyse her şeyi. Sen ve Regin niye bu kadar iyi arkadaşsınız?"

Çoğu kişi onun tam anlamıyla," Lucia'nın ikaz edercesine attığı bakış karşısında, "yaramaz olduğunu düşünüyor," diye bitirdi cümlesini.

"Ne duydun?"

"Sürüden ayrılmış iblislere jant kapağı gibi bir şeyler yediri-yormuş."

Pek çok İrfanlı onun hakkında böyle düşünüyordu, bu da muhtemelen Regin "düşmanlarına bir şeyler yedirme" döneminden geçtiği içindi. Bira şişeleri, futbol topları, çöp kutusu kapakları. "Her şeyden önce o bir *safhaydı* ve artık bunu aştı." Çoğunlukla. "Ve ikincisi, o iblisler bir daha asla ona bulaşmadılar."

"Onun için bahane mi üretiyorsun?"

"Regin savaş için yaratıldı ama fazlasıyla gelişmiş bir espri anlayışı vardır. İkisini birleştir..." *Ve suçluluk duygusuyla tatlandır.* Regin'in öpücükleri uyuşturucu gibi bağımlılık yapıcı olsa da, gençken bir berserk'i öpmüştü. Acımasız Aidan'ı. Aidan, Regin'i kazanmaya çalışırken öldürülmüştü ama yüzyıllar boyunca yeniden dünyaya gelmiş, tekrar tekrar Regin'i aramıştı.

"Üstelik," diye ekledi Lucia, "Regin'le benim bir geçmişimiz var." Geçmişte Lucia, Çökmüş Cenabet'in uçurum kenarındaki mağarasına her gittiğinde, Regin de yanındaydı.

Ancak Cruach'ı avlamak, kış uykusundaki bir ayıyı avlamak gibi değildi. Lucia ile Regin mağaranın içine girmiyordu. Bunun yerine ininin, her tarafına kemikler saçılmış girişinde bekliyorlardı. Cruach tam çıkmak üzereyken saldırıyorlardı.

Cruach ilk defa dirilmeye çalıştığında kükreyip bir boğa gibi ayaklarını yere vurarak ilerlemiş, iğrençliğinin genç bir Skathia suikastçısının ödünü koparıp hedefini şaşırtacağını düşünmüştü. Lucia sonrasında titreyip ağlasa da düzgün bir atış yapmıştı ve Regin de dehşet içinde dizlerinin üzerine çökmüş, enerjisini kusmuştu.

İkinci seferde Cruach, çıkışı korumaları ve ona güvenli bir çıkış yolu garanti etmeleri için yüzlerce Ölüm Tarikatı müridini,

Cromit'lerini çağırmişti. Ancak Regin kılıç ustalarıyla çarpışıp onları geri püskürtürken, Lucia'nın oku, Cruach'ın kara kalbini bulmuştu.

Bu üçüncü seferde ise, Lucia'nın ne beklemesi gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu, gerçi ayıyı mağarasının içinde avlayacağından korkuyordu. Kendini o ine tekrar girmeye zorlayabilir miydi? Hem de yapayalnız?

Lucia, MacRieve'in onunla birlikte geleceğini düşündüğünü biliyordu. Dieumort'u almak için birlikte çalışsalar bile Lucia, MacRieve'in Cruach'ın yanına yaklaşmasına asla izin veremezdi. Ne de Regin'in fazla yaklaşması tehlikesini göze alabilirdi.

Cruach onlara hastalık bulaştırabilirdi. Lucia'nın ise –Cruach'ın karısı olarak– bağışıklığı vardı...

"Bu kadar dalıp gitmene sebep olacak ne düşünüyorsun?" diye sordu MacRieve, sözcüklerine uzaktaki bir gök gürültüsü eşlik ederken.

Gökyüzünde daha da çok gri bulut toplanıyordu. "Sadece Regin'e karşı daha şefkatli olman gerektiğini düşünüyordum."

"O niye?" diye sordu.

"O olmasaydı bir eşin olmazdı. Hayatımı ilk kurtardığında on altı yaşındaydım. O zamandan beri savaşlarda sayısız kere kurtardı."

MacRieve bunu hazmettikten sonra, "Regin benden hiç hoşlanmıyor," dedi.

"Evet." Lucia az önce bir yağmur damlası mı hissetmişti? "Ama senin ağabeyin de muhtemelen benim için aynısını hissediyordur."

"Olabilir. Tabii ben senin kız kardeşini vurmadım."

Lucia küpeştedeki bir kıymığı inceleyerek söylendi: "Onu sadece kolundan yaraladım." Sadece koluna bir atış yapmıştı.

"Lousha, şuraya bak!" dedi MacRieve, Lucia'yı omuzlarından tutup uzaktaki bir sahile doğru çevirerek.

Lucia beyaz benekli boğazları olan birkaç susamuru gördü... fakat bu hayvanlar *dev* gibiydi, MacRieve kadar uzunlardı. Bir tanesi bir yayın balığını yerken, diğerleri bir kütüğün üzerinde birbirlerine sokulup ciyaklayan yavruları sakinleştiriyorlardı.

"Bir su samuru ailesi. Aynı zamanda *lobos del río* olarak da bilinirler."

Daha yeni başlayan hafif yağmuru görmezden gelerek Lucia, "Nehir kurtları mı?" diye sordu.

"Evet." Yağmur şiddetlenince MacRieve onu omuzlarından tutup kendine çevirdi. "Kurtlara düşkün olduğun için onların değerini biliyor olmalısın." Parmaklarının arkalarıyla Lucia'nın yanağını okşamak için uzandı ve altın rengi gözleri harika şeyler vaat etti.

"Kurtlara mı düşkünüm?" diye sordu Lucia, solukları kesik kesik çıkarak.

Tıpkı çok uzun zaman önceki o ilk gecedeği gibi, MacRieve'in sesi konuşurken alçaldı. "Evet, Lousha, düşkün olmak üzeresin."

Yağmur, şakırdayan bir sağanağa dönüştü, dört bir yanlarında yıldırımlar çaktı.

Derhal giysilerini çıkarıp Lucia'dan da aynısını bekleyecek ve hayal edebileceği, cinsel açıdan en çekici erkekle birlikte karanlık, şehvetli kamaraya gitmekten başka şansı yoktu.

29. Bölüm

“**S**u sıgılık birden ortaya çıkıverdi, değil mi Travis?” diye seslendi MacRieve kaptan köşküne. Lucia’ya ise, “Bir şeylere *çarpmaya* mı çalışıyor bu?” diye homurdandı.

Travis yine bir kum tepeciğine takılmıştı... üç günde üçüncü defa.

Lucia içini çekti. MacRieve’le birlikte nadiren bulunan bir bulutsuz ve olaysız sabahın tadını çıkarıyorlardı. MacRieve, Izabel’in deniz ürünleri ziyafeti sözüyle heyecanlanmış, platformdan başarısız bir şekilde balık avlamaya çalışırken, Lucia arka güvertedeki yıpranmış bir şezlongda güneşleniyordu.

Travis kaptan köşkünden, “*Sen daha iyi sürebileceğini mi sanıyorsun, İskoç?*” diye bağırdı.

“Evet, hem de senin kadar sarhoşken bile, *Tex!*”

“MacRieve...” diye uyardı Lucia.

“Ama bu doğru. Alkole ara vermesi lazım yoksa gideceğimiz yere asla varamayacağız.”

Lucia dümende Charlie’nin olmasını dilerdi ama o uyuyordu. Genç adam, Travis’ten çok daha iyi gemi kullanıyordu, gerçi Charlie bunu asla itiraf etmezdi. Izabel’in ikizi de kız kardeşi kadar asabi Teksaslıya bir kahramanmışçasına tapıyordu.

Bunun gibi her aksaklık onları daha da geciktiriyordu ve Lucia’nın zamanı azalıyordu. Kâbuslar gittikçe kötüleşiyordu.

"Görünüşe göre gidip yaşlı kızı iterek kurtarmak gerekecek," dedi MacRieve. "Yine." Tişörtünü çıkarıp yıpranmış ve solmuş kot pantolonu ve bilekliğiyle kaldı. *Contessa*'da ayakkabılar artık geçmişte kalmış şeylerdi.

O bileklik, MacRieve'in teninde göze çarpıyordu, Lucia için yaptıklarının sürekli bir anımsatıcısıydı. Ne zaman ona sarılsa Lucia metali teninde hissediyordu, başlangıçta soğuk oluyor, ardından ısınıyordu.

Tıpkı dün gece gibi... "MacRieve, girmek zorunda mısın?" Nehir bir neşe kaynağı olmuşsa da -Lucia pembe yunuslar, daha çok susamuru ve kıyı boyunca otlayan tapirler görmüştü- aynı zamanda bir dehşet kaynağı da olmuştu. Kaymanlar devamlı fırsat kolluyordu ve piranalar çılgın gibi yüzeye fırlıyordu.

Daha dün sabah yavru bir balıkçılın yuvasından suyun içine düştüğünü görmüşlerdi. Anne kuş korku içinde ciyاكلarken, bir pirana sürüsü yavru kuşu saniyeler içinde imha etmiş, jilet gibi keskin dişleriyle kemiklerine kadar lokma lokma yemişlerdi.

"Tehlikeler konusunda artık bana inanıyormuşsun gibi görünüyor?" dedi MacRieve. "Rahatla, sadece belime kadar gireceğim."

"Ya piranalar ne olacak?"

"Balıkların çok mühim bir şeyi yiyeceklerini zannetmiyorum." Lucia'nın kulağına mırıldanmak için eğildi. "Sadece küçük avın peşinden giderler."

"Kurtadam!" diye bağırdı Lucia, hâlâ MacRieve ona her sataştığında şaşırıyordu. MacRieve ona karşı gittikçe daha da yumuşuyor, Lucia'nın geçmişteki davranışlarından gelen garezi kayboluyordu. Lucia onun bir zamanlar olduğu adamın, gülücük çizgilerine her bakışında hayal ettiği adamın izlerini görmüştü. Ve Lucia'ya karşı öfkeden kudurmadığı zamanlarda oyun oynamaktan hoşlandığını anlamıştı. "Ben ciddiylim."

"Ben de. Kot pantolonumu çıkarmazsam kendini daha iyi hisseder misin?" Lucia isteksizce başıyla onaylayınca, "Merak etme. Gerçekten de büyük avla beslenmezler... ölü olmadığı sürece," dedi.

Teknenin serbest kalmasına yardım etmek için Damião'nun da kış tarafına geldiğini gördüklerinde, Lucia, "Başkalarının önünde çok güçlü görünme. Ve yine kavgacı bir tutum takınma," diye fısıldadı.

"İlk o yaptı," diye dikkat çekti Garreth, huysuz bir ses tonuyla. Yalnızca üç gün geçmişti ve gemi şimdiden iki uzun boylu erkeğe küçük geliyordu.

"Günaydın, *querida*," dedi Damião, kendi gömleğini çıkarıp kaslı, kuvvetli vücudunu gözler önüne sererek.

"*Bom dia*," diye cevapladı Lucia, dalgın bir sırıtışla.

Damião arka platforma doğru ağır ağır giderken, Lucia'nın gülümsemesine bronz tene karşı beyaz dişlerle karşılık verdi, ardından suya atladı. Adam resmen seks tanrısıydı...

MacRieve önüne geçip Lucia'yı ensesinden kavradı, yüzünde kıskançlık alev alev yanıyordu. "Gözlerin ödülde olsun, kadın. Ya eline geçecek şey bir kurtadam olacak ya da hiçbir şey."

"Demek öyle?"

"Tabii erkeklerinin ölü olmasından hoşlanmıyorsan çünkü Damião çoktan listemin başını çekiyor." Kısa ama yakıcı bir öpüşme için Lucia'yı kendine çekti. "Sen *benimsin*, Lousha. Bunu sakın unutma."

Bununla birlikte o da suya atlayıp Lucia'yı soluk soluğa –ve onu MacRieve gibi her öpüşme sonuncusuymuşçasına öpen, kıskanç, alfa erkeklerle karşı bir takıntısı olduğuna ikna olmuş bir halde– bıraktı...

İkisi meşgulken, Lucia da seyir güvertesinde bazı gemi işlerini halletmesi gerektiğini düşündü. Merdivenlerden çıktı, sonra en arkaya, saz damlı kısma kadar gitti. Önceden, içeriden hıştırtıların geldiğini duymuştu.

Şimdi sazların altına sıkıştırılmış, kenarından iki küçük çıplak ayağın çıktığı bir saklanma yeri görüyordu. *Izabel*.

"Ne yapıyorsun?"

Izabel huysuz bir şekilde nefesini bıraktı. "*Nada*."

Lucia içeriye bir göz attı ve birkaç karışlık açıklığı olan ve bir bavul rafına benzeyen bir yer buldu. Izabel orada dümdüz yatıyordu. Onu taklit eden Lucia, zıplayıp uca kadar yüzüstü süründü. Ve gözetlemek için mükemmel bir saklanma yeri buldu. Buradan alaverenin yanı sıra, platformu ve gerideki üstü açık güvertiyi –geminin oldukça büyük bir bölümünü– görebiliyorlardı.

"Bizi mi gözetliyordun?"

"Neden gözetlemeyeyim?" diye sordu Izabel. "Hepiniz *louco*'sunuz."

"Deliyiz, öyle mi? Sen ne küstah, küçük bir..."

"Latin Amerikalı mıyım?" Izabel öfkeyle baktı. "Sinirli bir *Portuguesa* mıyım?"

Küstah, küçük bir *ölümlü*, diye düşünmüştü Lucia. "Neden hepimiz deli oluyormuşuz?"

Izabel çenesini kaldırdı. "Senin doktor olduğunu sanmıyorum."

Lucia omuzlarını silkti. "Ben de senin bir sarhoşa âşık olduğunu sanıyorum."

Izabel kısılmış, ela gözlerle, "Bay MacRieve'le evli olduğunu bile sanmıyorum," dedi.

"Benimle ilgili elindeki tek şey bu mu?" diye sordu Lucia, içi rahatlayarak. Izabel'in onların gerçek doğalarını keşfettiğini sanmıştı.

"Eğer sen ve Bay MacRieve evliyseniz, ben de Schecter'in şortunu yerim."

"Şimdi bu biraz... gereksizdi. Peki, bizimle ilgili neden öyle düşünüyorsun?"

"Sen bakmıyorken MacRieve sana uzanıp sanki dokunmak için *ölüyormuş* gibi elini yumruk yaparak geri çekiyor." *Öyle mi yapıyor?*

"Evli insanlar öyle değildir!"

"Öyleyse sana karşı dürüst olacağım, Izabel. Evli değiliz ama o... eski kafalıdır. Bu gemide birlikte kalınca itibarımın zedelenmesini istemedi. Başka bir şey var mı?"

"MacRieve, Travis'e nakit verip duruyor ve biz de sürekli planlanan rotadan çıkıyoruz."

Bu doğrudu. İskoç, Lucia'ya Travis'i istediği gibi yönlendirdiğini, kaptanı onları doğruca Rio Labyrinto'ya götürmesi için ödeme yaptığını söylemişti. "MacRieve daha önce burada bulundu ve umut vaat eden araştırma bölgelerini biliyor." Gemi o civara yaklaşık bir hafta içinde, muhtemelen dolunaydan hemen sonra varacaktı. Lucia ile MacRieve, ölümlüleri *kaçırmamaya* karar vermişlerdi; bunun yerine *Contessa'nın* yedek deniz motoruyla gizlice ayrılmayı planlıyorlardı. "Yani Travis'i sadece *yönlendiriyor*. Başka?"

"Sizinle ilgili elimde sadece bunlar var. *Şimdilik*. Ama diğerleri de sizin kadar garip."

"Anlat."

"Niye anlatayım?"

"Travis eğer işi mahvedersen ona şikâyet etmemizi söyledi. Sence yolcularını gözetlediğin için seni kovar mı? Belki Charlie'nin katlandığı her şeyden sonra kardeşini de işten atar?" Kaptan her gün genç adama bağırıyor, gemideki herhangi bir şeyi çok iyi tamir ettiği için ona ateş püskürüyordu. Charlie tam bir centilmendi, bütün taşkınlıklara sessizce sabır gösteriyordu. "Şimdi ya bana anlatsın ya da koca Teksaslına veda edersin."

Izabel yine öfkeyle bakarak, "İyi. Damião'ya bak mesela. Kesinlikle bir *louco*," dedi.

Fiziksel olarak ne kadar şanslı olursa olsun, Lucia adamda bir terslik olduğunu kabul etmek zorundaydı. MacRieve'inkine çok benzeyen bir duygu yayıyordu. Gülümsemesinin asla gözlerine ulaşmaması dışında... ve gözleri, Lucia'yı *devamlı* takip ediyordu.

"O Portekizce konuşuyor, değil mi?" dedi Izabel. "Bu yüzden de Charlie'yle ben, onunla konuşmaya çalıştık. "Ama *eski* Portekizce konuşuyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu istilacıların konuştuğu Portekizce." *Bu çok garip.* "Ve ona hoşnutsuz bir şekilde baktığımızı görüp o *muhteşem* gülümsemesini takınıyor." Izabel iç geçirdi. "*Muito bonito.*"

"Damião gerçekten seksi bir adam," diye mırıldandı Lucia, sonra bunu sesli olarak söylediğini fark etti. "Ve bununla onun aklına saygı duyduğumu kastediyorum."

Izabel parmağıyla çenesine vurdu. "Ya Schecter?"

"Seksilikten pek eser yok."

"Şey, o..."

"Şş," diye fısıldadı Lucia. "Geliyor."

Elinde alüminyum bir çantayla, profesör alavereye doğru ilerledi. Platformda çalışan erkeklerin görüş alanının dışındaydı. Çantası bir Halliburton'du... bileğe kelepçelenen, içinde füze kodları taşıyan türden. Lucia gözlerini devirdi.

Her iki yana göz attıktan sonra, bir uçağın ipe bağlanmış kara kutusu gibi görünen "devrim niteliğindeki" yemini çıkardı. Açtığına, üstte yanıp sönen kırmızı bir ışık, bipleyerek ses dalgaları yaydı. Schecter cihazı suya daldırıncaya kadar bu sesler, Lucia'nın kulaklarının seğirmesine neden oldu.

Lucia kısık sesle, "Hey, İz... işte sana onun şortunu yeme fırsatı," dedi.

Izabel'in gözleri, sanki Lucia'nın onunla dalga geçmesinden şok olmuş gibi kocaman açıldı. Ardından, "Beni zapt et. O saçları yatmayan adamın mı? *Muito machão,*" dedi.

Lucia sırtmadan edemedi.

Schecter geminin diğer bölümlerine gidince Izabel konuştu. "O adamın odasında yılanlar, kertenkeleler, her türlü amfibi hayvan var. Hatta zehirli olanları bile. Ve şu yem var ya? Ben bir bilim insanı değilim ama insanın sağduyusu, bir şeye tuzak kuruyorsan varıldığında onunla baş edebilmen gerektiğini söyler." *Akıllı kız.* "Bu gemiyi bir uçtan bir uca biliyorum -dualar, koli bandı ve Charlie

sayesinde bir arada tutuluyor– ve herhangi bir ‘mega’ şeyin ziyaretini kaldıramaz. Yani Schecter ya çok budala ya da çok bencil.”

Katılıyorum. “Ya Rossiter?”

“İşte onu sevdim,” diye yanıtladı Izabel. “Ama hasta galiba. Hiç uyumuyor. Ve galiba çiçeklere takıntısı var, sürekli çiçek çiziyor...”

O sırada Lucia’nın telefonu bir mesajla titreşti. Ekranı görebilmek için sıkışık alanda eğildi. *MüthişReg: Ice World oyununda 9. seviyeye geldim. Ice Worldleri benim için hep sen geçerdin. Tam Lucia içini çekerken –Regin’i deliler gibi özlüyordu– ondan bir mesaj daha geldi. Yine de seviyeyi geçtim. YANİ SANA ÇOK PİS GÜNÜNÜ GÖSTERDİM!*

“Kim sana mesaj atıp duruyor?” diye sordu Izabel. “Buz pateni sahasında tanıştığın, on iki yaşında biri mi?”

“Portekizcede nasıl ‘çok komik’ dersin?” diye sordu Lucia masumane bir şekilde, ardından, “Sadece kız kardeşlerimden biri. Beni özlüyor,” diye ekledi. *Ve bu kadar uzun süre uzakta olmama içerliyor.*

“Kaç tane kız kardeşin var?”

Yüzlerce. Dünyanın her tarafında. “Yeterince,” diye yanıtladı Lucia.

“Keşke benim de bir kız kardeşim olsaydı.”

“İkiz bir erkek kardeş yeterli değil mi?”

“Sanırım öyle,” diye cevapladı Izabel, omuzlarını silkerek.

Lucia şimdi bunu düşününce ikisinin birbirine sevgi gösterdiğini görmediğini fark etmişti. Bu, büyük ihtimalle çok farklı oldukları içindi. Izabel utanmaz, kendine güvenliydi. Charlie ise hiçbir şeyden emin değilmiş gibiydi ve sakardı.

“Hey, hissediyor musun?” dedi Izabel. “Gemiye kurtardılar.”

Lucia, tam MacRieve kendini sudan, sırtındaki ıslak kaslar kasılarak platformun üzerine çektiğinde aşağıya baktı. Ayağa kalkıp ıslak saçlarını o kurda benzer tarzla salladığında, sırlıslıkla olmuş kot pantolonu, heykel gibi gövdesinde daha da aşağıya kaydı.

Lucia'nın ona içi gitti. Tam, *Tanrılar aşkına, adam güzel*, diye düşünürken İzabel, "Yerinde olsam hâlâ yapabiliyorken onu kafeslerdim. *Espléndido*," diye fısıldadı.

İskoç sahiden de muhteşemdi. Ve seksiydi ve komikti. Geriye eğimli bir yayın girişini nasıl takacağını biliyordu. Bu, Lucia'ya iyi davranan, onun... sınırlarına karşı anlayışlı olduğunu kanıtlamış bir adamdı.

"Chuck!" diye seslendi kaptan aniden. "Kıçını kaldırıp buraya gel!"

İzabel sıçrayıp başını rafa çarptı. "Gitmeliyim!" Gözleri fal taşı gibi olmuş bir halde geri geri süründü.

"Niye *senin* gitmen gerekiyor?"

"Charlie'yi uyandırmak için."

Travis, "İzabel! Chuck hangi cehennemde?" diye bağırdı.

"Gördün mü?"

Lucia, bu kızın o aksi kaptana âşık olduğuna inanamıyordu. Hiçbir gelecek, hiçbir umut olmadan bu külüstürde sıkışıp kalmasına. Çok gençti... "İzabel, iş bulabileceğin başka gemiler olduğunu biliyorsun. Sana çok daha iyi davranacak insanların olduğu gemiler."

İzabel onun gözlerine baktı. "Yaşadığım sürece başka hiçbir *gemi*yi istemeyeceğim." Ve ardından gitmiş, Lucia'yı kendi düşünceleriyle baş başa bırakmıştı. Ki bu düşüncelerin merkezinde hemen hemen her zaman MacRieve vardı.

Son üç gündür Lucia onunla kalmaya biraz fazla kolay alıştığından korkmaya başlamıştı. Daha önce bir kere kandırılmıştı ve bunca seneden sonra hâlâ Cruach'ın hilesine yenik düşmekten büyük utanç duyuyordu. Kız kardeşleri, Cruach'ın kötü olduğunu sezerlerdi.

Regin sezmişti. Portaldaki sarışın adama bir kere bakmış ve vaftiz annesiyle babasına söylemek için koşturmuştu. Onlar da bir daha adamı asla görmemesi için Lucia'ya yemin ettirmişlerdi. Lucia doğrudan Cruach'ın pençesine düşmüş, ona o kadar kesin olarak güvenmişti ki o yeminlerini bozmuştu.

İskoç'a çok mu fazla güveniyorum? Sanki bunun niye akılsızlık olacağını ona hatırlatırcasına, kâbuslar her gece ortaya çıkıyordu. Ancak şimdi, hayatında ilk defa bir başkasıyla, onu sorgulamaya başlayan, rüyasında ne gördüğünü bilmek isteyen bir erkekle bir yatağı paylaşıyordu...

"Lousha?" diye seslendi MacRieve ve Lucia da başını çarptı. Raftan sürünerek çıkarken, Lucia onun alavere boyunca, ardından da aşağıdaki kamaraya doğru ayaklarını vurarak gittiğini işitebiliyordu.

Lucia merdivenlere varmadan hemen önce MacRieve birden üzerlerine fırlayıverdi. "Neredeydin?" diye sordu, gözleri mavi mavi titreşerek.

"Hemen buradaydım. Kokumu alamadın mı?"

MacRieve gözle görülür derecede rahatladı, gerginlik geniş omuzlarından çekildi. "Bunun gibi bir gemide seni bulmak zor." Lucia'nın şaşkın bakışları karşısında, "Bikini üstünün, gemi mutfağının yanındaki çamaşır ipinde kurduğunun kokusunu alıyorum," dedi. Lucia'nın bir bukle saçını parmağına doladı. "Yukarıda, kaptan köşkünün orada bu saçın bir telinin kokusunu alıyorum. Her yerde senin kokunu saptıyorum. Seni elli veya altmış kilometre uzaktan bulmam neredeyse daha kolay olurdu."

"Sana gitmeyeceğimi söylemiştim. Bana güvenmiyor musun?"

"Evet ama yılın büyük bölümünde seni kovaladım. Huylu huyundan vazgeçmezmiş. Aslında peşinden koşturmamak tuhaf geliyor. Memnuniyet verici ama tuhaf."

Lucia ona hafifçe başını eğerek baktı. "Bütün o zaman boyunca sen hiç... sen hiç vazgeçmeyi düşündün mü?"

"Asla."

"Bir kere bile?"

MacRieve konuşurken sesi çok kalındı. "Lousha, sen benim sevgilimsin." Sanki değiştirilemez bir gerçeği söylemiş gibi omuzlarını silkti.

Eğer dikkatli olmazsam onun haklı olduğunu kanıtlayabilirim...

30. Bölüm

“O düzenekle akşam yemeği yakalamayı beklemiyorsun ya?”
Düşünsene, MacRieve, Damião’ya sataşılıyor, diye düşündü Lucia. Son on gündür iki adamın arası sürekli açıktı. Bir patlama noktasına gelmişler, omuzları birbirine çarpmadan dar alavereden yan yana geçemiyorlardı.

“Sen daha mı iyisini yapardın sanıyorsun?” diye tersledi Damião.

“Ah, evet.”

“Bahse girer misin?”

Lucia yıpranmış şezlonga çöktü. Dirsekleri dizlerinde ve çenesi ellerindeydi... çünkü bütün yolculuk boyunca erkeklerden hiçbiri tek bir balık bile yakalamamıştı. Ve şimdi de yakalayınca kadar ikisinin de tavırlarını değiştirmeyeceğini görebiliyordu...

Bu on gün boyunca *Contessa*, San Miguel’de tarih öncesinden kalma ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, Garreth gittikçe daha da gerginleşmişti. Apaçık bir şekilde huzursuzdu ve durmadan volta atmıştı. Lucia, Lykae’lerin koşmaya ihtiyaçları olduğunu biliyordu. Özellikle de bu gece dolunay varken.

Ve yarın Rio Labyrinto civarına varmayı planlıyorlardı... Garreth için bir tedirginlik kaynağı daha. Lucia’ya, “Labirente gitmemen için seni ikna edebilmemin bir yolu olduğunu sanmıyorum,” demişti. Lucia’nın bakışı karşısında, “Ben de öyle düşünmüştüm,” diye eklemişti.

Ancak Garreth buradan ne kadar nefret etse de, Lucia tadını çıkarıyordu. Kâşiflerin ormandan sanki onları kötü yola saptırıp inceliği boş vermelerini sağlayan bir sevgiliymiş gibi bahsettiklerini duymuştu. Nihayet ne demek istediklerini anlıyordu.

Ve bu hoşuna gidiyordu.

Aklı başında Lucia aklını yitiriyordu. Kontrollü görüntüsünü, kırılgan akılcılığını. Buranın her şeyi duyularına hitap ediyordu... renkler, sıcaklık, çağrışımlar yapan kokular. Hatırladığı kadarıyla kendini bundan daha canlı hissetmemişti.

Belki de bunu, yatağını paylaştığı kurtadama borçluydu. MacRieve onu her gün –ve gece– bitap düşürüyordu. Sanki kontrolünü sarsacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi. Lucia'nın kâğıt evi, büyük bir girdabın ortasındaydı. Rastgele tek bir dokunuşla, hepsi devrilecekti...

Bugünlerde *Contessa*'daki yaşam rutinleşmişti. Damião hep etraftaymış gibi görünüyordu ve her ne kadar Lucia, onun bir tehdit olabileceğini sezse de, ciddi bir korku duyamıyordu. Damião, İrfan'dan olabilirdi ancak hiçbir tür, kuvvet açısından Garreth'la boy ölçüşemezdi.

Rossiter'a gelince, doktor kendi kamarasında volta atmadığında, Charlie'den kendisine geminin iç mekaniklerini öğretmesini sağlıyor ve jeneratörlerin yakıt ikmalinden motor filtrelerini değiştirmeye kadar her şeyi birlikte yapıyorlardı.

Lucia ayrıldıklarından beri Rossiter'ın bir saat bile uyuduğunu sanmıyordu. Gittikçe daha da soluyor, uzun bedeni daha da inceliyordu ve bazen koyu mavi gözlerinde... sanki oraya bir delilik yerleşiyormuş gibi büyüyen bir kıvılcım gördüğünü düşünüyordu. *Nasıl yerleşmez ki?* Tıpkı Lucia gibi Rossiter'ın da zamanı tükeniyordu.

Schechter tüm gece sessizce geziniyor, ses dalgası yemini suya batırıyor ve Izabel de sürekli Travis'e uzun uzun bakışlar atıyordu.

Travis kimsenin etrafta olmadığını sandığı zamanlarda birkaç kez Izabel'i süzmüş, ardından kendine çok kızmış gibi görünmüştü.

Ancak Travis, Charlie'nin de ona uzun uzun baktığını fark etmemiş gibi görünüyordu.

Teksaslının ikizlerin ikisine de pek kibar olmadığı gerçeğine rağmen, her ikisi de ona âşık oluyordu.

Lucia aslında İzabel'i sevmişti. Bir ölümlüye kıyasla. Kız cana yakın ve mantıklıydı ve Lucia'ya biraz Regin'i anımsatıyordu. Lucia bir terslik olduğu hissini üzerinden atamasa da bu, yeşermekte olan dostluğa engel olmuyordu. Ayrıca İzabel ona sırlarını anlatmıştı, Charlie ne zaman tekne de iyileştirmeler yapsa öfkelenmesi –ya da İzabel'in çekici, genç bir kadın olduğuyla ilgili her türlü hatırlatmaya sinirlenmesi– gibi, kaptanla ilgili Lucia'nın kafasını karıştıran şeyleri açıklamıştı.

Görünen o ki Travis sekiz yıldır duldu. Karısı bir kusursuzluk örneği olmuş, kocasıyla birlikte turlar düzenlemiş, teknesini onarmasına yardım etmişti. Bugüne kadar gelen bütün haritaları ve tuhaf listeleri severek yerlerine asan oydu. Nakışlı masa örtüleri ve perdelerin hepsi onun elinden çıkmıştı.

Iquitos'ta Travis'in ölen karısına sadık kaldığı ve *Contessa*'nın onun için bir mabet olduğu söyleniyordu.

Lucia, İzabel'e, "Niye Travis'e onu istediğini söylemiyorsun?" diye sormuştu.

"İki nedenle. Mükemmel karısının hayaleti. Travis karısının anısına sadık kalmasını bıraktırp aklını çecek her şeyden nefret ediyor. Ve bir de Charlie var. Fark etmez. *Capitão* beni asla istemeyecek. Herkes seninle Bay MacRieve gibi şanslı değil."

Lucia onun açıklaması karşısında irkilmişti... çünkü MacRieve'le işler hakikaten de iyi gidiyordu. İtişip kakışan bir kurtadam olsa da, dikkate değer derecede sabırlı da olabiliyordu. Güvertede yürürlerken, Lucia'ya Galce tabirleri öğretiyordu. Lucia'nın ilk telaffuz denemelerinde kendi kendine gülmüştü. Sonra Lucia'nın ne kadar hızlı öğrendiğini fark edince gülmeyi bırakmıştı.

Ayrıca düşünceliydi. Birkaç gün önce MacRieve'in, Schecter'le "önceden listelenmemiş bir keşif" için "bilimsel övgü almak" konusunda tartıştığını duymuştu. Lucia meraklanarak köşeye yanaşmış, kenardan göz atmıştı.

İskoç, kocaman patilerinin içinde narin bir kozayı özenle tutuyordu. İçinden daha yeri çıkan şey, gümüş rengi, donuk bir şekilde ışıldayan kanatları olan bir kelebektir. Lucia daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

"Schecter, ben niye bilimsel övgü almak isteyeyim ki?" MacRieve homurdanmıştı. "Sadece ona isim koymak istiyorum."

"Eh, övgü umurunda değilse o zaman bu türü sahiplenip bir ad takmam için *bana* izin vermekten ne çıkar? Gerçekten, *Bay MacRieve...*"

"Schecter, biliminin canı cehenneme. Buna hatunumun adını koyacağım ve bu konuda tek bir kelime daha edersen bu keleşeği boynundan gelecek kanla berbat edeceksin."

Profesörün ağzı açık kalmış, uzun saniyeler boyunca nutku tutulmuştu. Sonunda boğazını temizleyip, "Eee, şey, evet, elbette. Adını ne koyacaksınız?" demişti.

"Lucia Incantata," diye mırıldanmıştı MacRieve. Dalgınca, "*Bana onun gözlerini anımsatıyor...*" diye ekleyince Lucia'nın içi titremişti. Lucia hâlâ MacRieve'in yüzündeki ifadeyi ne zaman hatırlasa iç geçiriyordu.

O gece MacRieve ona keleşle "sürpriz yapmış", kamarada hayvam içinde tutmak üzere bir sivrisinek teli hazırlamıştı.

Hediyeler devam etmişti. Lucia o Victoria nilüferlerinin çiçeklerini ne kadar güzel bulduğundan bahsedince ertesi sabah uyandığında başucunda kusursuz beyaz bir nilüfer çiçeği bulmuştu. Vazo? Çalkalanıp yıkanmış bir Iquiteña şişesi idi.

Bunlar da yetmezmiş gibi MacRieve ona asla boşalmayan bir ok sadağı vermişti. Gururla uzattığında Lucia'nın nefesi kesilmişti.

"Bunlardan birini öylece güvertede mi buldun?" Sırtına veya uylu-
ğuna bağlayabileceği zarif deri bağlarıyla çok şık bir sadaktı.

"Hep yanımdaydı."

Çantasında deriye sarılı gördüğü parça... Bu da Lucia'ya çok kızgın
olsa da bunu onun için getirdiği anlamına gelirdi. "Bunu perilerden
mi yürüttün?"

MacRieve kurt gibi bir sırtışla, "Eh, kesinlikle satışını yapmı-
yorlar," demişti.

"MacRieve!" Ancak Lucia soluksuz heyecanını aştıktan sonra
bir parça üzüntü duymuştu. Bu onun sözde sevgilisinden bir hediye,
okçuluğuna faydası olacak bir şeydi. Hem okçuluğa *hem de* sevgiliye
sahip olamaması ne yazıktı. Yine de MacRieve'in düşünceliliğini
fazlasıyla ödüllendirmişti...

MacRieve bazı erkeklerin alışkanlık haline getirdiği gibi ona
hediye vaatlerinde bulunmuyordu... yalnızca onları teslim ediyor,
Lucia'nun Valkyrie duyarlılıklarını memnun ediyordu.

Evet, güvertenin üstünde hayat sabitti. Güvertenin altında ise
Lucia ile MacRieve ihtiraslarına teslim oluyordu.

Gün içinde ne zaman yağmur yağsa MacRieve elini uzatıp çatallı
bir sesle, "*Gel, Lousha,*" diyordu. Tıpkı daha sonra Lucia'nın doruğa
ulaşmasını istediğinde emrettiği gibi. Lucia kamaraya vardıklarında
beklenti içinde titriyor oluyordu.

Avcu çığlıklarını bastırmak için Lucia'nun ağzının üzerindeyken,
MacRieve ona harika şeyler yapıyordu. Her baş başa kalışlarında,
Lucia'nın bedenine karşı gittikçe daha saldırganlaşıyor, onu daha
sert öpüp daha da sahiplenici bir tavırla dokunuyordu. Lucia onun
kendisini *kadını* olarak gördüğünü biliyordu... ve bu fikir onu ancak
daha da tahrik etmeye yarıyordu.

Gemideki ilk gecelerinde MacRieve ona içinde olması için dua
edeceğini söylemişti. Yine haklı çıkmıştı. Lucia'nın bacaklarını iyice
açıp ardından tembelce kadınlığını okşadığında onu çıldırtıyordu.
Özellikle de onu okşayıp, kulağına pürüzlü bir sesle, "Bir gün tam

buraya, çok derinlere sokulmuş olacağım. Sen de sıcak ve ıslak olacak ve bana hokka gibi oturacaksın," dediğinde.

Lucia tekrar tekrar onun aletinin kendi vücudunun içine dalar-ken nasıl bir his uyandıracacağını merak etmişti. Onun durumundaki pek çok kadın, MacRieve'in boyutlarından korkardı. Fakat şiddetli okşamalarından sonra...

Dün Lucia neredeyse yalvarmış, onun içinde olmasına ne kadar çok ihtiyaç duyduğunu mırıldanmıştı.

MacRieve dişlerini gıcırdatıp yataklarının üzerindeki panele pençeleriyle delikler açmıştı. "Tanrılar aşkına, kadın! Sen bunu benden isteyinceye kadar olmaz. Yatağın dışında!"

Her gece tatmin olduktan sonra -ya da sınırları dahilinde ne kadar tatmin olabilirse- MacRieve onu kollarına alıyordu. Lucia'nın kelebeğinin lambanın ışığında dans edişini izliyor, saatlerce konuşuyorlardı.

Nix'in neden Lucia'yı *Barão* konusunda uyardığı ve bazı yolcuları limana geri dönemiyorsa kaptanının neden ücra akarsulara gidip durduğu konusunda tahminlerde bulunmuşlardı. "Belki de Kaptan Malaquí orada iblisler buluyordur," demişti Lucia. "Onlara güç karşılığında durumdan habersiz krizoları kurban ediyordur."

"İrfan'da daha delice şeyler duyduk..."

Ve MacRieve ona nekropolle ilgili daha çok şey anlatıyordu. Rio Labyrinto'nun yerini saptayabilirlerse ölümler şehrini bulabilirlerdi. Orada bir ihtimal onları "efsanevi" El Dorado'ya -ki MacRieve ona buranın bir yer olabileceğini de, olmayabileceğini de söylemişti-yönlendirecek altın tasvirleri vardı.

"Herkes oranın bir yer, kayıp bir şehir olduğunu düşünüyor," demişti, "ama bu ifade aslında yerli bir kabile reisinin efsanesine dayanıyor. O kadar zenginmiş ki aynı mücevheri iki defa takan herkesle alay edermiş. Kendi altınlarını toz haline gelinceye kadar ufalamış, sonra da vücudunu onlarla boyatmış. Günün sonunda

onları yıkarmış ve altın da sonsuza dek yok olurmuş. El Dorado, Yıldızlı Olan demek.”

Eğer El Dorado sadece bir adamsa o zaman büyük ihtimalle bir nekropole gömülürdü. Altınıyla birlikte mi gömülmüştü? Eğer çevresi altın hazinelerle sarılmışsa –mesela oklar gibi– o zaman El Dorada hâlâ hem bir adam hem de bir yer olabilirdi.

Lucia, dieumort’u işaret eden neon tabelalar beklemiyordu ama MacRieve’le ikisinin onları... bir sonraki ipuçlarına götürmeye yetecek kadar ipuçları vardı. Aslında hiç bu kadar yarım yamalak tanımlanmış bir görevde bulunmamıştı. Ama bir dieumort’u bulmak kolay olsaydı, daha önce bulunmuş olurdu.

Ve Lucia yaklaştıklarını hissediyor, aralıksız olarak o mükemmel altın okun hayallerine dalıyor, onu fırlattığında havada nasıl ılık çalacağını kafasında canlandırıyordu.

Lucia’nın öldürücü darbeyi indirdiğini fark ettiği anda, Cruach’ın iğrenç simasında oluşacak ifadeyi hayal ediyordu...

Başka zamanlarda Lucia, Izabel’in ona verdiği bir Amazon rehber kitabından MacRieve’e parçalar okuyordu. Lucia, Rio Labyrinto’da yüzleşecekleri daha çok tehlikeyi –anakondalar ve ürkütücü kaymanlar– keşfederken, MacRieve onun yeni sadağı için oklar oyuyordu. O muzip bakışla, “Sadağını bir şekilde dolduramıyorsam ben de başka şekillerde doldururum,” demişti.

Lucia kendi kendine gülmüştü. “Bu iyiydi, kurtadam.”

MacRieve irkilmiş gibi görünürken suskunlaşmıştı. “İlk defa güldüğünü duydum.”

“Ve?”

“Ve artık yeniden duymadan rahat edemem.” Lucia’nın üzerine atlamış, gülmekten tiz bir sesle bağırincaya kadar onu gıdıklamıştı...

Lucia’nın içinden ona her şeyi söylemek geliyordu. Özellikle de MacRieve onu göğsüne, kaslı kollarının arasına sıcakça bastırıp, “Beni içeri al, Lousha. Sırlarını bana aç,” diye mırıldandığında.

MacRieve'in kendisinden kâbuslarının neyle alakalı olduğunu açıklamasını istediğini biliyordu. Fakat Lucia sırlarını açmaya inanmıyordu, başkalarının neden yüklerinden kurtulmayı istediklerini –dolayısıyla *başkasına yük olduklarını*– asla anlayamamıştı. İzdırabı bir başkasına aktarma davranışını asla anlamamıştı, özellikle de bunun gibi bir sır konusunda.

Hayatın gerçeği, basitçe değiştiremeyecek bir şey.

MacRieve eşinin evli olduğunu bilse nasıl tepki verirdi? Hiddet onu ele geçirirdi. Ve Lucia kocasının kim olduğunu ve nasıl evlendiğini açıkladığında, MacRieve'in Cruach'la yüzleşmesini hiçbir şey durduramazdı. Bu da intihara eşit olurdu. Ya da daha beteri.

Bazen Cruach kurbanları öldürmüyordu. Bazen onları kendine saklıyordu.

Bu yüzden Lucia, MacRieve'i başından savmaya devam ediyordu. Ancak Lucia onun sanki eninde sonunda kendisine açılacağından hiç şüphesi yokmuş gibi sabrettiğini hissediyordu.

Ki bu da asla olmayacak. Cruach'la bağlantısını MacRieve'den gizli tutmak için ne gerekiyorsa yapmaya karar vermişti. Ancak diğer meselelerde daha az kararlıydı...

Regin daima kendine, *Bu kek pişirmeye değer mi?* diye sorardı. Regin için her zaman değerdi. Şimdi Lucia kendini MacRieve'le geçirilecek bir hayatı olup olamayacağını merak ederken yakalamıştı. Bütün bunlar bittiğinde, gerçekten Cruach'ı öldürebilirse...

Hayır! Ben ne düşünüyorum böyle? Bir kıyameti durdurmak zorunda olmasaydı bile, okçuluğundan vazgeçemezdi. Bu, kendi kimliğini silmek gibi olurdu.

Okçu olarak tanınmaktan zevk alıyorsun, demişti MacRieve.

Evet. Evet, alıyorum. Okçuyken Lykae'nin Eşi olacaktı.

Asla, diye karara vardı.

Sonra akşam yemeğini yakalamaya gitti.

31. Bölüm

Bir metrelik bir balık güverteye, Garreth ile Damiãno'nun önüne düştü. Kafasından bir ip tutturulmuş ok çıkıyordu. Yayla balık avcılığı.

Arkalarından Lucia, "Lütfen penislerinizi ortadan kaldırın, beyler. Akşam yemeği tedarik edilmiştir. Bir kadın tarafından," dedi.

Garreth arkasma dönüp Lucia'yı yayını omzuna asıp kirlenmemiş ellerini silkelerken buldu. Lucia ağır ağır yürürken omzunun üzerinden, "Ben yakaladım, siz çocuklar temizleyebilirsiniz," dedi.

Tanrılar adına, şu dişi yok mu. Beni çıldırtıyor. Garreth arkasına göz attığında Damiãno'nun da Lucia'nun arkasından baktığını gördü. "Ona bir daha öyle bak, Damiãno!" Adamın önüne geçti. "Bak da bu işi şimdi bitirelim."

Adamın gözleri ışıldayan bir yeşil renkte parıldadı.

Garreth kısık sesle, "Sen lanet bir biçim değiştirensin!" dedi.

"Sen de bir *escocês* köpeğisin."

Bu, Garreth'in ensesindeki tüyleri kabarttı. "İskoç köpeği mi?" Garreth içindeki canavarı gözler önüne sererek gürlledi. "Ne mal olduğunu biliyorum, biçim değiştiren. O yüzden çekil önümden."

Karşılığında Damiãno da kendi canavarının bir parçasını gözler önüne serdi... Garreth'in parmakları kadar uzun sivri dişleri olan, siyah bir jaguar. "Sen de benim yoluma çıkma, *escocês*."

Benden korkusu yok... ilginç. "Gerçekten burada doktor olarak bulunuyor olsan iyi edersin." Jaguar biçim değiştirenlerin son derecede güçlü olduğu söylenirdi. Aslında değerli bir rakip olabilir.

"Amazon'u korumak için buradayım. Bunu sakın unutma."

"Ben de eşimi korumak için buradayım. Bunu ölümüne yapacağım. Kendini uyarılmış say. Bu arada temizlenecek balıkların var, gato," dedi Garreth, Lucia'yı aramak için arkasını dönerek.

Ne oluyor?

Lucia çürük küpeşteden eğilmiş, geminin yanında yüzen pembe yunusları izliyordu. Kısa şortu neredeyse çatalının Garreth'in gözüne ilişebileceği kadar sıyrılmıştı. Garreth bu manzara karşısında alçak sesle hırladı. Ardından bakışları Lucia'nın ince boynuna kaydı. Ağzı onun için sulandı, sivri dişleri oradaki hassas teni damgalamak için sızlıyordu.

Ağabeyimin kendi eşini neden o kadar sert bir şekilde işaretlediğini şimdi anlıyorum. Garreth bunu sonunda Lucia'ya yapabildiğinde... Onu pestilini çıkarıncaya kadar damgalayacağım.

Lucia'ya -şiddetli ve sürekli- zevk veriyordu ancak Garreth hiç mesafe kaydedememiş, onu sahiplenmeye yaklaşmamıştı. Lucia kendisine tamamen sahip olması için hiçbir talepte bulunmamıştı. En azından yatağın dışında.

Ve dolunay bu geceydi. Garreth onu bundan önce yeminlerinden vazgeçmeye ikna edeceğini ummuştu. Böylece bilekliğini çıkarıp onu sahiplenebilirdi.

Bunun üstüne bir de üzerinden bir tehlike yaklaştığı hissini atamıyordu. Yaklaşan kıyamet ve dolunaydan daha farklı bir şeydi. Bütün cephelerde vaktinin tükendiğini hissediyordu...

Bir yunus, hava deliğinden su püskürterek Lucia'yı güldürdü. Daha sık gülmeye başlamıştı. Garreth kendisine ne zaman bunun kendisinden dolayı olduğuna inanma izni verse biraz daha dik duruyordu.

Bir kelebek hediye etmek dâhiyane bir fikir olmuştu. “Ona benim adım mı koydun?” diye sormuştu Lucia, yüz ifadesi yumuşayıp gözleri gümüş renginde titreşerek.

Garreth’ın içindeki kurdun özlemini çektiği şey buydu. Lucia’nın onayı, Lucia’nın sevinci. Bunun tadını çıkarmıştı. Aşk sarhoşu bir budala gibi, o lanet kelebeğe gece gündüz bakmış, onu şekerli suyla dolu bir süngerle beslemişti.

Ya perilerden arakladığı sadak? İçten içe sırttı. O da gözden kaçmayarak takdir edilmişti.

Yaklaşık iki hafta boyunca Garreth, Lucia’yı kendi araştırma konusu yapmış, geçmişini deşmeye devam etmişti. Ve her gün yeni ve şaşırtıcı bir şeyi ortaya çıkarıyordu.

Nix’in onu öldürmesi için gönderdiği düşmanla, şu Cruach Crom’la ilgili daha çok şey anlatmıştı. “Onun etkisinin bulaştığı kişiler kendilerini, kimi seviyorlarsa onu en korkunç şekillerde kurban etmeye mecbur hissediyorlar. Bir şeyi ne kadar çok severlerse onu o kadar çok imha etmek istiyorlar. Cruach akıllarını kontrol edip kurbanlarının istediği şeyi görmesini sağlıyor. Gözleri süt beyazına dönüyor... kayıp olduklarını o zaman anlıyorsun.”

“Bunu nasıl yapıyor?”

“Bir tanrı olarak güçleri sayesinde. Ve adına verilen her kurbanda daha da güçleniyor. Cruach’ın Ölüm Tarikatı’ndaki insan müritleri, Cromit’ler ne zaman onu çağırırsalar, şöyle dua ediyorlar: *Ona kurban veririz, onun içindir sevdiklerimiz.*” Lucia daha beter bir kıyameti hayal edemediğini söylemişti... çünkü bu, dünyayı silip süpürür, en saf sevgiyi yoldan çıkarıp onu şeytanlığa ve ölüme çevirirdi.

Lucia, dieumort’un bir ok olması gerektiğine emindi. Artık Garreth da ikna olmuştu. Eğer bir kişi, Cruach’tan hastalık kapabiliyorsa o zaman ona uzaktan saldırmak mantıklıydı.

Garreth öyle yapmayı planlıyordu. Tek başına. Lucia ona Cruach’la ilgili ne kadar çok şey anlattırsa Lucia’yı onun yanına

yaklaştırmamaya o kadar kararlı hale geliyordu. Fakat Lucia henüz ona tanrıyı *nerede* bulacağını söylememişti.

Bir gece uzun uzun dil döktükten sonra Garreth, Lucia'ya yalnızca bir erkekle birlikte olduğunu itiraf ettirmişti. "Bunca zamandır sadece tek bir herifle seks yaptıysan," demişti Garreth, "o zaman onu çok sevmiş olmalısın."

Lucia yüzü sarararak arkasını dönmüştü. *Demek öyle*. Adam onu incitmişti.

"Ya da seksten o kadar çok nefret ettin ki bekârlardan oluşan bir tarikata katılıp on asırdan uzun süre ondan vazgeçtin."

Lucia gözlerinin altında belli belirsiz lekelerle yorgun görünerek iç geçirmişti. Sürekli kâbusları ve Garreth'm ilgisi varken, pek de dinlendirici bir uyku çekemiyordu. Aslında ancak şafağa doğru, kâbusları azalınca daha derin bir uykuya dalıyordu. "MacRieve, şu konunun peşini bırakır mısın?"

Garreth konuyu kapayacağını söylemiş ama tabii ki kapamamıştı. Lucia için işlerin tam olarak ne kadar kötü olduğunu öğrenmesi gerekiyordu. Ve erkeğin kim olduğunu. *Böylece onu öldürebilirim...*

O anda telefonu çaldı. Arayan Lachlain'di, kuşkusuz yaklaşan dolunaydan önce Garreth'ın ne kadar ilerleme kaydettiğini görmek için arıyordu. *Kaydedilen ilerleme tek kelimeyle: sıfır*. Yine de bu, hoşuna giden bir dikkat dağıtıcıydı.

Garreth telefonu, "Kraliçe'yle aran nasıl?" diyerek cevapladı.

"Beni dün bir alışveriş merkezine götürdü." Lachlain'in sesi, sanki az önce ürpermek için kendini tutmuş gibi çıkmıştı. "Ve küçük bir oğlan çocuğunu işaret edip 'Sanırım ben de bunlardan bir tane istiyorum' dedi. Ben de doğal olarak, *Minik bir ölümlüyü nereden bulabilirim?* diye düşünmeye başladım. Ama onun kastettiği... Bir çocuğu kastetmiş... *bizim* çocuğumuzu."

"Hâlâ eşinden bebek yapmaya korkuyor musun? Tekrar ediyorum kardeşim, Demestriu'nun kellesini koparabildiyse ne kadar kırılğan olabilir ki?"

"Of! Sen de öyle deme!"

Aslında Garreth bu konuda konuşamazdı. Valkyrie'lerin düzenli yemek yemedikleri sürece hamile kalamadıklarını öğrenmeden önce, önlem almayı planlamıştı.

"Her halükârda, seni kendimle ilgili konuşmak için aramadım. Valkyrie'nle işler nasıl gidiyor?"

Garreth avcuyla ensesini sıvazladı. "Onun peşinden koşmakla o kadar meşguldüm ki ondan hoşlanıp hoşlanmadığıma bakmak için hiç durmadım, hoşlanabileceğimi keşfetme fırsatım hiç olmadı."

"Ve artık fırsatın olduğuna göre?"

Tereddüt. Sonra kısık bir ses tonuyla, "Ondan hoşlanıyorum," diye itiraf etti. *Onun her şeyinden.* Her gün Lucia'nın; koyu renk, ışıldayan gözlü, zarif, seçkin eşinin büyüüne daha da çok kapılıyordu. "Çok akıllı." Galceyi öğrenme hızı olağanüstüydü. "Ve gururlu olmasını seviyorum." Bu kadar gururlu bir kadını arzulayacağını hiç düşünmemişti ama artık Lucia'nın tadına baktığı için daha azına razı olamazdı. "Ve o... tutkulu," dedi, yetersiz ifadelerin en büyüğüne imzasını atarak.

Lucia, hayal edebileceği en iyi yatak arkadaşıydı... ve seks bile yapmamışlardı. Garreth'a hiç bilmediği kadar çok zevk tattırıyordu fakat baskının sadece en kötü olan kısmını azaltıyordu... çünkü Garreth'ın ihtiyacını hayallerin ötesinde bir şiddetle körüklüyordu.

"Peki, Valkyrie bu duygulara karşılık veriyor mu?" diye sordu Lachlain.

"Onu göz koyduğum her şeyden daha çok istiyorum... ama benim olmadığını biliyorum. Kendini benden uzak tutuyor, sır saklıyor. Daima öyle yapacağından korkuyorum."

Garreth, Lucia'ya, "Bu görevi tamamladığımızda ne olacağını konuşmalıyız," demişti. Lucia ona tedbirli bir bakış atıp, "Şimdilik dikkatimizi buna veremez miyiz?" demişti. Garreth ondan sırlarını kendisine açmasını istemiş, kâbuslarının neyle alakalı olduğunu sormuştu. Lucia ona anlatmayı reddetmişti.

"Onu kendi haline bırakmalısın," dedi Lachlain. "Bir milenyumdan uzun süre her şeyle ilgili kendi kararını kendi vermiş... baskıcı bir erkeği hoş karşılamayacaktır."

"Evet, bunu biliyorum." Garreth nefesini bıraktı. "Eğer Lousha ve ben birbirimizin kaderinde varsak o zaman bu niye bu kadar zor?"

"Herkes, eş olgusunun bağlanmayı kolaylaştırdığını söylüyor. Bana göreyse bu sadece kedere neden oluyor, en azından başlangıçta. Özellikle de bir eş *öteki*yse. Bowen ve ben, eşlerimizden daha memnun kalamazdık ama ikimiz de onları elde etmek için cehennemi yaşadık."

Cehennem. *Ben şu anda oradayım.* Huzursuzluk Garreth'in içine çökmüştü. Geceleri koşmuyor, eşinin geçimini sağlamıyor ve onu koruyacak bir tehdit bulamıyordu.

"Hâlâ onunla yatmıyor musun?" diye sordu Lachlain.

"Hayır," dedi Garreth, ardından homurdanarak, "Onun dışında her şeyi yapıyorum," diye ekledi. Her fırtınada Lucia'yı kamaralarına götürüyordu. Ama yağmur yağmadığında bile aklı çeliniyor, kendini bunu yapmamak için zor tutuyordu.

O kadar çaresiz bir hale gelmişti ki Lucia'nın şimşekleri bulutsuz bir günde her yanlarına düşse bile umurunda olmazdı.

Ve yataktayken Garreth sadece ona verdiği sözü tutuyordu. Kamara duvarı, Garreth'm ona sahip olmamak için mücadele ettiği zamanlardan kalma pençe izleriyle delik deşikti... Lucia ise ona karşı çıkmaktansa, "*Lütfen...*" diye inlemişti.

Lucia'yı bir şekilde mahrum bırakma gücünü bulduğu her seferinde, onun yeminlerine gittikçe daha da sinirleniyordu. "Sabırlı olmaya çalışıyorum," diyordu şimdi Lachlain'e, "onun inançlarına saygı göstermeye çalışıyorum ama bunu daha ne kadar sürdürebileceğimi bilmiyorum."

"Bu gece ne olacak?"

"Beni kabullenmesini sağlayamazsam bilekliğin gerçekten zapt etmesi için dua edeceğim..." Sesi kısıldı. Garreth, Lucia'nın arzu-

sunun kokusunu aldı. Ve havadaki yağmurun. Lucia'ya dönüp onu kendisine beklentiyle bakarken buldu. "Gitmeliyim!"

"Niye, ne oluyor?"

Garreth, "Ah, kardeşim, fırtına yaklaşıyor!" dedi.

İkinci olup ikisi de yorgun düştüğünde, Garreth onun saçlarını okşayarak parmaklarını nazikçe içlerinden geçiriyor, lambanın ışığı saç tutamlarında dans ederken büyülenmiş bir şekilde seyrediyordu.

"Gözlerin tamamen maviye döndü," dedi Lucia, sesi uykulu çıkarak. "Dolunay bu gece olduğu için mi?"

Garreth başıyla onaylayınca Lucia, "Bileklik işe yarayacak mı?" dedi.

"Evet. Yarıyor." Çünkü şimdiden tepkisi çok daha kuvvetli olurdu.

"İçindeki canavarla, dönüşmekle ilgili bana daha fazlasını anlat."

"Bu bedenin istila edilmesi gibi. Biz dönüştüğümüzde, değişimi *saorachadh ainmhidh bho a cliabhan* –canavarı kafesinden dışarı salmak– olarak adlandırırız. Bunu dört farklı dönüşüm seviyesi olarak düşün. Diyelim, hararetli bir tartışmaya girdim. Canavarın içimde kıpırdandığını hissedirim... uyanıyormuş gibi. Öfkelenirsem o benim pençelerimi uzatır, sivri dişlerimi keskinleştirir. Ya eşimi işaretlemek için ihtiras duyarsam?" Gözlerini Lucia'nın üzerinde gezdirdi. "Vücudumu ele geçirir. Ben hâlâ orada olurum, hâlâ her şeyi hatırlar, her şeyi anlarım ama kontrol kesinlikle canavarda olur. Onunla savaşmak, çok azının sahip olduğu bir irade gerektirir."

"Dördüncü seviye nedir?"

"En kötüsüdür... o kadar çok dönüşürsün ki geri dönemezsin. Türümüzden biri bir tecrübenin, katlanılmayacak kadar zor olan bir şeyin altından kalkamazsa canavar çok fazla dirilerek kendi Lycae ev sahibini delirtir. Hayvan halinden asla eski haline geri dönemez."

"O zaman ne olur?"

"Zindanlarımıza kapatılması gerekir," dedi Garreth. Bowen'ın ilk "eşinde" ters bir şeyler olduğunu biliyor olmalıydı... çünkü

onun öldüğünü düşündükten sonra bile hayatına devam edebilmişti... "Bu yüzden başkalarını kendi türümüze çevirmeyiz... yeni yaratılmış herkesin, canavarı kontrol etmeyi öğrenmesi gerekir, bu da onlarca sene süren bir süreçtir, tabii işe yararsa. Onları serbest bırakmayı aklımıza bile getirmeden önce çok uzun zaman boyunca onları hapsetmemiz gerekir."

"Başkalarını dönüştürmek, Rossiter gibi."

"Kesinlikle," dedi Garreth, ölümlünün hastalığını umursamadan edemeyerek. "Henüz her şeyden elini eteğini çekmiş değil. Belki orkidesini bulur... ya da İrfan'ın kurallarına uymayan güzel bir ölümsüzü..."

Dışarıda yağmur şiddetle yağarken, başka şeylerden bahsettiler, ertesi gece Rio Labyrinto'ya vardıklarında ne olacağını planladılar. Saçlarının her okşanmasıyla Lucia'nın gözkapakları daha da ağırlaşıyor, sonunda dalıp gidinceye kadar yüz ifadesi daha da yumuşuyor ve uyuklu bir hal alıyordu.

Şimdi Garreth bir elini başına destek yapmış, parmaklarını hafifçe Lucia'nın pürüzsüz sırtında bir aşağı bir yukarı gezdirerek yanında yatıyordu. Sadece yanında Lucia'nın olması; yatağında, hayatında olmasının lüksünün keyfini çıkararak nefesini bıraktı.

Ama Lucia ona güvenmiyordu. Ve bu, Garreth'a acı veriyordu.

Lucia hafifçe hıçkırınca Garreth'in kaşları çatıldı. Yine kâbuslardan çekiyor, alçak iniltileri, dışarıda patlamak üzere olan fırtınayla birlikte kuvvetleniyordu.

Lucia savaşı bir ırktandı ancak dehşet içindeydi, Garreth'in anlamadığı eski bir İskandinav dilinde konuşuyordu.

Garreth'in kadınına kim zarar vermişti? Niye Lucia bunu Garreth'a anlatmayı reddediyordu? İçindeki canavarı, Lucia'ya hangi pislik acı çektiirdiyse onu cezalandırmaya ihtiyaç duyan canavarı kontrol altına almak için boğuşurken, pençeleri avuçlarına battı.

32. Bölüm

Crom, Lucia'dan onunla gelmesini ve Valhalla'dan ayrılmasını istediğinde Lucia, bir Valkyrie'nin o düzlemde bir kere ayrıldığı takdirde asla geri dönemediğini bildiği halde bunu hevesle kabul etmişti.

On altı yaşındaydı ve âşıktı. Hiçbir şey, ne vaftiz annesiyle babasının uyarıları ne de Regin'in yalvarması onu caydırabilirdi. Crom'un tuhaf alışkanlıklarına rağmen onunla hiç çekincesi olmadan evlenmişti... evlendikten sonraya kadar hiçbir şekilde birbirlerine dokunamıyorlardı ve her tarafında cüppeli yabancıların olduğu, garip bir taş tapınakta evlenmeleri gerekiyordu.

Sonsuza dek birleştikten sonra Lucia mihrapta sevgilisine dönmüştü. Ve o ortadan kaybolmuştu. Yerinde, havaya kaldırılmış bir sopası olan yabancılardan biri duruyordu. Adam saldırmış, Lucia'yı bayıltmıştı.

Lucia çok gecikmeli olarak Crom Cruach'ın portalda bile hiç bulunmadığını öğrenmişti. Bunun yerine Cruach, toprağın altında kokuşmuş bir inde kapana kısılmış ve sarışın, genç bir adamın görüntüsünü yansıtmıştı.

Lucia ne zamandır gökyüzünü izliyorsa, Cruach da o kadar zamandır Lucia'yı izliyordu. Vârislere babalık edebilmek için tanrılardan doğmuş bir geline ihtiyaç duymuştu ve birçok tanrı gibi o da, ayartmak istediği kadınlar için yanılsamalar yaratabiliyordu.

Lucia uyandığında bir hapishanede mahsur kalmış, yanında sarışın erkeği duruyordu. Cruach gerçek benliğini ancak o zaman Lucia'nın gözlerinin önüne sermişti. Güzel yüzünün maskesi düşmüş, Çökmüş Cenabet'i ortaya çıkarmıştı.

Çatal tırnaklı bir canavar olan Cruach, kendini, katlettiği kurbanların gururlu kalkan veya zırhlarından alınmış, bir araya getirilmiş metal parçalarıyla kaplamıştı. Kocaman kafasındaki tel tel beyaz saçlar, devasa parmaklar gibi çıkan boynuzlarının çevresinde seyrek duruyordu. Yüzü korkunçtu, gözleri sarıydı, uzunlamasına kırmızı çizgiliydi ve iltihap akıtiyordu.

Gerçekten de çökmüştü, vücudu şekilsizdi, kemikleri kırılmış ve tuhaf açılarla iyileşmişti. Ancak kambur şekliyle bile iki metre uzunluğundaydı. Aynı zamanda kanlıydı... pullu, yılan gibi derisi kan sızdıyor ve bazı yerlerinden çürüyerek altındaki o kaynaşmış kemikleri meydana çıkarıyordu.

Lucia'nın tepesinden ona gülümsediğinde, açık ağzının kenarından bir çizgi halinde salya akmıştı.

Lucia artık çığlık atamayacak hale geldiğinde, onun *bütün* yaralarıyla ilgili gerçekleri öğrenmişti. Cruach ona Lucia'yı şatosunun hanımı yapacağını ve onu hediyelere boğacağını söylemişti. "Şatosu", deniz kenarındaki bir uçurumda, kurtçuklar ve pis bir kokuyla kaplı, her tarafına cesetlerin saçıldığı bir tüneldi.

Hediyeler mi? Ölü bedenler ve onların parçaları... lime lime olmuş kollar ve bacaklar, görmeyen gözleri olan kafalar. Cruach, Lucia'nın onları... *yemesini* planlamıştı.

Üzerine yemin ettiği aşkı? Her gün Cromit'leri Lucia'nın bedenini iğrenç ayinlerle hazırlıyor, tenini kanla damgalıyor, her tarafına kara büyülerden tekinsiz işaretler çiziyorlardı.

Cruach'tan kaçış yoktu... Cromit kılıç ustaları inin girişini koruyordu ve tünel, okyanustan altmış metre yüksekteki bir uçurumda son buluyordu.

Lucia esaretinin sonlarına doğru o kadar aç kalmıştı ki midesi sırtına yapışmıştı. "Acıkıyor musun?" demişti Cruach, yağlı kanlardan ve dehşet verici uzuvlardan oluşan gölcüklere doğru elini sallayarak. "Hem de ben sana et ve şarap verirken mi, aşkım?"

Ateşlenip hasta olduğunda, birisinin uçurumun dibinden onun adını seslendiğini işitmiş ve bunun bir hezeyan olduğunu sanmıştı.

Ancak fazlasıyla gerçektir. Küçük Regin –ki kendisi Cruach'ın hilesini sezmış ve gitmemesi için Lucia'ya yalvarmıştı– Valhalla'dan çıkarak onu takip etmişti. Bir daha asla geri dönmek, sonsuza dek oradan sürülmek üzere. Lucia, kız kardeşinin kendisine ağlamaklı haykırışlarını duymaktan ağlamıştı.

"Sana nasıl ulaşırım, Lucia? Oraya... oraya nasıl çıkacağımı bilmiyorum!"

Regin'in oraya girmesine asla izin vermezdi... Lucia'nın er geç olacak düşün gecesinden önce bile...

Lucia güçsüzce çılgık atarken, müritleri onu Cruach'ın sunağına yatırıp zapt ettiler. Cruach, Lucia'nın üzerine tırmandığında ağzından, sıktığı dişlerinin arasından kan akıp Lucia'nın yüzüne, gözlerinin içine boşaldı. Organı, Lucia'yı ikiye bölerdi... Lucia onun kendisini bu şekilde öldüreceğini biliyordu.

Uzun süre yemeksiz kalıp kalbi korkudan delice atınca bilincini kaybetmişti.

Uyandığında Cruach hiddetle kükrüyordu, bir gözü eksikti. Lucia'nın pençelerinin altında onun büyük pullu deri parçaları vardı. Cromit'ler kılıçlarını çekmiş, onları Lucia'ya doğrultmuşlardı.

Lucia'nın uyluklarından aşağı kan fışkırırken, sunaktan yuvarlanıp bir ceset yığının içine düştü. Kanların arasından sinekler fırladı. Lucia onları soluyup ciğerlerinden ve ağzından kuru kuru öksürerek attı.

Her nasılsa ayağa kalkmayı başardı, Cromit'lerin oluşturduğu sıranın içinden tökezleyerek uzaklaşmaya çalışırken öksürüyor, gözyaşları onu kör ediyordu. Cruach onun kapana kısıldığını bilerek gitmesine izin verdi, kendi acısından hiddetle homurdanıyor, sonra Lucia'ya daha çok acı çektiirdiği için

güliüyordu. "Bunun acı olduğunu mu sanıyorsun, karıcığım? Bu yalnızca bir ipucuydu. Sana eziyetin ne olduğunu öğreteceğim!"

Lucia tüneli sonuna kadar takip etti. Uçurumun ucunda, ufka, okyanusa gözlerini dikti. Bu, günlerdir içine çektiği ilk temiz havaydı.

Onu saf bir huzur bekliyordu... Cruach bu engeli aşamaz, onu aşağıya kadar asla takip edemezdi. Cruach ona bağırdığında, Lucia gözlerini kapadı ve atladı...

Eller onu omuzlarından yakalayıp geri çekti.

Hayır, hayır! Böyle olmadı! Özgür kalmıştı. Şimdi Cruach onu yine yakalamıştı!

Lucia pençelerini salladı, atlamak için gözünü karartmıştı... ölmek için.

33. Bölüm

“Lousha! Uyan!” Garreth onu teselli etmek için uzanıp omuzlarından yakaladı. Temasla birlikte elektrik enerjisi parmak uçlarını kavururken, aynı anda Lucia’nın pençeleri çıkıp Garreth’in göğsünü tırmaladı.

“Ne oluyor?” Garreth geri sıçradı. “Lousha?”

Lucia’nın açtığı gözleri tamamen gümüş rengiydi ve yaşlarla parlıyorlardı.

“Şişşt, korkma.” Yeniden ona yaklaşırken ellerini kaldırdı. “Sadece benim.”

Lucia bir kez daha yatağa yığılıp boş gözlerle tavana baktı. Gözlerini kapadığında gözyaşı damlaları yüzünden aşağı kayıp Garreth’m göğsünü sızlattı.

Sevgilisinin gözyaşlarına dayanamıyordu. “Rüyaların kötüye gidiyor.” Daha sadece bir saattir uyuyordu, bu kısa bir ikindi kestirmesiydi fakat Lucia’yı bu şekilde etkilemeye yetmişti.

“Ben... Ben iyiyim. İyi olacağım,” diye onu temin etti Lucia, yıldırımlar hâlâ dışarısını parlatıyor olsa da.

Garreth yatağın ayakucuna oturdu. “Rüyada ne gördüğünü bana anlatmalısın.”

“Bunu zaten tartıştık,” dedi Lucia, koluyla yüzünü silerek. “Bundan bahsetmek istemiyorum.”

"Bu... benim yüzümden mi?" Lucia ona kaşlarını çatınca Garreth, "Geçen sene böyle kâbuslar görmüyordun, değil mi? Ama şimdi, birlikte olduğumuz her gün gittikçe kötüleşiyorlar," dedi.

Lucia doğrulup dizlerini göğsüne çekti. "Hayır, ortada hiçbir şey yokken olayı büyütüyorsun."

"Hiçbir şey yokken mi?" Garreth göğsündeki boydan boya kanlı izleri gösterdi. "Bana saldırdın!"

"Çok üzgünüm." Lucia başını ellerinin arasına koydu. "Sen olduğunu fark etmedim."

"Bu umurumda değil! Sadece bitmelerini istiyorum."

"Ben de," diye mırıldandı Lucia. "Bitecekler. Yakında, eminim."

Garreth bir çırpıda kot pantolonunu alıp hızla üzerine çekti. "Ne kadar çok zevk alırsak kâbuslar da o kadar kötüleşiyormuş gibi görünüyor."

Lucia başını kaldırıp ona baktı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Tıpkı eşimi sahiplenmeye ihtiyacım olduğu gibi, onu mutlu da etmem gerekiyor. Ama şimdi zevk vermem için bana bedenini veriyorsun, sonra da acı çekiyorsun." Parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Rüyaların kötüleşmesinin nedeni bu gece dolunay olması olabilir mi? Ve içten içe benden korkuyor olabilir misin?"

Tanrılar adına, bu erkek çok sertti. Yalnızca Lucia'yı korurken değil, herhangi bir şeyi tecrübe ederken de. MacRieve her şeyi çok yoğun hissediyordu. "Senden korkmuyorum." O cömertti, koruyucuydu, düşünceliydi. *Benim kocamın olmadığı her şey.*

"Öyleyse neden korkuyorsun? Bana savaşıacak bir düşman ver, Lousha!"

Bu tam da Lucia'nın yapamayacağı şeydi. "Pek çok ölümsüz kâbus görür. Yıllar bunları biriktirip..."

"Saçmalık! Bana yalan söyleme."

Lucia giyinmek üzere kalkıp iç çamaşırını üzerine geçirdi. "Bu konuyu kapa gitsin, MacRieve."

"Lanet olsun, Valkyrie, aramızdaki ilişki bu kadar karmaşık olmamalı. Sen beni istiyorsun, ben seni istiyorum. Bitti."

"Eh, ben o kadar kolay değilim..."

"Senin hiçbir şeyin kolay değil."

"Ben öyle olmasını istesem de istemesem de hayatım karmaşık." Lucia çabucak boyundan bağlamalı bluzunu ve şortunu giyip saçlarını kulaklarının üzerine örmeye başladı.

"Çok fazla sırrın var, Lousha. Onlar seni geceleri sıcak tutacaklar mı?"

Lucia saçlarını örerken yavaşladı. "Bu ne anlama geliyor?" *Beni terk mi ediyor?*

"Rüyada ne gördüğünü bana anlatman gerektiği anlamına geliyor."

Lucia omuzlarını silkerek gözlerini çevirdi. "Hatırlamıyorum."

"Bu kadar yalan yeter!" MacRieve kollarını yakaladı. "Niçin bana güvenmiyorsun?"

Lucia'nın kendi öfkesi de tırmanırken şimşek çaktı. "Güvenmek doğamda yok!" *Bazı sırlar mezara gider...* "Senden ne kadar çok hoşlanırsam sana sırlarımı o kadar az anlatmak istediğim aklına hiç gelmedi mi? Ayrıca onları gerçekten duymak *istediğini* nereden biliyorsun, MacRieve?"

MacRieve sanki kendisine mekaniğini tam olarak kestiremediği bir tuzak sunulmuşçasına, bir kurt gibi başını geri çekti. "Seni anlamıyorum. Bu benden bir şeyler saklamak için bir neden değil. Hareketlerine sahip çık."

Lucia onun elinden kurtuldu. "Tanrılar aşkına, bunu söylemeden nefret ediyorum!" *Uzun hayatında trajik bir seçim yapmamış birisi için söylemesi kolay.*

"Günün birinde, kadın! Bana hiç senden vazgeçmeyi düşünüp düşünmediğini sormuştun. Daha önce düşünmemiştim ama şimdi..."

"Şimdi?"

"Benimle orta yolda buluşmalısın yoksa peşinden koşmayı bırakacağım. Ve bıraktığımda beni kaybettiğine pişman olacaksın."

Bunu biliyorum!

"Bana söyleyecek misin?"

Lucia onun ölümcül bir samimiyetle konuştuğunu düşünüyordu. *Bana bir seçenek sunuyor... ve ben onu kaybetmek istemiyorum.*

Kahretsin, MacRieve ne zaman düşmandan gerekli bir belaya, ondan da Lucia'nın onsuz yaşayamayacağını düşündüğü birine dönüşmüştü? "MacRieve, ben..." Ona nasıl anlatacağını hayal ederek yutkundu. *Bir kocam var. Şeytanla evlendim. Onun karısıyım. Lucia av Cruach. Utanç, konuşmak bir yana, nefes almayı bile olanaksızlaştırıyordu. MacRieve'in kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsemeye başlamıştı ve gerçekleri bilmesi nasıl olsa bir şeyi değiştirmezdi! Lucia'nın kaderi yazılmıştı...*

"Misafirlerimiz var!" diye bağırdı Schecter yukarıdan. *"Başka bir gemi."*

Motorlar anında yavaşlayıp boşa alındı. Üzerlerindeki güverteden gelen koşuşturmaları duyabiliyorlardı.

"Ah, kahretsin," diye homurdandı MacRieve.

"Niye herkes koşuyor? Başka bir araştırma teknesi olamaz mı?"

"Bu kadar açıkta mı? İmkânsız." MacRieve üzerine bir tişört geçirdi. "Korsanlar, paralı askerler ya da daha beteri."

"Daha beteri mi?"

MacRieve, Lucia'nın elini yakalayıp onu kamaranın dışına, yağmurun altına çıkardı. Omzunun üstünden, "Bu iş bitmedi, Lousha!" dedi.

Seyir güvertesine ulaştıklarında, erkeklerin dördü çoktan orada, nehri tarıyorlardı. Schecter, dürbünü gözlüğüne yapıştırmış halde bir şemsiyenin altında duruyordu. Travis bıkkın gözleri daha tetikte ve elinde bir çifte namlulu tüfekte dikkatle dışarı bakıyordu. Rossiter tıraşsız, açık kahverengi saçları karışık bir halde küpeştedeydi.

Kaptanın yanında duran Charlie'nin gözleri alev alevdi ve genç adamın bileğine bağlı kayıştan bir pala sarkıyordu.

Ancak görülecek hiçbir şey yoktu, yağmurdan bir perde ve her taraflarından onları kuşatan bir ormandan başka hiçbir şey.

MacRieve, Schecter'e döndü. "Ne oluyor be adam?"

"Bir saniye bekle. Yaklaşık iki kilometre kuzeydeki dönemeçten bir gemi geliyor. Bizim peşimizdeydiler."

Beklerken herkes suskunlaştı. Ardından Charlie sessizce, "Bu, Kaptan Malaquí'nin gemisi," dedi.

Hakikaten de yağmurun içinden süzülen gemi... *Barão da Borracha* idi. Potansiyel olarak bir vampir taşıyan ve sözde ters yöne yelken açmış olan gemi.

Nix'in beni dikkatli olmam konusunda uyardığı gemi.

Hemen o dönemeçten sonra Malaquí hızını azaltınca Lucia, "Niçin yavaşlıyorlar?" diye sordu.

"Bir şey mi bulmuşlar?" diye sordu Rossiter, aşırı masum bir ses tonuyla.

MacRieve, Travis'e sordu. "Malaquí hiç bu rotada gider mi?"

Teksaslı sanki kafasında cinayet işlemek varmış gibi görünüyordu. O ikisinin kesinlikle bir mazisi vardı. "Hayır, asla aynı yoldan gitmeyiz."

Contessa gibi *Barão da* onarılmış, kauçuk patlamasının yaşandığı günlerden kalma bir gemiydi. Aralarındaki benzerlikler burada sona eriyordu. Malaquí'nin gemisi tertemizdi, itinayla biçimlendirilmişti. Yeni siyaha boyanmış, parlak bir baca gururla yükselmişti. Güvertede halatlar bile eşit uzunluklarla sarılmıştı.

Fakat gittikçe azalan yağmurda hareketlenen hiç yolcu yoktu. Yalnızca kaptan köşkünden sarkan kaptan görülebiliyordu.

Malaquí'yi ilk görüşüm. Parlak siyah saçlı ve ön kolunu göze batan, kırmızı bir dövme kaplayan, uzunca boylu bir adamdı. Yüzünün sağ tarafı kötü bir şekilde yaralanmıştı... bir hayvan tarafından saldırıya uğramış gibi, yanağını dört derin yara izi kesiyordu.

Adam, Lucia'nın tüylerini diken diken ediyordu. Bu, yolcuları nehre çıkaran bir adamdı ancak yolcular sık sık geri dönmüyordu. Onlarla –ya da onlara– ne yapıyordu?

Kim bilir, turistleri doymak bilmez bir orman iblisine yediriyor bile olabilirdi.

Travis ile Charlie, *Contessa*'yı yeniden çalıştırmak için hızla kaptan köşküne gidince MacRieve, Lucia'ya, "Malaqu  saf bir şeytan. Ondan gelebileceğinden şüphelendiğimiz ne varsa... hepsini yapmaya fazlasıyla gücü yeter," diye mırıldandı.

"Nereden biliyorsun?"

"  g d m söylüyor."

MacRieve'in içindeki canavar olası bir düşmanı teşhis ediyordu. Lucia alçak sesle ona, "Bir vampirin kokusunu alıyor musun?" diye sordu. Nedense Lothaire'in o gemide olduğu fikrini kafasından atamıyordu.

"Rüzgâr y n ndeler," diye yanıtladı MacRieve. "Ama evet, öyle sanıyorum. Nix seni her neyi alman için gönderdiyse, *Bar o*'daki biri ya onu istiyor ya da senin onu almanı engellemek istiyor."

"O zaman bu mantıklı. Nix benden iki gizemli şeye karşı dikkatli olmamı istedi... bir gardiyan ve bir kauçuk baron. İkincisi onaylandı. Ve sen sormadan söyleyeyim, gardiyanın ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok."

"Kâhin seni *Bar o* konusunda mı uyardı? Öyleyse buna kulak asacağım."

"Eee, nasıl?"

"Günün kalanında bizi takip ederlerse o zaman elime geçen ilk fırsatta gemilerini devre dışı bırakacağım."

"Devre dışı mı?"

"Evet. Gece için demir attıklarında, gemide delik açıp batıracaaım." Lucia sorgularcasına bakınca, "Oraya y zeceğim, altına dalacağım ve pervaneyi s keceğim. Gayet basit," dedi.

"Suya gece mi gireceksin?"

34. Bölüm

Ayın doğmasından hemen önce Lucia ile MacRieve çiseleyen yağmurun altında, platformda durdular. Lucia yayın girişini çekiştirirken, MacRieve görevine hazırlandı... tişörtünü çıkararak.

Günbatımında *Barão* nehirde, hemen *Contessa*'nın yukarısında, aynı dönemecin içerisinde demir atmıştı... bu da MacRieve'e kalırsa bir savaş ilanıydı.

Lucia'nın söyleyebileceği hiçbir şey MacRieve'i planından vazgeçiremezdi.

Gerginlik Lucia'nın yakasını bırakmıyordu ve bunun da birden çok sebebi vardı. Bu gece dolunay vardı ve her ne kadar Lucia, cadıların bileklikteki gücüne güvense de, doğanın akışına karşı gelen büyüler ters gitmeye meyilliydi. Kader kendi istediğini yapmak isterse onu elde etmenin bir yolunu bulurdu.

Ayrıca Lucia, MacRieve'in geceleyin suda olmasından huzursuzdu. "Sadece sandalı al, kurtadam."

MacRieve başını sallayarak reddetti. "Nasıl olsa girmek zorundayım. Ve görülmek istemiyorum. Kokusunu aldığım vampiri uyandırırsam ben oradayken sana saldırabilir."

"Bu çok tehlikeli," diye belirtti Lucia.

"Eh, ben de seni burada *Damião*'yla bırakmaya çok hevesli değilim."

Bugün MacRieve ona, Damião'nun kuvvetleri, çeviklikleri ve hileli savaşmalarıyla tanınan, güçlü bir türden biri, bir jaguar biçim değiştiren olduğunu söylemişti.

"Eğer o *gato* yanına yaklaşırsa gözlerinin arasına delik açmanı istiyorum."

Lucia'nun yeni sadağı uyluğundaydı ve yayı atış yapmaya hazırdı ancak –bir gemide olduğu gibi– yakın mesafeler, bir okçunun en dezavantajlı olduğu bölgeydi. "Elimden geleni yapacağım."

MacRieve onun kaygılı yüzüne baktı. "Sahiden de benim için endişelenecek misin?"

"Sırf sana bütün sırlarımı anlatmak istemiyor olmam, senden hoşlanmadığım anlamına gelmiyor."

"Evet, sırlarını daha sonra konuşacağız."

Barão'nun görünmesinden sonra son birkaç saattir dile getirilmemiş bir ateşkesin tadını çıkarır gibiydiler. "Sırlarımın olmasına izin veremez misin?" *Ve o kurt burnunu benim işlerime sokmadan duramaz mısın?*

"Lykæ merakım benden cevaplar bekliyor. Ve şimdi seni nasıl her şeyi anlatmaya ikna edeceğimi hatırladım." MacRieve uzanıp Lucia'nın göğsünü avuçladı.

"Kurt!" Lucia onun eline vurup itti. "Sadece dikkatimi endişelerimden başka yöne kaydırmaya çalışıyorsun."

"Evet ve sadece güzel göğüslerine dokunmak istedim."

"Ciddi olabilir misin? Bu konuda içime hiç iyi şeyler doğmuyor."

"Lousha, beni neredeyse tamamen dönüşmüş halimle gördün... Sence sudaki şeylerin benden korkması gerekmez mi?"

İyi bir noktaya parmak basmıştı. "Bir dakika... *neredeyse* tamamen dönüşmüş mü?"

MacRieve onun çenesini okşadı. "Rahatla, bu çocuk oyuncağı. En kötü ne olabilir ki?"

Sanki sözleşmişçesine gökyüzü aralanıp yağmur indi.

"Dikkatli ol, yeter," diye fısıldadı Lucia, MacRieve yavaşça karanlık suya dalıp *Barão*'ya olan sessiz yolculuğuna başlarken.

Lucia sabırsızca beklerken bu kaygıyı anlamaya çalıştı. Yaklaşık iki hafta önce MacRieve'in onu arkada bırakmasına çok sevinirdi. Ya şimdi? Lucia ona, kavgacı İskoç'una âşık olmaya başladığından korkuyordu. Bu da ancak bir felaket olabilirdi.

MacRieve seks olmadan asla tatmin edilemezdi. Kahretsin, Lucia da edilemezdi. Son on gün, üst üste bir şehvet işkencesine dönüşmüştü...

Güvertede bir şeyin kıpırdadığını duydu ve kulakları seğirerek gerildi. Birkaç saniye sonra nefesini bıraktı. Sadece Schecter'di, yemini çalıştırıyordu. Schecter onu sudan her kuvvetle çekişinde, Lucia'nın kulakları yeni frekanslar duyuyordu. *Gürültü kirliliği yapıcı.*

Lucia, Charlie veya Damião'nun nerede olduğunu bilmesede, Rossiter'in her zamanki gibi volta attığını duyabiliyordu. Ve Izabel de kaptanla birlikte onun kamarasında, kısık sesle bir şey tartışıyordu.

Lucia içini çekti. O ikisi bir çift olarak çok rahattı, aralarında yalnızca iki küçük engel vardı: Izabel'in ikiz kardeşi aynı adama âşıktı ve Travis hâlâ ölmüş karısına âşıktı.

Eğer Lucia ile MacRieve'in arasında bu kadar az şey duruyor olsaydı, Lucia onu balık gibi oltayla çeker ve gitmesine asla izin vermezdi.

Bir de şeytanla evliliği, bekârete dayanan bir gücü ve dünyanın muhtemel sonunu deneyin...

Garreth, *Barão*'nun kış tarafına varınca içine bir nefes çekti ve geminin altına daldı. Bulanık suda zar zor görebilirken pervanenin sapının yerini tespit edinceye kadar elleriyle yoklayarak ilerledi.

Metali büküp biçimsizleştirdikten sonra bir soluk daha almak için yüzeye çıktı. Dümeni parçalamak için geri dönmeden önce tereddüt etti.

Kan. Onun kokusunu alıyordu, *Barão*'nun içinden geliyordu.

Onu boş ver, işini yap ve geri dön. Ama içerisi neden bu kadar sessizdi? Tek bir yolcunun sesini duymuyordu. Tek bir kişi bile kıpırdamıyordu.

Ve hâlâ vampirin kokusunu alıyordu.

Lykae merakı ona üstün geldi ve alavereye sıçrayıp ses çıkarmadan güverteye indi.

Yine kulak verdi, gemi seslerinden başka bir şey duymadı, bunlar gece yarısında duyulan tekinsiz türden seslerdi... çapa zincirinin sürtünmesi, tahtaların yerine oturması, bir esintinin çıkmasıyla halatların sıkışması.

Garreth üzerinden sular akıtarak sessizce ana salona gitti. Bu oda Garreth için rahatsızlık vericiydi, ona Victoria dönemindeki cenaze salonlarını anımsatıyordu, aşırı yaldızlı fakat kasvetliydi.

Geminin kauçuk patlaması günlerinden kalma, yenilenmiş bir trol gemisi olduğunu biliyordu –aracın adı bile *kauçuk baron* anlamına geliyordu– ancak *Barão*'nun kauçuk patlaması günlerinden kalma bir zaman kapsülü olduğunu hiç düşünmemişti.

Ve o günlerin bir kısmı hakikaten de karanlıktı.

İçeriye doğru ilerlerken, pelüş yer halısının üzerinde ezilmiş bir okuma gözlüğü gördü. Servis masasının üzerine akşam çayı bir süre önce koyulmuştu... şimdi pastalar kurumuş, krema bozulmuştu. Çerçevesinde ruj izi olan bir çay fincanı ve yanında yarısı yenmiş bir pasta görünce ensesindeki tüyler kalktı.

Bir şey bu yolcuları yakalamıştı... *beklenmedik* bir şekilde.

Ve kıpkırmızı bir sıçrama lekesi, odadan çıkıp Garreth'in vampirin kokusunu saptadığı tarafa doğru gidiyordu. Garreth kanı loş bir ışıkla aydınlatılmış ve dar bir güverte yolundan aşağıya doğru takip ederek, birbiri ardına boş kamaraların yanından geçti. Arkasında tahta gıcırdadı ve Garreth dönüp baktı. *Sadece gemi yine yerine yerleşiyor.*

İz, son kamaranın kapısında sona erdi. *Kilitli.* Garreth bir kavgaya hazırlığıyla gerilerek, cilalı pirinç kapı kolunu kırdı. İçeride bir tabut duruyordu. Ürkütücü derecede basit bir kutuydu... ahşaptı, cilası ya

da tabutu taşıyanlar için kulp takımları yoktu. Tabii vampir büyük ihtimalle onun içinde oradan oraya taşınmazdı.

Garreth tabutun yanında diz çöktü. Sivri dişlerini gösterip çıkmış pençeleri saldırmaya hazır bir şekilde, kapağı parçalayarak açtı.

Boş.

Ama o zaman da Garreth'la başka bir kokunun belirtisi alay etti. Ayağa kalkıp vampirin odasından çıktı, kokuyu teknenin içlerine kadar takip etti, ta ki dondurucunun önünde duruncaya kadar. Ne bulacağını bilerek nefesini içine çekip kapıyı açtı.

Bütün yolcular içerideydi. Ölmüşlerdi. Bedenleri doğranarak parçalarına ayrılmış ve içeri tıkılmıştı.

Uzuvların arasında, gözüne Kaptan Malaquı'nın dikkat çeken, dövme kolu çarptı. Garreth adamı daha bu öğleden sonra gördüğünde, Malaquı diğerlerinin öldüğünü çoktan biliyor muydu? Ve kendi zamanının da yaklaştığını...

Vampir kayıptı, bir kan izi onun kamarasına gidiyor –veya kamarasından geliyordu– ve gemideki herkes can vermişti. Ne olduğunu anlamak kolay olmalıydı. Fakat bu insanlar doğranmıştı.

Hangi silah bunu yapmış olabilirdi? Bir kılıç mı, balta mı?

Garreth'ın gözleri kısıldı. Charlie'nin bu sabah bir palası vardı. *Bir terslik olduğunu biliyordum...*

"Lousha!" Garreth arkasına dönüp suya doğru koşturdu.

"MacRieve ne halt ediyor?" Sağanak yağmurun arasından Lucia onun Barão'ya çıktığını görmüştü! "Niye oraya..." Sözüünü tamamlamadı.

Contessa tekrar durgunlaşmadan önce ayaklarının altında dalgalanmış gibi gelmişti. "Bu garipti." Daha bunu söyler söylemez, bütün tekne zangırdayıp yana doğru hareket ederek çapalarına karşı gerildi. Tahtalar baskıdan gıcırdadı. Lucia eğildi, hızla etrafı kolaçan etti.

Travis kamarasından bağırdı, "O da ney..."

Birdenbire *Contessa* şahlanıp kısa bir anlığına yana eğilerek, Lucia'yı güvertenin karşı tarafına savurdu. Tutunacak bir şey ararken, beyni bunu neyin yapabileceğini – neyin bunu yapabilecek kadar büyük olabileceğini– kavramaya çalıştı.

Ve *Contessa* daha ne kadarına dayanabilirdi?

Tekne yeniden darbe alıp yerine oturmadan önce, Schecter teknenin iskele tarafından çığılığı bastı.

Kuşkuları artarken Lucia'nın gözleri kısıldı ve eğim kazanan güverteden güçlükle ona doğru tırmandı. O tarafa ulaşınca manzara karşısında ağzı açık kaldı.

Schecter. Parçalanmış bir küpeşteye canını kurtarmak için sınıksız tutunuyordu. Sarkan bedeninin hemen altında, koskocaman bir kayman saldırmak üzere yukarıya dikkatle bakıyordu.

Lucia'nın dudakları şok içinde aralandı. Yaratık muazzamdı, basketbol topu büyüklüğünde kırmızı gözleri vardı. Ve yalnız değildi. Teknenin her yanında sular küçük girdaplarla çalkalanıyordu.

MacRieve, Lucia'ya gerçekten de dev kaymanlar olduğunu söylemişti... ama Rio Labyrinto'da yaşıyorlardı, başka yerde değil!

Bir dakika... Gemi oradan yalnızca birkaç saat uzaklıktaydı. Yüce tanrılar adına, Schecter'in yemi hakikaten işe yarayıp onları saklı ırmak kolundan buraya mı çekiyordu?

Lucia yayını hazırlayıp kirişe iki ok yerleştirdi. Yaratığın derisi zırh gibi kalın olurdu, o da kırmızı gözleri nişan aldı... bunlar yeterince büyük hedeflerdi.

Kaymanı iki gözyuvasından da vurunca hayvan kıvranıp teknenin yan tarafına bolca su ve çamur sıçrattı. Ardından ortadan kayboldu.

Lucia yayını vücuduna kayışla astıktan sonra Schecter'e ulaşmak için güverteden karşıya atlayarak, onu bileğinden yakaladı. "Sen ne yaptın?" diye sordu. "Bu da nedir?"

Schecter anlaşılmaz, isterik bir şekilde yanıtladı... Lucia da onu bırakıyormuş gibi yaptı. "Ne dedin, Schecter?"

"Yem. İşe yaradı!"

"Nerede o?" Garip aletin sesini duyamıyordu, bu da hâlâ su altında olduğu anlamına geliyordu.

"Bilmiyorum! İtilip kakılmıştır, demire takılmıştır," diye yanıtladı Schechter, o kadar ödü kopmuş gibi görünüyordu ki Lucia ona inandı.

Travis ile Izabel sendeleyerek güverteye geldiklerinde Lucia, Schechter'i sallayarak daha sağlam bir yere atmıştı.

"Neler oluyor, doktor?" dedi Travis ters ters. İri Teksaslı, pompalı tüfeğini tutuyordu.

Izabel'de de bir pala vardı. "B-bunu ne yapmış olabilir?" diye bağırdı yağmurun altında.

"Schechter'e sor!" Lucia döndü ama o çoktan kaybolmuştu.

Rossiter kamara kısmından tökezleyerek çıktı. "Biri bana neler olduğunu söylemek ister mi?"

"Schechter'in yemi işe yaradı. Etrafımız dev kaymanlarla sarılı," dedi Lucia ama kimse ona inanmadı... karanlıkta göremiyorlardı.

Şimşek çakıp tekneye dolmuş yaratıkları aydınlatınca, Rossiter'in ağzı açık kaldı. "Bunu Shechter mı yaptı?"

Travis'in gözleri fal taşı gibi oldu. "O beş para etmez adama haddini bildireceğim."

"Bu bekleyebilir mi?" Rossiter tedirgince etrafına bakındı. "Yola koyulmalıyız, derhal!"

"Tayfamı bulabilsem faydası olurdu!" dedi Travis, kaşlarını çatarak. "Su alıyoruz... Ben motorları çalıştırmadan pompaları açmalıyız."

"Ben pompalardayım!" diye bağırdı Rossiter, hemen makine dairesine koşarak.

Lucia pruvaya doğru bakarak, "Yem hâlâ çalışıyor. Onu bulup ortadan kaldırmaya çalışacağım," dedi.

"Bekle, Lucia," dedi Izabel. "Bay MacRieve nerede..."

Bir başka sallantı Lucia'yı güvertede yuvarladı, pençeleri döşemelerin üzerinde kanca gibiydi. Uzaktan Travis ile Izabel'in mutfağın duvarına fırlatıldıklarını gördü; Travis kafa üstü düştü,

darbe bilincini kaybetmesine neden oldu. Sersemleyen ama zarar görmeyen İzabel, onunla ilgilenmek için palasını bıraktı.

Teknenin bir sonraki sarsıntısı, üzerlerindeki ağır direği gevşetti. Direk kaptanın hareketsiz bedeninin üzerine doğru çakıldı ancak küçük İzabel onu *yakaladı* ve başının üzerinde tutabilmek için zorlandı.

Lucia yardım etmek için atıldı fakat İzabel'e ulaşmadan kadın... *değişti*.

Lucia istemsizce bir adım geri atarken ağzı bir karış açık kaldı. Lucia uzun zamandır hayattaydı. Bunu hiç görmemişti. Dev kaymanlar açıklanabilirdi ama bu...

İzabel'in yardıma ihtiyacı olmadığı açıktı. Lucia'nın gözlerinin hemen önünde, İzabel biçim değiştirivermişti.

Charlie... şekline bürünmüştü. Ve... *ve* Charlie direği ustalıklı kontrol altında tutuyordu. *Şu anda bunu düşünmem...*

"Lousha!" Lucia hayal meyal MacRieve'in kendisine seslendiğini duydu. Arkasına dönüp onu uzaklaşması için uyarmak üzere çabucak platforma gitti. MacRieve daha henüz koşarak *Barão*'nun kış tarafına çıkmıştı.

"MacRieve, suda bir şey var!" diye bağırdı, tekne bir kez daha yükselirken. "Orada kal!"

"Canı cehennem!" diye geldi cevap.

Ardından MacRieve suya daldı.

"Lanet olsun bu adama!" Lucia'nın ona bir geri dönüş yolu açması gerekiyordu. Yeni sadağının yardımıyla sürekli olarak atış yaparak, kaymanların gözlerini nişan aldı, etrafı yüz tane okçuyla sarılıymış gibi oklar uçuşuyordu.

Yaratıklardan birkaç tanesini öldürdü fakat MacRieve'in arkasından suyu hâlâ dalgalandıran bir şey vardı. Hemen yüzeyin altındaydı ancak oldukça geniş bir köpüklü iz yaratıyordu.

"Daha hızlı yüz!" Bu bir kayman olmalıydı... ama lanet bir denizaltı kadar büyük bir kayman. Lucia onu bulanık su ve sağanak yağışın arasında göremiyordu. Onu tekrar tekrar vursa da, dayanıklı

derisi ve suyun oluşturduğu tampon onu koruyordu. İlerlemesini yavaşlatmak için yapabileceği çok az şey vardı.

Ve MacRieve de *Lucia'yı* işaret edip duruyordu! Değerli saniyeleri bağırmaya harcıyordu.

“Sadece yüz, İskoç! Peşinde bir şey var!” Niye daha hızlı yzmyordu? O şey hemen...

“Arkanda!” diye kükredi MacRieve. Kısa bir an göz göze geldiler; MacRieve'in gözleri dehşetle doluydu.

Lucia tam bir şimşek çakarken hızla arkasına döndü. Damino, Lucia'nın kafasının üzerinde bir pala kaldırmıştı.

35. Bölüm

Lucia, Damião'dan olağanüstü bir hızla eğilerek kaçıp adamın dizine bir tekme atarken, Garreth seyretti. Lucia bir anlık bir zaman kazanmıştı, Damião peşinden topallayarak giderken o güçlkle başka bir güverteye geçmişti.

Garreth onun o an güvende olduğunu bilerek dalıp daha da kuvvetle yüzmeye başladı. Ancak peşinde ne olduğuna dair daha fazla ipucu edinemiyordu. Bir kayman olmalıydı fakat büyüklüğüne akli ermiyordu.

Kayman hız kazanırken, Garreth arkasında suyun hareketini hissetti. Ve havada, yanından vızıldayarak geçen Lucia'nın okları olmadan, daha da çok kayman daireler çiziyordu.

Neredeyse tekneydi! Çok yakın... Tam o anda, kayman yükselmeye başladı, keskin bir su dalgası yayarak kısa bir süreliğine Garreth'i kaldırdı. Bu kahrolası şey ne kadar büyüktü? Suyun yüzeyine yararcasına çıkınca Garreth onun pis nefesinin bir fıskiye gibi kafasının ve ensesinin üstüne su sıçrattığını hissetti.

Arkana bakma... arkana bakma... Kaymanın çenesi kocaman açılırken, yaşlı kemiklerinin gıcırdayıp takırdadığını duyabiliyordu.

Garreth dalıp hızla dibe indi. Nehrin dibine varınca yere bütün gücüyle vurup son süratle yüzeye fırlayarak tekneye sıçradı. Platformun üzerine indi, ardından tam dişler platformun üzerine kapanıp ortasını ısırarak koparırken, ana güverteye koştu.

Kayman kızgın, neredeyse *anlayışlı* gözlerle batıp karanlıkta bir kez daha gözden kayboldu.

Garreth anında ayağa fırladı. "Lousha!" Fırtına kopuyor, şimşekler gökyüzünde çizgiler oluşturunuyordu, gök gürültüsünün sesi o kadar yüksekti ki Garreth'in kulaklarını acıtıyordu.

"MacRieve?" Lucia kış tarafındaki güvertede ona doğru koştu.

"Damião nerede?"

"Bilmiyorum... bir anlığına onu kaybettim." Lucia temkinli gözlerle dönüp yayını vücuduna çaprazlamasına bağladı. "Neler oluyor? Ayrıca neden suyun içine girdin?"

"Lousha, *Barão*. O bir hayalet gemi."

"Ne?"

"Gemideki herkes öldürülmüş. Parça parça doğranmış. Başta bunu Charlie'nin yaptığını sandım, ta ki Damião'yu görünceye kadar." Garreth onu kollarından yakaladı. "Buradan çıkmanı istiyorum!" Gemi bir kere daha yukarıya savruldu. "Kahretsin, niye bu kaymanlar saldırıyor?"

"Schechter'in yemi. İşe yaradı! Ama ön tarafa geçemiyorum..."

"Yaratıklar Labyrinto'yu koruyor," dedi monoton bir sesle Damião, hemen üstlerinde çömeldiği yerden. "Benim de yapacağım gibi."

Biçim değiştiren aşağıya palayla birlikte atlayıp Lucia'yı boynundan yakaladı, bıçağı onun boğazına dayadı. "Labirent'e girmeyeceksiniz."

Lucia ona bir bakış atmaya cüret etti. Yeşil gözleri tehditkârca ışıltıyordu.

"Bırak onu!" diye bağırdı MacRieve. "Benimle dövüş!"

"Asla bu kadar yaklaşmamanız gerekiyordu. Mezar, yabancılara yasaktır."

"*Guardião* sen misin?" diye sordu Lucia. Nix'in onu dikkatli olması konusunda uyardığı gardiyan.

Damião tamamen sağırmuş gibi görünüyordu. "Labirent'te nasıl bir kötülüğün uyuduğunu bilmiyorsunuz. Yıldızlı Olan uyanacak."

Lucia'nın kafası hızla çalıştı. Yaldızlı Olan mı? El Dorado gerçekten de bir adamdı! Kötü bir adam mıydı?

"Biz bir kötülüğü uyandırmak için burada değiliz!" diye çıkıştı MacRieve.

Damião sertçe kafasını iki yana salladı. "Kimse izinsiz giremez."

Lucia elinden gelen en sakın ses tonuyla, "Dinle, Damião, biz aslında bir kötülüğün dirilmesini *durdurmak* için buradayız. Bunu konuşalım. Gerçekten aynı takımdayız."

MacRieve yavaşça yanaşarak, "Rio Labyrinto'ya gitmezsek dünyayı ele geçirecek bir tanrı var," diye ekledi.

"Yaldızlı Olan'dan daha büyük bir kötülük yoktur!"

"Saçmalık!"

Lucia sinirli bir ses çıkardı. "Siz ikiniz bunu mu tartışacaksınız? Benim kötülüğüm senin kötülüğünden büyüktür mü?"

"Damião, burada kör olasica bir kıyametten bahsediyoruz!"

"Ben de öyle!" Adam, Lucia'nın boynunu daha sıkı tutup bıçağı onun tenine bastırdı.

MacRieve yavaşça yaklaşırken yutkundu. "Bu yüzden mi diğer teknedeki herkesi öldürdün?"

Damião'nun gözleri aniden hızla hareket etti. "Ne diyorsun?"

"Hepsi ölmüş. Hepsi doğranmış. Büyük ihtimalle bir *palayla*."

Biçim değiştiren, bıçağa bakıp mırıldandı. "Başladı..."

Bu andan yararlanan Lucia yere eğilip dirseğini Damião'nun midesine indirdi. MacRieve'in saldırması için yoldan çekildi.

İskoç saldırıp Damião'yu sıkıca yakaladı. Bir duvara çarpıp tahta desteği kırdılar, Damião'nun palasının güvertede takırdayarak kayıp suya düşmesine neden oldular.

Biçim değiştiren gürledi, geriye iterek MacRieve'e saldırdı.

Lucia yayını çekmiş ve bir oku yerleştirmişti fakat tereddüt etti. İki adam da üstünlük sağlamak için savaşıyordu, ikisi de birbirini tutmak için boğuşuyordu. O kadar hızlı dönüyorlardı ki bir karaltı gibiydi. Eğer MacRieve'i vurursa...

"Lousha, yem. Onu kesip serbest bırak!"

MacRieve ondan kendisini bırakmasını mı istiyordu?

"Git, Valkyrie!"

Kaymanlar hâlâ daire çiziyordu. Damião, MacRieve'i öldür-mese de, kaymanlar hepsini öldürebilirdi. Ayrıca Lucia, İskoç'un bu düşmanı yenebileceğine –ve yenmek istediğine– inanıyordu.

Böylece kendini oradan uzaklaşmaya zorlayarak çapaya doğru atıldı. Pruvada gözlerini kısıp aşağıda çapanın zinciri boyunca göz gezdirerek nihayet Schecter'in yeminin ipini gördü... şimdi zincire dolanıp iyice gerilmiş ve Lucia'nın ulaşabileceği yerden bir buçuk metre ötede olan ipi. Etrafında kaymanlar, deli bir bilim insanının bir hiçten ibaret olan kutusuna ulaşmak için çarpışıyorlardı.

Yüzüstü yatarak bir ayağını küpeşte direklerinden birine takıp kendini asılı tuttu. Açılıp kapanan ağızlardan oluşan fırtınaya gözlerini dikerek, parmaklarını açıp uzandı. Tam erişemediği yerdeydi. Yutkunarak ayağını bir santim kadar gevşetti... *Neredeyse... yakaladım!*

İpi yukarı çekip güvenli bir biçimde güvertede duruncaya kadar geri geri süründü. İçinin rahatlamasıyla bir soluk alacak vakti bile olmadan ayağa fırlayıp ipi bir kement gibi daire şeklinde sallayarak nehre fırlattı. Akıntı onu uzaklaştırmaya başlayınca daha küçük olan yaratıklardan bazıları sinyale doğru döndü. Büyük olanlar ise kendilerini adanmış görünüyor sanki yemek peşindeymiş gibi hâlâ pusuda bekliyorlardı.

Tekrar MacRieve'e koşarken, mutfağın bir köşesinde büzülmüş, elinde bir kasap bıçağıyla anlamsız bir şeyler söyleyen Schecter'in yanından geçti. Pantolonu leş gibi sidik kokuyordu. Charlie, yaralı Travis'ı kamarasına geri götürmüş olmalıydı. *Bunu düşünemem...*

Kavgaya geri döndü. Damião ile MacRieve dönüşmeye başlamış, içlerindeki canavarlar mücadeleden kışkırtılmışlardı. Bedenleri büyümüş, kaslar güçle dalgalanarak genişlemişti.

Damião'nun irisleri koyulaşarak hararetili bir yeşile dönmüştü. Dişleri ve pençeleri korkunç keskin uçlar şeklinde uzamıştı. Benek benek parlak siyah kürkleri belirmişti.

MacRieve'in kendi canavarı üzerinde titreşiyor, gözleri öfkeyle buz mavisine dönüşüyor, akik rengi pençeleri genişliyordu fakat tam olarak dönüşmemişti. *Neden?* Bu, merhamet etme zamanı değildi!

Lucia o anda idrak etti. Ah, Freya... MacRieve'in dönüşmesi taktığı bileklik tarafından engelleniyordu!

Tüyler ürpertici bir kükremeye Damião köpekdişlerini MacRieve'in koluna geçirdi. Kan fışkırdı. MacRieve acıyla haykırp pençelerini Damião'nun yüzüne savurarak deriyi kemikten ayırdı.

Yaralarından kanlar taşan Damião, MacRieve'in göğsüne hızla uçarak ikisini birden küpeşteye çarptı. Tahtayı paramparça ettiler, ardından aşağıdaki bulanık nehre daldılar.

Yüzeye çıkmadılar. Otuz saniye geçti, ardından bir dakika. Lucia'nın hayatının en uzun dakikası...

İkili hızla yukarı çıktı, hâlâ ölümüne bir mücadele veriyorlardı. Lucia, Damião'yu nişan aldı ancak fazla hızlıydılar, her darbeye birlikte suları sıçratıyorlardı. *MacRieve'i vurabilirim.*

Lucia da nöbet tutmaya başlayarak, elinden geldiğince çok kaymanı vurdu fakat büyük olan geri dönüyordu. Daha önceki oklarının, kaymanın zırhlı kuyruğundan ve sırtından çıktığını görebiliyordu ancak gözlerini vurabilmesi için yükselmiyordu.

Lucia durmadan vursa da kayman asla yavaşlamadı. "MacRieve!" diye bağırdı. "Geri dönüyor!" Tekrar Damião'yu nişan aldı...

Geminin kış tarafı kalktı; Lucia geriye doğru takla atıp yedek sandala çarptı. Yalpalayarak ayağa kalktığında, dev kaymanın kuyruğu havayı dövüp iki adamı da derinliklere gömerken, ancak dehşet içinde seyredebildi.

36. Bölüm

Lucia'nun yüreği ağzına geldi. *Onu kaybedemem. Kaybedemem...* Gözleriyle suyu taradı ama hiçbir şey görmedi.

MacRieve gitmiş olamaz, ölmüş olamaz.

Yayını vücuduna daha yeni bağlamış ve peşinden dalmak için gerilmişken, arkasından bir ses duydu, "*Sen ne yapıyorsun?*"

Lucia hızla arkasına döndü. "MacRieve!" Teknenin öteki tarafındaydı, platformdan kalanlara doğru hızla yüzüyordu. "Oraya nasıl gittin?"

"Sanırım kayman kuyruğu sayesinde," dedi gemiye tırmanırken. "Ayrıntılar biraz bulanık."

Lucia'nun gözleri, içinin rahatlamasından yaşarırken MacRieve'i sımsıkı tuttu. "Bak! Uzaklaşıyor." Dev kayman, diğer ayak direyenlerle birlikte tuzağın arkasından gidiyordu.

"Benim için suya mı dalıyordun? Seni *hiçbir şey* korkutmaz mı?" MacRieve kollarını ona sarıp başını inip kalkan göğsüne yasladı.

Sağanak yağmur hâlâ o kadar gürültülüydü ki Lucia'nın onun sesini bastırmak için bağırması gerekti. "Neler oldu?"

"Yaratık, Damião'yu yakalayınca biçim değiştiren beni de beraberinde aşağı çekmeye çalıştı. O şey Damião'yu toptan yutana kadar."

"Biçim değiştiren... öldü mü?"

"Evet. Ve ölmediyse de ölmüş olmayı diliyordur. Bunu konuşmayalım. Bu gemiyi güven altına almalıyız..." MacRieve'in sesi kesildi çünkü Lucia ona doğru kaskatı kalmıştı.

"MacRieve, se-senin bilekliğin nerede?"

Göz göze geldiler, MacRieve'in gözleri kocaman açıldı. "Ah, kahretsin." Lucia onu durduramadan tekrar suya atladı.

"Hayır!" MacRieve'in onu bulmasının imkânsız olduğunu biliyordu. MacRieve defalarca suya daldı. Sonunda vücudunu yine yukarı çekerken tam anlamıyla yenilgiye uğramış görünüyordu.

Yan yana platformdan kalanların üzerinde durdular, ikisi de suya gözlerini dikmişti ve şakır şakır yağan yağmura tutulmuşlardı. Şimdi bileklik gitmiş ve Lucia delirmek üzere olan bir kurtadamlar bir teknede kapana kısılmıştı. "Ne yapacağız?"

"Ben gayet iyiyim, Lousha, benim için canını sıkma."

"Ama o gitti!"

"Ah, evet ve yeminlerimizi bozamayız. Hiçbir şey bundan daha önemli değil. Benim öldürülmüş olabileceğim gerçeği bile!"

"Yedek bir bileklik satın alamaz mıydın?" diye sordu Lucia bağırarak. "Çantanda fazladan bir tane olamaz mıydın?"

MacRieve de cevap olarak haykırdı: "Amazon'da bir biçim değiştirenle savaşağım," kolunu öfkeli bir şekilde sallayarak Damião'nun derin ısırgını gösterdi, "ardından suyun altında boğuşacağım aklımın ucundan bile geçmemişti. Ya da dev bir kaymanın onu aşağı sürükleyeceği ve onun beni de yanmda götürmek için zorla bana tutunmaya çalışacağı. Senin yanına zar zor dönebildim! Belki dönmemiş olmamı diliyorsundur?"

"Saçmalama!" Lucia kendisini bu duruma soktuğu için MacRieve'e ne kadar kızgın olursa olsun, ona zarar gelmesini istemiyordu. Ayrıca onunla kavga etmek de hiçbir şeyi değiştirmiyordu. *Düşün... düşün. Bu gece bu olmayacak.*

Bundan ne kadar kaçınmaya çalışsak da Kader istediğini almanın yolunu bulur.

Ah, tanrılar aşkına, Lucia bu tekneden inmediği sürece bu *olacaktı*.

"Kahretsin, nazik olmaya çalışacağım." Garreth onun omzuna uzandı. "Belki şimdi başlasak seni alıştırabilirdim. İstekten çıldırmanı da garanti edebilirim..."

Ama Lucia açık bir şekilde öfkeli bir halde ondan kaçındı. Ona *haklı olarak* öfkeliydi. *Korkacak bir şeyi olmadığına söz vermiştim*. Ve Lucia yeminini bozarsa Garreth'tan sonsuza dek nefret edeceğine söz vermişti.

"Son yaşadığın gibi olmayacak, Lousha."

"Sen benim son yaşadığım ile ilgili ne biliyorsun?"

"Kötü bir deneyim yaşadığımı anlamak için dâhi olmak gerekmiyor."

"S-senin hiçbir fikrin yok." Lucia ürperdi, küçük kulakları ıslanmış yelesinin altından göründü.

"O adam seni incitti mi?" *Yüzü olmayan bir erkeği öldürmek istiyorum, buna ihtiyacım... Kendini toplar, Garreth.*

Lucia başıyla onayladı. Ve bunun yüzünden bin senedir seks yapmamıştı.

"Hazır değilim, MacRieve. *Değilim* işte. Bunu istemiyorum." Gözlerinde umutsuzluk vardı.

Son on günde Garreth seks konusunda onun içini rahatlatamamıştı. Ya da fikrini değiştirememişti. Ya yeminleri yüzünden ya da son seferki tecrübesi iz bıraktığı için, Lucia bu geceye hazır değildi... aydan delirmiş bir Lykae'nin onun denenmemiş bedenine sahip olmasını kaldıramazdı.

Merhametsizce sahip olmasını.

"Dinle, bunu düzeltebiliriz."

"N-nasıl? Seni hiçbir şey durduramayacak. Hiçbir kafes tutamayacak."

"Beni işlemez hale getirebilirsin, seni kovalayamayacağım bir hale getirebilirsin," dedi.

"Peki, bunu tam olarak nasıl yapmam gerekiyor?"

Garreth cevap verdi. "Gözlerimin ortasından beni vurarak."

"Ben-ben bunu yapamam!" diye bağırdı Lucia.

"O zaman bana soydaşlarımın yaptığını yapacaksın."

"Ne?"

"Beni öldüresiye dövdüler, sonra da bir zindanda bağladılar," dedi MacRieve. "Bir iki bacak kırdılar. O zamanlar çok işe yaramıştı. Bir zindanımız yok ama sen..."

"Hayır, hayır, başka kadınlarla birlikte oldun. Çantanda pre-zervatif buldum!"

MacRieve kaşlarını çatı. "Onları senden çok erken bebek yap-mayayım diye senin için aldım. Senin diyetinin ya da bir diyetinin olmamasının aynı derecede işe yarayacağını daha öğrenmemiştim."

Lucia hâlâ inanamayarak başını iki yana sallıyordu.

"Lousha, seninle tanıştığımдан beri başka biriyle birlikte olmadım."

Bununla birlikte Lucia'nın kızgınlığın büyük bölümü içinden süzülüp gitti ve "Kendini onlara dövdürttün mü?" diye fısıldadı. Yüreği göğsünün içinde burkuluyormuş gibi geliyordu. *Ona âşık oluyorum.*

Lucia asırlar önce rüyalarındaki sarışın talibe âşık olduğunu düşünmüştü. Bunun kendisine nasıl hissettirdiğini hâlâ çok canlı bir biçimde hatırlıyordu. *Güzel. Gökkuşakları ve kedicikler tarzında güzeldi.*

MacRieve'e karşı hissettikleri ise kabaydı ve can yakıyordu ve bir daha asla aynı kişi olmayacağını biliyordu.

"Seni korkutup kaçırmak istemedim," dedi MacRieve, ardından da huysuz bir ses tonuyla, "Gerçi bu yine de oldu," diye ilave etti.

Sana âşık oluyorum, MacRieve. "Ben seni... seni incitemem."

"Başka seçeneğimiz yok."

Lucia başını iki yana sallarken bulutlar kısa bir süreliğine açılıp dolunayın çevresinde daire şeklini aldı. Üzerlerindeki spot ışığı gibi olan gümüşü ışık, aşağıya doğru parladı. MacRieve'in içinde ne olduğunu gözler önüne sermek için.

Gözleri tamamen maviye döndü, üzerinde dalgalanan canavarın aynısıydı.

"Ah, tanrılar aşkına, şimdiden dönüşüyorsun!"

"O zaman acele etmelisin."

"Hayır, kahretsin! Gidip nehrin aşağısına ulaşmaya çalışacağım. Sandalı nehre indirememe yardım et."

"Hayatta olmaz. Kaymanlar..."

"Diğer yöne doğru gidiyorlar. Ve sadece yemle ilgileniyorlardı."

"Ya vampir ne olacak? *Barão*'da bir tabut vardı. Bunu yapmana izin veremem!"

"Beni dinle, İskoç. Sen de ben de biliyoruz ki ay batıncaya kadar sen benim için bir vampirden daha büyük bir tehdiisin."

"Hayır, Lousha. Ben sana asla zarar vermem."

"Sana bunu *sormuyorum*! Baştan gitmeme izin verseydin bu durumda olmazdım. Bizi bu duruma sen soktun... şimdi kendimi bundan kurtaracağım konusunda bana güven." MacRieve onun yüz ifadesinde her ne gördüyse bu, tereddüt etmesine neden oldu. "Gündoğumuna yalnızca birkaç saat kaldı. Birbirimizi o zaman buluruz."

"Sana bir şey olursa..."

"Gitmeme izin vermelisin, MacRieve."

Uzun saniyelerden sonra MacRieve derin bir şekilde nefesini bıraktı. "Öyleyse sana engel olmuyorum." Hızla sandala gidip onu *Contessa*'ya sağlamca bağlayan ipleri kesti. Sandalı sanki bir tüymüş gibi kaldırıp suya bıraktı. "Diğer yöne doğru elimden geldiğince uzaklaşacağım."

37. Bölüm

MacRieve küçük motoru çalıştırırken, Lucia yayını, sadağını ve çantasını kaptı, sonra sandalın içine atladı.

"Bunu nasıl süreceğini biliyor musun?" diye sordu MacRieve, kaşları endişeyle çatılmış bir halde.

"Nehirlerle bölünüp duran bir arazide yaşıyorum, kurtadam."

"Sandalda kal, karaya çıkma." Gözleri gittikçe mavileşiyordu.

"Lousha, git. *Şimdi.*"

"Dikkatli ol," diye fısıldadı Lucia, zıplayıp botu vitesle takmadan önce bir veda öpücüğü vermeye cesaret ederek. Motor öksürdü, sonra suya daldı.

Omzunun üstünden bir göz gezdirerek küpeşteye sıkıca tutunmuş, Lucia'nın peşinden gitmemek için bütün iradesini kullanıyormuş gibi görünen MacRieve'e dikkatle baktı. Lucia bir kıvrımdan dönüp MacRieve'in görüş alanından çıkmadan hemen önce, onun küpeşteyi sıkarak parçaladığını gördü.

MacRieve aym çekimine yenik düşmeden önce Lucia ne kadar uzaklaşabilirdi ki?

İlerlediği her kilometreyle birlikte, sağanak yağmur kaçışına engel oluyor, botu daha çok yağmur suyuyla dolduruyordu. Lucia bota yön verirken suyu da boşalttı, yolundaki birikintilerin arasında manevra yaparken keskin damlalara karşı gözlerini kırptırdı.

Bu şekilde bir saat geçti, sonra iki... Ve bu süre içinde gittikçe daha fazla bitki örtüsüyle karşılaşmaya başladı. Victoria nilüferleri her yerdeydi, tabanları botun pruvasından sekiyor, uzun sapları arkalarından geliyordu. Genellikle sahilde sıralanırlardı. O zaman nehrin bu kadar ortasında ne işleri vardı?

Lucia dümeni onların arasından kırmaya çalıştı ancak çok fazla vardı. Bir tanesini her ezişinde, motor öksürürken soluğunu tutuyordu. Pervaneye yeterince nilüfer takılırsa motor aşırı ısınır...

Bir dizi dumanlı öksürüşle, motor paydos etti.

Lucia onu yukarı çekip pervanedeki düğümlemiş kümeleri telaşla kopardı, ardından motoru yeniden suya indirdi. Başlatma düzeneğine tekrar tekrar asıldı.

Hiçbir şey olmadı.

Birkaç defa daha boş yere denedikten sonra, Lucia oturağa kendini bırakıp şoktan tuttuğu nefesini bıraktı. Akıntıyla sürüklenmekten başka hiçbir şey yapamadığı bu aciz haliyle, yüzünü gökyüzüne çevirdi. *Sonum geldi.*

MacRieve'in kendisini bulacağını biliyordu. Onun türünün yaptığı şey buydu. Nehri aşırıp Lucia'nın botla aştığı bütün mesafeyi kat etmesi gerekirdi ama bunu yapabileceği konusunda Lucia'nın hiç şüphesi yoktu.

Bir parçası, *Eğer MacRieve bunu yaparsa o zaman her şey biter,* diye düşünüyordu. Sorumluluk, baskı, ıskalanan bir atış yüzünden oluşacak acıya karşı korku... hepsi biterdi.

Skathi'yle olan son bağı.

Bu, Cruach'ı öldürme angaryası bir başkasına, daha güçlü bir ölümsüze geçerdi. Lucia kadar yorgun olmayan birine. Bir parçası bunu çok istiyordu...

Kayığa hafifçe bir şey çarptı. Sonra tekrar çarptı. Lucia aşağıya korkuyla bakarak, daha fazla kayman gördü. Öncekiler kadar devasa değildiler fakat ormandan akın ediyor, nehrin kıyısındaki nilüfer yapraklarının arasında açılmış şerit şeklindeki yolu takip

ediyorlardı. Muhtemelen onları yem tuzağının baştan çıkarıcı çağrısı cezp ediyordu.

Hepsi Schecter'in suçuydu. Lucia daha büyük yaratıkların saklı bir ırmak kolunun neresini parçaladığını, bitki örtüsünün içinde yeni bir patika yarattıklarını, sonunda Lucia'nın motorunu bozmuş bütün nilüferleri yararak kopardıklarını görebiliyordu.

Tebrikler, Schecter, lanet bir dâhisin. Mesaneni beş para etmez bir adam kadar bile tutamıyorsun ama...

Sonra kaşlarını çattı. Kayman akını *görünen bir yerden* gelmiyordu.

Gözleri kocaman açıldı. Yeşilliklerin arasındaki şerit şeklindeki yol... hiçbir yere gitmiyordu. Bir ırmak kolu göremiyordu.

"Ah, Freya!" Bu Rio Labyrinto'yu!

Ama Lucia onun yanından sürüklenerek geçiyordu! Yutkunarak tekrar suya göz attı. Kolunu içine sokup kürek çekmesi gerekecekti.

Bir kayman onu yakalarsa ne olacağını biliyordu. Bir tanesi tarafından yutulmuş olan Marcos Damião'ya olanın aynısı. Lucia o türle ilgili bilgiler okumuştı... kaymanlarda dünyadaki bütün yaratıklardan daha güçlü bir mide asidi vardı. Bu, Damião gibi bir ölümsüzü öldürmeye yeter miydi?

Biçim değiştiren, eski çağlardan kalma bir canavarın mide-sinde kapana kısılmış bir halde uyansa ölmek için dua eder miydi? Ölümsüzlük, kişi ölmeyi istiyor -veya ihtiyaç duyuyor- ise bir lanet olabilirdi.

Evet, Lucia girdiği tehlikenin farkındaydı. *Ama çok yakınım! Sadece nehre ulaşabilsem.* Daha önce umutsuzluğa düşmüştü, vazgeçmeye hazırdı. Şimdiyse savaşmak istiyordu. Kahretsin, kazanacaktı. Cruach'ı öldürürdü. Bir kalemde.

Sonuçta buradayım, değil mi? Rio Labyrinto'yu bulmuştu, bu da El Dorado'nun yakında olduğu anlamına gelirdi. *Bunu başarabilirim.*

Skathi, *Benim aracım olacaksın, demişti.*

Lucia öyle olmaya hazırdı. *Benim sorumluluğum, benim avım. Şimdi de silahıma ihtiyacım var.* Aklında bu düşünceyle birlikte, dişini sıkı ve kolunu suya daldırarak portalm hemen ilerisindeki sahile doğru kürek çekmeye başladı.

Karaya yaklaşık bir buçuk metre uzaktayken, uyluklarına kadar gelen suya atlayıp öndeki halatı tuttu. Kıyıya güçlükle yürürken, botu arkasından çekip bir dala bağladı.

Sırt çantası ve yayını hazırlayıp ikisini de üzerine bağladıktan sonra, ormanın içine doğru yürümeye başlayıp Rio Labyrinto'yu takip etti. Ancak kısa süre içinde buranın çok uygun bir şekilde adlandırıldığını keşfetti... ortada dolambaçlı bir nehir değil, kesişen ve ayrılan akarsulardan bir labirent vardı.

Bele kadar gelen suda gayretle yürüdü. Düz zemine çıktı. Düşmüş ağaçların üzerinde atladı. Tekrar suya girdi...

Kulakları seğirdi. Her tarafında bir şeyler kırırdıyor, suyun içinde sessizce ilerliyordu. Bunlar *matora*, dev anakondalar mıydı? "*Kollarına dolanırsa bir ölümsüz bile onları püskürtemez,*" demişti MacRieve.

Ve Lucia yılan bir kez avına dolandı mı, akciğerler dümdüz oluncaya dek kurbanın her nefes verişiyile onu sıkıştırdığını okumuştı.

Onları göz ardı et. Cruach'tan daha beter bir şey yoktu ve kahretsin, onu yok edecek silah çok yakındaydı! Çok yakın...

Sonra çok da uzaktan gelmeyen daha tüyler ürpertici bir ses duyunca donup kaldı... acı dolu bir kükreme. *MacRieve burada.* Çoktan Lucia'nın izini sürüyordu. Lucia koşturmaya başladı. Yağmur en hafifinden bir çiselemeye dönüşmüştü. *Kokumu alması daha kolay.*

Onu gerçekten de vurmak zorunda kalacağım. Evet, MacRieve'in ona armağan ettiği sadaktan bir ok alıp onu gözlerinin arasından vurmak. Önceden bunu düşünememişti bile ancak bu, kurtuluşuna -dünyanın kurtuluşuna!- bu kadar yaklaşmasından önceydi...

MacRieve'i vurmak, Lucia'ya gündeğümüne kadar yeterli zaman kazandırır, muhtemelen dieumort'u bulmasına yetecek kadar zaman.

Ama bu sefer MacRieve'i burada savunmasız bırakmış olurdu. Buranın yaratıkları gittikleri gibi geri de dönerlerdi. Ona her şey saldırabilirdi.

Lucia'nın hızına rağmen MacRieve arayı kapatıyordu. Onun ormanın içinde gürültüyle ilerlediğini, pençeleriyle ağaçları tırmaladığını ve sanki Lucia'nın canına kastı varmış gibi koştuğunu duyabiliyordu.

Lucia hakikaten de canını kurtarmak için, geleceği için koşuyordu! *Her zaman Cruach'ı tatmin edebilirsin. Hiç de edemezdi!*

Daha hızlı, daha hızlı... Bir tümsekten tırmanırken, çalılıklar seyreterek zaten aşırı olan hızını artırmasına imkân tanıdı. MacRieve'in yine kükrediğini duyunca omzunun üstünden geriye bir bakış atma cüretini gösterdi; öndeki ayağı... havaya indi.

Lucia öne doğru bir hiçliğin içine daldı, bedeni dimdik yere doğru düşüşe geçti.

38. Bölüm

“Burada değil,” diye homurdandı Garreth koşarken. “Buraya gelmemiş.” Bu aldatıcı yere gelmemişti.

Eşi bir şekilde... labirenti bulmuştu.

Aceyle onu izlerken Garreth ormanı yararak ilerledi; kolları ve bacakları, kan akıncaya kadar sıyrıldı. Ama o hiç acı hissetmedi.

Lucia nekropole varabilirse güvende olurdu. *Matora*, yüksek set duvarlarından çıkmazdı. Aksi takdirde...

Kurbanlarına ne yaptıklarını düşünemem bile. Her nasılsa daha da hızla öne atıldı, dereleri ve düşmüş ağaçları aştı. Ve bu arada daha da dönüşüyor, canavar hâkimiyeti ele geçiriyordu.

Lucia tehlikede olmasaydı bile Garreth buna karşı ne kadar savaşırsa savaşsın onu kovalamayı bırakamazdı. Lucia'nın kokusu, onun için hava gibi karşı konulmazdı. Nefes almaya ihtiyaç duyduğu kadar, Lucia'ya ulaşmaya da duyuyordu.

Ona karşı nazik olmalıyım. Lucia'yı incitirse kendini asla affetmezdi. *Beni kabul et, Lousha, bana teslim ol...*

Arazi dikleşti. Bunun su setlerinin –bir daha görmemeyi umduğu yerin– başlangıcının işareti olduğunu biliyordu. Birikintiler ve büyüyen çalılarla kaplı duvarlar, anakondalarla doluydu.

Tepeyi çıkarken etrafına dikkatle baktı. Orman sessizliğe gömülmüştü. Gece böcekleri, gece çıkan kuşlar ve normalde şa-

matacı olan uluyan maymunlar suskunlaşmıştı. Yırtıcı bir hayvan yüzünden mi?

Yoksa benden korktukları için mi?

Lucia'nın kokusunu bulmak için yeniden havayı kokladı, neredeyse ona vardığını fark etti. Çünkü o... *durmuş muydu?*

Hayır! "Sadece şehre gir, Lousha. Sadece dayan..."

Lucia düşerken sarmaşıklara tutunmaya çalıştı. Elleri çırpınıyor, kavramaya uğraşıyordu...

Bir tanesini yakaladım! Hemen zeminin üzerinde sarsılarak durdu.

Sersemlemiş, soluksuz kalmış halde yere indi, ardından birkaç adım geri çekildi. "Ne bulmuşum ben böyle?" Her yanından dev bir dilek kuyusu biçiminde taş duvarlar yükseliyordu. Su setleri! Yirmi beş metre yükseklikte ve on metre eninde olmalıydılar, hepsinin üzerinden o tropik sarmaşıklar sarkıyordu.

MacRieve ona mühendisliğin inanılmaz olduğunu söylemişti ve haklıydı. Bu duvarlardaki her taş kesilmiş ve bir sonraki taşla çakılmış, kusursuzca ayarlanmıştı. Harca gerek yoktu... aralarına bir bıçak bile girmezdi.

Sağında, duvarlara yığılmış ıskarta taşlardan oldukça büyük bir yığın vardı, altı genişti ve tepeye gittikçe inceliyordu. *Buradan çıkış yolum.*

Nekropol yakında olmalıydı. Lucia yürümeye başladı, iç tarafa doğru ilerledi. Bir açıklık bulduğunda huşu içinde nefesini tutup yavaşça kendi çevresinde döndü.

Geniş bir açıklığın her yanına iri taşlar yayılmıştı, tek parça anıtlar bitki örtüsü ve sarmaşıklarla kaplıydı. Taş döşeli bir patikada, dikkatle gözlerini aşağıya dikmiş tanrılar veya kralların heybetli, altı metrelik heykelleri sıralanıyordu. İki veya daha çok katlı taş yapılar, araziye yayılmıştı. Küçük tapınaklar gibi üstleri açıktı. *Öyleyse mezar nerede?*

Büyük ceiba ağaçları bolluk içinde büyümüş, aralıksız bir gölgelik gibi bir çatı yaratmışlardı, o kadar yoğunlardı ki yağmurun çoğunu dışarıda tutuyorlardı... ta ki rüzgâr esip yaprakları döndürerek, ağır damlaları sıçratıncaya kadar.

Sonra Lucia'nın ağzı açık kaldı. Uzakta yuvarlak, kubbeli bir yapı vardı... bir *panteon*.

Bir mezar. Her ne kadar etrafı sarmaşıklerle tamamen örtülmüş olsa da, Lucia yine de muazzam bir büyüklükte olduğunu anlayabiliyordu.

Hızla oraya gitti ancak bir giriş bulamadı. Yapraklarla kaplanmış bir taşta, bir kadının yukarıya kaldırılmış avuçlarında üçgen bir altının parladığını tasvir eden bir oyma gözüne çarptı. Lucia biraz daha sarmaşığı kesti. Bir başka kabartma, yarı insan yarı jaguar bir varlığın parlayan bir kadehten bir şey içtiğini gösteriyordu.

Lucia'nın içindeki her şey, bunun El Dorado'nun mezarı olduğunu söylüyordu. *Bu kadar yakın olmak.* Nihayet Cruach'ı öldürmenin bir yolunu bulmak...

Bir şeyin taş yığınıyla yerle bir ettiğini duydu ve hızla kafasını kaldırdı. MacRieve yakındaydı. Sese doğru dönüp yayını kaldırdı.

Birkaç saniye sonra MacRieve açıklığa dalıp sanki Lucia'nın güvende olduğunu görmekten içi rahatlamış gibi gevşedi. Gözlerini Lucia'nın üzerinde gezdirirken, Lucia'nın kaldırılmış yayına yalnızca göz atma gereği duydu.

Ayakları çıplaktı ve tişörtü yoktu, kolundaki biçim değiştirenin ısırtığı kırmızıydı ve şişmişti, kesikler göğsünden çaprazlamasına geçiyordu. Dev omuzları güçlükle aldığı soluklarla inip kalkıyordu.

Canavar, üzerinde tıpkı Val Malikânesi'ndeki gecede olduğu gibi güçlü bir biçimde titreşiyordu. "Yap şunu... beni vur, Lousha" Sesi çoktan değişmeye başlamıştı.

Vurmak zorundayım. Yapmazsam bir daha asla vuramayacağım. Bu yay bir daha asla ellerine geçmezdi. Hayatı, bildiği şekliyle sona ererdi. *Vur onu, Lucia!*

Bunun yerine sarmaşıkla kaplı bir taşa gelinceye kadar bir adım, sonra bir adım daha geriledi. Kaçacak yeri kalmamıştı. *Ya saldır ya boyun eğ.* Yutkunarak kırıış çekti.

Ancak sonra MacRieve'in yüzüne, atışı beklerken kaşlarının çatılmasına baktı. MacRieve bunu yapmasını umuyordu.

MacRieve'i incitmek her zaman ona yanlış gelmişti. Lucia ona âşık olmadan önce bile. *Ah, Freya, bunu yapamam.* Yay kırıışını gevşetir gibi oldu. *"Ben-ben yapamam." Ona âşığım.* Onu gördüğü ilk andan beri... *Bu kaçınılmazdı.*

"Yap şunu!" MacRieve ona doğru hamle yaparak kışkırtmaya çalıştı. "Lousha, okunu at... bunun benim seni sahiplenmeden bitmesinin tek yolu bu."

Rüzgâr kuvvetle esti ve ay ışığı, gölgeliği delip geçti. Gümüşü bir mızrak MacRieve'in üzerine vurdu ve o ürperdi. "Ay... beni *çekiyor*. Bu gücü... bilemezsin. Bu gece yeminlerinin yerine beni seçemez misin? Bir kere olsun, kahretsin!"

Lucia yavaşça başını sallayarak reddetti. "Bu olamaz."

"O zaman vur beni, lanet olası!" MacRieve çaresiz, vahşi görünürken parmaklarını saçlarının arasına gömdü. "Kahretsin, ne yapacağımı bilmiyorum!"

MacRieve, Lucia'nın karşısında şüphelerini, tereddüdünü ilk defa gösteriyordu. Şu anda, ay ondan bunu talep ederken bile, Lucia için onun çağrısına direniyordu. Dokuz yüz yıldan uzun zamandır bu geceyi beklemişti... ve Lucia'ya bu şekilde sahip olmaktansa bir okun beynini delmesini tercih ediyordu.

Kader bir yolunu bulur... MacRieve uzun süre boyunca başını eğdi. Yüzünü kaldırdığında gözleri açık maviydi, sivri dişleri ve pençeleri uzamıştı. Geniş göğsünün derisi ter ve yağmurdan nemliydi ve ay ışığında parlıyordu. Erekte olmuştu, aleti kot pantolonunu zorluyordu.

Canavar, Lucia için belirgindi; MacRieve yakında bütün kontrolü kaybedecekti. Ve bunun farkına varmasıyla, Lucia böyle bir anda tecrübe etmeyi hiç beklemediği bir şeyi hissetmekten hayrete düştü... *ihtiras*.

Derin, ıslak, inkâr edilemez bir ihtiras. İçi titredi ve yakınlarında bir şimşek çaktı, yukarıdaki dalları kavurarak daha çok ay ışığının parlamasına neden oldu.

Lucia çok kısa bir anlığına konsantrasyonunu kaybetti. MacRieve akıl almaz bir hızla ona doğru hamle yapıp okunu düşürdü. Daha Lucia tepki bile veremeden, MacRieve onu kollarına almış, sınıksız kendine dayıyor, elleri ve ağzı neredeyse her yerindeyken isteklerini uyandırıyor. MacRieve onun yayını ve sadağını kapıp fırlatınca Lucia, "MacRieve, hayır! Buna karşı savaşmalısın!" diye bağırdı.

MacRieve haşin, canavarımsı sesiyle, "Kadın, sen benim her şeyimsin!" dedi. Lucia'nın saçlarını yumruk yaptığı eline sarıp onu kendi çılgına dönmüş gözlerine bakmaya zorladı. "Ben niye senin için öyle olamıyorum? Seni benim yapmama izin ver. Bu gece *beni seç...*"

Kokusu, isteği. Lucia'nın içindeki o vahşilik –saklamaya, söndürmeye çalıştığı o karanlık– MacRieve'inkiyle karşılaşmak üzere alabildiğine kabardı. Sanki Lucia da tıpkı MacRieve gibi bütün hayatı boyunca bunu beklemiş gibi.

Vücudumdaki her hücre bana bunu yapmamı söylüyor... ona yanıt veriyor.

MacRieve onun boynuna doğru, "Senin için nasıl da yanıp tutuştum," dedi pürüzlü bir sesle.

Lucia soluk alamıyordu. Nefes nefese bir halde bunun sonuçlarını anımsamaya çalıştı. Tam olarak neden bu kadar yanlışı olduğunu hatırlamakta zorlandı çünkü beyni duruyordu.

Ta ki tek yapabildiği, hissetmek oluncaya kadar. *Ben de senin için yanıp tutuşuyorum.*

MacRieve onun göğsünü avcuna aldı, zonklayan göğüs ucunda başparmağıyla daireler çizdi. Bu tek yakıcı dokunuş, Lucia'nın kâğıttan evini yıktı. Lucia zevkten haykırınca bir yıldırım daha çaktı. Ardından bir tane. Ve bir tane daha.

Lucia inleyerek MacRieve'i kafasının arkasından tuttu ve öpmek için kendine çekti.

39. Bölüm

Garreth, Lucia'nun dudaklarına karşı hurlayarak derin bir öpüşme için onun diliyle buluştu. *Teslim oluyor. Onun da bana ihtiyacı var...* Duyduğu doyumdan kükremek istiyordu.

Lucia fikrini değiştirmeden çantasını kapıp uzağa fırlattı, sonra pençeleriyle onun giysilerini yırttı. Krem gibi göğüslerini açıkta bıraktığı gibi, ağzını onun göğüs uçlarından birine yapıştırdı. Garreth onu sertçe emip inleyince Lucia haykırdı.

Garreth külotunu yırttığı anda Lucia titriyordu... ama soğuktan değil. Garreth onun bedenini kendisinininkine yanıt vermesi için eğitmişti, onu nasıl okşayacağını, nasıl eriteceğini öğrenmişti.

Diğer göğüs ucuna geçer ve eli Lucia'nun karnından aşağıya kayarken, Lucia onun dokunması için kalçasını kaldırdı. Garreth boyun eğmeden önce bir elindeki tırnakları ısırıp koparmayı unutmadı. Ardından Lucia'nun bacaklarının arasına inerek, onu kaygan ve hazır bir halde buldu. Bir kez daha hurlayarak Lucia'nın ıslaklığını şişmiş, küçük klitorisinin üzerine yaydı, yavaş daireler çizerek sıvazladı.

Çatallı bir sesle, "Parmağımı... içine sokacağım," derken, gözlerini Lucia'nunkilerden ayırmadı. Parmağını onun kıvrımlarının arasına yavaşça götürmeye başladı. Başta Lucia gerildi fakat Garreth santim santim derine indikçe, gözkapakları ağırlaştı.

Garreth keskin bir şekilde inledi. "İlk defa içini hissediyorum." Çok dardı. *Çok sıcak.* O parmağı hareket ettirerek daha çok ıslaklık

yarattı. Sonra geri çekildi ama sadece iki parmakla geri dönmek üzere. Lucia'nın kafası arkaya düştü ve çaresizce inledi.

"Bu hoşuna gidiyor, eşim." Parmaklarını içine itmeye başladı.

"Evet!"

Lucia'nın vücudunu kendisinininkine sımsıkı yaslayıp parmaklarının her dalışıyla aletini kalçasına sürttü.

"Durma, MacRieve..."

Garreth bu şekilde gelmekten, onun üzerine boşalmaktan korktu. Ve içindeki her şey ona Lucia'ya zevk vermesi için haykırsa da Lucia'nın da boşalmasını istemiyordu, onun böylesine delirmiş bir halde olmasına ihtiyacının olduğunu, yoksa fikrini değiştireceğini seziyordu. Lucia çok yaklaştığını haykırdığında Garreth onu bırakıp parmaklarını cinsel organından yavaşça çekti.

"S-sen ne yapıyorsun?" diye sordu Lucia, sesi sersemlemiş bir şekilde çıkarak. "Niçin durdun?"

"Arkanı dön," diye emretti Garreth, Lucia'nın vücudunu sarmaşıkla kaplı taşa doğru çevirerek. Avcunu onun sırtına dümdüz yaslayıp Lucia'yı kayanın üzerine eğdi, yüzünü yapraklara dayadı.

Arkasında bir hareketlilik. MacRieve'in giysilerinin yırtılma sesi.

Lucia onun çıplak olduğunu anladığında, MacRieve'in ondan esirgediği orgazm için titrese de bedeni gerginleşti. "Lütfen..." *Soluk soluğayım, istiyorum, can atıyorum.*

MacRieve bunu penisinin başını onun cinsel organına sürterek yanıtladı.

"Ah, evet!"

Lucia'nın bacaklarını sert bir şekilde açarak, bir dizini kayanın üzerine kaldırıp onu iyice ayırdı. Lucia olabileceği kadar açık duruyordu, savunmasızdı ve MacRieve de o içine girmek üzereydi...

Bir anlığına Lucia'nın aklı başına geldi. Arzuya saplanmış aklı yeniden hatırlamaya çalıştı...

MacRieve'in büyük avcu kalçasını sıktı, onaylayarak homurdanırken yüksek sesle şaplak attı. Lucia karşılığında inledi, sırtını yere doğru daha da indirip kendini MacRieve'e daha da açtı.

Ardından onun... *ağzını* hissetti. MacRieve diz çö müştü ve deli gibi Lucia'nın uyluklarının arasını yalıyordu.

"MacRieve!" dedi soluk soluğa, Garreth onu yalarken, Lucia'nın gözleri zevkten yavaşça kapanıyordu. MacRieve parmakları yenisinden içeri sokunca Lucia hâlâ bu duyguya yabancı bir halde içinin doldurulması için inledi. Çok uzun zamandır buna hasret kalmış, MacRieve'e bunun için yalvarmıştı.

Bir eliyle parmaklarını içeri iterken, diğeriyle ziyafet çeken ağzı için Lucia'yı aralıyordu. "MacRieve, ah, tanrılar aşkına!" Bununla savaşmanın yolu yoktu... Lucia gittikçe yaklaşıyordu, gerilim artıyordu.

Lucia tam ucuna gelmişken, çığlık atmak için ağzını açmışken, MacRieve... durup geri çekildi.

"Hayır! Buna daha fazla katlanamam." MacRieve kalkarken Lucia arkasına baktı. MacRieve kontrolünü kaybediyordu, Lucia'nın hiç görmediği kadar dönüş müştü ve Lucia'ya sahip olmak için kan hücum etmiş erkekliğini sımsıkı tutuyordu. Öyleyse niye Lucia'nın içinden kalçasını kaldırıp, onu istediğine dair işaret vermek için oynamak geliyordu?

Ancak MacRieve fikrini değiştirmiş gibi görünerek Lucia'nın duruşunu yeniden değiştirdi. Onu kaldırıp kendisine bakması için çevirdi, ardından sırtını kayaya yasladı. Lucia nedenini anlayınca bir sızı hissetti... İlk seferlerinde Lucia'ya arkadan sahip olmak istemiyordu. Lucia kendi açısından bir dokunuş için her şeyi yapmaya hazırdı. MacRieve onu boşalmak için çıldırma noktasına getirmişti.

Lucia'nın bedenini kaldırıp yerleştirtince onun için yukarı tırmandı. *Üzerime çıkıyor.* Lucia yutkunup filizlenen huzursuzluğuyla savaştı. MacRieve kalçasını onun bacaklarının arasına indirmeden hemen önce penisi aşağı sarktı. Lucia'yı incitebilirdi... onu ikiye bölebilirdi. *Uyluklarımdan aşağı oluk oluk kan akıyor...*

Lucia korkuyla gerildi ancak MacRieve açık renk gözlerinde bir hayranlıkla onu Galce övmeye başladı. Sevgiyle göğüs uçlarını emdi, avuçları sanki ona tapınıyormuş gibi üzerini sıyrıp geçiyordu. Her şeye rağmen Lucia'nın arzularının içten içe kaynamaya devam etmesini sağladı.

Lucia fazla hızlı bir şekilde MacRieve'in aletini onun içine doğru bastırıldığını hissetti. Yıldırım, gölgeliğin üzerindeki geceyi kesip geçti. *Bu canımı yakacak... bu...*

MacRieve ikisinin arasına uzanıp başparmağıyla Lucia'nın klitorisinin üzerinde daireler çizmeye başladı.

"MacRieve!" Lucia alt dudağını ısırıp inledi. *Şimdiye kadar acı yok. Bu... iyi geliyordu. MacRieve'in erekte penisi, Lucia'nın ıslaklığında sıcak ve inatçıydı. Doğru geliyordu.*

MacRieve yavaşça kalçasını esnetip penisini içeriye doğru zorladı. Sıkıydı, baskı uyguluyordu ama dayanılırdı. MacRieve *ovmaya* devam ettiği sürece. Lucia'nın gözleri mutlulukla kapandı. *Bu yüzden kadınlar sekse bayılıyor. Dalgınca, "Daha önceden hiç bilmiyordum," diye fısıldadı.*

Lucia'nın daha da içine girince, başını geriye atıp o kadar şiddetli bir şekilde kükredi ki Lucia, onun göğsünden gelen titreşimleri hissedebiliyordu.

MacRieve bir şekilde daha da derinlere girince, Lucia yeni soluklanmıştı. Şimdi acı vardı. "Hayır!"

MacRieve hareketsizleşti. "Hayır mı?"

"Sadece... sadece daha sakın ol."

MacRieve, Lucia'nın alışmasına izin verdi, bu çabadan dolayı titriyormuş gibi görünüyordu, boyun ve göğüs kasları terden kayganlaşmıştı. Gözleri çılgın gibi görünse de, pençeleri Lucia'nın bedeninin iki yanından kayayı tırmalayıp sarmaşıkları parçalarken bile bir şekilde aletini onun içinde hareketsiz tutmayı başarıyordu.

Yapraklar düşünce Lucia taşın yüzeyine oyulmuş sembollerini gördü. Semboller mi? Taş uzundu, düzdü ve bel yüksekliğindeydi...

Sadece bir taş değildi. *Bir sunak.* Bir yıldırım koptu.

"*Hayır, hayır!*" Gözleri yaşlarla doldu, sonra yanaklarından aşağı süzüldü. "Yapamam..." Lucia mücadele ederek MacRieve'i itti. *Bir sunağın üstündeyiz.*

MacRieve hâlâ onun içindeyken yüzünü ellerinin arasına aldı. O canavar gibi sesiyle, "Her neyden korkuyorsan... her ne gördüy-sen... bu farklı," dedi.

Lucia bu gayretin –içinde çığlık atan İçgüdü'ye meydan okuma-nın, canavar içinde kudururken Lucia'yla sabırla konuşmanın– ona neye mal olduğunu hayal bile edemiyordu.

"Lousha, biz birlikte farklıyız... Bana... geri dön."

"Hayır, anlamıyorsun!"

MacRieve onu göğsüne çekip kendine sımsıkı yaslı tuttu. "Seni aylarca istedim... seni saplantı haline getirdim... ama şimdi..."

"Şimdi ne?"

Canavarı, Lucia'nın kulağına, "Şimdi göğsümden... yüreğimi aldın," diye gürledi.

Bunun karşısında Lucia huçkınga boğuldu. "MacRieve," diye fısıldadı.

Garreth onu şimdiki zamana geri döndürmüştü fakat Lucia hâlâ kollarında titriyordu... Dişlerini sıkıp içindeki dürtülerle boğuşması gerekirken bile bu, yüreğinin cız etmesine neden oluyordu. Lucia'nın yumuşak göğüslerinin nasıl kendi göğsüne süründüğünü, pembe uçlarının nasıl teninde sert ve ıslak olduğunu göz ardı etmesi gerekiyordu. Lucia'nın kadınlığı bir yumruk gibi sıkıyor, zonklayan penisini içeri itmesi için onu kışkırtıyordu. Tanrılar aşkına, eşinin içine sertçe dalmaya ihtiyacı vardı!

Ama Lucia'nın korkusu... onun kokusunu alabiliyordu.

"Üzerime çık."

"N-ne?" Garreth onu kalçasını sıkıca kavrayıp sırtüstü dönerken, içinde durmaya devam edince Lucia kaşlarını çatı.

Lucia Garreth'm üzerine oturunca elleri birden omuzlarına gitti ve küçük pençelerini batırınca koyu renk gözleri şaşkınlıkla açıldı. Fakat Garreth yine parmağıyla onun klitorisini ovunca, Lucia'nın kadınlığı etrafında kenetlendi ve Lucia, "Bu çok güzel geliyor," diye mırıldadı.

"Üzerimde gidip gelmene ihtiyacım var."

Lucia biraz tereddüt ettikten sonra titrek bir şekilde başıyla onayladı. "B-bana gösterir misin?"

Garreth ona rehberlik etmek için kalçasını kavradı, göğüsleri tam aç ağzının üzerinde sallanıncaya kadar vücudunu yavaşça öne getirdi. Ardından onu tekrar geriye itti. Öne ve geriye...

Kontrolü Lucia alınca Garreth onun kendisine ait olduğunu biliyordu. *Bu olacak. En sonunda eşimi sahipleniyorum. Lousha'm benim.*

Lucia üzerinde her salınışında, göğüs uçlarından biri, Garreth'in bekleyen diline doğru sürükleniyordu. İçindeki korku kayboldu... Garreth'm üzerinde kendi zevki için gidip gelirken, gözleri gümüş rengine bürünerek yaramazlaştı.

Uzun saçları, göğüslerine ve yüzüne çarparken şimşek çaktı. Hızla soluk alırken, yağmur tenini buğuyla kapladı.

Çok güzel. Benim. Ve Garreth'm daha fazlasına ihtiyacı vardı. "Daha sert," dedi dişlerinin arasından. *Boynunu işaretlemeliyim... ona sonsuza dek sahip olmalıyım.* "Daha sert gidip gel!"

Lucia arkaya doğru kıvrıldı, elleri arkasında, Garreth'in uyluklarındayken, saçları onun bacaklarını sıyrıyordu. Göğüsleri gökyüzüne bakarken, Lucia çılgınlar gibi Garreth'in üstünde gidip geldi.

"*Lousha!* Daha fazla dayanamam." Lucia kalçasını onun kucağına vurmaya devam ederken, Garreth gözlerine bakmak için doğruldu.

Lucia gözleri yarı kapalı ve sesi şehvetli bir mırıltı halinde, "Beni işaretleyecek misin?" diye sordu.

Garreth, "Pestilini çıkarıncaya kadar," diye kükredi. "Tam sen üzerime boşalmak üzereyken." İki eliyle Lucia'nın kalçasını yakalayarak kendini yukarı iterken, onu da üzerine çekti.

"Ah, tanrılar aşkına! MacRieve!" Göğüsleri zıplıyordu. "Sen beni..."

Şimdiden o noktada mıydı? Garreth boşalmamak için dişlerini sıkarak, yine kendini yukarı itti. Altındaki taş çatlamaya başladı.

"Ben... ben..."

Gözleri Lucia'nın boynuna sabitlenmiş bir şekilde eğilip onu yaladı, yatıştırdı... Kendini Lucia'nın kaygan sıcaklığına iterken, tenini delirmiş gibi ısırdı.

Onu sahipleniyordu... onu damgalıyordu... Lucia, "Geliyorum!" diye bağırırken, Garreth'in gözleri geriye devrildi.

Garreth bunu hissetmek için her şeyi göze alacak halde, ısırdığı yere doğru hurlayıp Lucia'nın içine sertçe girip çıktı. *Daha sert... daha sert.* Taş kırılırken Lucia zevkten haykırdı, kasılarak talepkâr bir biçimde Garreth'i da sağdı.

Garreth da onu izleyerek Lucia'nın tenine karşı haykırarak boşaldı, şuursuzca kalçasını hareket ettirmeye devam etti.

Lucia üzerine yığılıp, "Çok sıcak..." dedi soluk soluğa.

Titremelerin sonrası. Kollar birbirine dolanmış. Kalpler deli gibi atıyor.

Garreth gönülsüzce ısırmayı bıraktı fakat Lucia'nın içinde hâlâ sızlar ve sert bir halde, onun içine girme ihtiyacıyla kaldı. Lucia'yı kendisiyle beraber yere çekti.

Elleri ve dizlerinin üzerinde ona sahip olmadan heimen önce, Lucia kıldıkları taşta sertçe baktı.

Garreth onun belini tutup uzun saçlarından yakalayarak içine girdi, Lucia inleyerek onun adını söylerken, Garreth zevkten kükredi.

Sonra ikisi de kendini, Garreth'in içindeki canavara bıraktı.

40. Bölüm

Ben ne yaptım?

Lucia uyandığında, gözleri fal taşı gibi açıldı. MacRieve'in kollarında yatıyordu, sırtı onun göğsüne dayanmıştı, ikisi de çıplaktı.

Ah, tanrılar adına, MacRieve hâlâ onun... *içindeydi.*

MacRieve o anda kıpırdandı ve kendinden memnun bir biçimde nefesini verdi. Bu ses çok erkeksiydi ve tahtaya sürülen tebeşir gibi sinirlerine dokundu.

İyi iş çıkardın, fetih tamamlandı, geldim, gördüm, onu fethettim.

MacRieve'in Lucia'nın boynundaki damgası yakıyordu...

MacRieve yeniden sertleşmeye başlayınca Lucia çığlığını bastırdı ve kendi bedenini onunkinden kurtardı. *Bununla baş edemem. Her tarafım ağrıyor.*

Tek kelime etmeden ayağa kalktı, dün gece giydiği giysileri sarsakça karıştırdı. MacRieve onları üzerinden parçalayarak çıkardığında, hepsi mahvolmuştu.

Çantasını bulup iç çamaşırını, şort ve bir tişört aradı. Çabucak giyinirken, MacRieve'in çıkardığı o tatmin olmuş sesi hatırlayıp durdu. *Fetih.* Lucia'yla istediği her şeyi yapmıştı. *Lucia'dan* istediği her şeyi almıştı.

Ben istediğim hiçbir şeyi almadım. Burada duramazdı, MacRieve'den uzaklaşmalı, yüzyıllardır bir parçası olmuş yaydan uzaklaşmalıydı.

Artık bir Okçu değildi. *Farklı hissediyor muyum?* Sersemlemiş? Delirmiş?

Yanlışmış gibi hissediyorum.

"Lousha?" MacRieve ayağa fırlayıp kot pantolonunu kaparak hızla giyindi.

Lucia sırt çantasını omzuna attıktan sonra, su setlerine doğru sendeleyerek yürümeye başladı. Taşlı yol boyunca duran heykeller, aşağıya düşmanca bakıyordu.

MacRieve arkasından hızla gelip yayı yüzünün önünde tuttu. "Bunu ve sadağını bırakmışsın."

Lucia ona bakmayacaktı. MacRieve'e. Bakamazdı. Bunu ona MacRieve yapmıştı. Yeteneğini mahvetmişti. Artık Cruach'ı yok etmek için hiçbir yolu olmayan Lucia'nın, o canavarı tatmin etmesi için kendini feda etmesi gerekecekti.

O pis ine geri dönmek mi? Hem de kalbe doğrultulmuş bir ok olmadan mı? Lucia bu düşünce yüzünden soluk alamıyordu. *Bunu yapamam! Sunacak başka bir şeyimin kalmadığı şu anda bile...*

Boynu yandı, acı kavurucuydu, günahlarının sürekli bir anım-satıcısıydı. *Nefes alamıyorum...*

"Şey, yayı şimdilik ben tutarım." MacRieve onu omzuna geçirdi. "Hayatım, konuş benimle. Seni incittim mi?" Somurttu. "Tabii ki incittim. Ama ne kadar kötü bir şekilde?"

Lucia cevaplamadı.

"Nereye gidiyorsun?"

"E-eve."

MacRieve koşup önüne geçti. "Dieumort ne olacak?" diye sordu, geri geri yürümek için dönerken. "Hani dünyayı kurtarma işi? Çok yakınız."

Daha uzak olamazlardı! "Nix beni buraya bir ok için gönderdi. Çünkü ben bir... ben eskiden bir," nefesi kesildi, "okçuydum. Bunların hepsi artık değişti." Lucia, Skathi'nin oklarıyla bile Cruach'ın dirilmesini durduramazdı. "Yapacak başka bir işim var." *Ve o yüzünden*

senden nefret edeceğim. "Burada yollarımızı ayırıyoruz, MacRieve. Gidip dieumort'u sen al." Kahretsin, belki de Nix onu buraya bu sebepten göndermişti. Belki de görevi MacRieve'di.

"Lousha, bu iş henüz bitmedi."

"Dün gecenin sonuçlarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrin yok. Şimdi benden ne bekleneceği konusunda hiçbir fikrin yok!"

"Yok çünkü bana söylemiyorsun!" MacRieve ellerini yumruk yaparak onu kollarından yakaladı. "Konuş benimle!"

Kendi hiddetine, suçlama ihtiyacına teslim oldu, ikisi de bu sefil korkuya yeğdi. Lucia, MacRieve'in aksanını ve kalın sesini taklit ederek, "Lousha, tabii ki bileklik işe yarayacak. Onu bu yüzden şu lanet cadılardan aldım. Ben sana asla zarar vermem!" dedi. Elinden kurtulup, "Bana gelmemeliydin! Yapmam gereken şeyi yapmama izin vermeliydin!" diye bağırды.

Bana bakamıyor bile.

Belki de bu, erkeği için kariyerinden vazgeçmemesi gereken tek dişiydi. Gözlerinde bir tek şey vardı, o da... ümitsizlik miydi? Sanki bir parçası ölmüş gibiydi.

Ve Garreth da onu öldürmeye yardım etmişti.

Lucia artık bir Skathia değildi. Dün gece bin yıllık yeminlerden dönülmüştü ve Garreth'a açıkça söylediği gibi, Lucia buna hazır değildi. İnançlarına karşı gelmesi için onu zorlarsa Garreth'tan sonsuza dek nefret edeceğini de söylemişti.

Garreth ona yine uzanınca Lucia geri çekildi. "Başta senden bir sene istedim ve benim isteklerimi kulak ardı edip kolayca reddettin."

"İşleri mahvettiğimi biliyorum." Garreth avcuyla yüzünü sildi. "Tanrılar biliyor ki bunların hepsi benim suçum. Ama benimle birlikte olmak o kadar mı kötü? Birlikte nelere sahip olabileceğimizi gördün..."

"Beni incitmeyeceğine yemin etmiştin ama incittin! Kalıcı olarak. Umarım dün gece buna değışmiştir!"

Garreth'in gözleri fal taşı gibi oldu. *Kalıcı olarak mı? "Ne yaptım?"*

"Okçuluğum, yeteneğim, içtiğim antlara bağlıydı, seni hayvan. Şimdi bir hiçim!"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Atış yapamıyorum!" diye haykırdı Lucia. "Yeteneğim kayboldu... sonsuza dek. Bacaklarımı kapalı tuttuğum sürece gücümü koruyabiliyordum. Ve şimdi, senin yüzünden bir daha asla atış yapamayacağım. O artık yok."

Garreth gerçeğin farkına varırken kendi öfkesi kabardı. "Bunun senin 'dininden' daha fazlasıyla alakası olduğunu biliyordum!" Nihayet bilmecenin parçalarını birleştiriyordu. Bir erkek –yakında ölü olacak bir erkek– Lucia'yı incittiğinde, Skathi'den sığınma talep etmişti. Lucia'nın yeminleri karşılığında Tanrıça da ona kimselerle kıyaslanamayacak bir atış yapma yeteneği vermişti.

Lucia'yı bu kadar iyi yapan pratik değildi. *Bir şeytanla anlaşma...*

Garreth gözlerini kıstı. "İnançların umurunda bile değildi. Bu egonla ilgiliydi, *O Okçu* olmak, dünyanın en iyisi olmakla ilgiliydi."

"Umurumda değil miydi? Sen gelinceye dek neredeyse bütün ömrümü hizmet ederek geçirmiştım. Şimdi kıyamete aldırış etmeyip en temel ihtiyaçlarıma boyun eğiyorum! Önceden bir gayem vardı, kendimi düşünmezdim. Şimdiyse bin yıldır yaptığım en bencilce şeyi yaptım."

"Bana neyin riske atıldığını söylemeliydin!" Garreth en son ne zaman bu kadar çileden çıktığını hatırlamıyordu.

"Ne zaman söylemeliydim? Sen kadınların erkekleri için kariyerlerini feda etmeleriyle ilgili konuşup dururken olabilir mi? Aynı şu anda verdiğin gibi bir tepki vereceğini, neden seninle seks yapmak yerine okçuluğu tercih ettiğimi anlayamayacağını biliyordum."

"Bana *niye* söylemedin? Niye bu konuda yalan söyledin?"

"Ah, sanki gerçekler fark yarattırdı da. Yani *itiraf etseydim* dün gece yaşanmaz mıydı? O tekneye adımını atar atmaz her şey için

çok geçti zaten. Buna sen sebep oldun! Senden zaman istedim ama sen bana bunu vermedin."

Vermemişti. Lucia kesinlikle haklıydı. Ama sadece ona neden seks yapamadığını söyleseydi... Garreth nefesini bıraktı. Yine de aynı şeyi yapar, yine bilekliğe güvenirdi.

"Dün gece beni zorladın!"

"Orada bekle bir dakika. Öpmek için beni tutan sendin."

"Çünkü bu, imkânsız bir durumdaki en iyi seçenektir."

"Bütün gece adımı haykırdığını unutma, Valkyrie. Beni istemediğini söyleyemezsin."

"İstedim... *o sırada!* Bu, davranışlarım için *şu anda* pişman olamayacağım anlamına gelmiyor," diye çıkıştı, içerlemiş bir ses tonuyla.

Hayatının en güzel gecesi ve o bunu geri alıyor. Garreth uyandığında, Lucia'nın artık onun olduğuna inanarak içi ne kadar da rahattı. *Ne kahrolası bir budalasın...*

Geçen yıl boyunca uyandığı andan uykuya daldığı ana kadar her saniye Lucia'yı düşünmüştü. O zaman bile özgür değildi. Uyuduğu her gece rüyasında onu, birlikte sahip olabilecekleri hayatı görüyordu... dünyayı dolaştıklarını, birlikte avlandıklarını, eninde sonunda bir sürü güzel çocuk yetiştirdiklerini. "Demek pişmanlıkla dolusun?"

Lucia, Garreth'in bir zirve olduğunu düşündüğü şeyin, bir hata olduğuna inanıyordu.

O anda anladı. Lucia'nın gönlü, birlikte geçirdikleri gece -tüm ömrünün en mükemmel gecesi- sayesinde kazanılamayacaksa, asla kazanılmayacaktı. Hayatının sonraki dokuz yüzyılını onu kovalayarak geçirirdi.

"Ne kaybettiğimi bilmiyorsun, MacRieve. İlk defa kendimi korumamın bir yolu yok, bir yöntemim..."

"Seni *ben* koruyacağım."

Lucia'nın yumrukları sıkıldı; şimşek çaktı. "Bunu söyleyeceğini biliyordum!" diye bağırdı. "Bunun neden göğse indirilmiş bir hançer gibi olacağını anlamayacağını biliyordum."

Garreth'in hiddeti de kabardı. "Seni koruyacağımı söyleyeceğimi mi biliyordun? Ve bu seni gücendiriyor mu? Şansına küs, kendi başınasm ama ateşli sevişme için teşekkürler mi demeliydin?"

Lucia gözlerini kısıp Garreth'a mutlak bir tiksintiyle baktı. *Bana hiç böyle bakmamıştı.*

Garreth parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Tanrılar aşkına, sen tanıdığım en delirtici dişisin! Okçuluğunu kaybettiysen o zaman başka bir şey buluruz. Onu geri almak için dünyayı bir ucundan öbür ucuna tararız. Ama bunu birlikte yapacağız."

"Bunu çözecek zamanımız olmayacak. Bir kıyameti durduracak bir yolum yok." Lucia gitmek için döndü.

"Hayır, Lousha, bana sırtını dönme." Garreth onun önüne geçti. "Peşinden gelmeyeceğim!"

Lucia onun yanından geçince Garreth yolunu kapadı. Lucia sıkıdığı dişlerinin arasından, "Bırak, geçeyim," dedi sinirli bir fısıltıyla.

Garreth kollarını göğsünde kavuşturdu. "Hayır, Valkyrie, bence sen hemen burada..."

Yanağında bir tokat patladı.

"Hay lanet olsun be, kadın! Nasıl istersen öyle olsun! Birlikte sahip olabileceklerimize tutunmaktansa kaybettiklerine hayıflanmayı mı tercih ediyorsun? O zaman canın cehenneme! Seni dünyanın her yerinde kovaladım, seni korudum, olduğum her şeyi sana sundum. Artık yok. *Sabrımın sonuna geldim.*" Yayla sadağı Lucia'nın ayaklarının dibine attı. "Bir kere olsun seni arkamda bırakırken, sen benim sırtımı seyredeceksin."

Ağır adımlarla ondan uzaklaşırken, su setine doğru ilerledi. Ve Lucia hiçbir şey söylemedi. Garreth geri dönmesi için yalvarmasını beklememişti. Ama ummuştu ki...

Beş dakika geçti, sonra on ve Lucia hâlâ peşinden koşmuyordu. Sahiden de bunun bitmesine izin verecekti. *Öylece.*

Çıldırılmış, kendine lanet okur bir halde, Garreth pençeleriyle ağaç gövdelerini yardı.

Onun o kığını kahrolası ormanda bırakacağım! Benim işim bitmiştir!

Kinevane'e döner, ağabeyi ve baldızıyla zaman geçirirdi. Lachlain'in Emma için ölümlü bir çocuk edinmesine yardım ederdi.

Garreth klanına geri dönüp soydaşlarını bir yıldır ilk defa görebilirdi. Lanet bir ragbi maçı oynayıp durmadan perileri becerebilirdi.

Set duvarlarından birine yastı taş yığınına ulaşır tırmanmaya başladı. Yukarı çıkarken, kafasının içi birbiriyle çelişen düşüncelerin bir isyanı gibiydi.

Lucia gibi nefret duyabilse ne kadar da kolay olurdu. Nefret, Lucia'ya olan takıntısından daha az acı verici olmalıydı. Günün her dakikasında, içini kemiren bu eksikliği *hissetmese...*

O sırada kaşlarını çatı. Lucia şimdi onu hor görüyormuş gibi davranıyor olabilirdi. Ama önceden ona değer verdiğini tekrar tekrar göstermişti. Garreth, Barão'ya yüzmek için hazırlandığında veya Lucia onun peşinden suya atlamak üzereyken gösterdiği endişeyi hatırladı. Hatta sözlerini: *"Senden ne kadar çok hoşlanırsam sana sırlarımı o kadar az anlatmak istiyorum..."*

Garreth set duvarının tepesinden, kendine engel olamayarak aşağıya göz attı. Çok uzakta, dizlerinin üzerinde ağlayan Lucia gözüne ilişti. Nefesini bırakıp sızlayan göğsünü ovuşturdu. Onun gözyaşlarına dayanamıyordu.

Lanet olsun şu dişiye! Görünüşe göre işinin bittiğini söylediğinde, sadece boş konuşuyordu. Çünkü gerçek şuydu ki...

"O benim," diye mırıldandı.

Ne olursa olsun. Onu asla terk edemem.

Yüreği pişmanlıktan ağırlaşmış bir halde, Lucia'ya giden geri dönüş yolunu tuttu... çalılıktaki hareketlenmeyi, çok geç oluncaya dek görmedi.

41. Bölüm

Hâlâ şok içinde olan ve titremesini durduramayan Lucia, bir daha asla yeniden çıkmayacağını bilerek koparılmış koluna bakıyormuş gibi yayına baktı.

Hüzün içini kapladı, umutsuzluk onu paramparça etti. *Ben bir hiçim. Dünyaya verecek hiçbir şeyim yok. Beni farklı yapan hiçbir şeyim yok.* Önceden Lucia Okçu olmaktan Lykae'nin Eşi olmaya geçiş yapacağından korkuyordu. Şimdi o bile değildi!

MacRieve onu terk ettiğinde, yere çömelip ağlamak için başını ellerinin arasına koymuştu. On iki ay önce MacRieve'in, yıkımında kilit rol oynayacağını tahmin etmişti. Haklı çıkmıştı.

Gerçekten beni terk mi ediyor? Evet, MacRieve bu konuda ciddi idi. Daha az önce muhteşem, akıllarını başlarından alacak şekilde seks yapmışlardı ve ardından Lucia ona saldırmaya başlamıştı.

Ama hiç bu kadar küplere binmemiş, hiç kendini bu kadar kullanılmış hissetmemişti. Lucia onun yüzünden sonsuza dek değişmişti ancak MacRieve için aynısını söyleyemezdi, MacRieve onu sahiplenmişti –en azından o ilkel Lykae ihtiyacını gidermişti– yani artık başkalarıyla yetinebilmesi mümkündü. Ve ağabeyi de tahtı yeniden ele geçirdiğine göre Karanlık Prens, zamparalık eden kavgacı adam olmaya geri dönebilirdi.

Lucia içinse MacRieve'den önceki hayatına geri dönüş yoktu.

Ve şimdi de onu kaybettim. MacRieve bir gün kendi sınırlarına ulaşacağı konusunda onu uyarmıştı. Bugün ulaşmıştı. Akılcı, mantıklı Lucia daha çok ağladı.

Hangisi daha kötüydü? Onu kaybettiğini bilmek mi? Yoksa onu okçuluğundan daha çok özleyebileceğini bilmek mi?

Birden kulakları seğirdi. Kısa bir haykırış duydu ve hemen başını kaldırdı. Kulağa MacRieve'in sesi gibi geliyordu.

Ama ayrı zamanda sesi *kesilmiş* gibi de gelmişti.

Lucia ayağa fırlayarak koluyla yüzünü sildi ve etrafına dikkatle baktı. Güneş ışığı yukarıdaki gölgeliğe dimdik iniyor, mezar ve mağrur heykellerden tuhaf gölgeler yaratıyordu.

Lucia başını kaldırıp uzaklara baktı ve bir hareket gördü. Evet, su setinin üstünde, belki iki kilometre ötede...

Bir dakika... Başta Lucia gördüğü şeye inanmadı. Gözyaşları görüşünü bulanık hale getiriyordu ve hareketlilik çok uzaktaydı. Fakat beyni, hayal edebileceği en büyük yılanın dalgalanan yeşil kıvrımlarının MacRieve'e dolanmış olduğunu, yüzünün MacRieve'inkinden sadece birkaç santim uzakta sallandığını hayal meyal algıladı.

Etili vücudundaki siyah benekler, sarı lekelerin üzerine damlatılmış, yanmış balmumu gibi üzerinde erimiş görünüyordu. Kemikli bombe burnunda başlayıp dar gözlerini geçiyor ve kafatasının üstüne uzanıyordu.

Anakonda.

İçinde birden bir panik oluştu. MacRieve, o şeylerden birine yakalanmıştı. Kollarını yan taraflarına yapıştırmış, canını çıkarıncaya dek sıkıyordu. Her nefesini verişinde...

Lucia'nın kayalıklı tümsekten su setinin üstüne zamanında çıkmasının imkânı yoktu. Anakonda... *beslenmeye* başlayıncaya kadar bunu yapamazdı.

Lucia hiç düşünmeden yayıyla sadağına atıldı. İki oku kirişe yerleştirerek nişan aldı... *Bir buçuk kilometre uzağa, rüzgârın içine...*

Gözlerini delip geçmeli yoksa o kadar büyük bir yaratıkta en ufak bir gedik bile açmaz.

Iskalarsa MacRieve'i vurabilir, bütün savaşıma umudunu elinden alabilirdi.

Lucia yutkundu, kırıışı çekti ve kalbini yavaşlatmaya çalıştı. *Odaklan... Ama bu MacRieve! Gözyaşlarının arasından gözlerini kırpiştırdı.*

Ona çok âşığıım.

MacRieve'in kafası öne düştü. Ah, tanrılar aşkına, bilinci yerinde değildi. *Kırıışı bırak, bırak şunu!*

Yılan çenesini –avını tamamen yutmak için– açmaya başladığında, Lucia'nun parmakları gevşedi; kırıış uğuldadı. Lucia hızla nefesini bıraktı, korkudan güçsüz düşüyordu...

Yılan geriledi, göz yuvarlarından iki ok fırlıyordu. Ardından kafa yere yığıldı.

Lucia... başarmıştı.

Kuşku. Kendini şoka teslim etmeye zaman yoktu. Lucia haykırarak MacRieve'e doğru koşturdu, arazide yukarıya tırmanmaya başladı. Koşarken içinden tekrarlayıp duruyordu, *Nasıl, nasıl, nasıl? Bunu nasıl yaptım?*

MacRieve'e ulaştığında ölü yaratığın hâlâ onu sıktığını gördü! MacRieve için duyduğu panikle kalbi hızla çarparken, yayı bırakıp yılanı kaldırmaya çalıştı ancak kıpırdatamadı. Regin'le birlikte traktör römorklarıyla uğraşmak ayrı şeydi, kendi başına bir yılanın ağırlığıyla uğraşmak ayrı şey.

"MacRieve, uyan!" diye bağırdı. Hiçbir cevap gelmedi. Sırt çantasını çıkarıp genç bir ağaca koştu, temeline tekme atıp koparak yere düşürdü. Yılanın yanına onunla birlikte dönerek, ağacı hayvanın iri kıvrımlarının arasına saplayıp kaldıraç olarak kullandı.

Sarf ettiği çabayla dişlerini sıktı. Tekrar tekrar ağacı saplayıp kaldırdı. Nihayet son kıvrımı da kaldırıp uzaklaştırdı.

MacRieve'i yaratıktan sürükleyerek uzaklaştırdıktan sonra, yanına çöküp başını kucağına aldı. MacRieve baygındı, hırıldayarak soluyordu, her nefes verişinde dudaklarından hafif bir kanlı buhar püskürüyordu.

"Lütfen uyan!" Gövdesi, derisinin altındaki kanla alacalı görünüyordu. İç kanama. MacRieve'in gözkapaklarından birini kaldırdı. Gözü patlamış damarlarla dolmuştu, bir vampirinki kadar kırmızıydı.

Ama onun İskoç'u ölümsüzdü. Bunu aşardı... sadece iyileşmesi gerekiyordu. Lucia büyük bir dikkatle altından yavaşça kalkıp onun için yapraklardan bir yastık yaptı.

MacRieve daha rahat bir biçimde dinlenmeye başlayınca Lucia diğer yaratıkları uzak tutmak için ateş yakıp etrafına temkinli bir şekilde baktı. Çok gergindi. Evet, onları koruyabilmesi için yayı vardı... ancak kendi becerilerine hemen hemen hiç güvenmiyordu. *Yavaş yavaş* kayboluyor olabilirler miydi?

"Bilmek zorundayım," diye mırıldandı. Çantasını alıp uydu telefonunu çıkardı. Hâlâ çalışmasına şaşırarak Nix'in numarasını çevirdi.

Kâhin hemen cevapladı. "Lucia! Tatilin nasıl geçiyor?"

"Olaylı. Nix, bana kendimi nasıl frenlemem gerektiğini söylediğini hatırlıyorsun ya? Ben... frenlemedim. MacRieve ile ben..."

"Onu etiketledin mi? Boynunla onun dişlerini mi işaretledin?"

"Şey, evet. Ama sorun şu. Sanırım hâlâ atış yapabiliyorum."

Nix konuştu. "*Tabii ki* yapabilirsin. İltifat mı bekliyorsun? İyi." Sanki ezbere konuşuyormuş gibi devam etti. "Okçu Lucia, sen en iyisisin. Kabiliyetinin eşi, bütün dünyada bir emsali yoktur..."

"Nix! Ben seks yaptım. Skathi güçlerimi geri alacağına yemin etmişti."

Kâhin önem vermeyen bir ses çıkardı. "Ha, o mu? Skathi onları haftalar öncesinde geri aldı."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Sana söylemedim mi? Evet, görünüşe göre Skathi senin tanrı öldüren bulma görevin konusunda seninle hemfikir değilmiş."

"Yani benim... *bütün bu zaman boyunca* hiçbir yeteneğimin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Mistik bir yeteneğinin."

"Bu doğru olamaz. Son iki haftadır inanılmaz atışlar yaptım. Şimdi de her zamanki kadar iyi atış yapabiliyorum."

"Eh, doğal olarak." Nix'in sesi, kafası karışmış gibi geliyordu. "Bir milenyumdan uzun süre pratik yaptın."

"Pratik beni *bütün dünyada* emsalsiz yapmazdı! Peri Tera'nın ne kadar sıkı çalıştığına bak ve ben hâlâ vuruşta onu geçiyorum."

"Belki de bu yeteneği genetik olarak almışsındır? Kim bilir, annen Robina Hood olabilir, seni afacan küçük kırma."

"Robina Hood mu?"

"Ya da bak aklıma şimdi geldi, bunun nedeni diğer iki ebeveyninin tanrı olmaları gerçeği olabilir mi? Alo? Sen Valkyrie'sin, Freya ile Odin'in kızıysın. Son baktığımda, biz hiçbir konuda berbat değildik."

"Bu yetenek tamamen benim mi?"

"Başta değildi. Ama artık öyle. Skathi'nin sana hatırlatmak için 'hediye ettiği' acı, aslında sana öğretiyordu. Sana onun *bütün* numaralarını öğretiyordu."

Tıpkı herkesin daima varsaydığı gibi. "Buna inanamıyorum. Emin misin?"

"Skathi sana iz sürmeyi öğretmedi ya da sana bu yeteneği vermedi ama o konuda da uzmansın."

Öyleyim. Öyle olmayı öğrendim. "Ve Skathi bana bunun olacağını söyleyemez miydi?" Lucia kendisine tokat atılmış gibi hissediyordu.

"Ah, senin ne kadar çabuk kavradığını bilmiyordu. Onun kadar iyi bir okçuya dönüşeceğin konusunda hiçbir fikri yoktu."

"Fikri yok muydu?" Evet, tokatlanmıştı... Av tanrıçasından ağır bir şamar yemişti. "O zaman göreve hiçbir savunmam olmadan çıktığıma mı inanıyordu?"

"Ne kaltak ama!" diye onunla hemfikir oldu Nix. "Skathi, dieumort'u meydana çıkarmaktansa Cruach'ı tatmin etmek için kendini ona sunman gerektiğini düşünen ilahlardan biri."

Cruach'ı tatmin etmek. Lucia'nın onun ellerinde nasıl acı çektiğine şahit olduğu gerçeğine rağmen. "Skathi'yi öldüreceğim."

"Şimdi, Lucia, öyle rastgele gidip tanrıları öldüremezsin. Tabii daha çok dieumort bulmadığın sürece!" diye bağırdı Nix. "Ne yazık ki her dieumort'un gücü tükenmeden önce yalnızca bir atışlık ömrü var."

"Skathi'nin benim silahı asla kötüye kullanmayacağımı, onunla Cruach dışında kimseye zarar vermeyeceğimi bilmesi gerekirdi."

"Evet ama dieumort'u bulmak için bir mezar açman gerekiyor ve onun derinliklerinde de bir kötülük var."

Bu tam da Damião'nun söylediği şeydi. "Sanırım mezarı çoktan buldum."

"İçinde o kadar güçlü bir varlık var ki serbest kalırsa dünyayı sonsuza dek değiştirir. Tanrılar bile onun uyanmasından korkuyor."

"Nasıl bir kötülük?"

"Yaldızlı Olan," diye fısıldadı Nix.

El Dorado. "Kötülüğü uyandırmadan dieumort'u alabilir miyim?"

"Mezarın kapısında evin kuralları var. Onları çiğnersen partiden ayrılman gerekir."

"Kahretsin, ne demek istiyorsun? Şimdi bir şeyler saklamanın hiç sırası... Bir dakika! Bana bunları önceden söyleyemez miydin, Nix?" diye sordu Lucia, tepesi atmaya başlayarak. "Bana bir hiç için kendimi *frenlememi* nasihat ettin!"

"Bunu Annika'nın yatağının altına yapışmış, kendime yazdığım bir notu bulana kadar tamamen unutmuştum."

"Onun yatağının altında ne işin... Boş ver, bilmek istemiyorum." Ancak Lucia olanları kavradığında, Nix'e karşı kızgınlığı kısa sürede azaldı.

Lucia artık bir Skathia, Tanrıça'nın kaprislerinin kölesi değildi. Artık sade kıyafetli bir bekâr değildi.

Artık bir kurban değildi. *Kurtadam sevgilimle birlikte bir sunağı kırdım.* Ne kadar uygun, ne kadar da güçlendiriciydi.

Aklına aniden bir fikir gelince yutkundu. O... *çocuk* sahibi bile olabilirdi.

MacRieve'e bakıp gülümsedi ama bu gülümseyiş çabucak kayboldu. MacRieve onu terk ediyordu! Kararını vermişti.

Günün birinde, Lucia...

Garreth öksürerek uyanmaya başladığında, Lucia hemen yanında, yukarıdan ona bakıyordu, gözleri yaşlardan şişmişti. "İyi kestirdin mi?" diye sordu.

"Ne... ne oldu?" Vücudu ağırlardan oluşan bir kütle gibiydi, başı ve yaraları zonkluyordu.

"Büyük yılan açlıktan asabileşti mi?"

"Onu öldürdün mü?" Lucia başıyla onaylayınca Garreth her geçen saniye daha çok şeyi hatırlayıp Lucia'ya olan öfkesi geri dönerek kaşlarını çatı. "Bana artık atış yapamadığını söylemiştin."

"Buna inanıyordum. Ama yanıldığım ortada."

"Evet, ortada. Onu aşağıdan vurmuş olmalısın." Garreth doğrulmaya çalıştı, sonra öksürdü, acı vücudunun her karışına yayılınca yüzünü buruşturdu. Bütün kaburgaları çatlamıştı.

"Çok acıyor mu?" diye sordu Lucia.

"Sence?"

Lucia'nın gözleri kısıldı. "Bence bu sana beni terk etmemeyi öğretecektir!"

"Geri dönüyordum."

Lucia, yüz ifadesi okunmaz bir şekilde, "Benim için mi?" diye sordu. Garreth yanıtlayamadan, "Muhtemelen beni göreve devam etmem için ikna etmek üzeredir," diye ekledi.

"*Senin için geri dönüyordum! Gerçi geri dönmemi hak etmedin, seni inatçı Valkyrie.*"

Lucia bunu inkâr etmedi. "Neden? İşinin bittiğini sanıyordum."

"*Asla bitmeyecek!*" diye çıkıştı Garreth, kaburgaları karşı çıkarak haykırınca yeniden irkilerek. "Sen benim kadınımsın, Lousha. Lanet olsun, başka hiç kimseyi istemeyeceğim!"

Bununla birlikte Lucia eğilip Garreth'in alnundan nazikçe öptü. "Güzel."

"Ne?" Bu Lucia'nın uzattığı bir zeytin dalı mıydı? Tam da Garreth kafasını daha fazla karıştıramayacağını düşünürken, ikisini tamamen yabancı sulara götürmüştü. "Benden nefret ettiğini sanıyordum."

"Yaptığımız şeyin sonuçlarından nefret etmiştim... ya da en azından sonucu olduğunu sandığım şeylerden. Bütün kızgınlığımı ve korkumu senden çıkardım. Üzgünüm."

"Ah, kahretsin." Garreth ondan duyacağı bir özrün, kahkahasını ısıtmek kadar tatlı olabileceğini hiç düşünmezdi. "Ne önemi olur bilmiyorum ama bilekliği kaybettiğim için üzgünüm. Ben de o işin içine ettim."

Lucia okşayarak saçlarını alnundan çekti. "İşler farklı olacak, MacRieve. Benimle. Öyle olmasını istersen. Yani önce dünyayı kurtardığımızda."

Garreth işlerin *şimdiden* farklı olduğunu görebiliyordu. Ona sahip olmuştu ama Lucia hâlâ atış yapabiliyordu... ve onu hiç görmediği kadar huzurlu görünüyordu. "Ben bayginken sana ne oldu?"

"Skathi'yle aramda artık hiçbir bağ yok. Hiç. Sahip olduğum her yetenek bana ait."

"Öyleyse sonunda bana sırlarını anlatacak mısın?"

"Ben... yapamam. Daha değil. Senden zaman istiyorum." Garreth suratını asınca, "Bak, iki şeye hazır değilim: seks ve sırları paylaşmak. Şimdi bunlardan ilkinin nasıl gittiğini biliyoruz. Şimdilik ikisinden birini kabullenemez misin?" dedi.

Garreth daha da somurttu. "Seks ya da sırlar mı?"

Lucia çenesini dışarı çıkardı. "Böyle görmek istiyorsan, öyle olsun."

Lucia seks kartını oynamıştı... daha fazlasının vaadi anlamında. *Daha fazlasını* vermek konusunda. Ve tabii ki Garreth bunun için neredeyse her şeyi yapardı. "Sırlarını *şimdilik* sakla. Diğerine gelince, gerçekten de sana gerçekten de istediğimi yaptırıyordum. Bu doğru. Ve yapabilecek duruma gelir gelmez, yine yaptıracağım."

42. Bölüm

“Yani büyük bir kötülüğü uyandırmamamız gerekiyor,” dedi MacRieve, yavaşça nekropole geri dönerlerken. Lucia onun hâlâ acı çektiğini görse de, MacRieve öğlen hazırlanıp yola çıkmaları konusunda ısrar etmişti.

Aşağıya inerlerken, Lucia onu Nix’in söyledikleri konusunda bilgilendirmişti ve *söylemediği* her konuda da tahmin yürütmüşlerdi. Örneğin, kâhin, panteonun söz konusu mezar olup olmadığını asla *onaylamamış* olsa da, Lucia ile MacRieve yine de dieumort’un orada olduğuna ikna olmuşlardı. Damião’nun bahsettiği mezar olmalıydı... altın hiyeroglifleri olan mezar.

“Sence Damião kime çalışıyordu?” diye sordu Lucia. “Buranın gardiyanıysa, o zaman onu kim işe aldı?”

“Bilmiyorum. Belki burada yaşamış insanların soyundandır.”

“Gerçekten o yolcuları Damião’nun doğradığına mı inanıyor-sun?” Lucia, MacRieve onu suçladığında, Damião’nun yüzündeki ifadeyi hatırlayıp duruyordu. Kısa bir anlığına bir şaşkınlık mı belirmişti?

“O değilse kim? Herkesin buraya yaklaşmasını engellemek istiyordu ve *Barão* da hemen arkamızdaydı.”

“Bu doğru,” dedi Lucia, MacRieve’in mantığını anlayarak. Öyleyse neden ikna olmuyordu?

Geniş açıklığa varıp taşlı yolda yürümeye başladıklarında, yeni bir mesaj geldi.

MüthişReg: *Bu arada, Skathi'nin seninle ilgili söyleyip durduğu şu "karanlık" var ya: Sen sadece bir Valkyrie gibi davranıyorsun, SALAK!*

"Regin sana mesaj mı atıyor?" MacRieve başını iki yana salladı. "Şimdi mi?"

"Bunun... mühim bir zaman olduğunu bilmiyor."

MacRieve dili dolaşarak, "Evet ama sen neden ona cevap yazıyorsun?" dedi.

"Mecburum. Ne zamandır bunu yapmam gerekiyordu." Lucia yanıtladı: *Gidip Tomb Raider oynamak üzereyim... ama bu GERÇEK. Burada olmak istediğine bahse girerim. KALTAK!*

Lucia mesajını Regin cevap verene kadar süren tatminkâr bir sırtışıla bitirdi. MüthişReg: *Niye bu kadar kaba davranıyorsun? Ben de TR oynamak istiyorum.*

Lucia iç çekip o anda bunların hepsini telafi etme kararı aldı. New Orleans'a döndüğünde, Regin'e güzel bir şey alacaktı. Belki bir oyun koltuğu veya yeni bir kılıç.

MacRieve, "Ağabeyim bana seni kazanmak için... Regin'i idare etmem gerektiğini söyledi," dedi.

Beni kazanmak mı? Lucia o kadar uzun zaman bunun imkânsız olduğunu düşünmüştü ki şimdi afallamıştı. MacRieve onu kazanabilirdi. Ama Lachlain haklıydı... Regin onun hayatının bir parçasıydı ve daima olacaktı. "Evet, Regin'le ölümsüzlüğümüzün sonuna kadar bir deniz kıyısındaki bitişik konaklarda yaşamaya karar vermiştik. Çocukluğumuzdan beri. Ama eminim herkes onun iyi bir komşu olduğunu düşünürdü."

"Komşu demek?" MacRieve yüzünün ekşimesini neredeyse saklayabiliyordu.

Evet, MacRieve ile Lucia'nın kız kardeşi arasında bir husumet vardı. Ama Lucia artık MacRieve'in takdire şayan derecede bağışlayıcı olabildiğini biliyordu...

Mezara ulaştıklarında, MacRieve pençelerini orayı örten sarmaşıklara savurup giriş kapısı gibi görünen bir şey buluncaya kadar onları parçaladı... Bu, kırılmamış taş bir plakaydı, aşığı yukarı bir metre kareydi.

Yanından pürüzsüz bir taş tokmak çıkıyordu. "Şuna bak," dedi Lucia. "Bir kadrana benziyor." Her tarafına hiyeroglifler oyulmuştu, dairesel bir şekilde dışarıya doğru genişliyorlardı.

"Peki, bunu hangi yöne çeviriyoruz?" diye sordu MacRieve. "Bu iş çok kötü sonuçlanabilir..."

"Bir keresinde birinin elinin tokmanın üzerinde kapana kısılıp ardından kesildiğı bir film görmüştüm. Patilerini ne kadar seviyorsun?"

MacRieve çabucak Lucia'nın kalçasını sıktı. "Dün gece senin sevdiğin kadar değil."

"Kurtadam! Bekle, bir fikrim var." Lucia telefonunu çıkarıp adres defterini karıştırdı.

"Kimi arıyorsun?"

"Lisan uzmanını."

MacRieve geri çekilip manzaraya göz gezdirdi. "Bunun Maya ya da İnka dili olduğunu sanmıyorum."

"Omnidilli birini tanıyorum."

"Omni mi?"

"Dünyadaki ve bitişik düzlemlerdeki bütün dilleri biliyor."

MacRieve etkilenmiş gibi kaşlarını kaldırdı, ta ki Lucia, "Peri Tera adlı bir dişi," diye ekleyinceye kadar. MacRieve dik dik bakınca Lucia, "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiç. Onu nereden tanıyorsun?"

"Eski ölümsüz turnuvalarında rakiptik."

Lucia'nın üvey kız kardeşi Atalanta koşu yarışlarında mücadele ederdi. Merhametsiz Kaderin kılıçta ve Lucia da yayda. Herkesi ezip geçmişlerdi.

Ve Lucia, Tera'yla acımasızca ileri geri konuşmuştu.

Yine de kaybedecek bir şeyi olmayarak telefonunu çaldırdı.

“Valkyrie,” dedi Tera, soğuk bir selamla.

“Tera, bir iyiliğe ihtiyacım var. Bir şeyi tercüme etmen gerekiyor.”

“Demek öyle. Peki, sana niye yardım edeyim?”

Lucia, “Bir kıyameti durdurmak için,” dedi. Ardından kendisiyle birlikte MacRieve’in nerede olduğunu ve tehlikenin önemli kısımlarını açıkladı.

Lucia bitirince Tera iç geçirdi. “Sembollerin fotoğrafını çekip e-postayla gönderebilir misin?”

“E-posta adresin nedir?” diye sordu Lucia.

“Hım. Gelmişgeçmişeniyoıkcı et gmail nokta com.”

“Gelmiş geçmiş en iyi okçu muhakkak o adresi çoktan almıştır?”

Tera gergince konuştu. “Peritera et asilperiler nokta com.”

“Fotoğraflar yolda.” Lucia telefonu kapadıktan sonra hiyerogliflerin fotoğrafını çekmek için telefonunu kullanarak e-postayla gönderdi.

Tera hemen cevap yazdı. *Kısa zamanda arayacağım. Not: Kurtadama sadağımı geri istediğimi söyle.*

Lucia kaldırdığı kaşlarıyla MacRieve’e döndü. “Tera, sadağını geri istediğini söylüyor.”

MacRieve ona masum bir ifadeyle baktı. “Hı? Ne? Lanet kaçık peri...”

Telefon beş dakika içinde çaldı. Lucia hoparlörü açtı.

“Tebrikler. Önceden saptanmamış bir dil keşfetmişsiniz,” dedi Tera. “Bu resim-hece yazısı, heceleri temsil eden yaklaşık üç yüz hece yazısını ve sekiz yüz logogramı –yani bütün kelimeleri– içeriyor.”

“Tabii, her neyse. Ne diyor?”

“Üç uyan var. Birincisi, bekçilerin... kabuklarına hiçbir şekilde ıslaklık getirmeyin. İkincisi, Yıldızlı Olan’ın uykusunu bölmeyin. Ve üçüncüsü, mezarın sınırından hiçbir altın ayrılmayacak. Temel olarak, kuru olun, hiç altın almayın ve içerideki ölü kişiyi ellemeyin.”

Yıldızlı Olan gerçekten içerideydi!

"Yoksa ne olur?" diye sordu MacRieve. "Bunları yapmamızı ne sağlayacak?"

"Yoksa sizi trajedi bekliyor," dedi Tera. "Burada muhtemelen kadim hasar önleme teknolojisinden bahsediyoruz... bubi tuzaklarından. Yani esasen, dünyanın kaderi hırsızlığa yatkın bir Lykae ile altını yasaklı bir mezara girmek üzere olan, açgözlü bir Valkyrie'nin elinde. Sanırım bu gece dışarı çıkıp..."

"Sen bize nasıl içeri gireceğimizi söyle, yeter," diye sözünü kesti MacRieve.

"Kadranı sağa çevirin, sonra derhal sola, sonra tekrar sağa."

"Bundan ne kadar eminsin?" diye sordu MacRieve.

"Lucia'nın şu anda benim sadağımı bacağına bağlanmış şekilde taktığından emin olduğum kadar."

MacRieve kaşlarını kaldırarak Tera'nın yönergelerini takip etti. Taş levha gümbürdeyerek kenara kaydı, aşağıya doğru eğimli bir tüneli gözler önüne serdi. Dışarı, sanki harabenin soluğu kesilmiş gibi bir hava çıktı.

MacRieve gözlerini kıstı. "Burası hava geçirmiyormuş."

"Islaklık konusunda söylediklerinde ciddilermiş," dedi Lucia. Ardından Tera'ya döndü. "Hey, açtık. Yardım için sağ ol..."

"Sadağım ne olacak?"

Lucia sanki *hakıyla çalınmıştır* dermiş gibi çenesini kaldıran MacRieve'e göz attı. Tera'ya, "Hiçbir şeyin garantisini vermiyorum," dedi.

Telefonu kapadıktan sonra, Lucia ile MacRieve içeriye girmek için hazırlandılar. Lucia çantasını çıkarıp yayını eline alırken, MacRieve de tırnaklarını açığa çıkardı.

"Önce ben gideyim." Lucia'nın boştaki elini tuttu. "Tuzakların -ya da düşmanların- kokusunu alabilirim."

Loş tünelde aşağıya doğru inerlerken Lucia, MacRieve'in heyecanını hissedebiliyor, bu duyguyu fazlasıyla paylaşıyordu. O sırada MacRieve duraksayıp konuşmaya başladı. "Bundan büyük ihtimalle

daha önce bahsetmeliydim ama Valkyrie'lerin... *mal düşkünü* olmaları ünlüdür ve ben de bir tanesini doğruca El Dorado olabilecek bir yere götürüyorum. Bunun altından kalkabilecek misin?"

"Ben bazı kız kardeşlerim kadar kötü değilim." *Ayrıca hazineden çok daha değerli bir şeyi istiyorum. "Altından kalkabilirim."*

MacRieve ona kararsız bir bakış atarak sonunda başıyla gönül-süzce onayladı, ardından yola koyulup geçitten inmeye devam etti. Tavandan örümcek ağları sarkıyordu. Ilık bir hava akımı, yerdeki tozları kaldırıp ağları titretti.

Tünelin şimdiye kadar toprak altında kalmış olması gerekse de, bütün duvarlar kuru, sıcaklık boğucuydu.

"Bu okun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyorum," dedi Lucia, alçak bir sesle. Skathi'nin oku müthiş güzeldi ama bu dieu-mort... "Çok güzel olduğuna bahse girerim. Ve som altındır, sadece ağırlığı gördüğüm bütün oklardan daha mükemmel bir şekilde ayarlanmıştır ve daha aerodinamiktir."

"Her ne olursa olsun, tedbirli davranalım." Ağlar sıklaştınca MacRieve onları kesmek için pençelerini kullandı. *"Hasar önleme teknolojisiyle karşılamak hoşuma gitmiyor."*

"Katılıyorum." Beş dakika sonra, "MacRieve," diye mırıldandı aceleyle. "İleride ışıldayan bir şey görüyor musun?"

"Evet, bir odaya yaklaşıyoruz."

İçine girdiklerinde Lucia, "Tanrılar aşkına, bu El Dorado," dedi fısıldayarak.

Bu "oda" bir depo büyüklüğündeydi ve zemini, tavanı ve tüm duvarları som altınla kaplıydı. Çepeçevre yüksek hazineler istiflenmişti... altın külçeler, kadehler, mücevherler.

"Nasıl gidiyor?"

"Dilim tutuldu." Lucia kendi çevresinde bir daire çizmek için MacRieve'in elini bıraktı. "Ama şeytana uymuyorum." *Henüz.*

Odanın merkezine yaklaştıklarında Lucia'nın gözüne taş bir alınlığın üzerindeki dev altın lahit ilişti. İçinde neşe kabarak, "MacRieve, bak! Yıldızlı Olan'ın dinlendiği yer. Öyle olmalı," dedi.

Her yanında kurumuş cesetler yatıyordu, bir çeşit insana benzer yaratığın *kabuklarıydı. Bekçiler olmalı*. Uzun, solmuş yüzlerinde tanınan bir şeyler vardı. Lucia tam ne olduğunu hatırlarken MacRieve de, "Wendigo'lar mı?" diye mırıldandı.

Wendigo'lar zombiler gibi et yerlerdi ama *hızlıydılar*. İnce, uzun yüzleri ve sivri dişleri vardı. "Ama onların sadece kuzey ormanlarında bulunduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle olduğuna inanıyordum. Artık inanmıyorum."

Wendigo'lar alınlığa sanki bu şekilde uykuya dalmışlar ve hiç uyanmamışlar gibi, sahiplerinin ayağının dibindeki bir hayvan sürüsü gibi yayılmışlardı.

"Nasıl böyle kurumuşlar?" diye sordu Lucia.

"Bilmiyorum..." MacRieve aniden elini öne uzattı, avcu cesetlerden birinin üzerinde yukarıya dönük duruyordu. "Dikkat et, kadın!" Lucia'nın çenesinden damlayan bir ter damlasını yakalamıştı.

"Üzgünüm," diye fısıldadı Lucia, koluyla yüzünü silmek için kısa süreliğine arkasını dönerek.

Yaratıkların yanından dikkatle geçerek lahde doğru ilerlediler. Bir cenaze evinde ölene veda töreniymiş gibi üstü kapatılmamıştı. Lucia yüzünü yeniden sildikten sonra yüreği ağzında atarak öne doğru eğildi.

Altından yapılmış en incelikli kafesin altında bir *mumya* yatıyordu... Vücudu ince mücevherlerle, altın bir göğüs zırhı, taç ve her parmağında yüzüklerle süslenmişti. *Nefes kesici*.

Lucia, gözleri hayranlıkla açılırken lahdin üzerinden dikkatle bakıyordu.

Garreth sadece dieumort'u bulmakla ilgilense de, merakı galip geldi ve kısa bir anlığına mücevherlerle kaplı mumyaya göz attı. "Bir iki değerli taşı kapma fikri aklını çelmiyor mu?"

"Onlara bakmıyorum. Mumyaya bak."

"Bu kadar iyi korunmuş olmamalı," dedi Garreth dalgınca, ilgisi yine silahı bulmaya kaymıştı.

"Haydi canım," dedi Lucia.

"İçindeki paleopatolog ne düşünüyor?" diye sordu Garreth, odaya göz atarak.

"Başka bir şeyde bir terslik olduğunu."

Garreth tekrar aşağıya baktı. "Evet, El Dorado'nun göğüsleri var. Büyük göğüsleri."

Lucia ona kötü kötü baktı. "Ciddi olmaya çalış."

"Yani El Dorado bir erkek değil."

Lucia yumuşak bir ses tonuyla, "O La Dorada, Yıldızlı Kadın. Tarih yanılmış. Çok yanılmış," dedi.

"Bu mantıklı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diyelim sen Yıldızlı Olan'ın altınlarının peşindeki bir istilacısın ancak yerliler altınla dolu bir mezarı gizli tutacak kadar akıllılar. Bir yerli -kadın bir yerli- bir şekilde senden daha mı kurnaz çıkıyor?" Garreth başını iki yana salladı. "Bir zamanlar birkaç altına aç istilacıyla tanışmıştım ve şöyle diyelim... istilacı egosunun kırılganlığını abartmak imkânsız."

"Kadın akıllıymış ve altınını saklamış." Lucia neredeyse şefkatle lahdin içine baktı. "Ne kadar kötü olabilir ki?"

"Fark etmez. Almaya geldiğimiz şeyi alalım."

Bununla birlikte odanın her santimini aramaya başladılar, Garreth'in hayal bile edemeyeceği kadar çok zenginliğin yanından geçtiler. Ancak hiçbir silah bulmadılar.

Sonunda gölgeli bir köşede, tozla kaplanmış bir sadak gözüne ilişti. İçinde tek bir ok vardı. Altın değildi. Güzel değildi. Garreth

onda... *gücü* sezdi. "Gel, Lousha. Galiba senin dieumort'unu buldum." Yıpranmış oku alıp birikmiş tozları silkeledi.

Lucia heyecanla yanına koştu. Ardından suratı asıldı. "Hayır, bu doğru olamaz. *Ahşap mı? Mümkün değil!*"

"Belki de eski bir şeytana karşı eski bir okla savaşaıacaksınız?"

Garreth oku çekip çıkardığında Lucia, "MacRieve, okun ucu kemikten! Şu demode denge düzeneğine bak... bu tüyler dodo kuşundan mı yolunmuş?"

"Gel o zaman, tut onu."

Lucia isteksizce oku aldı. Ve koyu renk gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Onda bir şeyler olduğunu hissediyorsun, değil mi? Bir güç olduğunu?"

"Hissediyorum," diye itiraf etti Lucia. "Ama tahta ve kemik mi?"

"Hem örtmecelerin hem de okların güvenilir yardımcıları."

"MacRieve! Bu, Serena Williams'ın Wimbledon'a bir sineklikle gitmesi gibi olurdu."

"Evet ama atış yapmakta senin kadar iyiye yine kazanırdı."

Bunu duyunca Lucia ona ikna olmuş bir gülümsemeyle baktı. "Haklısın, kurtadam. Ucuz görünen bir ok olsa da onu alacağım." Oku uyluğundaki sadağa koydu.

Garreth ciddi bir ses tonuyla, "Akıllıca bir seçim yaptın," dedi. Ardından ekledi: "Altın olmamasından dolayı içim rahatladı. Seni telaşlandırmak istemedim ama içgüdüm bu konuda bana uyarılar haykırıp duruyordu. Şimdi onu, kadim bir şeytanı uyandırmadan alabiliriz. Yani işler iyiye gidiyor."

Lucia gülüp Garreth'in kollarına atladı, onu sesli bir şekilde dudaklarından öptü. "Başardık!"

Garreth homurdandı. "Sakin ol, kaburgalara dikkat et."

"Ah, özür dilerim!"

Lucia kayarak aşağı indi ve bu bile Garreth'in hırpalanmış bedenini canlandırmaya yetti. Garreth dengesini bulmak için bir nefes alarak Lucia'yı uzaklaştırdı. "Haydi, seni buradan çıkaralım."

Giriş e doğru giden yolda Garreth bir şey duyduğunu sandı ve dönüp lahde baktı. "Duydun mu?"

Fakat Lucia çoktan ileride koşturuyor, mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu.

"Bekle, Lousha!" Hemen arkasında olacaktı... ama bir şeyin kıpırdadığını duyduğuna yemin edebilirdi.

43. Bölüm

Lucia mezardan çıkarken sırtmasına engel olamıyordu. Ok sırdan görünüyor olabilirdi –rüyalarındaki oka pek benzemiyordu– fakat onun gizli gücünü sezmişti.

Aslında buna benzer bir şeyi hiç hissetmemişti.

Dün gece botta işinin bittiğini düşünmüştü. Bu sabah bütün umudunu kaybetmişti; şimdiyse yine oyuna dönmüştü ve hiç olmadığı kadar iyi bir konumdaydı. *Kâbusumu yok edeceğim*. Kaç varlığın eline bu fırsat geçmişti? Kendini –ve dünyayı– iğrenç bir şeyden kurtarma fırsatı.

Bu düşünceyle saldırganlığı, karanlığı su yüzüne çıkıp Lucia'nın içini saf bir şiddet ihtiyacıyla kapladı. Cruach'ı öldürmeyi *istiyordu*, ona acı vermeyi.

Yolu belliydi: Cruach'ın ininin bulunduğu Kuzey Toprakları'na yolculuk, Regin'le buluşma, sonra bir tanrıyı infaz etme. Tek yapması gereken, Iquitos'ta MacRieve'e izini kaybettirmek...

Bir vampir birdenbire ortaya çıktı, Lucia'dan altı metre bile ötede değildi.

Lothaire. Hemen orada, siperin gölgesinde öylece duruyordu. Lucia haklı çıkmıştı... Lothaire gerçekten de *Barão*'daydı. Yüzünde ifade olmasa da, Lucia onun tehditkârlığını seziyordu. Yayını kaldırıp

okunu o kadar hızlı attı ki bir karaltı gibiydi fakat Lothaire yoldan inanılmaz bir hızla iz sürdü.

Ok vızıldayarak uzaklara uçtu.

Ben... iskaladım. Lucia o felce uğratan acıya hazırlanarak gözlerini kapadı ve bekledi... *Hâlâ bekliyorum.* Gözlerini birden açtı. Hiçbir şey olmuyordu.

Çünkü Skathi'nin artık üzerimde etkisi yok...

Ama Lothaire'in vardı. Arkasına iz sürmüş, Lucia'nın boğazını sıkıca, gırtlaklarcasına kavramıştı.

Erkeklerin boğazını yakalamasından sıkılıyorum!

Lothaire koyu Rus aksanıyla, "Yayı bırak, Valkyrie. Yoksa seni buradan iz sürerek götürürüm," diye buyurdu.

Gözünü açıp kapayınca kadar Lothaire onu Yağmacılar'ın zindanlarına ışınlayabilirdi. Lucia istemeyerek yayını çantasının yanına attı. "*Barão*'da senin olduğunu biliyordum."

O anda MacRieve mezardan çıktı. "Bırak onu." Canavarı titreşip sivri dişleri uzadı. Açık mavi gözler ölçüp biçerek Lothaire'de herhangi bir zayıf nokta aradı.

"Biraz daha yaklaşırsan onu cezalandırırım," dedi vampir, çok soğukkanlı bir biçimde. Lucia'ya, "Bir dieumort mu arıyorsun?" diye sordu.

"Evet, al onu," dedi MacRieve, dişlerinin arasından. "Ona zarar verme, yeter."

"Onun için değil, çok daha ilginç bir şey için buradayım. İçeri gir, Okçu."

Lucia direndi. "Lothaire, bir kıyameti, gerçek bir dünyanın sonu senaryosunu durdurmak için buradayız."

Lucia sanki konuşmamış gibi Lothaire, "Beni Yıldızlı Olan'a götür. Şimdi," dedi.

MacRieve hızla başıyla onaylayınca kadar Lucia tereddüt etti. "Bunu yap."

Lucia boyun eğmekten başka seçenek görmüyordu. Vampirin kolu, boynuna sürekli baskı yaparken, tekrar odanın içine doğru ilerledi.

MacRieve boğazından devamlı kısık bir hırıltı gelirken, peşlerinden gitti.

“Bir kıyameti önlememizi umursamıyor musun?” diye sordu Lucia, Lothaire’e. “Bu dünyada, ah, bilemiyorum mesela, ölmesini tercih *etmeyeceğin* kimsen yok mu?”

Boynundaki baskı arttı. Vampir onun kulağına, “Beni tanıyorsun, Valkyrie,” dedi, pürüzlü bir sesle. Sesi kısık, uğursuzdu. “Neye değer verdiğimi bilmiyorsun.” *Çok ürpertici.*

“Hazineden hiçbir şey almamamız ve Yıldızlı Olan’ı rahatsız etmememiz gerekiyor,” diye aldırmadan devam etti sözüne Lucia. “Yoksa kadim bir şeytanı uyandırırız.” Kelimeler ağzından çıktığı anda suratını buruşturdu. Sanki Lothaire’in umurunda olurdu... Zaten kendisi kadim bir şeytandı. Muhtemelen, *Ne kadar çok olursa o kadar iyi,* diye düşünürdü.

Odaya geri döndüklerinde içerideki o kadar hazinenin arasında Lothaire’in ilgisi, sade bir altın yüzüğün üzerindeydi... La Dorada’nun başparmağındakinin. *Üzerinde* bulunan yüzüğün.

“Onu alamazsın, vampir!” dedi Lucia. “Vücudundan tek bir şeyi bile alırsan hepimiz ölüme mahkûm oluruz.”

“Biz mi?” Keyif. Lucia’yı tutmayı hiç bırakmadan, aşağıya uzanıp La Dorada’nın başparmağını kopardı.

Lucia’nın nefesi kesildi.

“Niye o yüzük, Lothaire?” diye sordu MacRieve. “Bu kadar zenginliğin arasmda hem de?”

“Zevkler ve renkler tartışılmaz.” Parmakla altın halkayı pantolonunun cebine soktu.

"Alçak! Onu buradan alamazsın," diye bağırdı Lucia, hâlâ Lothaire'in elindeyken. "Anlamıyorsun... bu, tuzakları tetikleyecek. Hepimiz öldürüleceğiz."

Lothaire'in arkasında omuzlarını silktiğini hissetti. "Öyleyse neyse ki iz sürebiliyorum."

"Buna engel olabilirsem edemiyorsun." Lucia onun kollarını yakalayıp pençelerini batırdı. "O yüzüğü almıyorsun, vampir!"

"Lousha, *hayır!* Onunla savaşma!" MacRieve onlara doğru atılırken, Lothaire'in elleri hızla yukarı kalktı. Lucia bir baskı hissetti, ardından tekinsiz bir çatırtı duydu.

Ardından karanlık geldi.

Garreth ona doğru koşarken, her şeyi yavaş çekimde gördü.

Yüzünde ifadeden eser olmaksızın, vampir onu çenesinden ve kafasının arkasından tutup boynunu kırdı. Kemiğin çatırdaması sağır ediciydi.

Lucia'nın gevşek bedeni yere düştü. MacRieve kükreyerek boş havayı yakaladı; Lothaire koridorda altı metre ileriye iz sürmüştü.

"Sana yaklaşmamamı söylemiştim," dedi vampir. "Valkyrie cezalandırıldı."

Garreth hiddetle haykırdı ancak vampir çoktan gitmişti. Aniden takırdayan dişli çarkları duydu. *Tuzaklar...*

"Lousha, uyan, bebeğim." Bu şekilde öldürülmüş olamazdı. Olamazdı... Ama İrfan'da ne olacağını kim bilebilirdi? Garreth aynı zamanda kuzeninin bir cadıyla evleneceğini veya Lykæ kraliçesinin bir vampir olacağını da hiç düşünmemişti!

Dışarıdan kayaların kırılma sesleri geldi. Mezar sallanmaya başladı, altın karolar tavandan yağıyordu. Garreth, Lucia'nın gevşek bedenini sıkıca tutup sallanan kafasını avcuna aldı ve koridoru yararcasına aştı.

Mezarın girişine vardığında zar zor görebiliyordu... havayı taşların tozu kaplamıştı. Su setleri kendi kendilerini yok ediyordu!

Duvarlar yıkılıyor, içinden sular fışkırıyordu. Harç olmadan, kumdan kaleler gibi ufalanırlardı.

Şehir ortadan kalkmak üzereydi. Su, iri kaya parçaları ve dört tonluk anakondalar tarafından topa tutulmak üzereydi.

Bu da Garreth'a iki seçenek bıraktı: tapınaklardan birine saklanıp Lucia'nın bedenini darbeden korumaya çalışmak ya da onunla birlikte tabanları yağlayıp Lucia'yı tamamen korunmasız bırakmak...

44. Bölüm

*U*luayan maymunlar çılglık atıyor. Büyük kayalar birbirine çarpıyor.
Yer sarsılıyor.

Bir kendine gelip bir şuurunu kaybeden Lucia, MacRieve'in kendisini omzuna atmış, tepe taklak sarkmış bir halde tuttuğunu hayal meyal algıladı. "Ah, bu işin canı cehenneme!" diye bağırıp Lucia'nın eşyalarını kapmış ve koşmaya başlamıştı.

MacRieve'in attığı her adımda, Lucia'nın boynundaki tek bir noktaya ağırlık saplanıyordu. Vücudunun geri kalanı hissizdi.

MacRieve kaldırım taşlı yolda koşarken, yolun etrafını saran totemler, yıkılan dev domino taşları gibi devrilmeye başladı. Heykeller her yanlarına düşerken, MacRieve başını eğip onlardan kaçındı.

Ardından çatlayan zeminden havaya uçan o dev ceiba ağaçlarının oluşturduğu bir mayın tarlası geldi, kökleri tutmaya çalışan kollar gibi yukarı fırlıyordu.

Lucia, MacRieve'e yardım etmek için hiçbir şey yapamıyordu.

MacRieve bir kere zıplayıp hemen ardından yeniden zıplayınca Lucia şaşkınlıkla aşağıya bakakaldı. Altlarındaki toprakta büyük yarıklar ortaya çıkıyor, solungaçlar gibi açılıp kapanıyorlardı...

Nihayet her şeye rağmen MacRieve su setlerine ulaştı. Aceleyle tırmalayarak, ufalandığı halde taş duvara tırmandı. Sarmaşıklar kopup canlı gibi kamçılıyorlardı. Lucia'nın, MacRieve'in dengesini

sağladığını düşündüğü her seferinde, taşlar ortadan kaybolup hızla aşağıya düşüyordu. İki yanlarında hayal bile edilemeyecek bir su basıncı, kayaları sanki top gülleleriymiş gibi fırlatıyordu. Hemen üzerlerinde su, bir kurşunun hızıyla püskürüyordu.

"Sen sıkı tutun yeter," dedi MacRieve ona. "İkimizi de buradan çıkaracağım." Homurdanarak ekledi: "*Bir şekilde.*"

Bununla birlikte Lucia'nın gözleri bir kere daha karardı.

Bir sonraki uyanışında, MacRieve onu botun zeminine dümdüz yatırıyordu. Sonra Lucia onun motoru tekrar tekrar başlatmaya çalıştığını hayal meyal duydu. "Haydi, çalış, seni kahrolası!"

Motor kükreyerek canlandı... kurtulacaklardı!

"Beni duyabiliyor musun, Lousha?" diye sordu MacRieve, yola çıkarlarken.

Lucia gözlerini kırpıştırarak açtı, dalların arasından yakan öğleden sonrası güneşine karşı gözlerini kısıtı. Kaşlarını çatarak başını kaldırdı...

Acı, boynundan yayılıp sırtından aşağı indi. "Of!"

"Kahretsin, olduğun yerde dur!"

Lucia canı acımadan başını kıpırdatamıyordu, sadece dümdüz yukarı bakabiliyordu. Boynunu yoklayarak, "Bu çok acıtıyor!" diye bağırdı.

"Öyleyse bunu yapmayı kes. Bir süre yat sadece."

"Artık güvende miyiz?"

"Şey, hayır, pek değil."

Lucia pervanenin döndüğünü duyabiliyor, motorun kokusunu alabiliyordu ancak ilerideki dallar hareket etmiyordu. Bot olduğu yerde mi duruyordu? Ah, tanrılar aşkına, nehir yön değiştiriyordu ve onlar da akıntıya yakalanmışlardı. "Yine Nekropolis'in içine emileceğiz, değil mi?"

"Ah, evet."

Haydi, haydi! diye komut verdi Garreth içinden. Ama bu motor daha ne kadarını kaldırabilirdi?

Lucia uzun zamandır sessiz kalmıştı. “*Şimdi güvende miyiz?*”

Tam Garreth, “Daha değil,” diye homurdanmışken, akıntı onları nihayet serbest bıraktı. Bot serbest kalarak ileriye fırladı. Garreth bir anlığına içinin rahatlamasıyla gözlerini kapadı.

“MacRieve, ne olduğunu aktarman gerekecek. Yalnız yukarı bakabiliyorum.”

“*Şimdilik tehlikenin dışındayız... ve Contessa’ya geri dönüş yolundayız.*” *Tabii gemi oradaysa.*

“Bizi oradan nasıl çıkardın?” diye sordu Lucia.

Sadece ve sadece şansla. “Büyük yeteneğimle. Boynun nasıl?” Çok kötü bir yaralanma olsa da, asıl kırık küçük olur ve kolaylıkla iyileşirdi. “Acıyorsa iyileşiyor demektir.”

“O zaman kesinlikle düzeliyorum. Galiba kısa süre içinde doğrulup oturabileceğim,” dedi Lucia. “Lothaire’in bana cehennemden çıkma bir boyun ayanı yaptığına inanamıyorum. Vazgeçtim... kesinlikle inanabiliyorum ama hemen orada, mezarda olmasından şoka girmiş durumdayım. Acaba ne zamandır bizi izliyordu?”

Asalağın beni Lucia’ya sahip olurken izlediğine şüphe yok. Lanet vampirler!

“Lothaire ne zaman bu kadar feci bir şekilde güçlendi?” diye sordu Lucia.

“O bir kadim, Kadim Düşman.” Ve ölümsüzler her yıl daha da güçlenirdi.

“O yüzüğü neden istiyordu sence?”

“Bilmiyorum. Tüm odadaki en basit altın parçaydı. Bizim bilmediğimiz birtakım güçleri olmalı.”

“Sence geri dönecek mi?”

“Bence buradan çoktan gitmiştir.” *Bizim de gitmemiz gerektiği gibi.*

"Büyük şeytanın parmağının koparılması konusunda ne yapacağız? Ayrıca oradaki bekçilerin üzerine su değdirdiğimizi tahmin ediyorum. Ev kurallarının üçte üçü çiğnendi."

Ve ben de zaten içeride bir şeyin hareket ettiğini duymuştum. "O darbeden sağ çıkacak hiçbir şey bilmiyorum. Şehir dümdüz olup suyun içine battı." *Ama gerçekten hayatta kaldılarsa...* Wendigo'lar gözü doymaz katillerdi. Bir de La Dorada vardı... onun ne yapabileceğini kim bilebilirdi? Damião kadar güçlü bir savaşı ondan korkuyordu.

Lucia bir anlığına suskunlaştı, ardından, "Contessa bizi bıraktıysa ne yapacağız? Ya da, şey, battıysa?" diye sordu.

"Contessa'nın buraya motorlarıyla geldiği zamanın iki katı süre bu botla kürek çekeceğiz. Veya Barão'yu tamir etmeye yelteneceğiz." Hayalet bir gemi. Ağzına kadar doğranmış cesetlerle dolu. "Sadece onların bizi bırakmadığını umut edelim."

Lucia elini ona uzattı. "Kalkmama yardım et."

"Lousha, daha çok erken."

"Başımı oynatmayacağım." Garreth istemeye istemeye onu yukarı çektiğinde, Lucia kaskatı ve acılı görünüyordu ama çok da kötü değildi. "Gördün mü?"

"Tamam o zaman. Söyle bana, yolcular ve mürettebatla ilgili en son gördüğün şey neydi?"

"Travis yaralanmıştı. Kaptan köşkünün kafa atıp şuurunu kaybetmişti. Schechter korkudan altına yapıyordu, Rossiter makine dairesinde pompalarla uğraşıyordu."

"Ya Izabel ile Charlie?"

"Chizabel mi demek istiyorsun?" Garreth kaşlarını çatınca Lucia gördüklerini açıkladı: Izabel'in bedeninin –bir biçim değiştirene çok benzer bir şekilde– dışıdan erkeğe nasıl dönüştüğünü.

"Izabel'in Charlie'ye dönüştüğünü gördün mü?" diye sordu Garreth.

"Gözümün önünde."

"Şaka yapmıyorsun ya?" Sonra kaşları çatıldı. "İzabel'in karşısında mayonu değiştirmedin, değil mi?"

"Sadece birkaç kere."

"Lanet olsun. Charlie benim kadını mı çıplak görmüş," dedi Garreth sinirli bir sesle. "Palalı bir katil olduğunu sandığımda onu daha çok sevmiştim." Dümen çevirerek bir kütüğün etrafından dolandı. "Charlie'nin -ve İzabel'in- hikâyesinin ne olduğunu öğrenmelisin. Benim için Lykae merakımı gider."

"Peki, geri döndüğümüzde herkese ne anlatacağız?"

"Kısmen gerçeği. Onlara dün gece Damião'nun bir palayla saldırdığını söyleyeceğiz. Biz de sandala binip *Barão*'ya gittik. Ama oradaki bütün yolcuları çoktan öldürmüştü. Sonra motorun bozulduğunu ve ben onu tekrar çalıştırana kadar sürüklendiğimizi söyleriz."

"Bana uyar," dedi Lucia omuzlarını silkerek, sonra ağrıyan boynu yüzünden suratını buruşturdu.

"Yavaş ol. Zaman vermelisin. Tesadüfi olarak, bizim de çarçur edecek biraz zamanımız var..."

Saatlerce nehrin yukarısına doğru yolculuk edip *Contessa*'nın hâlâ orada olması için dua etmişlerdi. Garreth ikindiye doğru, "Hemen dönemecin ardında olmalı," dedi. Ardından nefesini tutmaya başladı...

"Bizi beklemişler!" Hâlâ demir atmış halde duran gemiyi gördüklerinde, Lucia rahatlayarak içi geçirdi. "Ve hâlâ suyun üzerindeler! Beklemek kimin kararıydı bilmiyorum ama her kınise, benim yeni en iyi arkadaşım. Kuru bir yatağa ve bir duşa ihtiyacım var."

"Evet, benim için de bir kahve ve yemek. Görünüşe göre şansımız dönüyor."

Contessa biraz su almış gibi görünüyordu ancak yan yatmıyordu... bu iyiye işaretti. Yaşlı kız, Garreth'in hayal edemeyeceği kadar sağlamdı. Jeneratörü hâlâ çalışıyor, su pompaları uğukluyordu.

Elbette gemi rezalet görünüyordu. Küpeştenin çoğu gitmişti ve pencereler kırılmıştı. Tek klima ünitesi, eğilmiş bir pencere pervazından tehlikeli bir biçimde sarkıyordu.

Güvertelerin her tarafında kurumuş nehir bitkileri vardı ve çamurlar, büyük ihtimalle kaymanlar saldırırken yaratıkların kuyruklarının derinliklere gömülmesinden dolayı geminin kenarlarına yapışmıştı.

"Geminin limana yarı zamanda dönebileceğine bahse girerim." Garreth motoru çalıştırarak ilerlemeye devam etti. "Akıntıyla ilerleyeceğiz ve yağan yağmurlar sayesinde su hareket ediyor olacak," dedi. *Ve seni güvenli bir yere bırakınca gidip şu Cruach meselesini halledeceğim. Tek başıma,* diye ekledi sessizce.

"Ah, tanrılar aşkına, şuna bak," dedi Lucia, yakındaki bir kütüğe takılmış, dev bir ölü kaymanı işaret ederek. Gözlerinden hâlâ Lucia'nın okları fırlıyordu. Şişmiş leşe yukarıdan sinekler... aşağıdan piranalar akın ediyordu. Balıklar onun için savaşıp o kadar hırçınca koparıyorlardı ki kaymanın uzuvlarıyla kuyruğu hâlâ canlıymış gibi sıcıyordu.

"Yağmur ormanı çöp öğütücüsü," dedi Garreth. "Saniyeler içinde silinip süpürülecek." Piranalardan uzak durarak, onları *Contessa*'nın platformundan kalanlara doğru yönlendirdi. Sandalı gemiye bağlayınca Lucia'yı güverteye taşıyıp onu ayaklarının üzerine büyük bir dikkatle bıraktı.

"Bana kırılacakmışım gibi davranmayı kes, MacRieve. Tamamen iyileştim."

Garreth beline kolunu doladı. "Ben de. Yani duşta birlikte tamamen iyileşmiş olabiliriz."

"Anlaştık ama her şeyin bir sırası var. Milleti bulalım."

Garreth seslendi: "Travis?"

Cevap yoktu.

"Sanırım Travis iş yapamaz durumda," dedi Lucia. "Yediği o darbe bir ölümsüzü bile sersemletirdi."

“Burada kimse yok mu?” diye bağırdı Garreth, havayı koklayarak. Vampir yoktu, Damião yoktu, İrfanlı yoktu... öyleyse niye tedirgindi? Salondan sesler geldiğini duyunca oraya doğru ilerlediler.

Odada Izabel ile Schecter duruyordu, yüzleri sararmıştı.

Lucia, “Neler oluyor?” diye sordu.

Garreth ile Lucia içeri girdiklerinde salonda, arkalarında kurumuş kanla kaplı, tabancalarını çekmiş üç cüppeli adam olduğunu gördüler.

45. Bölüm

“Cromit’ler,” diye tısladı Lucia. *Contessa* bu yüzden onları terk etmemişti. Bu adiler, rehinelere birlikte pusuya yatmıştı.

Üçünün de fanatiklikten donuklaşmış gözleri ve kan lekeli cüppeleri vardı. Tabanca çekmiş olsalar da, geleneksel silahları, kalçalarındaki kınlardaydı... kabzalarında Cruach’ın boynuzlu sembolü olan kılıçlar ve onların daha çok kan bulaşmış bıçak kısımları.

“*Barão*’nun yolcularını öldüren sizsiniz,” dedi Lucia. *Damião* değil.

Üçlünün lideri olduğu belli olan en yaşlı Cromit, “Herkes onun adına kurban edildi,” diye cevap verdi.

Biçim değiştiren sadece *Izabel*’in düşürdüğü palayı almıştı. Tabii ardından onu Lucia’nın boynuna dayamakta hızlı davranmıştı.

“Bir de tabanca mı getirdiniz?” diye küçümsedi *MacRieve*. “Buraya beni gıdıklamaya mı geldiniz?”

“Bize *dieumort*’u verin,” dedi lider. “Yoksa bu ikisini öldürürüz.”

MacRieve omuzlarını silkti. “Öyle olsun.”

Schechter dizlerinin bağı çözülmüş gibi görünerek bir çılgılık atıp *Izabel*’in kolunu yakaladı. Kız onu üzerinden attı.

“Sen delirdin mi?” dedi *Schechter*. “Her ne için geldilerse onlara ver.”

“Geçirdiğim günün berbatlığını anlayamazsın.” *MacRieve*’in yüz ifadesi aşırı derecede karanlıktı. “Kimseye hiçbir şey vermeyeceğim!”

Lider, "Seni vururum," dedi.

"Acelen olmasın." MacRieve'in canavarı çoktan hareketlenmeye başlamıştı. "Şu iş halledelim..."

"Dieumort'u almak aslında umurumuzda değil. Sadece yok edilmesini istiyoruz." Lider, en genç görüneni işaret etti ve adam cüppesini açıp patlayıcılarla dolu bir kemeri gösterdi. Titreyen yumruğunu havaya kaldırdı, başparmağı bir ateşleyicideki kırmızı düğmenin hemen üstündeydi.

MacRieve, "İlgimi çektin," diye homurdandı.

"Dieumort'u onlara verme!" dedi Lucia. "Nasıl olsa hepimizi öldürmeye çalışacaklar. Kendilerini kurban etmeye bayılıyorlar."

MacRieve başını iki yana salladı. Kısık bir ses tonuyla Lucia'ya, "Bu seni gerçekten öldürebilir," dedi. Lucia'nın yüzüne bakarken gözlerinde bir anlığına açık mavi bir ton belirdi. "Bunu göze alamam..."

Aniden kulakları sağır edici bir gürültü koptu. Bombacı adamın kafası patlamış, kanlar arkasındaki duvar haritasına sıçramıştı.

Lucia hızla arkasına baktı. Travis pompalı tüfeğinden duman çıkar ve başı sargılı bir halde, salonun giriş kapısının hemen dışında duvara yığıldı. "Koş, Izabel!" diye bağırdı. "Çabuk!" Izabel ile Schecter çoktan kapıdan kaçıyorlardı.

Kalan Cromit'ler ölmüş yoldaşlarına döndüler. Ve silahlarını nişan aldılar.

"MacRieve!" diye bağırdı Lucia. "Bombayı vuracaklar!"

O çoktan ölmüş adamın önüne atlamış, kurşunların yolunu kesiyordu, açık mavi gözleri ateş edenlere kilitlenmişti.

Yaklaşan katliamın farkında olan Lucia, kapıyı Travis'in kül rengi suratına çarpıp çubuk kilidi hızla yerine yerleştirdi.

Kurşun yağmuruna tutulan ama hâlâ bombalara siper olan MacRieve, iki Cromit'in üzerine atılıp pençeleriyle boğazlarını kesti. Bir tanesi neredeyse kafası kopmuş, diğeri elleriyle yarılmış şahdamarının üzerini boş yere kapamaya uğraşan iki Cromit, yere yığıldı.

Lucia, MacRieve'in yanına koşturarak, "Ah, tanrılar aşkına, göğsüne bak!" diye haykırdı. Kurşunlardan delik deşik olmuştu.

"Bana... ilk randevumuzu anımsatıyor."

"Seni deli Lykae." Lucia dudaklarını onun alınına bastırdı.

"O seni istiyor, Lucia," dedi yaşayan son Cromit, boğazından lıkırdama sesleri gelip Lucia'nın tüm vücudunun kaskatı kesilmesine neden olurken.

Lucia zıplayıp ölümsüze ulaştı, ardından onun kanlı kafasını sımsıkı tuttu. *Kırık boyun günü, gördüğüm iyiliğin karşılığını veriyorum.*

"Seni istiyor, Lucia av..."

Boynu bükü, içine hızla bir tatmin yayılırken tavana baktı. Bu müritlerden birini her katledişinde, Çökmüş Cenabet'in acıyı hissettiğini hayal ediyordu.

Ve bu yalnızca bir ipucuydu, kocacığım. Sana eziyetin ne olduğunu öğretmek üzereyim...

MacRieve büyük bir gayretle ona doğru döndü. "Onu bilgi almak için kullanabilirdik."

"Sinirlerime yenik düştüm. Üzgünüm," dedi Lucia, onun yanına dönerek. MacRieve'e yalan söylemekten nefret ediyordu fakat sırrını sonsuza dek gömülü tutmaya çok yaklaşmıştı. Ve nasıl oluyorsa sır saklama gerekçeleri, utancını gizlemekten çıkıp İskoç'unu korumaya dönüşmüştü.

"Lousha... galiba kurşunlardan biri kalbime doğru ilerliyor. Biraz bayılabilirim. Sen beladan uzak d..." MacRieve bilincini kaybetti.

Kapıdan vurma sesleri geldi ve Travis, "Bu lanet şeyi havaya uçurmak üzereyim!" diye bağırdı.

"Bizi vurursun," diye seslendi Lucia. "Bize bir saniye ver. İyiyiz."

Evet, iyilerdi ancak kurtulmaları gereken kanlı cesetler vardı. *Şimdi keşfedilemeyiz! Zaten başı yeterince beladaydı. Nasıl kurtulmalı... nasıl kurtulmalı?..*

Gözleri kınlanmış pencerelerden birine kaydı. Liderlik eden Cromit'in cesedini açıklığa doğru götürdü. Ardından cesedi kenardan attı.

Yüzüyor, yüzüyor.

Travis, barikat kurulmuş kapıya, kulağa pompalı tüfeğinin arkası gibi gelen bir şeyle vurmaya başladı. Kısa süre içinde kırıp içeri girecekti.

Haydi ama balıklar!

Piranalar adamı yutmak için bir beslenme coşkusuyla kaynar-casına yukarı çıktıklarında, Lucia rahatlayarak içini çekti. İki Cromit kalmıştı. Lucia onları bir çırpıda halledip, sonuncusunu balıklara atmadan önce bombalı kemeri dikkatle çıkardı.

"Akıllı kız," dedi MacRieve çatallı bir sesle, bir gözünü açarak.

Lucia, "Peki, bombayı ne yapacağım?" diye fısıldadı.

"Suya batır... ağırlık yap."

Lucia bombaya bağlamak üzere ağır bir şey bulmak için dikkatle çevresine baktı, hiçbir şey bulamadı... Ardından gözlerini kısarak ikinci kırık pencereye, ondan sarkan klima ünitesine baktı.

Klimayı salonun içine çekip orta kısmını yumruk atarak çıkardı. Makinenin içini çıkararak, bombayı temkinli bir biçimde içine gömdü. Sonra makineyi yavaş yavaş nehre atarak, batışını tatmin olmuş bir halde seyretti.

Travis bundan kısa süre sonra kapıyı kırdığında Lucia, MacRieve'in en kötü yaralarını saklamak için nakışlı çay kahve tezgâhının örtüsünü onun göğsüne daha yeni bağlamış bir halde, yarı ayık bir MacRieve'in yanında diz çökmüştü.

Kaptan manzarayı algımlarken, Lucia etrafına bakıp orayı Travis'in gözlerinden görmeye çalıştı. Ölen karısının nakışları, şimdi sargı bezi olarak hizmet ediyordu. Klima parçaları yerleri kaplıyordu. MacRieve saldırdığında, Cromit'lerin şahdamarlarından kan fışkırmıştı. Ancak ortada hiç cüppeli yoktu.

"Sanırım bir içkiye ihtiyacım var," dedi Travis kelimelerini yayıp taburesinin üzerine çökerek. "Her yolculuk, bir öncekinden daha garip oluyor."

Ah, bir de bu gemideki garipliklerin yarısını bilseydi.

"O adamlar hangi cehenneme gitti?"

"Kaçtılar," diye yalan söyledi Lucia, kötü bir şekilde. "Lanet olasıcalar!"

Travis yavaşça başını sallayarak, "Kafası olmayan... o da mı tabanları yağladı?" dedi.

"Onu da beraberlerinde götürdüler. Garip fanatikler!"

"Ne istiyorlarmış?"

"Bizim olan bir eseri. Onlar için dini bir anlamı varmış. Dünyanın sonu, kıyamet günü türünden şeyler."

"Sen beni dışarı atmadan önce MacRieve'in en az iki kurşun yediğini gördüm," dedi Travis, "ama sadece şekerleme yapıyormuş gibi görünüyor."

"İskoç erkekler... dayanıklı oluyor?"

Kaptan bir eliyle yüzünü sıvazladı. "Şimdi bence olan şuydu..."

"Travis," diye sözünü kesti Lucia, sert bir sesle. "Başından yaralısın, içmeyi seviyorsun ve senin neler düşündüğünü kimse duymazsa o zaman teknenin bütün tamirinin parasını öderim. Toplu olarak."

Travis biraz tereddüt ettikten sonra gözlerini kıstı. "Dört misline çıkarırsan benim de hafızamın çabucak gittiğini görürsün."

"Anlaştık."

"Ama bir sorum var. Damião sizinle değil miydi?"

Lucia başını hayır anlamında sallayıp MacRieve'le kararlaştırdıkları hikâyeyi ona anlattı, *Barão* katillerinin kimliğini değiştirerek cüppeli fanatikler yaptı.

Travis o yolcuların kaderini duyduğunda solgun yüzü iyice soldu. "Bunu yapanın o üçü olduğundan emin misin? Malaquí olabilir."

"Malaquí de öldürülmüş." Lucia, Kaptanın hayal kırıklığına uğradığını gördü. Bu da doğru olamazdı.

O anda Izabel içeriye koşturdu, MacRieve'i görünce gözleri kocaman açıldı. "*Deus do céu!* O iyi olacak mı?"

Lucia, "Yalnızca bir sıyrık," dedi.

Izabel konuşmadan başını salladı. "Peki, o ürkütücü adamlar nereye gitti?"

"Kaçmışlar," diye yanıtladı Travis. "Çoktan gitmişler."

MacRieve bir kere daha uyanınca Lucia, "Buraya gelin, onu kamaraya geri götürmeme yardım edin," dedi.

Travis ile Izabel'in yardımıyla, MacRieve ayağa kalkmayı başardı. Ama yalpalayınca Travis onun kolunun altına girip yürütmesine yardım etmek için kolunu omuzlarına koydu. "Koca herif," dedi homurdanarak.

MacRieve'i yedi numaralı kamaraya geri götürüp yatağa attıklarında Travis, "Derhal yola koyulup onu bir hastaneye götürmeliyiz," dedi.

Lucia, kaptanın kafasındaki yaradan sızan kanlara baktı. *Hastaneye gitmesi gereken MacRieve değil.*

Kaptan başını kaldırıp, "Chuck!" diye seslendi. Hiçbir yanıt gelmeyince kaşlarını çattı, sonra Izabel'e, "Onu dün gecedен sonra gördün, değil mi?" diye sordu. Travis hakikaten endişeli görünüyordu.

Izabel, "O iyi," dedi.

Travis'in kaygısı, öfkeye dönüştü. "Öyleyse hangi cehennemde?"

"Charlie... o..." Izabel'in sesi kısıldı, Lucia'ya yalvaran gözlerle baktı.

Bunu yaptığıma inanamıyorum. "Biz geldiğimizde Charlie bir deliği yamıyordu. Delik oldukça kötü görünüyordu."

Izabel çabucak, "*Capitão*, başın yine kanıyor. Ben seni yatağa yatıracağım, ardından gidip Charlie'ye yardım edeceğim. *Contessa*'yı vakit kaybetmeden yola çıkaracağız," dedi.

Lucia, Travis'in kimsenin hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini söylemesini bekledi. Fakat kaptan, Izabel'e bakıp, "Siz ikiniz olmadan ben ne yapardım?" diye mırıldandı.

Bunun karşılığında Izabel ise kederli görünüyordu. Ve Lucia bunun nedenini şimdi anlıyordu. *Tamam, belki de aralarında makul büyüklükte bir duvar vardır.*

Tam o anda Schecter koşarak kamaraya geldi. Gözlük camlarından biri çatlamıştı ve yatmayan saçları nihayet inmişti. "Şey, makine dairesinin kapısına sıkışmış bir kiriş var."

"Eee?" dedi Travis ters ters, profesörü öldürmek istiyormuş gibi görünürken.

"Eee'si... sanırım içeride Rossiter var."

Kaptan ile Izabel derhal dışarıya koştu. MacRieve bir gözünü zorla açıp Lucia'ya, "Git. O ölümlüyü sevdim," deyince Lucia da onların peşinden koşturup aceleyle makine dairesine gitti.

Kaptanı, kirişi oynatmaya çabalarken buldu, kafasındaki sargı çoktan kırmızıyla kaplanmıştı. Schecter işe yaramazın tekiydi. Izabel ise şüphesiz Charlie'yi "aramak" üzere gitmişti.

"Yardım edeyim!" dedi Lucia. Zorlanıyormuş gibi yaparak kirişe asılıp çekti, sonra da kapıyı açmak için ileri atıldı. İçeriden şiddetle dumanlı gazlar çıkınca öksürüp elini yüzünün önünde salladı.

Pis hava temizlenince Rossiter'ın elleri ve dizlerinin üzerinde, basamaklardan güçlkle çıktığını gördü. Gömleği yoktu, makine yağları ve terle kaplıydı ve beline kadar suyun içindeydi. Ayrıca zehirli gazlardan sarhoş olmuşa benziyordu, gözleri kan çanağı gibiydi.

Lucia onu kaldırmak için aşağıya hızla inerken, gözüne suyun yükseldiği yerdeki duvarın tepesinde bir yağ çizgisi ilişti. "Su o kadar mı yükseldi?" Eğer öyleyse gemi batıyor olmalıydı.

Rossiter, "Pompaların çalışmaya devam etmelerini sağlamak için... olağanüstü derecede istekliydim," dedi, boğuk bir sesle.

Lucia bunun Rossiter için ne kadar dehşet verici olduğunu hayal edemiyordu... Su yükselirken çok az bir ışıkla mahsur kalmış, boğulmak üzere olduğunu bilen bir ölümlü.

Travis, "Sen olmasan batardık," dedi. Omzunun üzerinden. "Hepsi şu lanet dev kaymanlar yüzünden!" diye ekledi.

Gemideki herkes Schecter'den nefret ediyordu ama bunun için en çok nedeni olan Rossiter'dı. Geçirdiği asap bozucu gece dışında

doktorun görevi artık –orkidesini bulma umudu kalmayarak– bitmişti. Schechter onu öldürmüş olabilirdi.

Rossiter'ı tekrar güverteye getirdiklerinde, vahşi bakışları Schechter'e döndü. Doktor zıvanadan çıkmış gibi böğürerek saldırdı.

46. Bölüm

“Kim bilir ne zamandır öyle yumruk görmemiştim,” dedi Lucia, kaptan köşküne girerken. Chizabel tekneyi çarpıcı, turuncu bir günbatımına doğru sürüyordu.

Çatlak ön cam, kayman saldırılarıyla boy ölçüşmemişti ve rüzgâr içeri dolarken, İzabel’in uzun siyah saçları arkasında dalgalanıyordu. İzabel çok kadınsıydı; onun yarı erkek olduğu asla tahmin edilemezdi.

“Ya sonra Doktor Rossiter, Schecter’i dövmeye devam edince?” dedi İzabel.

“Daha erken aralarına girip kavgayı ayırmak istemiştim. Gerçekten istemiştim,” dedi Lucia. “Peki, Travis nerede?”

“*Capitão*, kamarasında uyuyor. Rossiter ona biraz morfin verdi.”

Doktor, MacRieve’i de muayene etmek istemişti ancak Lucia yaralarının yüzeysel olduğu konusunda diretmiş, Rossiter’a, *Çok geçmeden ayaklandığını göreceksin*, diye güvence vermişti.

“MacRieve hâlâ yaşıyor mu?”

“O da dinleniyor.” İskoç yine bayılmıştı ama iyileşiyordu. “Sağlık durumu iyi.”

İzabel kaşlarını kaldırdı. Bütün insanlar MacRieve’in bir ayağının çukurda olduğunu düşünmüştü.

Lucia, İzabel’le onun yarı erkek olduğu konusunda lafı biraz daha dolandıracaklarını tahmin ediyordu. Bu yüzden suyun tüze-

rindeki güneşe baktı. Bu sabah ne kadar perişan olmuş olsa da, şimdi içi umut doluydu.

Üzerinde, kendisini Cruach'tan kurtarmasına bir adım daha yaklaştıran dieumort vardı. Ve dieumort onu, her nasıl olduysa düşmandan sevgiliye, ondan da hayatının aşkına dönüşmüş Lykae'yle bir geleceğe bir adım daha yaklaştırıyordu.

Ancak henüz MacRieve'e hazır değildi. Daha önce *Contessa*'ya geri dönerlerken, Lucia kendisine evlenme teklif edeceğinden korkmuştu. Bu her ne kadar tam olarak Lykae'lerin yöntemi olmasa da, MacRieve ona bir gün karısı olacağını söylemişti. Ve evlenme teklifinde bulunsaydı Lucia ne söyleyebilirdi? *Bunu biraz erteleyelim mi? Dul kalınca sana dönüş yapayım ben.*

Şimdi birkaç gün içinde İskoç'a geri dönebilirdi... nihayet özgür olarak. Hem Skathi hem de Cruach'tan kurtulmuş olarak. "Geri dönmemize ne kadar kaldı?" diye sordu Lucia.

"Dört gün. En fazla."

"Yolu biliyor musun?"

Izabel ateş püsküren gözlerle baktı. "Bu nehirdeki herkesten daha iyi," diye cevapladı. "*Capitão* bana o geceyi anlattı. Damião gerçekten de size saldırdı mı? Onun *louco* olduğunu biliyordum."

"Aşırı şekilde."

"Travis, cüppeli adamların seninle MacRieve'in bulduğu bir eski eserin peşinde olan dindar fanatikler olduğunu söyledi."

"Kesinlikle öyle. Sadece oradan sağ çıktığımızı seviniyorum." Lucia bir tabure daha çekti. "Evet, dün gece pek çok açıdan işlerin açığa çıktığı bir geceydi." Rossiter bir kahramandı, Schecter suç teşkil edecek derecede sorumsuz bir bilim insanı, Izabel yarı... erkek. "Bana neler olduğunu söylemek ister misin? Sen insan mısın?"

Izabel sanki kendisine kamera şakası yapıyormuş gibi etrafına bakındı. "Şey, evet. İnsanım. Başka bir seçenek mi var?"

Lucia buna bir soruyla cevap verdi: "Peki, neden... olduğun gibi olduğunu biliyor musun?"

"Ancak çok kötü bir kadın olduğunu tahmin edebildiğim biri tarafından lanetlendim. Vudu, Santeria, kim bilir?" Kaşlarını çatı. "Neden paniğe kapılmıyorsun?"

"Başta şaşırmışım. Ama her zaman doğaüstü şeylere inanmışımdır, bu yüzden kısa sürede etkisini atlattım," diye yanıtladı Lucia. "Peki, Izabel Carlotta ne zaman Izabel ve Charlie'ye dönüştü?"

Izabel içini çekti. "İki yıl önce, daha yeni ilk aşkımdan tarafından terk edilmişim, içiyor ve bütün kalbimle, keşke erkeklerin neden bu şekilde düşündüğünü bilseydim, diye düşünüyordum. Garip, büyüleyici bir kadın bana sorumu yanıtlayabileceğini söyledi. Ertesi sabah akşamdan kalmış bir halde uyandım. Ha, bir de erkek olarak."

Kötü bir büyücü kadın olmalı.

"Bir tedavi veya açıklama bulmayı umarak Amazon'a geldim."

Bir tedavi pek olası değildi. Büyücülerin büyüleri eşit düzeyde ya da daha güçlü biri tarafından kaldırılmadığı sürece devam ederdi. Lucia, bunu muhtemelen iptal edebilecek bir cadı tanıyordu: sağlam parti yapan, Beklenen Mariketa. Ancak onları daha iyi idare edebilmeye kadar Mariketa'nın inarulmaz güçleri, elli seneliğine engellenmişti. Izabel kuşkusuz bu süreçte bu şekilde kalmaya mahkûmdu.

"İstedığın gibi bir ondan bir ona dönüşebiliyor musun?" Izabel onaylayarak kafasını sallayınca Lucia sordu: "Travis'e söyleyecek misin? Bunu öğrenmesi an meselesi."

Izabel'in gözleri doldu. "Asla anlamayacaktır. Onu hastaneye götürdüğüm anda ayrılacağım."

Zavallı kız. Lucia önceden Izabel'in Travis'i terk etmesinden büyük heyecan duyardı. Şimdiyse kızın kendini bunu yapmaya mecbur hissetmesi gerçeğinden ötürü sinirleniyordu.

İnsanlara duyduğum bütün bu sempati de nereden çıktı? Belki de Lucia ölümlüler için bir evsizler sığınağı açmalıydı. Onlara mama filan verirdi. "İz, ona bir şans tanınmalısın. Seni şaşırtabilir."

"O kadar kolay değil. Görüyorsun ya, 'Charlie'nin de sevgiye ihtiyacı var. Ve Travis... bunun imkânı yok."

"Bir ona bir kendine dönüşebiliyorsan o zaman kadın biçiminde kal."

"Charlie'ye ve kendime yeterince dönüşmediğimde, bu beni hasta ediyor."

"Bu yüzden Charlie çoğunlukla solgundu." Şimdi Lucia geçmiş düşününce ikizlerin aynı sade tişörtleri ve kargo pantolonları giydiğini hatırlıyordu. İz bir anda Charlie'ye dönüşmek zorunda kalma ihtimaline karşı bol kıyafetler giymişti. "Şu anda Charlie'ye dönüşebilir misin?"

"Evet ama istek almıyorum," diye şaka yaptı İzabel, burnunu koluna silerek. "Capitão'ya söylemeyeceksin, değil mi?" Kaptanın bunu öğrenmesi düşüncesinden tam anlamıyla aklı başından gitmiş gibi görünüyordu.

Lucia kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten bana inanacağını mı düşünüyorsun?"

"Hayır, um milhão de anos, bir milyon yıl geçse de inanmaz," diye yanıtladı İzabel. "Yani biz hâlâ... arkadaş mıyız?"

"Evet, hâlâ arkadaşız, Chiz. Gerçi artık senin karşında üstümü filan değiştirmeyeceğim."

İzabel'in soluğu kesildi. "Ah, sanki Charlie senin bir deri bir kemik poponu isterdi de, seni ahlaksız!"

"İstemezdi çünkü Charlie de kolay lokma kız kardeşi gibi sarhoş adamları beğeniyor."

İzabel kabaca güldü. "Bu konuda ilk defa gülebiliyorum!"

O zaman benim buradaki işim bitmiştir. "Dinle, eğer New Orleans'a gelirsen beni bul. O kasabada bazı uçuk şeyler oluyor, belki sana ne olduğunu bilen birini buluruz."

Izabel'in gözleri kocaman açıldı. "Bu konuda ciddi misin?"

"Evet. Limana çıkmadan önce sana telefon numaramı vereceğim..."

Güverteye açılan merdivenden inerken Lucia, Rossiter'la karşılaştı. Rossiter duş alıp giyinmişti... ve hâlâ uyumamıştı.

"Ben de seni arıyordum," dedi Rossiter. "Kocana bakmamı istemediğinden emin misin?"

"Ne?"

"Onu muayene edebilirim."

"Ah. MacRieve. O iyi. Yalnızca bir sıyrıktı. Ama önerin için sağ ol. Ve gemiyi suyun üzerinde tuttuğun için tekrar teşekkürler."

Rossiter hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "İşin içinde kendimi koruma unsuru da vardı."

Rossiter'ın dinlenmeye ihtiyaç duyacağı bir zaman varsa bu da daha yeni geçirdiği berbat geceden sonra olurdu. Ama onun için uyumanın bir faydası yoktu, unutmak yoktu. Lucia yeniden empati kurdu. "Bu keşif seferi senin işine yaramadığı için üzgünüm."

Rossiter omuzlarını silkerek, "Hey, sonunda ölüm yok ya," dedi. Ardından neredeyse yüzünü buruşturmaktan kendini alıkoyabildi.

Evet, sonunda ölüm vardı. *İnsanlardan hoşlanmıyorum, insanlardan hoşlanmıyorum...* Lucia bunu içinden kendi kendine ne kadar tekrarlayıp dursa da, yine de bu insana yardım etmeyi deli gibi arzuluyordu.

Sonradan pişman olacağı bir şey yapmadan önce –mesela Rossiter'a, *Bizim gibi bir mit olmak ister misin?* demek gibi– Lucia, "Şey, benim gidip bir telefon etmem gerekiyor," dedi. Ardından Rossiter'a hafifçe sürtünerek yanından geçti.

Kıç tarafındaki güverteye giderken, Nix'in numarasını tuşladı... ve hakikaten de ona ulaşabildi. Onu aklı başında buldu. Genel olarak.

"Nix, sana bazı iyi haberlerim ve bazı cidden çok berbat haberlerim var," dedi Lucia. Sonra olan biten her şeyi açıklayıp, "Yani, şey, mezara küçücük bir damla su girmiş olabilir," diyerek bitirdi.

"Şimdi, *kimi* uyandırdın acaba?" diye sordu Nix, kafası allak bullak olmuş gibi bir ses tonuyla.

"Büyük şeytanı. Yıldızlı Olan'ı. Bir çağrışım yaptı mı?"

"Bunu sonra dert ederiz," dedi Nix. "Şimdilik en azından bir kıyameti durduralım. Yakın zamanda gerçekleşecek bir suikast girişimi için kayıtlı değil miydin? Nerede şu Post-it?.."

"Evet, Nix, dört gün içinde limana döneceğim. Taşıta, daha sıcak tutacak giysilere, kot pantolona ve botlara ihtiyacım var."

"Iquitos'ta bir helikopter, sonra da yakıtlı ve senin için kıyafetler ve eşyalarla bekleyen, Kuzey Toprakları'na gidecek bir jet bekleteceğim. Tabii yaptırmayı hatırlarsam."

"Nix!"

"Ah, ah, bu kısmı sahiden hatırlıyorum. Dieumort'u alıp MacRieve'den kaçmalısın."

"Zaten ondan kurtulmayı planlıyordum da sen neden öyle diyorsun?"

"Çünkü o da sana tam olarak aynı şeyi yapmayı planlıyor. Gidip Cruach'la yüzleşmeyi... sensiz."

"Hayır, bunu yapmaz!" Lucia'nın olayla alakasını bile bilmiyordu. Lucia bunu gizli tutabilirse böyle bir şeyi önleyebileceğini sanmıştı.

"Ah ama yapar."

Muhtemelen Lucia'yı korumak gibi aptalca bir sebeptendi! Alçak! Bunun *Lucia'nın* savaşı olması gerçeğinin yanı sıra –ve Çökmüş Cenabet'i yok etmek için *çok uzun* zaman beklemişti– Cruach, MacRieve'e hastalık bulaştırabilirdi.

İskoç'la nasıl baş edeceğiyle ilgili bir plan zihninde belirmeye başladı. Aslında Lucia'ya bu fikri veren MacRieve olmuştu. *Sadece önümüzdeki dört gün içinde Schecter'in kamerasına zorla girmem gerekecek...*

"Nix, Regin'i hazırda beklet," dedi Lucia. Her zamanki gibi, yardımcı Regin, hedefi vuran Lucia olacaktı.

Asil fikirleri olan bir kurtadam değil. Bütün bunlar bittiğinde Lucia ona geri dönüp... *bir şeyleri* açıklayabilirdi.

"Ne yazık ki Regin'in tanrı öldürme ve sonrasındaki partiyi başka zamana bırakması gerekecek," dedi Nix. "Görünüşe göre daha yeni kaçırılmış."

"Ne?" Lucia tökezledi. "Onu kim kaçırır... kim *kaçırabilir*?"

"Ayrıntılar net değil ama listeyi yaklaşık on beş kişiye indirdim. Aralarında uzaylılar, erkeklerden oluşan bir pop grubu, CIA ve bir berserk var."

Contessa'nın dışında yağmur şiddetle yağarken Garreth, Lucia'yı göğsüne çekti, Lucia'nun vücudu saatlerce süren seksten gevşemişti. "Neredeyse Iquitos'a vardığınıza inanması güç," diye mırıldandı. Bütün gücünü –tam zamanında– geri kazanmıştı. İlk ışıkla birlikte limana varacaklardı.

"Yaşadığımız her şeyden sonra bu gemiyi terk edeceğim için neredeyse üzülüyorum." Lucia parmaklarını tembelce onun iyileşmiş göğsünde dolaştırdı. "Ve şimdiden kelebeğimi özlüyorum."

Garreth onu kelebeği yanlarına almanın bir yolunu bulabileceği konusunda temin etmiş olsa da, Lucia'nın yüzünde garip ifade vardı. "*Bence Lucia Incantata'nın özgürlüğüne ihtiyacı var.*"

"Ben de bu gemiyi seviyorum," dedi Garreth. "Hayatımın en güzel gecelerinden bazılarını bu teknede geçirdim. Ve bu yatakta."

Lucia başıyla onayladı. "Kesinlikle bu yatakta."

Garreth parmaklarını onun saçlarında dolaştırdı, kendini Lucia'ya o kadar kaptırmıştı ki neredeyse planını unutuyordu. Garreth bu gece şafağa doğru onunla öyle uzun ve sert sevişecekti ki Lucia derin bir uykuya dalacaktı. Sonra da gidip işleri halledecekti. "Ama son dört gündür düşünceliydin." Ve kâbuslar da her zamanki kadar kötüydü. Garreth'in ona yardım etmesi gerekiyordu ama yapamıyordu.

Lucia omuzlarını silkti. "Muhtemelen yaklaşan savaştan dolayı sinir bozukluğudur. Hem dieumort'u kullandığımızda daha kolay dinleneceğim. Onun peşinden daha fazlasının geleceğinden endişeleniyorum."

Ellerinde kadim bir sır vardı –önceden ulaşılamayan bir yerde, efsanevi yaratıklar tarafından korunarak bin yıl boyunca saklanmıştı– ve şimdi onu dünyaya açıyorlardı.

Her İrfan grubunun, onları böyle bir silaha yönlendiren kendi kâhinleri vardı ve bunların yanında tanrılar tarafından gönderilen suikastçılar geliyordu.

Garreth da onu kullanmaya dünden hazırды. Bu öğleden sonra, Bowen'ın cadısının bu tanrıyı bulmak için kristal küresini kullanabileceğinden emin olmak için Lachlain'i aramıştı. Lachlain, Garreth'in eşini o kadar uzun zamandan sonra sahiplendiğini ve dieumort'u bulduğunu öğrendiği için çok heyecanlanmıştı. Lachlain, kardeşinin neredeyse bir yılın tarafından yendiğini öğrenmekten daha az heyecan duymuştu.

"Ah, inanamıyorum, Garreth!" diye bağırmişti. "Bu göreve seninle birlikte geliyorum. Bowen da geliyor."

"Hayatta olmaz." Geçen sene ikisinin de yaşadığı şeylerden sonra, Garreth kapılarına daha fazla dert yığmayı reddediyordu. "Cadı benim hedefimi bulabilir mi bulamaz mı?"

"Bulur, hâlâ daha kolay sihirlere yapabiliyor. Ama beni ve Bowen'ı bir kavgadan mahrum bırakmayı planlamıyorsun, değil mi?"

Garreth, "Bir vampir kraliçeyi ve yaşamış en güçlü cadıyı kızdırmamak için mi? Ah, kesinlikle," diye cevap vermişti.

"Ne planlıyorsun?"

"Lousha'dan oku çal, gizlice kaç, tanrıyı vur. Sonra bir hediye ve özürle geri dönüp bir sonraki tanrıyı Lucia'nın vurabileceğine söz vereceğim." Garreth'in sesi, gerçekte olduğundan çok daha kendine güvenli çıkmıştı. Lucia'nın onu af mı edeceğini yoksa yine ortadan mı kaybolacağını kestiremiyordu.

Ancak fazla seçeneği varmış gibi hissetmiyordu. Onu asla riske atamazdı. Silahın yanlarında olması bile tehlikeliydi. Gitmeli ve umut etmeliydi. Belki Lucia'dan bir tür vaat koparabilirse...

"Geri döndüğümüzde işler değişecek, Lousha," diyordu şimdi. "Ama çok değişmeyeceğine inanıyorum." Lucia'nın yüzünü ellerinin arasına alıp alnuna, gözkapaklarına, kulaklarının uçlarına öpücükler kondurdu. "Siz Valkyrie'lerin düğünleri filan sevdiğinizi biliyorum. Yani karım olmak istersen..." Lucia ona karşı kaskatı kesilince huysuz bir sesle ekledi: "Ya da istemiyorsundur. Yalnızca ağabeyim kendi eşiyle evlendiği için sordum."

"Bunu şimdilik rafa kaldırabilir miyiz? Ve şu öldürme işi bittiği gibi yine konuşuruz..."

Havada bir adamın çığlığı yankılandı.

Lucia, "O çığlığı tanıyorum," dedi.

Schecter. "Kamarasında başka bir sürüngen bulmuş olmalı," dedi Garreth. "Artık soğukkanlı her şeyden ödü kopuyor. Neredeyse Rossiter'dan korktuğu kadar."

Ölümlü Rossiter, Garreth başka bir mürettebatın büyük ihtimalle zengin Barão'nun mallarını kurtarmak için geri döneceği ve cesetleri alacağından bahsedinceye kadar, kaderine metanetle razı olmuş gibi görünüyordu. Doktor oraya gidebilirse toplamda yalnızca bir ay kaybederdi. *Yalnızca*. Bir ölümlü için bir ay uzun bir süreydi. Ölmekte olan bir ölümlü içinse sonsuzluktu.

Lucia iç geçirdi. "Tamam, *Contessa*'da özlemeyeceğim şeyler de olabilir." Öne eğilip Garreth'ı çenesinden öptü. "Ama söylediğim şeyde ciddiymim, İskoç. Seninle gelecek hakkında konuşmak istiyorum, sadece henüz değil."

Kahretsin, bu Garreth'ın beklediğinden fazlaydı. Yeniden gevşeyerek Lucia'yı üzerine çekti. "Bekleyebilirim. *Şimdilik*," dedi. Lucia *bütün* bekleyişlere değerdi.

Lucia onun sertleştiğini hissedip soluksuz kaldı. "Yine mi?"

"Yine." *Dünyanın yararına yaptığım şeyler yok mu.* "Beni ne kadar çok kabul edersen o kadar. Sana doyamıyorum, aşkım."

"MacRieve?" diye mırıldandı Lucia.

"Evet?"

Lucia'nın eli birden öne fırladı, yumruk yaptığı elinde fazlasıyla büyük bir şırınga vardı.

Garreth daha tepki veremeden, Lucia'nın ona iğneyi batırmasıyla birlikte boynundaki sızıyı hissetti. "Lousha! Neden?"

Garreth gözlerini açık tutmak için savaşıırken Lucia, "Seni seçiyorum," diye fısıldadı.

47. Bölüm

“Hay lanet,” diye homurdandı Garreth. “Yine mi?”
Birkaç saniye önce hafifçe uyanmış ve Lucia’nın gittiğini görmüştü. Dün gecenin anıları aklına üşüşmüştü. Lucia onu *uyuşturmuştu...* muhtemelen Schechter’in zulasıyla. Garreth’in onunla –ona karşı komplosunun bir parçası olarak– seviştiği süre boyunca, Garreth’a karşı komplo kuruyordu.

Havayı kokladı. Bu gemi limandaydı. Ancak Lucia çoktan gitmiş, büyük ihtimalle iki saat önce ayrılmıştı. Garreth telefonunu kapıp Bowen’ı aradı. “Senin cadından bir iyiliğe ihtiyacım var.”

“Seninle konuşmak da güzel, Karanlık Prens. Bekle.”

Garreth, Mariketa’nın telefona gelmesini beklerken, derhal yola çıkmak için giyinip çantasını topladı.

“Yalo?”

“Kristal kürenle Lucia’nın yerini belirlemen lazım,” dedi Garreth. “Bir keresinde bana bunu yapabileceğini söylemiştin.”

“Evet, seni bulunduğu civara gönderebilirim.”

Garreth, Lucia’nın kokusunu içine çekmişti ve onu kilometrelerce uzaktan bulabilirdi. “Bu işe yarar.” Galiba cadıların yararı dokunabiliyordu.

“Ama bedavaya yapmam.”

Garreth kahrolası cadılardan nefret ediyordu! "Bana istediğin ticreti çıkar! Yeter ki lanet koordinatları ver."

Arkadan Bowen'ın, "Mari, senin bu haraçlarını desteklemediğimi söylemelerine izin verme..."

"Girişimciliğimi," diye düzeltti Mariketa.

"Fakat bir aile indirimi fena olmazdı, aşkım."

"Bütün aileye mi? İyi," dedi Mariketa. "Küreme bakıyorum." Garreth beklerken, Mariketa "MacRieve sürüsünün" ne kadar büyük olduğundan yakınıyordu.

Birden nefesini tuttu. "Garreth, Lucia'nın niye tam olarak bu yere gittiğini bilmiyorum ama orası bir kötülük kavşağı. Büyük bir kötülük."

"Evet, bunu biliyorum," diye çıkıştı Garreth, ardından sabırsızca, "Öldürmek üzere gittiğim yer, kötü bir tanrının evi. O yüzden ayrıntılar için acele et, cadı!" diye ekledi.

Bir kadının kopmuş bacağı.

Cruach'ın ininin girişine karşılama hediyesi gibi bırakılmıştı.

Ancak Lucia iki saat önce alacakaranlıkta vardığında, orada savaştıkları hiç Cromit bulamamıştı ve bu durum tamamıyla, "Tuzak!" diye bağırıyordu.

Şimdi yayı omzuna bağlı bir şekilde mağaranın önünde volta atarak Cruach'ın dirilmesini beklerken, beyni hızla çalışıyor, bir anıdan diğerine atlıyordu: uyuşturucu onu ele geçirmeden hemen önce MacRieve'in suratındaki ifade, kendisinin Iquitos'tan delicesine kaçması, bu soğuk Kuzey Toprakları'na yaptığı bitmek tükenmek bilmez uçak yolculuğu.

Hepsi Lucia'nın, Cruach'ın inine giden çorak ormanda yürüyüşüyle sonlanmıştı. Buradaki orman, onun için ideal bir haberciydi. Gölgeler ve donup kalmış ağaçlarla dolu orman, Cruach'ın kokuşmuş dağı yüzünden arındırıcı okyanustan sonsuza dek ayrılmıştı.

Bu kadar zaman geçmiş olmasına rağmen, Lucia'nın burayı bulmakta zorlandığı hiç olmamıştı. Genişleyen yarığın etrafında hiçbir şey büyümüyordu ve her tarafta eski, ağarmış kemikler vardı.

Volta atıyorum, düşüncelerim oradan oraya atılıyor... Lucia'nın beş günün ardından hâlâ kayıp olan Regin'le ilgili endişeleri yakasını bırakmıyordu. Nix'i tekrar tekrar aradıktan ancak ulaşamadıktan sonra, Annika'yı taciz etmeye başlamıştı.

Annika damar şişmesi evresini ılık hızıyla geride bırakıp eyleme geçmiş, arama grupları gönderip kristal küreleriyle bulabilmeleri için cadıları görevlendirmişti. Hiçbiri Regin'in izine rastlamamıştı.

Onu kim kaçırmıştı? Muhakkak ki bu, yeniden doğan berserk Acımasız Aidan'dı. Ama Aidan daha önce Regin'i hiç kaçırmamıştı.

Yani en azından şahitler olmadan.

Lucia'nın şu öldürme işini halledip kız kardeşinin yerini bulmak üzere geri dönmesi gerekiyordu. Bu işin bitmesi için *can atıyordu*. Fakat Cruach hamlesini yapmadan önce herhangi bir şey yapmanın ne kadar riskli olduğunu biliyordu...

Geçmişte, Cruach'm çıkmasını en fazla iki gün beklemişlerdi... Lucia'nın kâbusları doğru çıkmıştı. Peki, son birkaç gecedir kâbuslar o kadar kötüyken, niye Cruach meydana çıkmıyordu?

Tuzak.

Lucia uyluğundaki sadaktan dieumort'u yeniden çıkarıp ahşap sapına ve çok eski tüylerine göz attı. Skathi'nin altın oklarından çok farklıydı ama Lucia, silahuna hiç olmadığı kadar güveniyordu. Buraya yaptığı uçak yolculuğunda, okun ucundaki minicik yazıları fark etmiş ve gizli gücü yeniden hissetmişti.

Okun büyüü bir ağaç olan *hayat ağacından* oyulduğundan şüphelenmeye başlamıştı. Dünyada bir düzineden az hayat ağacı vardı ama bir tanesinin Amazon'da olduğu söyleniyordu.

Katliam ve kandan zevk alan bir yaratığı öldürmenin daha iyi bir yolu var mıydı?

Ayrıca kendimi öldürtmenin daha iyi bir yolu var mı? diye düşündü, dieumort'u normal oklarının arasına yerleştirirken. Böylesine bir silahı –var olmuş en güçlü silahlardan birini– korumaktan huzursuz oluyordu. Bir düşmanın Lucia'nın ve bu ödülün peşinden gelmesi an meselesiydi. Oku olabildiğince çabuk kullanmak ve onu –ve Cruach'ı– sonsuza dek yok etmek istiyordu.

Buz gibi rüzgâr esti ve Lucia, MacRieve'le birlikte Amazon'un şehvetli sıcağında olmayı isteyerek ceketine daha sıkı sarındı. Cehennem kapılarında beklemektense... Ki bu abartı değildi.

Bundan daha dehşet verici bir yer hayal edemiyordu. Çürüyen cesetlerle süslenmiş, haşere kaynayan büyük mağara, içerideki canavara uygun bir pislik yuvasıydı. Cruach'ın bir kadehten içtiğini ve kanın çenesinden ve çürüyen yanaklarından dışarı nasıl damladığını hatırlıyordu. Onun nasıl *beslendiğini* hatırlıyordu.

Ama en kötüsü kokuydu. Şu anda indenden duyulan leş kokusu o kadar ağırdı ki gözle görülebilmemiş gibi geliyordu.

Kahretsin, daha ne kadar bekleyebilirdi? Eninde sonunda MacRieve onu bir şekilde bulurdu; onun türünün yaptığı şey buydu. Regin'in yerinin belirlenmesi ve saplantılı berserkinden kurtarılması gerekiyordu. Ve burada kaldığı her saat, Cromit'lerin geri dönmesi veya düşmanların dieumort'u araması riskine giriyordu.

Cruach'la yüzleşirse, yaratık o kambur ve beli bükük vücuduyla Lucia'nın hızıyla boy ölçüşemezdi. Lucia'nın sadağında, Cruach'ı imha edecek bir silah vardı. Bu öldürme işini ne kadar çabuk tamamlarsa MacRieve'e o kadar çabuk geri dönebilirdi.

Birlikte bir hayata başlamak istiyorum. İskoç'tan Regin'i bulmasında ona yardımcı olmasını isteyebilirdi...

O anda Cruach'ın sesi çnladı, tünelde yankılandı. *"Gel bana, güzel Lucia. Çünkü yakında ben sana gelecektim."*

Lucia yumruklarını sıktı. *Güzel Lucia.* Lucia'nın aklına daha çok anı hücum etti. Kıkırdaklarla kaplı sunak, şehvet düşkünü

cüppeliler... *acı*. Cruach'a olan öfkesi içinde çok derinlere gömülü bir halde daima köpürmüştü. Şimdiyse bir pınar gibi taşıyordu; Lucia'nın saf şiddete ihtiyacı vardı, gazabını hepsine paylaştırmak istiyordu.

Bin seneden sonra, Çökmüş Cenabet'i yok etmeye *can atıyordu*. Avcı kadın, ayıyı mağarasında kesecekti.

Lucia derin bir nefes alarak yayını hazırladı, Cruach için dieumort'u, muhafızları için sıradan bir oku çekmeye hazırlandı, ardından geçidin içine doğru ilerlemeye başladı. Derinlere ilerlerken, zemin vıcık vıcık olmaya başlayıp her adımda bir emme sesi çıkıyordu. Bu çürüyen bir et ve kan lapasıydı. Duvarlara, Cruach'ın kurbanlarının kemikleri ile giysilerinden yapılmış meşale ışıkları serpiştirilmişti.

Lucia ilk seferinden beri içeri girmemişti. Ve burası hatırladığından çok daha berbattı. *Bu ifrit tarafından nasıl kandırılabilirdim?* Tanrılara şükürler olsun ki MacRieve onun bu canavarla evlendiğini asla öğrenmeyecekti...

"Sana burada rastladığıma inanamıyorum," dedi bir ses arkasından.

Lucia'nın soluğu kesilirken hızla arkasına döndü. "Sen ne yapıyorsun? B-burayı nasıl buldun?"

"Kendi yöntemlerim var," diye yanıtladı adam, boğuk bir öksürikle. "Tanrılar aşkına, şu *koku* korkunç."

"Mariketa kristal küresiyle buldu, değil mi?"

"Ah, evet." Cadı ona yaklaşık olarak bölgeyi vermişti ama MacRieve hâlâ bu tüneli bulduğuna güçlükle inanabiliyordu. İçeriden gelen leş kokusu, Lucia'nın kokusunu almasını zorlaştırmış... ve ızdırap verici hale getirmişti. "Bir ücret karşılığında, cadılar havır-sever olabiliyor."

Ancak Garreth, cadıdan bunu istemenin bir dezavantajı olacağından korkuyordu. Bowen ile Lachlain buluşup Garreth'ı buraya kadar takip edebilirlerdi.

"Nasıl hâlâ ayakta durabiliyorsun?" diye sordu Garreth. "İçeri girerken koku beni neredeyse yere yıkıyordu. Bir dahaki sefere, Nix'in sana öldürmen için daha az tiksindirici bir tanrı bulmasını sağla." Tişörtünün koluyla yüzünü sildi. "Daha önce hiç bu kadar rezalet bir şey koklamış mıydın?"

Lucia'nın yüzü daha da sararmış gibi görünüyordu. "Gitmek zorundasın!" Omzunun üstünden arkaya göz atıp duruyordu.

"Ben seni, senin beni bıraktığın gibi bırakmayacağım. Niye yine kaçtın?"

"Bu çok tehlikeli. Sen a-anlamıyorsun." Nefesi tıkanmak üzereymiş gibi görünüyordu, Garreth onun paniklemeye bu kadar yaklaştığını hiç görmemişti.

"Bu kadar tehlikeliyse senin öylece oraya gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Lucia sertçe başını sallayarak reddetti. "Hastalık kapabilirsin!"

"Senin kapabileceğinden daha fazla değil."

"MacRieve, yaşadığımız sürece senden başka bir şey istemeyeceğim. Ama şu anda, sana buradan ayrılman için yalvarıyorum."

"Hangi evrende sensiz ayrılacağımı düşünüyorsun?"

"Sana söyledim... Cruach senin gerçekte öyle olmayan şeyleri görmene neden olabilir, sana birtakım şeyler hissettirebilir. Aklının kontrolünü ele geçirir! Burada ne kadar uzun süre kalırsan bunun bulaşma ihtimali de o kadar artar."

Garreth bir parmağıyla Lucia'nın çenesini okşadı. "Lousha, dünyada sana zarar vermeme neden olacak bir güç olduğunu mu sanıyorsun?"

"Buna karşı savaşacak kadar güçlü değilsin." Lucia kendini ondan kurtarıp bir adım geriledi. "Kimse değil!"

"Öyle mi? O zaman kendi tepkin için daha çok endişelenmeye başla..."

"MacRieve, ben ona... bağıışığım."

"Nasıl? Neden?"

Lucia hızla etrafına bakındı, gözyaşları yanaklarını ıslattı.
"L-lütfen, gitmek zorundasın!"

Garreth nihayet onun sırlarını öğrenecek miydi? "Neden bağışlıyorsun, Lousha?"

Lucia hıçkırığını bastırırmış gibi görünürken, "Çünkü... çünkü ben onun karısıyım," diye fısıldadı.

48. Bölüm

*N*asıl tepki verecek? MacRieve'in yüz ifadesi anlaşılmazdı. Lucia gerçekleri, MacRieve'in öğrenmesinden çok korktuğu utanç verici sırrı masaya sermişti.

"Bütün derdin buydu demek," dedi MacRieve, ciddi bir sesle. "Bütün o korku, bütün o kaçışlar. Kâbuslar." Lucia başıyla onaylayınca MacRieve, "Ona şeytan diyordun," dedi.

"Öyle." *Ne düşünüyorsun, İskoç?*

"Ama onunla... evlendin mi?"

MacRieve benden öğreniyor. "Temel olarak? Evet."

"Tören de oldu mu?"

Lucia yutkundu. "Beni kandırdı. Ben-ben yalnızca on altı yaşındaydım."

MacRieve'in yanağında bir kas seğirdi ve irislerinin rengi açıldı. "O zaman şunu bil..."

Lucia nefes almayı bıraktı.

"Seni dul yapmak üzereyim..."

Uzaktan kınlarına sürtülen kılıçların sesi çınladı. Lucia ile MacRieve arkalarına dönerek, gözleri bağnazlıktan ateş sağan, cüppeli Cromit'lerden oluşan bir ordunun yaklaştığını gördüler.

"Bu pisliklerden daha da mı var?"

Yüzden fazlaydılar. "Lütfen MacRieve, onlar saldırmadan önce ikimiz de gidelim. Beni buradan götür!"

MacRieve iki arada bir derede kalmış gibi görünüyordu. En sonunda, "Seni götüreceğim... ama onun için geri döneceğim," dedi.

Ancak diğer yönden daha fazlası uygun adım gelerek, onları içeriye tıktı.

"Görünüşe göre savaşıyoruz, aşkım!" Bir anda MacRieve onlara hücum edip pençeleriyle kesmeye başladı.

Lucia geleneksel oklarıyla saldırıp, MacRieve'i vurmamaya dikkat ederek ölümlü düşmanlarını hızla devirdi.

Fakat çok dar sınırlar içindeydiler ve MacRieve sanki *her yerdeydi*...

Garreth, Lucia'nın açıkladığı şeylerle sersemlemiş halde, çatışmanın içine dalarak art arda Cromit'leri yok etti. Ancak ne zaman birini saf dışı bıraksa -Lucia'nın okları sürekli uğuldayarak yanından geçip düşmanlarını iki gözünün ortasından vururken bile- bir başkası belirliyordu.

"Niye bana evli olduğunu söylemedin?" *İğrenç bir tanrıyla evli olduğunu.*

"Bilmeni istemiyordum... kimsenin bilmesini istemiyordum!"

Bu pislik benim Lousha'mı bu cehenneme gelmesi için mi kandırmış?
Artık o ölü sayılırdı!

"Ne düşünüyorsun, MacRieve?" diye bağırdı Lucia, aynı anda üç ok atarak.

Garreth adamları keserken, eşinin evli olduğu ve işlerin hiç farkına varmadığı kadar karışık olduğu gerçeklerine kafa yorması gerektiğini düşündü. Oysa düşünceleri basitti, ilkeldi.

Bu ahmakları aş, tanrıyı vur ve Lousha sonsuza dek benimdir. Hiddetle netlik birbirine karıştı... en azından şimdi savaştacak bir düşmanı vardı.

"MacRieve?"

"Bana söylemeliydin." Atardamardan gelen kavisli kanın altına eğilip kafası olmayan bir bedene ayaklarının altından tekme attı.

"Tam olarak bunu önlemeye çalışıyordum!"

"Ya kâbuslarınla ilgili soru sorduğum onca zaman?"

"Rüyalar kötüye işaretler. Bana onun ne zaman dirilmek üzere olduğunu söylerler." Hızla birbirini kovalayan üç ok daha. "Bunu sana açıklayamazdım çünkü buraya geleceğini biliyordum. Ama bu benim sorumluluğum. Bir milenyumdan uzun zamandır öyle."

Cesetler üst üste yığılmıştı, kan fışkırıyor, Cromit'ler çılgık atıyordu. *İyi ilerleme kaydettik.*

"Ne kanıtlamaya çalışıyorsun?" diye sordu Lucia.

Garreth saldırılarının arasında, "Beni terk etmemen gerektiğini!" diye bağırdı.

"Sen de aynısını bana yapacaktın... inkâr etme zahmetine girmel!" Garreth inkâr etmeye çalışmayınca Lucia, "O zaman sen niye farklı olarsın?" dedi. Oklardan bir yaylın ateşi daha. "Kendini tehlikeye atma hakkını sana veren ne?"

Garreth patladı, "Çünkü bana bir şey olursa sen hayatına devam edebilirdin." Ardından son Cromit'e hücum etti.

İşte o konuda yanılıyorsun, diye düşündü Lucia, MacRieve'in düşmanlarının işini bitirmesini izlerken.

Rutubetli tünelde soluklanmaya çabalarken, MacRieve son öldürdüğü kişinin üzerinde durdu, kendisinin de göğsü hızla inip kalkıyordu. Deli gibi savaşmış, çok insan katletmişti.

Ve artık buradan ayrılabilirlerine göre, bunu derhal yapmaları gerekiyordu! "İskoç, tekrar ediyorum, beni dinlemelisin... Cruach'la yüzleşemezsin! Hastalık bulaşır."

"Lousha," dedi çatallı bir sesle. "Bir şeyi bilmeni istiyorum."

"Bana bunu dışarıda söyleyemez misin?"

MacRieve başını iki yana salladı. "Bunu bilmene ihtiyacım var Sana âşığım."

"Ve bunu şimdi mi ilan ediyorsun?.." MacRieve yeniden ona dönünce Lucia lafını bitiremedi.

Gözleri süt beyazıydı.

"Hayır, hayır, hayır." Lucia'nın kalbi durmuş gibiydi; oksijen alamıyordu. MacRieve'e Cruach'ın etkisi çoktan bulaşmıştı, her kimi seviyorsa ona zarar vermeye ihtiyacı duyardı.

Ah, tanrılar aşkına, beni seviyor. "MacRieve, buna karşı savaşmalısın!" Lucia yayını tekrar sırtına atıp iki elini de MacRieve'e uzattı. "Benimle gel... buradan birlikte ayrılalım."

"Seni o kadar çok seviyorum ki bu canımı yakıyor." Sözleri hoyrattı. "Sana bunu daha önce söylemek istemiştim."

MacRieve... kaybolmuştu.

Cruach'ın kahkahası gelip rutubetli toprak duvarlarda yankılandı, ardından, "Karımı bana getir, Lykae," diye emretti.

MacRieve ona boyun eğip Lucia'yı kollarından yakalamak için ileri atıldığında, Lucia, "Hayır, bana bunu yapma!" diye haykırdı. Kendini kurtarmak için MacRieve'e saldırdı ancak Lykae fazlasıyla güçlüydü. "MacRieve, buna karşı direnmelisin!"

MacRieve sağır gibiydi, Lucia'yı ölmüş Cromit'lerin yanından, Cruach'ın odalarına doğru zorla götürüyordu.

Tıpkı önceki gibi. Lucia henüz dehşete kapılmış bir kızken olduğu gibi. Şimdiyse o dehşeti, kaderine nasıl da mahkûm olduğunu yaşıyor. Yaşça fark eden, dehşete kapılmış bir kadındı.

MacRieve onu Cruach'ın hapishanesinin korkunç salonuna sürükledi, burası daha yüksek tavanları –ve her tarafına dağılmış cesetleri– olan daha büyük bir alandı. Sızıntılı duvarlara yaslı yüksek ceset yığınları, kıpırdanan kurtçuklarla doluydu. Kadınlar, çocuklar... kimsenin gözünün yaşına bakılmamıştı. Yoğun leş kokusu Lucia'yı öğürttü, gözleri yaşardı.

Önce, tanrılarıyla kalmış olan dört Cromit gözüne çarptı. Sonra Lucia'nın gözleri, Cruach'ın son kurbanından hâlâ ıslak olan sunağa çevrildi. Yüreği küt küt atarak yalvardı. "MacRieve, beni buradan götür! Lütfen..."

Sonra onu gördü. Hiçbir şey değişmemişti... Cruach hâlâ, Lucia'nın uzun ömrünün hiçbir gününde aklından çıkmamış olan

aynı kâbustu. Boynuzlar, biçimsiz beden, iğrenç sarı gözler. Pullu derisi parçalara ayrılıyordu, bazı yerlerinden kan lekeli, kırık kemiklerine kadar çürümüşü.

"Ah, karıcığım, bana geri döneceğin zamanı düşünüyordum." Lucia'nın ona gitmesi için eliyle işaret etti.

"Hayır! Hayır!" Lucia başını iki yana sallayıp ayak direyince MacRieve onu zorla yaklaştırdı. "Bırak beni!"

"Eğer bu şekilde devam etmek istiyorsan Lucia, o zaman öyle olsun," dedi Cruach. MacRieve'e, "Onu zincirle," diye emretti.

MacRieve onu hızla kollarına alıp acımasızca tutarak ezdi. Şimdiden tanrı onu, sevdiğine zarar vermeye itiyordu.

Lucia ona karşı mücadele etse de, MacRieve onu sunağın üstüne öyle büyük bir kuvvetle çarptı ki Lucia'nın kafası taşa sertçe vurdu. Görüşü titreşip nefesi kesildi. Sırtındaki yay, derisinde bir oyuk açtı. Yine de cüppeli adamlar bileğini zorla tutunca savaştı. MacRieve kolayca diğer bileğine bir kelepçe taktı.

"Lütfen bunu yapma! Garreth!"

Tepki yoktu.

Lucia çırpınıp tırmalarken, bir daha asla dokunmamak için dua ettiği sunağa onu zincirlediler.

Cruach topallayarak ona doğru gelirken, Lucia yenilmiş, savunmasız bir vaziyette yatıyordu. "Burada ne varmış?" Cruach ihtiraslı bir bakışla, boğumlu eliyle Lucia'yı dizinden yukarıya doğru okşadı.

Lucia ürperdi, midesindeki acı su boğazına yükseldi.

Fakat Cruach onun uyluğundaki sadakta durdu. "Avcı yine beni kendi avı mı yapmayı planlıyordu?" diye sordu, etli parmakları, Lucia'nın onu öldürmek için getirdiği oku kavrarken. Cruach acele etmeden oku çekip çıkarırken, "Ah, bir dieumort. Gelinim kendini *dul* bırakmaya gelmiş," dedi.

Cruach oku onun üzerinde kaldırdı ancak Lucia ne kadar güçlü ya da ne kadar çılgına dönmüş olursa olsun, kelepçeleri kıramadı. "Garreth! Bana yardım et!"

Fakat Cruach oku ona saptamak yerine ikiye bölüp yere attı. Ayaklarının altında ezerek oku un ufak ederek toza çevirdi. "Şimdi ne yapacaksın, Okçu? Beni onunla vurmaya çalış."

"Hayır, hayır..." Bu olamazdı. Cruach'ın kalbine sokabileceği küçük bir parçası ile kalmamıştı. Bütün çabalar, Amazon'daki bütün fedakârlıklar.

Şimdi iki kötülük birden dünyada serbest kalmış olabilirdi.

"Güzel Lucia, her şey yitirilmiş değil. İkramınla beni memnun ettin," dedi, kıpırdamadan durup dümdüz ileri bakan MacRieve'e doğru elini sallayarak. "Hapishaneme bunun kadar iyi bir köleyi çektin. Özellikle de müritlerim bu kadar değersiz, bu kadar ölümlüken. Onlardan kurtulmak iyi oldu." Lucia'ya sırtıp kabarık diş etlerini ve çürüyen sivri dişleri ortaya çıkardı. "Ve etlerinin yumuşak olduğuna da bahse girerim."

Cruach, MacRieve'i sonsuza dek kendisine hizmet etmeye zorlayabilirdi. Lucia'yla bu cehennemde kalmaya. Lucia'nın içinde, boğuluyormuş gibi hissedinceye kadar panik yükseldi. "Beni ele geçirdin. Onu bırak gitsin! Onun senin için hiçbir anlamı yok!"

"Yok mu?" Cruach'ın tiksindirici yüzü birden tam bir hiddet ifadesine büründü. Bağırırken kanlı salyalar, alt dudağından sarkıyordu. "Aldatılmama neden oldu! Benim gelinimi soydu!" Sesi Lucia'nın kulaklarını acıtıyor, duvarlardan yankılanıyordu. "O kadar uzun zaman benim için namuslu kaldın ama şimdi her yerinde onun kokusunu alıyorum. Senin gibi bir karı istemiyorum!"

Lucia da ona, "O zaman ne istiyorsun?" diye bağırdı.

Cruach yine sakinleşmiş gibi görünürken, "Güçlü bir avcının, onu seven biri tarafından sunulup kurban edilmesini istiyorum. Benim adıma verilecek böyle bir kurban, serbest kalmama, sonsuza dek tinsel ve yenilmez olmama yetecektir," dedi. Hiç tereddüt etmeden yanına gelen MacRieve'e işaret etti. Lucia'ya, "Seni kirletenin..."

seni cezalandırmasını istiyorum. Ve beni sonsuza kadar özgür bırakmasını," dedi.

MacRieve görmüyordu, gözleri gerçeklere karşı kör olmuştu. Cruach ona bir Cromit kılıcı verdiğinde kabul etti.

Cüppeli adamlar tekrarlamaya başladılar: "*Ona kurban verimiz, onun içindir sevdiklerimiz... ona kurban verimiz...*"

"Kellesini al, Lykae," dedi Cruach, monoton bir sesle. "Bana kurban ver, benim içindir sevdiklerin."

"Hayır, MacRieve!" Lucia bağlarını gerdi, paslı metalin derisini delmesinin verdiği acıya aldırmadı. "Savaş bununla! Ben Lucia'yım... beni incitmek istemiyorsun!"

Cruach tüyler ürpertici bir gülümsemeyle, "Etini yumuşak bulacağımızdan eminim," diye ekledi.

Lucia'nın bileklerinden kan sızmaya başladı. Neredeyse... neredeyse bir elini sıkarak kelepçeden çıkarabiliyordu.

MacRieve sunağa geçip Lucia'nın omuzlarının yanında durdu. Oraya geçmişti çünkü Lucia'nın kafasını kesecekti.

"Bunu yapma, MacRieve... bunu bana yapamazsın!"

"*Yap şunu, MacRieve... bunu benim için yapmalısın!*" Lucia aşağıdan Garreth'a bakıyor, onu öldürmesi için Garreth'a yalvarıyordu.

Garreth onu rahatlatmaya çalışarak ona tekrar, "Sana âşığım, Lousha," dedi.

Lucia'nın gözleri dehşet doluydu, gözyaşları boşalıyordu. "Beni seviyorsan o zaman neden acıma son vermiyorsun?" Garreth'ın bunu yapmayacağından mı korkuyordu? "*Öldür beni.*"

"Evet. Yapacağım." Crom Cruach ona kudret ihsan ediyor, Garreth'ın içini yapılması gereken şeyi yapması için güçle dolduruyordu.

"Yap şunu, Garreth!" dedi Lucia, daha büyük bir aceleyle. neredeyse çılgılık atıyordu.

Garreth azametli kılıcı başının üstüne kaldırdı. Doğrudan Lucia'nın narin boynuna inecekti. Ve Lucia'nın acısı sona erecekti. "Bunu senin için yapıyorum."

Lucia beklenti içinde kıvranıyordu, gözleri kocaman açılmış, "Şimdi, MacRieve! Evet, lütfen!" diye haykırıyordu.

"Seni seviyorum." Kılıç inerek kusursuz bir şekilde kesti.

49. Bölüm

“MacRieve!” diye bağırdı Lucia, Garreth kılıcı –sabit bir şekilde Lucia’nın boynunu hedeflemiş kılıcı– yan tarafına sokarken çaresizce izleyerek. Havadayken MacRieve tutuşunu değiştirmiş, kılıcı Lucia yerine kendisine sokmuştu.

MacRieve geri geri tökezleyip kılıç hâlâ içine saplı halde dizlerinin üzerine düştü. Vücudu gözle görülür derecede titrerken, kılıcı çekerek çıkarıp mağaranın öbür ucuna fırlattı. Sonra Lucia’ya, kafatasını kıracağına düşündüren bir şiddetle kafasını sıkarken, ızdırap içinde haykırdı.

“Garreth, hayır!”

“Bu... büyüleyiciydi,” dedi Cruach, MacRieve’e bakarak. “Onu kontrol edebiliyordum ama içindeki canavarı –eşine zarar vermektense ölmeyi tercih eden canavarı– değil. Yine de iş işten geçti. Çoktan kafasına senin idamının hatırasını yerleştirdim. Onun seni öldürmesinin hatırasını.” İfrit güldü. “Şu anda senin başsız vücudunu salladığına, kanın akıp giderken teninin onunkine karşı soğuduğunu hissettiğine inanıyor.”

“Lousha, beni terk etme,” dedi Garreth boğuk bir sesle, solukları hırıltıyla çıkararak. Galceye geçip acı dolu sözcükler mırıldandı. *Çok üzgünüm... seni seviyorum... sana katılacağım.* Sesi perişan bir şekilde çıkarak, Lucia’dan kendisine dönmesini rica ediyordu. “*Sana yalvarıyorum.*”

Lucia, "Garreth, bu gerçək değil. Gerçək değil," sözlerini zorla söylerken, gözlerinden yaşlar boşandı.

Garreth işitmiyordu, pençelerini etrafındaki toprağa batırmaya başlamıştı.

"Ah, şimdi Lykae'n dönüşüyor," dedi Cruach. "Canavar yük-seliyor, korku ve şaşkınlıkla öfke içinde senin... parçalarımı kendi vücuduna topluyor. Ne dokunaklı."

"Cruach, seni bunun için öldüreceğim!" Lucia zincirleri zor-ladı. "Buradan ayrılamayacaksın! Sen buraya aitsin." Cruach ona yaklaşınca Lucia bağırdı. "Sen bir tanrı değilsin... sen topraktaki bir solucan, bir parazitsin!" Cruach'ın yüzüne tükürdü.

Cruach'ın uzun dili birden çıkıp çenesindeki tükürüğü aldı. Lucia'nın sözlerini duymazdan gelerek, "Seni ne yapmalı? Sana yeniden sahip olabilir ya da etini yiyebilirim," diye mırıldandı. O sarı, çizgi halindeki gözleriyle tepeden Lucia'ya arzuyla baktı. "Bi-liyorum. İkisini de yapacağım. Aynı anda. Bir yandan verirken bir yandan senden alacağım." Geri çekilip dört cüppeli Cromit'e sunağa yanaşmaları işaretini verdi. "Ve tam bir sürtüğe dönüştüğüne göre, paylaşmama aldırılmazsın."

Cromit'ler, gözlerinde hırsla yanaştılar, tanrıları kadar iğrençtiler...

Birden siyah pençeler belirerek, Cruach'ın boğazının önünden çıkıp yana doğru kestiler. Cruach boğazından lıkırdama sesleri çı-karak bağırdı, kafasını boynunda tutmaya çalışıyordu. Lucia hayret içinde ağız bir karış açık bakarken, Cruach'ın kanı onun üzerine, gözlerine fışkırdı.

MacRieve, Cruach'ın boynunu arkadan mı delmişti? Cruach sunağa doğru sendelerken çizgili gözleri şoktan genişlemişti.

Kalan Cromit'ler feryat ettiler, ardından MacRieve'e saldırmak için kılıçlarını çektiler. Cruach yalpalayarak yaklaştı. Ağır yaralan-mıştı ancak bu yara onu öldürmeye yetmezdi.

Lucia ellerini serbest bırakabilse MacRieve'i buradan götürmeye çalışabilirdi. Gözleri bir şeyler, ona yardımı olacak bir alet aradı...

Bir dakika, bu ne?.. Anlamaya çabalayarak sadağa doğru gözlerini kırıştırdı.

İçinde, tıpkı dieumort gibi olan, eski bir ok vardı. Lucia yutkundu. Bir dieumort daha mı? Nasıl... neden?..

Ah, Freya adına, asla boşalmayan sadak! Lucia'ya bir şans daha veriyor, Cruach'a karşı bir fırsat daha mı sunuyordu? Okun kopyası oluşmuştu. Ama Ziyankârlar'ın muhteşem gücü de onu izler miydi?

Ona nasıl erişmeliydi? *Bir fikir...* Artık bileğinin derisi paramparça olmuştu. Lucia moral verici bir nefes aldı... ardından sahip olduğu bütün güçle kolunu geri çekti. Elinin derisi yüzölüp eldiven gibi parmaklarına kadar soyulurken, acı içinde çığlık attı.

Ama kolu serbest bırakmıştı.

MacRieve, Cromit'lerle çarpışırken, Lucia dişlerini sıktı ve mahvolmuş parmaklarını yeni dieumort'u kavramaya zorladı. Oku çekince ilkindeki gücün aynısı içinde dalgalandı.

Cruach sunakta, Lucia'nın önünde dizlerinin üzerine düşünce Lucia hızla uzanıp okun ucunu doğrudan onun kara kalbine batırdı.

Cruach inanamayarak göğsüne baktı. Oktan dışarıya doğru yayılan küller korkunç bedeninde zehir gibi yayılıp pullu derisinin yerine geçmeye başladı.

Crom Cruach ölüyordu... *gerçekten* ölüyordu.

Lucia, kâbusunun sonunu seyrederken, "Bunu hissediyor musun, kocacığım?" dedi küçümseyerek.

Cruach ona döndü. Son nefesiyle boğuk bir sesle konuştu. "Canavar... onu benden kurtardı..." dudaklarından kan kabarcıkları çıktı... "Ve sonsuza dek *senden*... uzak tutacak."

Tam MacRieve son Cromit'lerin işini bitirirken Cruach yere yığıldı, gözleri her yanlarındaki cesetlerin gözleri kadar cansızdı.

Koca bedeni ufalanıp yerde birikmiş kanın üzerinde bir kül katmanına dönüştü. *Çökmüş Cenabet artık yok.*

Cruach'ın ölümüyle birlikte, MacRieve'in hastalığı da yarıp kül olurdu. Bundan kurtarılabildi. Ama Cruach canavar konusunda haklı olabilir miydi?

"Garreth, ben buradayım!" diye bağırdı Lucia, diğer elini çekerek. "İskoç, bana geri dön!"

MacRieve ona, *Canavar çok fazla dirilerek, kendi Lykæ ev sahibini delirtir*, demişti. Şimdi gözleri beyazdan açık maviye dönüşüp tekrar geriye dönüyordu. Ve Lucia'yı görmüyordu.

Çok mu geç kalınmıştı?

"MacRieve, ben hayattayım! Bana geri dönmek zorundasın!" Lucia, "Garreth, sana *ihtiyacım var*," diye bağırırken, sesi çatlayıp bir hıçkırığa döndü.

Garreth, Lucia'nın başsız bedeninin olduğunu sandığı yere baktı. Kan fışkırmış yüzünden bir gözyaşı süzülürken, pençelerini göğsüne saplayıp kendi derisini parçaladı.

Lucia ona bağırsa da, MacRieve buradan, kulakları sağır eden perişan bir kükremeye, ciğerlerinin derinliklerinden haykırarak kaçtı.

Lachlain ile Bowen sonunda onu bu kasvetli ormanda gördüklerinde, Garreth deliye dönmüş, kendine pençe atıyordu. Ona yaklaşırlarken Lachlain, kardeşine şok içinde baktı.

Üzeri ve yırtık pırtık giysileri kanla kaplıydı. Göğüs derisi ağır yaralıydı. Gözleri mat bir beyazdı ve ıslaktı. Gözyaşlarından mı ıslanmıştı?

"Kollarını tut!" dedi Lachlain, Bowen'a. "Garreth, kes şunu! Ne oldu?"

Haşın, canavarca bir sesle, "Gitmem için... bana yalvardı... Yeterince güçlü olmadığımı söyledi... *Kafası*," diye mırıldandı Garreth. Acıyla haykırıp ellerinden kurtulmak için çırpındı.

"Eşin nerede?"

Garreth, "Öldü!" diye gürledi.

Bowen nefesini içine çekti. "Ah, bunu iyi bilirim. Onu buradan götürmeliyiz."

"Hayır, bu doğru olamaz," dedi Lachlain. "Delirmiş. Gözlerine bak. Garreth, niye onun öldüğünü düşünüyorsun?"

Garreth güçlükle, "Kılıç onun... boynuna indi. Ah, tanrılar aşkına, kafası!" dedi.

"Bunu ona kim yaptı?" Kardeşinin eşinin öcünü almak için Lachlain'in kendi canavarı kıpırdanmaya başlıyordu.

Bowen'ın da gözleri değişiyordu. "Kim olduğunu söyle!"

"Ben! Onun kafasını ben kestim!"

"Ah, Garreth, hayır!" Kardeşi için duyduğu korku Lachlain'i, boğazına sarılmış bir el gibi kısıvrak yakaladı. "Ona zarar vermiş olamazsın."

"Lousha'mı... öldürdüm." Bir haykırıyla savrulurken, kendini onların elinden kurtarıp yine göğsüne pençe atmaya başladı.

"Kahretsin, Garreth, kes şunu!" Ama kesmiyordu.

Canavar, sızlayan yüreğini söküp çıkarmak istiyordu.

Onunla boğuşurlarken Lachlain, Garreth'in süt beyazı gözlerinin açık maviye dönüştüğünü gördü.

Onu ele geçiriyor. "Savaş onunla, Garreth! Buna karşı mücadele etmelisin."

Garreth aşağıdan Lachlain'e baktı. Garreth bir daha geri döndürülemez şekilde dönüşmeden, canavar ona kalıcı olarak sahip olmadan önce boğuk bir sesle, "Kardeşim... ben kayboldum," dedi.

50. Bölüm

Lucia ıssız ormana yayıyla koşmuştu, o bağlardan kurtulduğu için Lellerinin hâlâ derisi yüzülmüş durumdaydı ve kanlar damlıyordu.

O ini sonsuza dek arkasında bırakmıştı, terk edilmiş bir geçmişten –MacRieve’le birlikte– bir geleceğe koşuyordu. *Onu bulabilir... ve geri getirebilirim.*

İki gün boyunca ormanı aramış, onun izini sürmüştü. MacRieve aklını kaybetmiş halde koşmuştu. Ağaçlardaki pençe izleri olmasa Lucia onun izini kaybedebilirdi.

MacRieve’in hissettiği acı ve kaybı, kafa karışıklığını hayal bile edemiyordu. Sürekli gözleri doluyor, sonra da zayıf olduğu için kendini azarlıyordu. MacRieve’in ona ihtiyacı vardı, Lucia’nun güçlü olmasına *ihtiyacı* vardı.

Nihayet bir çıkış yolu... Çamurlu zeminde ayak izleri! Ve yanlarında iki ayakkabılı adamın, Garreth kadar uzun, iki *iriyarı* adamın izleri.

Lucia’nun aklında, Lachlain’in o hücrede Garreth’in yanında dimdik duruşunun anısını canlandı.

İzler değişti. Ayakkabılı adamlar onu sürükleyerek götürmüştü.

Garreth bir zamanlar Lucia’ya, *Kardeşim beni tekrar tekrar düştüğüm güç durumlardan kurtarırdı*, demişti. Eğer cadı Mariketa, Bowen ile Lachlain’e buramın koordinatlarını vermişse, Garreth’i bulmuş olabilirlerdi...

Lucia'nın gözleri kısıldı. Lykae'ler Garreth'i götürmüştü. Onu eve götürmüşlerdi.

Kinevane Şatosu, İskoçya

Lachlain ile Emma, Kinevane'in mistik olarak korunan ön kapılarının güvenlik yayınına bakakaldılar. Dayanıklı kapılara çıldırmasıçasına vuran, yağmurdan sıırıslıklam olmuş dışının kim olduğunu ikisi de daha yeni algılamaya başlıyordu:

"Bu Luce Teyze!" diye bağırdı Emma. "Sana onun hayatta olduğunu söylemiştim! Ölmüş olsaydı bunu hissederdik."

"Akli başında olan bu mu?" Bu gerçekten de Garreth'in eşıydı. Başka bir şeyden olmasa bile Lachlain onu omzuna asılı yaydan tanırdı.

"Beni içeri alın!" İki hızlı tekme... "Onun içerde olduğunu biliyorum!" Boksörlerinki gibi bir yumrukla, Lucia ortadaki azametli Lykae mührüne vurdu.

Lachlain afallamış halde nefesini bıraktı. "Yaşıyor."

Emma diya fon düğmesine bastı. "Bize iki saniye ver, Luce Teyze!"

"Evet, dışarısı buz gibi, onu hemen içeri alalım..."

Emma çoktan ortadan kaybolmuştu; onsuz iz sürdüğünde Lachlain bundan nefret ediyordu.

Tam olarak iki saniye sonra Emma, sıırıslıklam teyzesiyle geri dönmüştü.

Lucia hiç zaman kaybetmedi. "O nerede?" Gözlerinde vahşi bir parıltı vardı ve Lachlain kardeşı için küçücük bir umut ışığı hissetti.

Öyle olmadığını bilsem de. Klanlarının binlerce yıllık güncelerinde, bir Lykae'nin bu durumdan geri döndüğüne dair hiçbir kayıt yoktu. Ayrıca Lachlain çoktan Bowen'a, yaşayan en güçlü cadı olan Mariketa'yı Kinevane'e getirtmişti. Mariketa yardım etmeye çalışmış fakat sınırlanmış büyüğü yüzünden hiçbir başarı elde edememişti.

İki gün boyunca Lachlain'in tek yapabildiği, Garreth gittikçe daha da kötüleşirken onu seyretmek olmuştu. "Onu burada tutuyorum," dedi Lachlain, Lucia'ya. "Güvende. Ama o... *kayıp*."

Emma, "Luce Teyze, durum kötü," diye ekledi. Bir hizmetçi elinde havluyla hızla geldi, onu Lucia'ya verdi ve muhtemelen delice bakan Valkyrie'den korktuğu için koşturarak kaçtı.

Lucia havluyu ilgisizce atarak, "Bana neler olduğunu anlat," dedi.

Lachlain, Garreth'i ormanda nasıl bulduklarını anlattı. "Delirmişti. Nedense senin öldüğünden emindi. Seni öldürdüğünü sanıyordu."

"Kendi zihninde öldürdü," dedi Lucia. "Kötü bir tanrı onu buna inandırdı... bunu görmesini sağladı."

Lachlain'in canavarı hareketlendi ve yavaşça, "Bunu kardeşime hangi tanrı yaptı?" diye sordu.

"Ölü bir tanrı. Şimdi beni Garreth'a götür."

Lachlain ile Emma, zindana doğru Lucia'yla aşağı inerken Lachlain, "Nasıl burada olabildiğini büyük ihtimalle anlamayacak. Sadece seni görmesi onu geri getirmeyecek. Bizim türümüz... Bu kadar kötüleştik mi bir daha geri dönmeyiz," dedi.

Lucia, Garreth'i gördüğünde nasıl tepki verecekti? Kendini parçalayışını, vücudundaki baştan aşağı pençe izlerini gördüğünde? Garreth'i ilaçla uyuşturmuşlardı ama nedense ilacın etkisini kolayca üstünden atıyordu.

Garreth, eşinin kokusunu alıp kükrediğinde, üçü daha zindanın dış kapısına bile ulaşmamıştı.

Garreth'm ızdırabının sesi, güçlü görünen Lucia'nın bocalamasına sebep oldu. Lachlain yanıt olarak kısık bir sesle hırladı, kardeşine yardımcı olmak için her şeyi göze alacağı açtı.

Lucia kendini toparlamak için nefes alarak, hücrenin önüne gitti. İçeride bir döşek parçalanmış halde duruyordu. Bir palet kenara atılmıştı. Geniş alanın çoğunu karanlık gizliyordu.

Gölgelerin içinden, tıpkı onunla ilk tanıştığında olduğu gibi Garreth'in gözleri parladı. Ama şimdi en açık mavi renkte parıldıyorlardı. Lucia onun kaslarının şiştiğini, sivri dişlerinin parladığını, siyah pençelerinin çok uzun olduğunu görebiliyordu. Genelde üzerinde titreşen canavarımsı görüntü o kadar kuvvetliydi ki altındaki adamı saklıyordu. Sadece kot pantolon giyiyordu ve o da paramparçaydı. Pençelerini kendine ve çevresindeki bütün tuğla duvarlara saplamıştı.

Lucia'nın yüzüne kilitlenmiş soluk gözler başka yere döndü. Garreth ona bakmayı reddediyordu ve Lucia'dan olabildiğince uzak durduğu noktadan ayrılmadı.

Emma, "Senin gerçek olmadığını sanıyor," diye fısıldadı.

Lucia onun perişanlığını hayal bile edemiyor, onun yerine buna kendisi katlanmak istiyordu. "O zaman onu ikna etmem gerekecek."

Lachlain, "Artık bu sadece dönüşme değil... canavar o kadar içinde ki bu delirme gibi bir şey."

Lucia yarım yamalak dinliyordu.

"İlaçlar yine etkisini kaybetmiş. Ona bir doz vermem gerekiyor."

Lucia başını iki yana salladı. "Hayır, ayık olması gerek. Beni içeri sok yeter."

"Tamam, o zaman," diyerek nefesini bıraktı Lachlain. "Arkamda durmalısın..."

"Onunla yalnız kalmalıyım." Lucia, Garreth'i geri almak için her şeyi yapardı.

Bu iş çirkinleşebilir. Sadece başını çevir, Lachlain, bu seni ilgilendirmiyor...

"Kahretsin, Valkyrie, senin güvenliğini garanti edemem. Ve Garreth da kendisi koruyamıyorsa seni benim korumamı beklerdi."

Lucia, Lachlain'ın onun kardeşini kurtaracağı konusunda umutlanmaya cüret bile edemediğini görebiliyordu. İçinden Lucia'nın denemesine izin vermek geliyor fakat sorumluluk duygusu yüzünden iki arada bir derede kalıyordu.

Bu işi onun için kolaylaştıracığım. Lucia yayını çekerek, "Oku bu sefer nerene istersin, Lykae?" dedi.

"Luce Teyze!"

"Bu haldeyken onun ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsun!" diye çıkıştı Lachlain. "Seni kurtlar sofrasına gönderiyor olurum. Kafası karışırken sana zarar verebilir, ona işkence çekirtmek için gönderilen bir ruh olduğunu düşünebilir. Ayrıca en güzel çağında eşiyile kalan bir erkek olduğu düşünülürse büyük ihtimalle de..."

"Beni anla, Lachlain. Buraya erkeğim için geldim ve onsuz gitmiyorum. Orada Garreth'la birlikte yaşamam gerekirse bunu yapacağım."

"Sahiden de öyle yapmak zorunda kalabilirsin. Tarihimizde tek bir Lykae'nin bile bu durumdan geri döndüğüne dair kayıt yok."

"Garreth'm savaştığı kötülükle savaşılan birinin de kaydı yoktu. Garreth artık bana zarar vermeyecek."

Emma yumuşak bir ses tonuyla, "Luce Teyze, bunun üzerine hayatma bahse girer misin?" diye sordu.

"Garreth zaten benim hayatım."

Emma ile Lachlain birbirlerine baktılar, ta ki sonunda Lachlain başıyla onaylayıncaya kadar. Hücrenin kapısını açarken, Lachlain boğazını temizleyip, "En çok fiziksel hareketlere tepki verecektir," dedi.

Fiziksel mi? Lucia'nın şaşkın yüz ifadesi karşısında Lachlain, "Şu anda gerçekten bir kurt gibi. Kurtlarla ilgili ne biliyorsan onları kullan, yeter," dedi.

"Anladım," dedi Lucia, yayını hücrenin yakınında yere koyarak. Lucia mecbur kalırsa hırlar, tırmalar ve ısırırdı. "Arkamdan kilitleyip gidin. Lütfen."

Lachlain tereddüt edince Emma ona, "Gidelim. Ne yaptığını biliyor," dedi.

"Pekâlâ," diye homurdandı Lachlain. Elini Lucia'nın omzuna koydu. "Kardeşimi bize geri getir."

"Niyetim de bu. Ah, bir şey var." Sadağının kayışını çözüp Emma'ya verdi. "Bunu iz sürerek doğruca Annika'ya götür. Ve yanına da dev kocanı al."

Emma onu kabul ederek kaşlarını çattı. "Bu nedir?"

"Var olan en güçlü silah. *Pek çok kişinin ve tanrının uğruna cinayet işleyecekleri bir şey.*" *Ama benim için... Garreth'a kıyasla önemsiz.*

Emma yutkunarak başıyla onayladı. "Tamam. İyi şanslar, Luce Teyze."

Lachlain onu içeri kilitleyip Emma'ya eşlik ederek zindandan çıkınca Lucia, hücrenin arka tarafındaki Garreth'a yavaşça yaklaştı. "Şişşt, Garreth." Yavaşça ona uzandı. Garreth bu canını yakarmış gibi Lucia'ya bakmıyordu. Lucia temkinli bir şekilde onun göğsüne dokunduğunda, Garreth yaralarından dolayı değil, *Lucia* ona acı verdiği için çekindi.

Lucia onun kulağına doğru eğilerek fısıldadı: "Buradayım, Garreth." Gergin sırtını aşağıya doğru okşadığında, Garreth kaskatı kesildi. "Sana göz kulak olacağım."

Lucia'nun kokusunu açık bir şekilde alıyordu, muhtemelen daha önce aldığından daha çok değildi ama bunu daha aşikâr bir şekilde yapıyordu. Tabii yüzünü Lucia'nın saçlarına gömüp derin derin kokladığında da bunu saklamaya çalışmamıştı.

"Benim. Lucia," dedi hafifçe. "Geri dönmene ihtiyacım var."

Nihayet Garreth ona döndü ama hâlâ gözlerine bakmayı reddediyordu. Lucia onun doğrudan kendisine bakmasını, onu tanımasını istiyordu. Gözlerine bakarsa bunun bir rüya olmadığını algılayabilirdi.

Oysa Garreth onu, patisi bir tuzağın içinde kalmış bir kurt gibi tedbirli, kızgın bir şekilde süzüyordu. Lucia onun her an saldırabileceğini sezdi.

Gerçek olmadığını sanıyor. Belki de Lucia'nın onun cezası olduğunu düşünüyordu.

Lucia kararsız hareketlerle kollarını yavaş yavaş ona sardı, elleri Garreth'ın ensesinde birleşti. Sırf onun kendisine yaslanmış sıcaklığı-

ğını hissetmekten dolayı zevkle iç geçirdi. "Seni özledim. Hem de çok. Bir daha senden ayrılmak istemiyorum."

Bu erkeğe duyduğu sevgi, Lucia'yı şaşkına çeviriyordu. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce Lucia bir yuvanın, bir eşin ve çocukların hayalini kurmuştu. Şimdi o hayaline kavuşmasına yardım etmesi için hep bu Lykae'yi beklediğini anlıyordu.

"İşte," diye mırıldandı. "Bu o kadar da kötü değil, değil mi?" Garreth'in bedeni gergindi, hafifçe titriyordu. "Şimdi sakince..."

Birdenbire Garreth'in kocaman elleri, Lucia'nın beline sarıldı ve onu yerdeki paletin üzerine attı. Lucia'nın üzerindeyken mavi gözlerinde kararlı bir hayvan parlıyordu.

Lucia'nın kot pantolonunu vücudundan pençeleriyle çıkarmak için ona uzandığında, Lucia, "İskoç, bekle!" diye bağırdı. Ama beklemeyeceğini biliyordu. Hâkimiyet canavardaydı, görüntüsü her yerine nüfuz etmiş, Garreth'in yüzünün üstüne binmişti. Bu manzara Lucia'yı huzursuz etti ancak Garreth'i seviyorsa onun bu yönünü kabul etmeliydi.

Bu yüzden Garreth ne onun bluzunu ve sutyenini üzerinden yırtarak alırken, ne de çılgınca külotunu ısırarak çıkardığında direndi. Lucia refleks olarak bacaklarını kapamak istiyordu fakat Garreth ona boyun eğdirerek, bacaklarını itip açtı. Lucia ne kadar tahrik olduğuna şaşırarak onun ellerinde kıvranmaya başlayınca kadar Garreth uzun süre onun çıplak kadınlığına baktı.

Garreth dudaklarını yavaşça yalayarak Lucia'yı inlettirdi. Ardından sıcak ağzı, Lucia'ya doğru alçaldı. *Yalıyor, emiyor... aç.* Canavarın, eşi için gözü dönmüştü.

Lucia'nın yorgunluğu, Garreth için duyduğu endişe ve sürekli mücadele ettiği dehşet, Garreth'in ağzının telaşıyla boy ölçüşemezdi. Bacakları iyice açıldı ve parmaklarını Garreth'in saçlarına gömerek onu sımsıkı tuttu.

Zevk almaya başladığında, "Ah, Garreth, evet!" diye haykırdı. Garreth hırlayıp yalarken, Lucia, orgazmı nihayet dininceye kadar kalçasını onun diline tekrar tekrar sürttü.

Garreth ağzını güçlkle ondan ayırınca kendi kot pantolonunu yırttı. Çıplak ve çıldırmış bir halde, Lucia'nın önünde diz çöktü. Sert aleti Lucia'ya doğru gerilmiş, nabız gibi atıyordu, geniş başı Lucia'nın içine girmeye hazırlanırken nemlenmişti.

Garreth yeniden onu belinden yakalayıp elleriyle dizlerinin üzerine koydu. Lucia sırtüstü yatmak için dönmeye çalıştı ancak Garreth onu istediği gibi durması için hemen geri itti. Lucia'nın cinsel organını başparmaklarıyla açarak, arkasından hızlı, tek bir itişle üzerine binip zevkle haykırdı. Lucia, orgazmından sonra ona fazlasıyla hazırды.

Garreth avuçlarını onun omuzlarının altına koyarak bütün gücüyle içine girdi, kendini Lucia'nın derinliklerine yerleştirdi.

"Garreth!" Lucia kendini onun ellerine bıraktı. *Şimdilik...*

51. Bölüm

MacRieve defalarca ona arkadan sahip olurken, çılgınca sevişerek uzun saatler geçmiş, hayvansı bir zevkle terlenmişti. Ama nihayet Lucia'nın tatlı dille ikna etmesinin –ve ısırmasının– gücüyle, Garreth'm kalçası Lucia'nın bacaklarının arasına sıkışmış bir pozisyondaydılar.

En sonunda yüz yüzeydiler. Ancak Garreth onun üzerinde hareket eder, içinde ağır ağır gidip gelirken bile gözlerine bakmıyordu. “Bana bak, Garreth.”

Garreth tadını çıkardığı tempoyu hiç artırmadan kendini daha derinlere gömüp Lucia'nın göğüslerini yoğurarak hırıldadı.

Lucia dudağını ısırp gözlerini açık tutmaya çabaladı. “Lütfen bana geri dön.” Davranışları artık o kadar da çılgınca değildi –debelenen bedenler yerine ölçülü darbeler vardı– ama bir o kadar yoğundu. Lucia şimdiden gergindi. “Buradayım ve sana ihtiyacım var.” Onu öpmeye çalıştığında, Garreth yüzünü Lucia'nın boynuna gömüp ısınmış tenini yaladı.

Terden parlayan göğsü Lucia'nın göğüs uçlarında kayıyordu, sert aleti durmaksızın hareket ediyordu. Garreth ona zevk vermekle uğraşırken, Lucia'nın pençeleri onun kalçasının gergin kaslarına gömüldü. Lucia giderek hazzın doruklarına ulaştı ve sonunda başı savruldu...

“Garreth!” diye haykırdı, ona vahşice sürtünerek.

Garreth, sesi etraflarındaki duvarlardan yankılanarak anında haykırdı. Lucia onun boşaldığını, her hareketiyle birlikte aletinin zonklayışını hissedebiliyordu. Garreth düz tuttuğu kollarının üzerinde yükselip sırtını gerdi, Lucia'nın açılmış bacaklarının arasına kalçasını iterek, içine sıcak bir şekilde boşalırken inledi...

Lucia'nın üzerine yığıldığında, kalbi onunkinin üzerinde küt küt çarpıyordu.

Lucia hâlâ nefes nefeseyken, Garreth'in yüzünü tutup kendisine bakması için çevirdi. "Garreth, ben buradayım." Lucia'yla sevişmişti. Muhakkak artık geri dönerdi! "Bana geri dön..."

Garreth bunun yerine gözlerini kaçırıp içinden çıktı. Uyumak için palete yerleşip Lucia'yı kendine çekerek, sırtını göğsüne yapıştırdı. Lucia önceki çabalarından dolayı yorgun ve Garreth'in ilgisinden dolayı bitkin düşmüş olsa da, onun kolunun ağırlığı altında gergince yattı.

Garreth uyurken, Lucia ağlamamaya gayret etti. *Başarısız oldum.* Garreth'i geri döndüremiyordu. Lucia'yı hiç bulmamış olsa durumu çok daha iyi olurdu.

Dikkatlice kolunun altından sıyrıldığında, Garreth uykusunda kaba bir biçimde homurdandı ama uyanmadı. Lucia sırtını serin duvara yaslayarak oturup gözleri dolarken, tavana baktı. Ağlamamak -ve vazgeçmemek- üzere çabalıyordu ancak kaybettiği bir savaş veriyordu.

Garreth'm kendisini tanıyacağından, Lykae'lerin bu canavarımsı halden geri dönememesinin, dönmeleri için nedenleri olmamasından kaynaklandığından çok emindi. Yası tutulan eşler felaketin eşiğinden asla dönmezdi... ama Lucia dönmüştü.

Fakat Garreth habersiz bir halde yatıyordu. *Onu kurtaramadım.*

Onu kendine doğru çekip başını kucığına aldı. Garreth yine yumuşakça hırıldayınca Lucia ona baktı. Kaşları çatılmıştı, gözleri gözkapaklarının ardında hızla hareket ediyor, uykusunda kasları seğiriyordu.

Lucia'yı öldürdüğünü mü hatırlıyordu? Bunu tekrar tekrar yeniden mi yaşayacaktı?

Lucia onu çok seviyordu. Fakat bu, onu geri getirmeye yetmemişti. Dışarıda bir şimşek çakarken bir gözyaşı düştü, ardından bir tane daha ve bir tane daha. Lucia onları durduramıyordu, durdurmaya çalışmayı bırakmıştı. "Seni g-geri i-istiyorum, İskoç," diye mırıldandı ağlayarak. "Sana çok ihtiyacım var. Ve seni k-kurtaramadım." Bir süre sonra konuşmayacak kadar çok ağlıyordu, ağzı açık bir şekilde hıçkırıyor, titrekle soluklar çıkaran dudakları aralık duruyordu. Garreth'i sallarken gözyaşı damlaları düştü...

"Lousha?" dedi Garreth, pürüzlü bir sesle.

Lucia hareketsiz kaldı, vücudundaki bütün kaslar gerildi. "G-Garreth?" Kucağındaki Garreth'a baktı; gözyaşları onun yüzüne dökülüyor, yanağını ıslatıyordu.

Şimdi Garreth kaşlarını çatıyordu. "Ağlamana izin veremem," diye mırıldandı, dalgın bir biçimde.

"Benimle kal, yeter," diye yalvardı Lucia, elinin tersiyle yüzünü silerek.

"Seni istiyorum, Lousha. Hem de çok."

"Ben b-buradayım!"

Garreth başını çevirip yukarı baktı, sonunda onunla göz göze geldi. İrisleri maviden altın rengine, sonra tekrar maviye döndü. "Lousha'm benim. Seni mi düşünüyorum?"

"Hayır, b-beni düşünmüyorsun!"

Garreth kaskatı kesildi. "Nedir bu?" Doğrulup oturdu, kendi vücudunu onunkinden ayırıp Lucia'yı soğuk, yaşlı bir halde bıraktı. "Sen... öldün," dedi Garreth zorla, gözleri ızdırıp içindeydi.

"Ölmedim! Seninle burada güvendedeyim." Paletin kenarında ona sokuldu.

"Sen gerçek değilsin." Yeniden göğsünü parçalamaya başladı. "Sen öldün."

Lucia onun kolunu yakaladı. "Lütfen kendine zarar vermeyi bırak! Ben gerçeğim, Garreth. Buradayım."

Garreth onun yüzüne dokunmak için uzandı fakat ardından elini kapayarak yumruk yaptı. "Hayır, ben senin canını yaktım... o kılıçla. Ben... ben seni... öldürdüm."

"Öyle bir şey yapmadın!" Lucia onun ıslak yanağını okşadı. "Benim canımı asla yakamazdın. Cruach sana hastalık bulaştırdı... olmayan şeyleri görmene sebep oldu. Seni bana zarar verdiğine inandırdı ama sen bunu yapamadın. İçgüdü sana izin vermedi."

"Şimdi olmayan şeyleri görmediğimi nereden bileceğim?" Başını sertçe iki yana salladı. "Hâlâ orada olmadığımı nereden bileceğim?"

Lucia, Garreth'in buna inanmayı deli gibi istediğini görebiliyordu. Ancak kendi aklından, kendi anılarından kuşku duyması gerekirdi. "Orada değilsin. Gerçekleştiğini düşündüğün şey, kötü bir tanrının hilesinden başka bir şey değildi." Lucia onun yüzünü sımsıkı tuttu. "Burada, Kinevane'de benimlesin. Buna inan, bize inan."

Garreth onun sözlerini uzaktan geliyormuş gibi duyuyordu, saatlerce birlikte şehvetlerini tükettiklerini düşlemişti. Tekrar tekrar rahatsız, saldırgan seks yaptıklarını. Ta ki son seferinde, Garreth onunla sevişinceye kadar.

Ve ardından onun gözyaşları gelmişti, her damla bir tokat gibi Garreth'i bulanık bir alacakaranlıktan uyandırmıştı.

Şimdi Garreth neyin gerçek, neyin yanılsama olduğunu ayırt edemiyordu. Sevdiği tek kadını, Garreth'a canını bağışlaması için yalvarırken katlettiğine ikna olmuş halde günler geçirmişti.

Şimdiyse Lucia'nın sıcak ve güvenli bir şekilde kollarında olduğuna inanması gerekiyordu. Lucia, hayattan bile daha çok istediği kadının, kendisi için buraya geldiğine ve şu anda bu karanlık hücrede olduğuna inanmasını bekliyordu.

Tüm varlığıyla bunun için yanıp tutuşuyordu, bunu o kadar çok istiyordu ki muhtemelen kendini kandırıyordu. "Senin... cesedini gördüm. Onun gerçek olduğuna nasıl inanmam?"

"Beni seç, Garreth. Şu anda beni seç ve buna inan." Lucia kollarını ona sarıp yanağını boynuna dayadı. Garreth yüzünü onun yumuşak saçlarına gömdü.

Onu mu seçeyim? Ne kadar sıcak olduğunu hayal ediyor olabilir miydi? Saçlarının enfes kokusunu veya kendisine yaslıyken nasıl titrediğini?

Bu bir rüyaysa sona ermesini asla istemiyorum...

Garreth onu omuzlarını kavrayıp önünde tuttu. "Lousha, ben her zaman seni seçeceğim."

"G-Garreth, gözlerin... altın rengine dönüyor." Garreth'a gözleri yaşlı bir gülümsemeyle baktı. "Gerçekten geri mi döndün?"

"Ah, tanrılar aşkına, seni öldürdüğümü sandım." Garreth yine ona sınıksı sarıldı. "Seni sonsuza dek kaybettiğimi sandım." Ona uzun süre sarıldı, titredi, onu kollarında salladı. "Sana sahip olmalıyım... sensiz yaşayamam."

"Seni geri aldım, İskoç." Garreth, Lucia'nın da ürperdiğini hissetti. "Ve Cruach öldü. Sonsuza dek yok oldu."

Garreth, tanrıyı hayal meyal hatırlıyordu, yalnızca bölük pörçük anıları vardı. Bu da fazlasıyla yeterliydi. "Nasıl? Dieumort... Cruach onu yok etmişti?"

Lucia ona bakmak için geri çekildi. "Bana verdiğin sadak işe yaradı. Tabii artık küçük bir sorunuz var." Garreth kaşlarını çatınca Lucia, "Dieumort'u kopyalıyor. Tanrıların neden buna karşı o kadar direnç gösterdiğini şimdi anlıyorum. Ona ne olacağına Annika'nın karar vermesi gerekecek," diye açıkladı.

"Bana Cruach'ı anlatmalıydın."

Lucia dizlerini göğsüne doğru çekip soğuk hücre duvarına yaslanarak oturdu. "Ben... utanıyordum. Onu gördün... O bir canavar. Yalnızca Regin ile Nix biliyordu."

Garreth onun yanına geçip kolunu okşadı. "Bu nasıl oldu?"

"Görüntüsünü değiştirip istediğimi sandığımı her şeye dönüştü. Çok gençtim ve âşık olduğuma inandım."

Garreth'm midesinde bir kıskançlık kıvılcımı çaktı... *Lucia'nın sevgisini ben istiyorum. O beni sevmeli!*

"Aklım başıma gelmiyordu. Valhalla'dan Crom adlı genç bir adam olduğunu sandığım bir şeyle ayrıldım."

"Annenle baban sana neden yardım etmedi? Onlar tanrı, değil mi?"

"Onunla evlenmemi yasakladılar ve onu bir daha görmeyeceğime dair bir anlaşma yapmaya zorladılar. Ben anlaşmayı bozunca da bana sonsuza dek yardımcı olamadılar." Lucia'nın gözleri ciddiydi. "Ben o inde Cruach'la mahsur kaldıktan sonra bile."

Orası, Garreth'in hayal edebileceği en berbat yerdı. Ya Lucia'nın o canavarın tutsağıyken sadece küçük bir kız olması? Dehşete düşmüş olmalıydı. "Ondan nasıl kaçtın?"

"O mağaranın arkasında, okyanusa bakan yüksek bir uçurum var. Ben... atladım. Suya çarptım ama k-kayaların üzerine fırlatıldım."

Atlamak. Bu da kendini öldürmeye sürüklendiği anlamına gelirdi.

Lucia onun tepkisini inceliyordu. Garreth'm öfkesinin nasıl tırmandığını anlayabiliyor muydu? Ya da o pislği, Lucia'ya elini sürdüğü için cezalandırmayı ne kadar çok arzu ettiğini? Garreth'in pençeleri, Cruach'ın boynuna yeniden saplanabilmek için açıldı. Yavaşça...

"Garreth, gözlerin maviye dönüyor."

"Devam et, Lousha."

"Ama..."

"Anlat bana!"

Lucia biraz tereddüt ettikten sonra, "Regin, Valhalla'dan ayrılıp beni takip etmiş... On iki yaşındayken peşimden gelmek için her şeyden vazgeçti çünkü Cruach'ın kötü biri olduğunu sezmiş. Beni okyanustan kurtararak ölmeme izin vermeyi reddetti," dedi.

"O mu seni kurtardı?"

Lucia başıyla onayladı. "Günlerce beni boyutların arasında sürükledi. Sonra beni resmen Skathi'nin sunağına bırakıp Tanrıça'ya, "Onu düzelt," diye emretti. Skathi, beni kurtarmak için gerekli yaşam gücüyle birlikte okçuluk yeteneğini de bağışlayacağını bilmesine rağmen, en sonunda beni iyileştirmeyi kabul etti. Bu hediyelerin karşılığında benim ödün vermem gerekiyordu. Tıpkı onun diğer müritleri gibi benim de onun kadar el değmemiş olmam gerekiyordu. Ve Cruach'm gardiyanı olacaktım."

"Sana atlamak istemeni sağlayacak ne yaptı? Öleceğine inanmış olmalısın. Lousha, o sana ne yaptı?"

Onu yeniden kaybediyorum, diye fark etti Lucia dehşet içinde, hem de onu daha yeni kazanmışken. İçindeki her şey ona bu hikâyeye yük olmasına başkaldırıyordu. Ve bu kritik zamanda, Lucia'nın anlatacağı acılar, Garreth'i doğrudan canavarın tesellisine tekrar sürükleyebilirdi.

"Bilmeliyim, Lousha. Artık benden sır saklayamazsın!"

"Sana bunu hiç anlatmayacağımı söylemiyorum ama şu anda, olanlar düşünülürse..."

"Bilmek zorundayım. Her şeyi!"

Lucia tereddüt ettikten sonra başıyla sertçe onayladı. "Öyleyse sana her şeyi anlatacağım, İskoç. Çok kötüydü. Hiç o kadar çok korkmamıştım. Ben atlardım, Regin beni kurtardı, Skathi beni iyileştirdi. Ve korkmam gereken her şey olan ancak başka bir şeyi hiç istemediğim kadar çok istediğim bir Lykae'yle tanışıncaya kadar çok uzun süre yaşadım. Hâlâ ondan kaçmam gerekse de, beni her kovalayışında heyecanlanıyordum." Lucia palette, onun önünde diz çöktü. "O ve ben birlikte, kâbusumu öldürecek bir silah bulduk. Ve birlikte tam olarak bunu yaparak, beni sonsuza dek özgür kılıp dünyayı kurtardık. Ama şimdi, bütün çilelerim nihayet bitmişken ve sonunda önüme bakabilecekken, o geçmişe bakmak istiyor."

MacRieve de onun önünde diz çökmek için hareketlenip Lucia'nın yüzünü ellerinin arasına aldı. "Çünkü sen o çilelerle yüzleşecek kadar güçlüysen onun da bunları duyacak kadar güçlü olması gerektiğini hissediyor."

"Ama onunla sonsuza kadar yaşamayı planladığımı bilmiyor." Lucia onu inatçı çenesinden öpmek için uzandı. "Benimle ilgili her şeyi öğrenmesi için çok zamanı olacak ve ben de eninde sonunda ona her şeyi anlatacağım. Şu andaysa sadece onunla olan hayatıma başlamak istiyorum."

"Benimle olan hayatına," dedi Garreth, pürüzlü sesi çatlayıp kısılarak. "Sonsuza kadar mı dedin?"

"Kesinlikle, Garreth." Lucia avcunu onun kirli sakallı yanağına koydu. "Sana âşığım. Ve seni tekrar kaybedemem."

Garreth'in gözleri ısınarak yine o yoğun altın rengine dönüşüyordu. "Bu, ormanda önerdiğin o anlaşma gibi... Seks ya da sırlar anlaşması," dedi. "Ama şimdi sonsuzluk ya da sırlar mı?"

"Temel olarak, evet. Biraz mutluluğa ihtiyacım var. Onu bulmama yardım etmen gerekiyor."

"Bana her şeyi anlatacak mısın? Sakladığın bütün sırları?"

"Anlatacağım, zamanla."

Fakat Garreth ellerini indirip tekrar duvara yaslandı. "Beni sevdiğini söylediğini duymayı ne kadar çok istediğimi bilemezsin." Kaybolmuş gibi görünerek yere baktı. "Ben de seni mutlu etmek istiyorum, buna can atıyorum. Ama artık bir kez dibe vurduğum için tekrar vurmam olası. Sen yine tehlikede olursan... eski halime dönmeye daha meyilli olurum."

Lucia onu omzundan sımsıkı tuttu. "O zaman dönmene izin vermeyeceğim." Lucia konuştuğunda, Garreth hâlâ başını iki yana sallıyordu. "Garreth MacRieve, tekrar tekrar benden istediğini aldın. Şimdi sıra bende! Senden benim erkeğim olmanı istiyorum... Sen, başka kimse değil. Beni ret mi edeceksin?"

Uzun saniyelerden sonra Garreth nefesini bırakıp tekrar Lucia'ya baktı. "Hayır, yapamam. Seni çok fazla seviyorum." Gözlerinde artık saklayamayacağı kadar büyük bir özlemle ona baktı. "Bana tekrar beni sevdiğini söyle," dedi, Lucia'yı kucığına çekip onu göğsünde tutarak.

"Seni seviyorum, Garreth. Bütün kalbimle."

"Öyleyse senin sonsuzluğunu kabul edeceğim. Yarın sabah benimle evleneceksin."

Lucia alaycı bir şekilde sırttı. "Bunu asla... kesin bir biçimde emredeceğini düşünmezdim." Sonra gülümseyişi kayboldu. *Regin yardım etmek üzere orada olmadan Garreth'la evlenmek mi?* "Bekle. Ben-ben bunu yapamam. Daha değil."

"Niye yapamazmıydın?"

"Garreth, kız kardeşim kayıp." Lucia alt dudağını ısırıldı. "Regin günlerdir yok... Ortadan kaybolmak ona göre bir şey değildir. Ayrıca o benimle olmadıkça evlenemem."

"Kayıpsa onu buluruz." Garreth onun yüzünü hafifçe kaldırıp yukarıdan ona baktı. "Özellikle de o zamana kadar benimle evlenmeyeceksen. Aşkım, onu geri alacağız, buna yemin ederim." Dudaklarını yavaşça Lucia'nın kılere değdirdi. "Ama her şeyin bir sırası var. Hücremizin anahtarı sende var mı?"

52. Bölüm

“Burada ne oldu?” diye sordu Garreth ertesi sabah, yarım saatlik yokluktan sonra süit odalarına geri döndüğünde. Daha önce Lucia’nın neşesi yerindeydi, Regin’i bulmak konusunda iyimserdi. Araya bir Emma ziyareti –ve Kraliçe’nin adı çıkacak derecede büyük gardırobuna bir Valkyrie baskını– sıkıştırmak istemişti, bu yüzden Garreth da Lachlain’le bir İskoç veda viskisi paylaşmak için kaçmıştı:

“Yine mi gidiyorsun?”

“Evet, korkarım öyle, kardeşim.”

“Garreth, sen gitmeden önce bir şey söylemeliyim... Onu sertçe işaretledin, değil mi?”

Şimdi Garreth, Lucia’yı düşünceli bir halde bulmuştu. “Seni üzen nedir, aşkım? Lachlain’in Emma’yı ne kadar acınacak derecede şımarttığını gördüğün için mi böyle oldu? Senin için benim de aynı şeyi planladığımı bilesin,” dedi, Lucia’nın yüzünü inceleyerek.

Lucia’nın gözlerinin altındaki hafif lekeler kaybolmuş, rüyasız bir uykudan sonra silinip gitmişti. Önceki gece Lucia ile Garreth çok mutlu oyah Lachlain ile Emma tarafından hücrelerinden salındığı anda, Garreth’ın eski odalarında gelecekte konuşarak, birlikte banyoya girerek, biraz daha konuşarak kendilerini toparlamaya başlamışlar, ardından Lucia onun kollarında uyumuştur.

Hiç kâbus görmeden...

"Bazı haberler aldım," dedi Lucia, volta atmaya başlayarak. "Az önce Annika'yla konuştum." O da Garreth'm en sevdiği Valkyrie'lerden biri değildi. "Bana tek kaybolanın Regin olmadığını söyledi."

"Ne demek istiyorsun? Onu bir berserkin yakaladığını sanıyordum." Garreth ile Lucia, New Orleans'a doğru yola koyulmayı, ipuçlarını öğrenmek için Nix'i sorgulamayı ve berserki bulmayı planlamışlardı. Sonra Garreth o erkeğe, davranışlarının ne kadar düşüncesizce olduğunu öğretecekti.

"Bütün sabah İrfan'm her yanından haberler geldi," dedi Lucia. "Bütün gruplardan birileri kaçırılmış. Bu da Regin'i kaçıranın Acımasız Aidan olmadığı anlamına gelir."

"Peki, başka kim kaçırılmış?"

"Kim kaçırılmamış ki? Şimdiye kadar onaylanmış raporların bahsettiği bir siren, perilerden biri, bir baş Furia..."

"Baş mı? Kastettiğin..."

"Evet, kanatları olanlar. Sık sık yuvalarından çıkmazlar ama çıktıklarında..." Lucia ürperme numarası yaptı. "Hapsedilmiş Carrow olarak da bilinen Carrow Graie adlı bir cadı, Regin'le aynı sıralarda kaçırılmış. Carrow, Beklenen Mariketa'nın en iyi arkadaşı... ve Mari bu durumdan *hoşnutsuz*. Bütün Cadılar Evi ayaklanmış ancak kristal küreleriyle arayarak Carrow veya Regin'i bulamıyorlar."

"Yani Valkyrie'ler ve onların müttefiklerini eleyenler bir çeşit birlik mi?" Ki müttefiklerin arasında artık Lykae'ler de vardı. Geçen yıl boyunca Lachlain, bütün İrfanlıların Lachlain'in klanının Valkyrie'lerin sadık müttefiki olduğunu anladıklarından emin olmak için gerekeni yapmıştı... Valkyrie'ler onların müttefik olmasını istese de istemese de. Bütün Lykae'ler, özellikle de kraliçeleri ve prensesleri o gruba ait olduğu için bunu tamamen destekliyordu.

Lucia başını iki yana salladı. "Sorun da bu. Diğer taraftan oyuncularını elemekle *biz* suçlanmıştık. Birkaç büyücü, bazı ateş iblisleri, kentaur bir naip, hatta bir Invidia bile kayıp."

Invidia'lar, uyuşmazlığın dişi simgeleriymi, saf şeytandılar. Kentaurlar ile ateş iblisleri önceki Tahta Çıkış'larda Valkyrie'lerle savaşmışlardı. Büyücüler kötülük terazisinde her iki tarafa da kayabilecek bilinmez varlıklardı.

Lucia, "Lothaire'in bile kaybolduğuna dair söylentiler var," diye ekledi.

"İşte o vampir, bir intikamın –ve bir başparmağın– peşinde olan La Dorada tarafından haklanmış olabilir," diye dikkat çekti Garreth. "Nix'in bir fikri var mı?"

"Aklı başında değil. Annika bana, Nix'in onunla olan son konuşmamdan hemen sonra bir ölüm perisi gibi çılgılık attığını söyledi. Günlerdir saçma sapan şeyler sayıklıyormuş."

"Endişelenme. Bunların hepsini açıklığa kavuşturacağız," dedi Garreth. "Ve kız kardeşini bulacağız."

Lucia alt dudağını ısırdı. "Bir görevi daha yeni bitirdik ve yine gidip aramaya başlamamız gerekiyor." Yukarıdan bahçeye bakan balkona çıktı.

Garreth onun peşinden gitti... onun daima peşinden giderdi, her kurdun eşine yapacağı gibi. Mermer korkulukta ona katılarak manzaranın tadını çıkardı. Yakındaki denizin keskin kokusunu taşıyan, hafif bir Kuzey İskoçya sisi çöküyordu.

"Başından beri haklıydın, İskoç. Ben gerçekten çok uğraş gerektiriyorum." Lucia'nın sesi pişmanlık taşıyordu, bu da kabul edilemezdi.

"Evet ama aynı zamanda yüksek verimlisin." Lucia'nın kalçasını sahiplenici bir şekilde sıktı.

"Kurtadam!" diye bağırdı Lucia ancak dudakları kısa bir anlığına kıvrılmıştı.

Garreth onu kollarına aldı. "Gerçek şu ki, sensiz cennetin tadını çıkarmaktansa seninle beraber cehenneme dalmayı tercih ederim." İşaretparmağını onun çenesinin altına koydu. "Ve Regin'e yardıma gitmek benim için biraz cehennem gibi olacak."

Lucia parmaklarının eklem yeriyle hafifçe koluna yumruk attı. "Bunu söylememiş ol!"

"Şaka yapıyorum," dedi Garreth, ardından çok ciddi bir biçimde ekledi: "Aslında Regin'e bir borcum var. Hani ölümsüzlüğünün sonuna kadar onunla kapı komşusu olarak yaşamak istediğini söylemiştin ya? Eh, bunu söylemek beni ne kadar kahretse de pırıltılı kadın bir deniz kenarında komşumuz olana dek durmayacağız." *Ve sen benim karım olana dek...*

Lucia'nın koyu renk gözleri kocaman açıldı. "Söz veriyor musun?"

"Evet ama bu biraz dalga geçmeyeceğim anlamına gelmiyor."

Lucia başını çevirdi. "Yine de seni bundan uzaklaştırıyorum. Şuraya bak." Sisli araziye doğru elini salladı. "İçten içe, hayatım bu kadar karışık olduğu için hayal kırıklığına uğruyor olmalısın. Benimle işlerin daha kolay olmasını dilediğine bahse girerim."

Garreth onu yakalayıp kendine bastırdı, sımsıkı sarıldıktan sonra sonunda ellerini biraz gevşetti. Lucia ona karşı hislerinin ne kadar derin olduğunu bir bilseydi. Gerçi Lucia ona kendi sonsuzluğunu vermişti, Garreth da ona bunu göstermeyi planlıyordu. "Lousha, sen benim sevgilimsin. Ve ben de seni çok içten seviyorum." Lucia, gümüşü gözleri parıldayarak başını kaldırıp baktığında, Garreth onu ensesinden tutup hafifçe öpmek için çekti. Dudaklarına doğru, "Üstelik iyi olan hiçbir şey kolay elde edilmemiştir," diye mırıldandı.

Sonsöz

Bir hafta önce...

*İdil Yaylaları, Rusya
Hedef: Vampir*

Rüzgârlı ve sarp bir ovada, yalnız bir kulübe güçlükle fırtınaya dayanıyordu. İçeride Kadim Düşman Lothaire, kırk bir aynanın karşısında durmuş, parçalı yansımasına bakıyordu. Kirli pencerelerdeki çatlakların arasından buz gibi hava içeri süzülüyor, ormanın sıcaklığından sonra bu, hoşuna gidiyordu.

Lothaire cebinden parmak ile yüzüğü alarak altın halkayı çıkardı ve mumyalanmış başparmağı yere attı. Büyük bir huşu içinde, ne anlama geldiğini, nasıl bir gücü ele geçirdiğini bilerek gözlerini yüzüğe dikti.

Bu, kelimelerle anlatılamayacak bir güçtü.

“Bununla,” dedi pürüzlü bir sesle, “yenilmez olacağım.” Rüzgâr uğuldadı, kulübenin duvarları gıcırdadı. “Durdurulamaz olacağım.” Titreyen elini kaldırıp yüzüğü kendi parmağına geçirirken, beklen-tisinden neredeyse inleyecekti...

Kulübenin kapısı patlarcasına açıldı, elektrik içeriye dalgalanarak girip ona sırtından vurarak ileri fırlattı. Baş pencerelelerden birine çarpıp içinden geçerken, yüzük takırdayarak yere düştü. Kırk bir cam parçası alnundan aşağıya, gözünün derinliklerine kadar çizdi.

Bir gözüyle göremiyor, diğer gözünü de kan bulandırıyor. İz sür. Burayı terk et.

Yüzüğü olmadan asla...

İçinde hiddet köpürürken sivri dişleri keskinleşti. *Bu hangi düşman?* Bir elektrik akımı daha onu vurdu, sonra bir tane daha... Her biri onu tüketiyordu. Kulübenin içinde onlardan kaçınmak için körlemesine iz sürmeye başladı.

Kırmızı bir pusun ardından avını dinledi, hareketleri sezerek saldırdı. Ortaya çıkıp kaybolarak, bir erkeğin göğsünden kalbini söktü, bir başkasının boğazını ısırdı. Yerler kandan kayganlaştı.

Yüzüğe git... *yaklaş*. Ona doğru bir ışıltı daha çaktı; bundan kaçınmak için iz sürdü, yeniden belirdi...

Bir palyoş, yan tarafına saplandı. Arkasında uzun, gölgeli bir şekil kılıcı tutuyor, onu Lothaire'in vücuduna çevirerek sokuyordu. Bir insan için ölümcül bir yara.

Bir ölümsüzü ise aciz bırakırdı ancak. *Burada her ne varsa... ölmemi istemiyor.*

Lothaire geri çekilmek için iz sürmeye yeltendi ancak fazlasıyla zayıf düşmüştü... tıpkı düşmanının istediği şekilde.

Kılıç ustası, Lothaire'i hızla yakalayarak bıçağı yeniden çevirdi. "Çuval geçirin." Adam, silahı geri çekince Lothaire kendi kanından oluşan gölün içinde dizlerinin üzerine düştü.

Diğerleri etrafını sarıp onun zayıf direnişini de engelleyerek, bileklerine kırılmaz kelepçeler geçirdiler. Kükrediğinde ağzına bant yapıştırdılar.

Lothaire'in sağlam gözü henüz görmeye başlamışken siyah bir çuvalla daha çok adam yaklaştı.

Çuvalı başına geçireceklerdi.

Lothaire bandın arkasından haykırıp kanlar içinde çırpındı. Fakat kumaşı kafasından geçirip sıkıca bağladılar.

Lothaire, biri onun hazinesini alırken altın yüzüğün yeri sıyrıldığını duydu. Köpüren öfkesi alev alarak gazaba dönüştü. *Özgür kaldığımda ortalığı kasıp kavuracağım...*

New Orleans'ın arka sokakları

Hedef: Valkyrie

"Elinizden gelen bu kadar mı, pislikler?" diye bağırdı Işıltılı Regin, üçüncü elektrik dozundan sonra. "Ben elektriği severim, sizi kaz kafalıları! Bir kere daha çarpın."

Görünüşe göre Regin'in sözüne güvenmeyerek bunu yaptılar. Regin bunu emdi ve teni geceleyin daha da parladı. Yakınlardaki sokak lambaları, onun ışık saçan enerjisinden parladı.

Regin'in yüzünü tam bir mutluluk aydınlattı.

"Başka ne var, biliyor musunuz? Ben lanet bir ileticiyim." Bir cereyanı eliyle yakalayıp diğeriyle ileterek kendisine saldıranları vurup onları havaya uçurdu. "Bundan biraz ister misiniz?" Yeniden vurdu. "Ya sen?" Tekrar.

Regin'i besliyordı... ve bu ona olağanüstü geliyordu. Gittikçe daha da parladı, parladı ve şehrin bir sokağını, ardından ikisini aydınlattı...

Fakat bu parlak ışıkta arkasına bir gölge, insanüstü bir hızı olan dev bir erkek geçti. Regin kendini savunmadan, adam ona bir kılıçla saldırıp yan tarafına sokarak çevirdi. Yakınlarda bir şimşek çaktı ve Regin'in acıdan nefesi kesildi, kan dudaklarından boşalırken boğuldu.

Işığt sönükleşti. Adam kılıcı geri çekince yere yığıldı. Regin sokakta büzülmüş bir vaziyette kanarken, başını kaldırıp ona baktı. "Sen," dedi zorla. "Bunu ödeyeceksin."

Erkek, "Çuval geçirin," diye emretti.

Regin çok gecikmeli bir şekilde çığlık atmak için nefesini içine çekti... ağzına bir bant yapıştırıldı. Gözleri fal taşı gibi olmuş, kafasını vahşice iki yana sallarken, onların siyah bir çuvala yaklaşmalarını izledi.

Orleans İdari Bölgesi Tutuklu Kayıt ve Kabul Tesisi *Hedef: Cadı*

"Bayan Carrow, burada yine ne işiniz var?" diye sordu en sevdiği gardiyan Martin. En genç gardiyandı, tatlıydı, Carrow'a kendini perişan edecek derecede abayı yakmıştı. "Bunu yapmamanız gerektiğini ne zaman öğreneceksiniz?"

"Ah, öğrendim," dedi Carrow, parmaklıklara doğru kasıla kasıla yürüyerek. Martin onun siyah, deri eteğinin ne kadar kısa olduğunu görünce yutkundu. "Sadece öğrendiklerimi gerçek dünya uygulamalarında kullanmamayı tercih ediyorum."

"Hı?" Martin başını kaşıdı. "Bu kez ne yaptınız?"

"Bir polisi dövdüm, atını çaldım ve atı Pat O's bara sürdüm." Martin daha soramadan Carrow, "Bir aksesuara ihtiyacım vardı," diye cevapladı.

Buna karşılık Fransız Mahallesi'nden seks işçileri olan oda arkadaşları, *bastır bastır bastır!* diye tezahürat yaptı.

Carrow onlar için reverans yaptı, ardından tekrar Martin'e döndü. Hücrenin parmaklıklarının arasından boya izli parmaklarıyla Martin'i çenesinin altından gıdıklayıp mest etti. "Peki, bana ve kızlara biraz yemek getirdin mi?" Martin sık sık Carrow'la ev arkadaşlarına Popeyes'tan yemek getirirdi. Carrow kısıp bir sesle, "Belki biraz piliç?" diye sordu.

Martin güçlükle yutkundu. "Ha-hayır, efendim. Size kefaletinizin ödendiğini söylemek için geldim."

"Ciddi mi? Mümkün değil!" Arkasından avcunu dümdüz açarak uzattı ve biri ona aşağıdan kutlama amaçlı bir beşlik çaktı. Güneş

daha yeni batmıştı... kargaşa çıkarmak için Carrow'un bütün bir gecesi olacaktı! "Parayı kim bastı?"

"Bilmiyorum, efendim," dedi Martin, hücrenin kapısını yana doğru açarak.

Carrow kaşlarını çatdı. Cadılar Evi bir daha onun kefaletini ödemeyeceğine ant içmişti. Ve Carrow en iyi arkadaşını yine rahatsız etmek istemeyerek Mariketa'yı aramamıştı bile. Bir haftada iki defa, en kendini adanmış kefalet arkadaşı için bile çok fazlaydı.

Carrow aslında kendini kurtarmak için güçlerini kullanmayı düşünüyordu. Ki bu da yapılması kesin, yüzde yüz, *asla* kabul edilemez bir şeydi.

Omuzlarını silkerek veda etmek için döndü. "Görüşürüz Moll, Şeker Kız, Lexxxie, İffet. Ve Exstacey, başını dik tut, eski kocan artık seni rahatsız etmeyecek. Söz veriyorum." Carrow o adıye bir büyü yapıp kedi kumuna âşık etmeyi aklının bir köşesine not etti. *Kullanılmış* kedi kumuna.

Carrow eşyalarını alınca mücevherlerini takıp hafif ceketini giydi, ardından çok sayıdaki plastik boncuklarını boynuna dizdi. New Orleans dışındaki çok az kişi bu boncukların ne kadar zor kazanılmış ve ne kadar değerli bir para birimi olduğunu anlayabilirdi.

Martin ona büyük bir arzuyla baktı. "Sizin için kimin ödeme yaptığına bakmamı ister misiniz?"

"Hey, ben üzümü yiyip bağını soranlardan değilim. İyi geceler, Martin." Göz kırıp öpücük gönderdi. "Yakında görüşürüz."

Ancak ağır ağır ön kapılara doğru ilerlerken, bu eski üzüm atasözünü düşündü. Martin'e yalan söylemişti... Carrow *tam da* bağını soracak türden biriydi.

Tedbirli davranmaya başlayarak, mecbur kalırsa bir düşmanı vurmak için avuçlarının içinde enerji topladı. Mariketa ona yığınla yeni büyü öğretip kendi gücünü aktarıyordu... çünkü elli senedir yedek kulübesindeydi. Carrow dikkatini toplayabildiğinde oldukça etkileyiciydi.

Sokağa çıkarak etrafına dikkatle baktı. Dışarıda kimse yoktu.

Ah ama şehir daha yeni yeni bir başka geceye uyanıyordu. Sirenler, yemek kokuları ve gümbürdeyen müzikle şehir, uykusundan uyanan bir canavar gibi canlanıyordu. Carrow bütün duyguların, heyecanın içini kapladığını hissedebiliyordu. Bir vampir gibi onu içmek istiyordu. Kaosun ortasında olmak, onu *kışkırtmak*...

Kızartıcı bir elektrik akını yüzüne çarparak onu havaya fırlattı. Bir sokak ötede sırtüstü düşünceye kadar avazı çıktığı kadar bağırdı. Her yanındaki boncuklar erimiş, cayır cayır yanan plastik, tenini dağlayarak duman çıkarıyordu.

Saldırıdan ve dumandan başı dönmüş, neredeyse kör olmuş Carrow, yeniden avuçlarına enerji çekti. Ne olmuştu böyle? Erkekler mi yaklaşıyordu? *Göremiyorum... Onlara ateş etmek için göremiyorum.* Gölgelere benziyorlardı. Avcundan ateş etti, bir tanesini vurmuş olabilirdi. *Göremiyorum...*

Kalkmaya, körlemesine kaçmaya çalıştı fakat sadece dizüstü kalkabildi. Soluk soluğa ölüm büyüsunü söylemek, civarda görgü tanığı olmadığını ummaktan başka seçeneği yoktu: "*Ooth sbell nooth latoret...*"

"Ağzını tıkayın!" diye büyüyü yarıda kesti, kalm bir ses.

"*Ooth sbell...*"

Gölgeli eller onu zorla zapt edip ağzına bant yapıştırdı. Carrow vücudundaki bütün güçle dirense de, bileklerini arkasından bağladılar. Savunmasız bir halde sallandı, daha önce hiç olmadığı kadar dehşete düşmüştü.

Ayrı sesin, "*Çuval geçirin,*" diye emrettiğini duyduğunda, Carrow'un etrafım yeni görmeye başlamıştı.

"*Hayır, hayır!*" diye haykırdı bandın arkasından. Siyah bir çuvala sessizce yaklaştılar, başına geçirmek için çuvalı bir çorap gibi yukarı kıvırdılar.

Ve dünyası bir kere daha karardı...

İrfan Kitabı'ndan

İrfan

"...ve insan olmayan o akıllı yaratıklar, aynı zümrede birleşerek yaşayacak ama insanların dünyasından saklanacaklar."

- Çoğu ölümsüzdür ve aldıkları yaralar iyileşebilir. Daha güçlü olan türler yalnızca büyü ateşiyle ya da başları kesilerek öldürülebilir.
- Duygu yoğunluğuyla gözleri türlerine has bir renge bürünür.
- İrfanlılar olarak da bilinirler.

Valkyrie

"Bakire bir savaşçı çarpışmada kahramanca ölmek üzereyken cesaret için haykırdığında, Odin ile Freya onun çağrısına cevap verir. İki tanrı onu yıldırımlarla çarpıp konaklarına getirir ve cesaretini sonsuza dek ölümsüz kızları Valkyrie'lerin suretinde saklar."

- Yeryüzünün elektrik enerjisinden beslenir, bunu kolektif bir enerji olarak paylaşır ve duygularını şimşeklerle ifade ederler.
- Doğaüstü güçleri, hızları ve duyuları vardır.
- Eğitim almazlarsa parlayan nesneler ve mücevherlerle hipnotize edilebilirler.
- Koruyucu bakire olarak da bilinirler.

Lykae Klanı

"Keltoi Halkı'nın (ya da sonraları Kelt olarak bilinen Saklı Halk'ın) gururlu ve amansız bir savaşçısı en güzel çağında, çıldırmış bir kurt tarafından alt edilir. Artık ölümsüz ve içinde yarattığın ruhu olan savaşçı ölümden döner. Kurdun özelliklerini taşımaktadır: dokunma ihtiyacı vardır, kendi türüne derin bir sadakatle bağlıdır ve tensel zevklere düşkündür. Bazen gizlenen canavarı ortaya çıkar..."

- Kurtadam, savaş-canavarı olarak da bilinirler.
- Her biri, kişinin kafasının içinde fısıldayan bir ses gibi olan içsel rehberlik edici bir güce, İçgüdü'ye sahiptir.
- Yağmacılar'ın düşmanlarıdır.

Vampirler

- Yağmacılar ve Çilekeşler olarak iki muhalif gruba ayrılmışlardır.
- Her vampir *Gelinini*, ebedi eşini arar ve onu buluncaya kadar yaşayan bir ölüdür.
- Bir Gelin nefesiyle ona can verir, kalbinin atmasını sağlar ve vücudunu tamamen canlandırır ve bu sürece *kan kaynaması* denilir.
- *Vampirlerin* seyahat aracı ışınlanmadır ve buna iz sürme de denir. Bir vampir sadece daha önce bulunduğu yerlere ışınlanabilir.
- *Kayıplar* kurbanlarının kanını öldürtünceye kadar içerek öldürmüş vampirlerdir. Kırmızı gözleriyle ayırt edilirler.

Yağmacılar

"İrfan'ın ilk kaosu sırasında, soğukkanlı yapılarına, mantığa olan inançlarına ve acımasızlıklarına güvenen bir vampir kardeşliği hüküm sürmüştür. Daçya'nın amansız bozkırlarından çıktılar ve Rusya'ya göç ettiler ama bazıları Daçya'da hâlâ gizli bir klanın, Daçilerin yaşadığını söyler."

- Mevkilerini Kayıplar oluşturmaktadır.

Çilekeşler

"...tacı çalınan Kristoff, Yağmacılar'ın meşru kralı, kadim savaş meydanlarını gezerek ölmek üzere olan en cesur, en gaddar insan savaşçıları aradı; böylece Mezar Hırsızı unvanını aldı. Kendisine ve büyüyen ordusuna sonsuz bağlılık karşılığında sonsuz yaşam vaat etti."

- Dönüştürülmüş insanlardan oluşan, doğrudan yaşayanlardan kan içmeyen bir vampir ordusudur.
- Kristoff bir insan olarak büyütülmüş ve sonra onların arasında yaşamıştır. O ve ordusu İrfan'ı pek tanımaz.

Cadılar Evi

"...büyümlü yeteneklerin ölümsüz sahipleri, iyi ve kötünün takipçileri."

- Büyülerini satan mistik tüccarlardır.
- Savaşçı, şifacı, büyücü, sihirbaz ve kâhin olarak beş gruba ayrılırlar.
- Onlara Beklenen Mariketa öncülük eder.

Tayflar

"...kökenleri bilinmez, varlıkları tüyler ürpertir."

- Ruhani, kasvetli yaratıklardır. Yenilmez ve çoğunlukla kontrol edilemezler.
- Aynı zamanda *Kadim Bela* olarak da bilinirler.

Dönüşme

"Sadece ölüm sayesinde biri, 'diğeri' olabilir..."

- Lykae'ler, vampirler, iblisler gibi bazı varlıklar insanları, hatta İrfan yaratıklarını, farklı yollarla kendi türlerine dönüştürebilirler ancak değişimin katalizörü daima ölümdür ve başarı garantisi yoktur.

Tahta Çıkış

"Ve öyle bir zaman gelir ki, en güçlü olan Valkyrie'ler, vampir, Lykae gruplarından hayaletlere, biçim değiştirenlere, perilere ve sirenlere kadar... İrfan'daki tüm ölümsüz mahlûklar savaşmak ve birbirini yok etmek zorunda kalır."

***Sürekli sayısı artan ölümsüz nüfusun bir tür denetim ve denge sistemidir.**

- Her beş yüz yılda bir olur. Ya da hemen şimdi...

ASIRLARIN AYIRDIĞI BİR
KURTADAM İLE VAMPİR...

ÖLÜM İLE YAŞAMIN
SINIRLARINI ZORLAYACAK
KADAR KUVVETLİ BİR TUTKU!

Önüne çıkan engellerle
durdurulamayacak, vahşi bir
kurtadam...
Çılgın bir fantezinin eline düşen,
büyüleyici bir vampir...
İkisini de tüketen bir arzu...

ÖLÜMSÜZLÜKTEN BIKMIŞ
BİR VAMPİR...

ONU ÖLDÜRMEK İÇİN
GÖNDERİLMİŞ BİR
VALKYRIE...

"Cole'un yeni kitabı macera dolu,
fazlasıyla sürükleyici ve ateşli."

Jill Smith, *Romantic Times*

"Kresley Cole heyecan verici,
serüven ve tutku dolu yeni
kitabıyla karşımızda. Kitabı
hemen almanızı tavsiye
ediyorum."

Sinclair Reid,

Romance Reviews Today

KRESLEY COLE

EZELİ DÜŞMANLAR...

TEHLİKELİ AŞK...

"Büyü ve tutkuyu birleştirme işini
Muhteşem Cole'a bırakın.
Kitaplığınızda yer açın!"
Romantic Times Magazine

ŞEHVETİN
KÖLESİ

PEGASUS

TUTKUNUZ UĞRUNA NELERİ
GÖZE ALIRSINIZ?

Kuzguni Saçlı, Baştan Çıkarıcı Bir
Kadın...

Deliliğe Kapılmış Bir Savaşçı
Vampir...

"Kurtarılması gereken ama
elde edilemeyen bir kadın
ile evcilleştirilmesi gereken,
öfke dolu bir adamın sıradışı
hikâyesi."

Publishers Weekly

KRESLEY COLE

İHTİRAS
TUTSAĞI

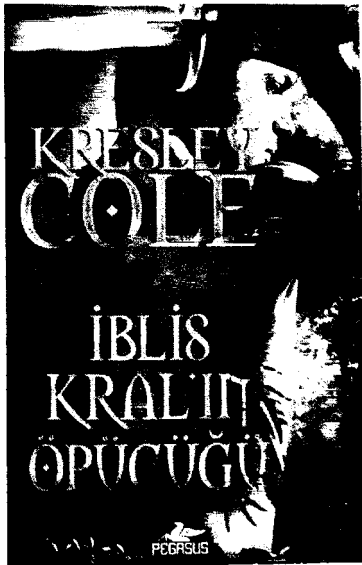
PEGASUS

KARANLIKTA TUTKUDAN
KAÇIŞ YOKTUR...

Sahip Olamayacağı, Baştan
Çıkarıcı Bir Güzellik...
Korkması Gereken Fakat Uzak
Duramadığı,
Acıların Pençesindeki Bir
Savaşçı...
Karanlık Tutkulara Teslimiyet...

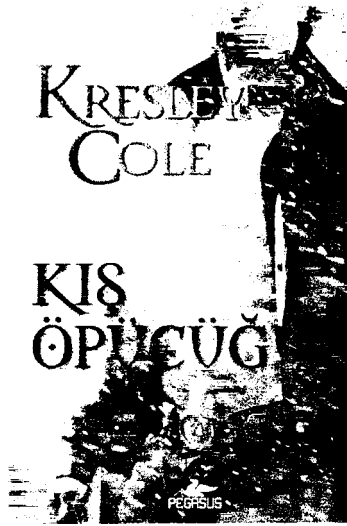
"Büyü ile tutkunun sımsıcak bir
karışımı..."
Romantic Times

BİR ÖPÜCÜKLE KRALİÇESİ
OLACAĞINI ANLAMIŞTI!

Büyücünün Felaketi...
Savaşçının Saplantısı...
Birbirlerini Bu Kadar Çok
Arzulayacaklarını Kimse
Bilemezdi...

"Karanlık ama tutku dolu
romanslara ateşli sahneler katma
konusunda Cole'a her zaman
güvenebilirsiniz."
Romantic Times

***BUZ GİBİ KARANLIK PERDESİNİN ARDINDA
SIMSICAK BİR TUTKUNUN BÜYÜSÜ ALEVLENİYOR...***

"Kresley Cole paranormal romans okurlarının tam olarak ne aradığını çok iyi biliyor ve her sayfada bunu fazlasıyla veriyor."

Single Titles

"Cole son derece özgün bu paranormal romansta tehlike ve tutkuyu müthiş bir şekilde harmanlamış... Karşı koymak imkânsız."

Reader to Reader